

SERIA

SEPTIMUS HEAP

✦ CARȚEA A DOUA ✦

Zborul

ANGIE SAGE

Autoarca bestsellerului internațional
Magic

SEPTIMUS HEAP

‡ CARTEA A DOUA ‡

Zborul

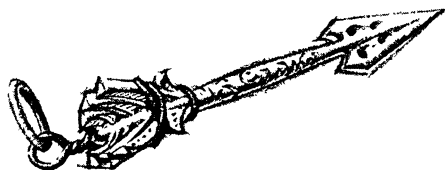
ÎN SERIA SEPTIMUS HEAP
A MAI APĂRUT:

Magie

SEPTIMUS HEAP

✠ CARTEA A DOUA ✠

Zborul

ANGIE SAGE

ILUSTRAȚII DE MARK ZÜG

TRADUCERE DE IRINA BOJIN

CORINT JUNIOR

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol

Septimus Heap Book Two Flyte
Copyright © 2006 by Angie Sage
Illustrations © 2006 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-056-1

București, 2007

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001 BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR.

Difuzare și Clubul Cărții

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel : 319.88.22, 19.88.33, 319.88.77. Fax: 319.88.66.

E-mail. vanzari@edituracorint.ro Magazinul virtual: www.edituracorint.ro.
www.corintjunior.ro

Format 16/61x86. Coli tipo 34

Tiparul executat la:

UNIVERSUL S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAGE, ANGIE

Septimus Heap: Cartea a doua. Zborul / Angie Sage, trad

Irina Bojin - București Corint Junior, 2007

ISBN 978-973-128-056-1

I. Bojin, Irina (trad)

821.111.31=135 I

Ție, Laurie,
care mi-ai dat Magogii.
Cu dragoste îți dedic această carte.

⇨ CUPRINS ⇨

Cu un an înainte:

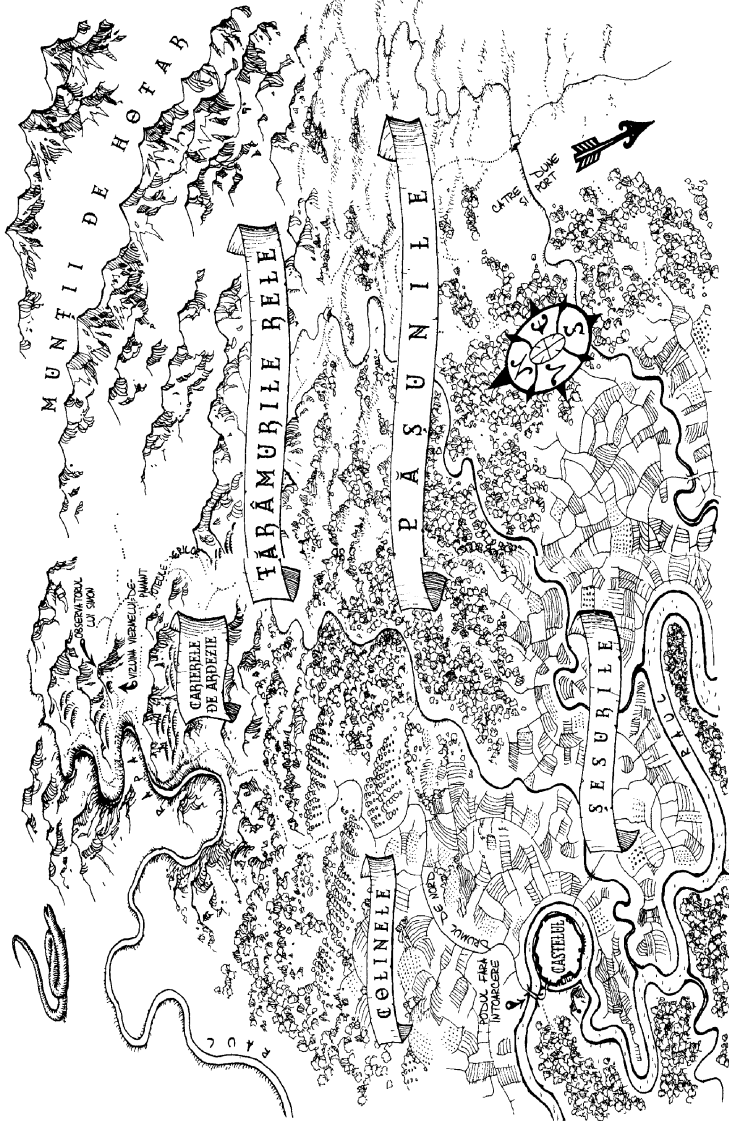
Seara Cinei Ucenicului	I
1 • Păianjeni	5
2 • Calea Vrăjitorilor	17
3 • Armăsarul negru	26
4 • Întoarcerea lui Simon	37
5 • Tunet	44
6 • Poarta de Miazănoapte	52
7 • Grădina de iarnă	61
8 • Laboratorul	72
9 • Numărul Treisprezece	81
10 • Pe picior de plecare	94
11 • Călătorie în necunoscut	105
12 • Atelierul lui Jannit Maarten	110
13 • Pădurea	122
14 • Rătăciți în Pădure	132
15 • Copacul	142
16 • Tărâmurile Rele	153
17 • Vizuina	159

18	•	Camera Obscură	166
19	•	Ciocolata	172
20	•	Viermele-de-Pământ	182
21	•	Pășunile	192
22	•	Tabăra băieților	202
23	•	Băiatul Lup	215
24	•	În Port	228
25	•	Casa Păpușilor	238
26	•	Potaia	248
27	•	Casa Vrăjitoarelor din Port	255
28	•	Drumul de Piatră	269
29	•	Luptă și Zbor	276
30	•	Mlaștinile Ierboase	288
31	•	Dragonii	304
32	•	Scuipăfoc	315
33	•	Plecarea	325
34	•	Aripa frântă	337
35	•	Coborârea	350

36	•	Întoarcerea	358
37	•	În căutarea unui <i>Draxx</i>	371
38	•	Camera Ermetică	386
39	•	Tunelurile de Gheață	395
40	•	Cărăbuș în Turn	408
41	•	Reconstituirea	416
42	•	Recunoașterea	423
43	•	Întâiul Zbor	434
44	•	Un ultim Zbor	446
45	•	Turnul de Pază	455
46	•	Carcera	464
47	•	Camera Reginei	474
48	•	Tânăra Regină	484
49	•	Zborul	497
Ce s-a întâmplat înainte...			513

Zbor

MUNȚII DE HOFAB

TĂRMURILE BELE

PĂȘUNILE

ȘESURILE

COLINELE

CASTELUL

REZERVAȚIA LUI ȘIKO

CĂRERELE DE ARDEZIE

VILAZIA VIEȘTELEȘTE

PODUL PĂRĂ ÎNȚĂRȘORIE

CĂTRE SI

DUNG PORT

R. A. C.

CU UN AN ÎNAINTE: SEARA CINEI UCENICULUI

Noaptea s-a lăsat peste Mlaștinile Ierboase; luna plină strălucește peste apele întunecate și luminează Creaturile nopții care ies de prin ascunzători. Liniștea adâncă e întreruptă uneori de gălgâiturile și bolboroselile jivinelor Bulboanei, care se îndreaptă spre ospaț. O corabie uriașă, cu echipaj cu tot, s-a scufundat în Bulboană, și **Creaturile** sunt înfometate — dar mai întâi vor avea de luptat cu Mărunțeii din Bulboană ca să le lase și lor ceva. Din când în când, o bulă

de aer aruncă la suprafață câte un obiect de pe corabie. Bulboana e deja acoperită de scânduri și felurite bucăți de lemn vopsite cu un strat gros de catran.

În Mlaștinile Ierboase, noaptea nu e vremea potrivită să umbli pe afară, departe de casă. Numai că acum, în depărtare, se vede o canoe mică venind drept spre corabia scufundată. Părul blond, cârlionțat, al vâslașului e ud din cauza ceții, iar ochii lui privesc supărați în noapte. Vorbește singur, furios, amintindu-și iar și iar discuția aprinsă din acea seară. Ei, dar ce îi mai pasă? își spuse el. Se îndreaptă spre o viață nouă, în care talentele sale vor fi recunoscute, și nu date la o parte în favoarea unui neisprăvit.

Apropiindu-se de ceea ce a mai rămas la vedere din corabie — un singur catarg ieșind din Bulboană, în vârful căruia atârână un stindard zdrențuit, negru cu trei stele roșii —, îndreaptă canoarea pe un canal îngust care ajunge chiar lângă catarg. Tremură, dar nu de frig, ci de spaimă, căci locul e cu adevărat înfricoșător; și mai tremură gândindu-se că sub el zace scheletul corabiei, bine curățat acum de Mărunței. Resturile care plutesc la suprafață îi stau în cale. Vâslește din toate puterile, până când nu mai poate înainta — sub apă e ceva care îl ține pe loc. Se uită cu atenție în apa nămolosă. La început nu vede

nimic, dar după un timp... după un timp zărește ceva în adâncuri, ceva lucind ca gheața în lumina lunii. Se mișcă... urcă prin apă... Deodată, un schelet, bine curățat de Mărunței, țâșnește din apă, împrôșcându-l pe luntraș cu noroi.

Tremurând de teamă și de bucurie, luntrașul lasă scheletul să se urce în canoe, și acesta se așază în spatele lui, împungându-l în spate cu genunchii ascuțiți. Luntrașul știe, după inecele rămase pe degetele descărnate, că a găsit ceea ce căuta — scheletul lui DomDaniel, **Necromantul**, fost în două rânduri Vrajitor NeObișnuit și, după părerea lui, de departe superior oricărui Vrajitor pe care l-a întâlnit până acum. Și, în orice caz, mult deasupra celui cu care a fost obligat să împartă Cîna Ucenicului.

Luntrașul încheie un târg cu scheletul. Va face tot ce îi stă în putință ca să îl **readucă la viață** și să își poată relua locul convenit în Turnul Vrajitorilor, cu condiția ca scheletul să îl accepte ca Ucenic.

Târgul e pecetluit cu o încuviințare din cap a scheletului.

Canoea își reia drumul, cârmită de scheletul care își înfige uneori, nerăbdător, arătătorul descărnat în spatele vâslașului. Când, în cele din urmă, ajung la marginea Mlaștinii, scheletul coboară din canoe și îl conduce pe tânărul înalt, cu plete aurii,

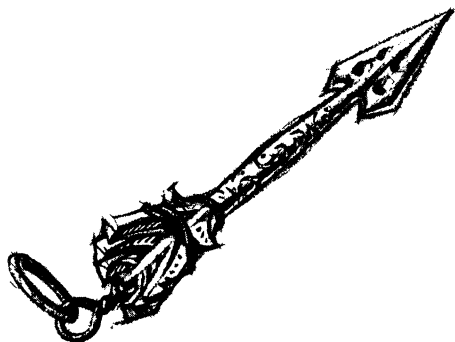
în locul cel mai mohorât în care a fost vreodată. Potrivindu-și pasul după mersul anevoios al scheletului, tânărul străbate locurile pustii și, pentru o clipă, își aduce aminte de ceea ce a lăsat în urmă. Dar clipa trece repede, căci acum începe o nouă viață, și le va arăta el lor.

Mai ales când va deveni Vrăjitor NeObișnuit.

†† I ††

PĂIANJENI

Septimus Heap aruncă șase păianjeni într-un borcan, înșurubă bine capacul și puse borcanul afară, lângă ușă. Apoi luă mătura și mătură mai departe prin Biblioteca din Piramidă.

Biblioteca era plină de cărți dar întunecoasă, căci nu era luminată decât de câteva lumânări groase, care ardeau sâsâind și pocnind, și avea un miros ciudat, un amestec de smirnă, hârtie veche și piele mucegăită. Septimus se simțea foarte bine

aici. Era un loc **magic**, aflat sus de tot, în Turnul Vrăjitorilor, ascuns în adâncul Piramidei de aur din vârful. Afară, aurul cu care era placată Piramida strălucea în soarele dimineții.

După ce termină cu măturatul, trecu agale printre rafturi, fredonând un cântecel în timp ce pune la loc cărțile de **Magie**, pergamentele și vrăjile pe care Marcia Overstrand, Vrăjitorul NeObișnuit, le lăsase împrăștiate peste tot, ca de obicei. Cei mai mulți băieți de unsprezece ani și jumătate ar fi tânjit să fie afară, sub soarele puternic al dimineții, dar Septimus nu și-ar fi dorit să fie în altă parte. Petrecuse destule dimineți de vară afară — și dimineți de iarnă, dacă se gândea bine — în primii lui zece ani de viață, pe când era Băiatul 412, soldat în Armata Tânără.

Intra în îndatoririle lui Septimus, ca Ucenic al Vrăjitorului NeObișnuit, să pună ordine în Bibliotecă în fiecare dimineață. Și în fiecare dimineață Septimus găsea câte ceva nou, care îi captiva interesul. Deseori era ceva lăsat de Marcia special pentru el: fie un **Descântec** găsit de ea noaptea târziu și despre care credea că l-ar interesa pe Septimus, fie o carte veche de farmece, luată de pe rafturile **secrete** și lăsată la îndemâna lui, cu semne la anumite pagini. În acea zi însă, Septimus își dădu seama că găsisese el singur ceva. Era lipit sub un sfeșnic greu de

alamă și nu prea era plăcut la vedere — în niciun caz genul de lucru cu care Marcia Overstrand și-ar fi murdărit mâinile. Desprinse cu grijă de pe sfeșnic pătrățelul cafeniu, lipicios, și îl studie cu atenție. Ceea ce văzu îl încântă: mai mult ca sigur că era o **Amuletă de Gust**. Pătrățelul cafeniu *arăta* într-adevăr ca o bucățică de ciocolată și chiar mirosea a ciocolată veche. Septimus era sigur că avea și gust de ciocolată, deși nu intenționa să riște să îl guste. Ar fi putut fi o **Amuletă** otrăvită, căzută dintr-o cutie mare pe care stătea scris TOXINE, VENINURI ȘI ESENȚE DE OTRĂVURI și care se afla pe raftul de deasupra, într-o poziție cam instabilă.

Septimus scoase o **Lentilă măritoare** din chimirul lui de Ucenic și încercă să citească literele albe, fine, înșiruite pe **Amuletă**. Scria așa:

Scutură-mă,
Și pe dată
Schimb orice în ciocolată.

Septimus zâmbi mulțumit. Nu se înșelase — de fapt, rar i se întâmpla să se înșele când era vorba de **Magie**. Era într-adevăr o **Amuletă de Gust**, dar și mai mult: era o

Amuletă cu gust de *ciocolată*. Știa exact cui avea să o dea. Zâmbind acestui gând, puse Amuleta în buzunar.

Acum aproape terminase treaba în Bibliotecă. Se urcă pe scară să aranjeze cărțile de pe raftul de sus și se trezi nas în nas cu cel mai mare și mai păros păianjen pe care îl văzuse vreodată. I se puse un nod în gât. Dacă Marcia nu l-ar fi bătut la cap să arunce absolut toți păianjenii pe care îi găsea în Bibliotecă, ar fi fost bucuros să îl lase în pace pe acesta. Era sigur că cei opt ochișori ai păianjenului, ațintiți asupra lui, încercau să îl intimideze. În plus, nu îi plăceau deloc nici picioarele lungi, păroase, ale lighioanei. De fapt, păianjenul părea gata să o zbughească în sus pe mâneca lui, dacă nu îl prindea pe dată.

Septimus îl prinse însă cât ai clipi. Lighioana se zbătea furioasă în mâna lui prăfuită și dădea din picioare cu o putere neașteptată, încercând să îi desfacă degetele. Ținând pumnul strâns, Septimus coborî în grabă scara și ieși prin chepengul care dădea pe acoperișul de aur al Piramidei. Chiar când ajunse la ultima treaptă, păianjenul îl mușcă de degetul mare.

— Au! țipă Septimus.

Înșfăcă borcanul cu păianjeni, deșurubă capacul cu o singură mână și îl aruncă înăuntru, spre groaza celorlalți șase. Apoi, simțind că degetul mare începe să îi zvâcnească, Septimus

înșurubă la loc capacul cât putea de strâns. Având mare grijă să nu scape borcanul, în care cei șase păianjeni mici erau acum fugăriți de păianjenul păros, Septimus coborî repede scara îngustă și răsucită de piatră care ducea de la Bibliotecă la apartamentul Vrăjitorului NeObișnuit, Doamna Marcia Overstrand.

Trecu grăbit pe lângă ușa purpurie cu canaturi de aur care ducea spre dormitorul Marciei și care era acum închisă, trecu de camera lui, coborî în fugă altă scară și se îndreptă spre cămara cu poțiuni de lângă biroul Marciei. Puse jos borcanul cu păianjeni și își privi degetul. Nu arăta deloc bine: degetul se înroșise tare, iar pe mână începuseră să îi apară niște pete ciudate, albăstrui. Pe lângă asta, mâna îl durea destul de tare. Septimus deschise cu cealaltă mână Sîpetul cu Leacuri și luă un tub de Alifie pentru Păianjeni, pe care îl stoarse pe deget. Nu prea avea efect. De fapt, în loc să îi facă bine, parcă mai rău îi făcea. Septimus își privi speriat degetul, care se umflase atât de tare că părea gata să pocnească.

Marcia Overstrand, al cărei Ucenic Septimus era deja de aproape un an și jumătate, găsisse păianjenii așteptând-o atunci când se întorsese triumfătoare în Turnul Vrăjitorilor, după ce îl izgonise pe Necromant, DomDaniel, care reușise să redevină pentru scurtă vreme Vrăjitor NeObișnuit. Marcia

curățase bine Turnul de Magia Întunecată și readusese Magia, dar nu putuse să scape de păianjeni, lucru care o îngrijora foarte tare, căci știa că sunt semn că Magia Întunecată încă dăinuia în Turn.

La început, după ce se întorsese în Turn, Marcia fusese prea ocupată ca să bage de seamă că ceva nu era cum trebuie — în afară de păianjeni. Pentru prima oară avea un Ucenic de care trebuia să se ocupe. Pe lângă asta, mai avea pe cap și familia Heap, care locuia acum în Palat, plus o grămadă de Vrăjitori Obișnuiți pe care trebuia să îi aducă înapoi în Turn și să-i găsească fiecare o locuință, după rang. Cu toate acestea, spre sfârșitul verii, Marcia începu să vadă, cu colțul ochiului, o Negură care o urmărea. La început se gândise că doar i se pare, fiindcă, ori de câte ori întorcea capul și se uita bine, nu vedea nimic. Dar într-o zi Alther Mella, fantoma Vrăjitorului NeObișnuit care fusese magistrul Marciei, îi spusese că și el zărise ceva, iar de atunci Marcia știa că nu e doar o părere, ci că era într-adevăr urmărită de o Umbră.

Așa se face că, de un an de zile, Marcia construia bucată cu bucată o Capcană pentru Umbre, care era acum aproape gata. Capcana, o împletitură de bare și vergi negre, lucioase, făcute din Amalgamul special al Profesorului Viczur Van Klampff,

era așezată într-un colț al camerei. Capcana era învăluită într-un abur negricios și din când în când printre bare țâșneau mici fulgere portocalii. Era aproape gata, așa că în scurtă vreme Marcia avea să pătrundă înăuntru, cu Umbra ținându-se după ea, și avea să iasă, lăsând Umbra acolo. Astfel, spera Marcia, urma să se sfârșească cu **Negura** din Turn.

Septimus tocmai își privea lung degetul, care se umflase de două ori cât era și începuse să capete o culoare violetă, când Marcia deschise ușa.

— Am plecat, Septimus, zise Marcia tare. Mă duc să mai iau o bucată din **Capcană**. I-am spus bătrânului Viezur că vin în dimineața asta. Cred că e ultima piesă. Apoi mai trebuie să ne dea **Opritorul** și gata, am terminat cu **Umbra**.

— Aaaau, gemu Septimus.

Marcia aruncă o privire bănuitoare pe după ușă.

— Și, mă rog, ce faci în cămara cu poțiuni? Întrebă ea enervată, văzând mâna lui Septimus. Vai de mine, ce ai făcut? Iar te-ai ars încercând **Farmecul de Foc**? Să nu mai văd papagali cu penele pârlite, Septimus! Miros îngrozitor și, oricum, suferă și ei.

— Aaa! Da, a fost o greșeală, mormăi Septimus. Voiam să fac un **Farmec cu Pasărea de Foc**. Se putea întâmpla oricui. Aaa! M-a mușcat.

Marcia intră și Septimus văzu un abur negru prin aer atunci când Umbra o urmă în camera cu poțiuni. Marcia se aplecă să se uite mai atent la degetul lui Septimus, învăluindu-l în mantia ei purpurie. Marcia era o femeie înaltă, cu păr negru, lung și ondulat, și ochii verzi ai celor înzestrați din naștere cu Puteri magice, culoare care se dezvăluia numai dacă aveau de-a face cu Magia. Și Septimus avea ochi verzi, deși înainte să o întâlnească pe Marcia îi avea cenușiu-închis. La fel ca toți Vrăjitorii NeObișnuiți care locuiseră în Turnul Vrăjitorilor înaintea ei, Marcia purta la gât Talismanul Akhu, făcut din aur și lapis-lazuli. Era îmbrăcată într-o tunică de mătase purpurie, prinsă la brâu cu cingătoarea de aur și platină de Vrăjitor NeObișnuit, iar pe umeri avea o mantie purpurie, tot magică. Era încălțată cu botine purpurii de piton, alese cu grijă în acea dimineață din cele aproape o sută de alte perechi pe care le adunase de când se întorsese în Turnul Vrăjitorilor. Cât despre Septimus, el purta singura lui pereche de cizme cafenii de piele. Îi plăceau mult cizmele și, deși Marcia îi propusese să îi comande altele, din piele verde de piton, ca să se asorteze cu roba lui verde de Ucenic, refuzase, lucru pe care Marcia nu îl putea înțelege.

— Asta e mușcătură de *păianjen*, zise Marcia, apucându-l de deget.

— Au! țipă Septimus.

— Nu-mi place deloc cum arată, bombăni Marcia.

Nici lui Septimus nu îi plăcea. Degetul lui mare era acum vânăt bătând în negru. Celelalte degete arătau ca niște cârnăciori înșifți într-o minge și durerea îl săgeta în sus pe braț până în inimă. Se clătină pe picioare.

— Stai jos, stai jos, îl îndemnă Marcia, împingând niște hârtii de pe un scăunel și punându-l pe Septimus să se așeze.

Apoi scoase repede din Sîpetul cu Leacuri o sticluță pe care scria VENIN DE PĂIANJEN, plină cu un lichid verde, tulbure. Pe capacul sîpetului erau înșirate, ca tacâmurile într-un coș de picnic, tot felul de instrumente medicale arătând care de care mai înfricoșător. Marcia luă o pipetă subțire de sticlă și trase veninul în pipetă, având grijă să nu îi ajungă la buze.

— E otravă! protestă Septimus și își smulse degetul din mâna Marciei.

— În mușcătura asta e **Magie Întunecată**, răspunse Marcia, punând degetul la capătul pipetei pline cu venin și ținând-o cât putea de departe de mantia ei. Alifia pentru Păianjeni îți face și mai rău. Uneori, cui pe cui se scoate. Venin pe venin. Ai încredere în mine.

Septimus avea încredere în Marcia. De fapt, în ea avea mai multă încredere decât în oricine altcineva. Întinse din nou degetul și închise ochii; Marcia picură Venin de Păianjen pe rană și murmură ceva — lui Septimus i se păru că era un Descântec AntiVrajă. De îndată, durerea care îi zvâcnea în braț se potoli, mîntea i se limpezi și teama că degetul îi va pocni îl părăsi.

Cu gesturi măsurate, Marcia puse sticluta și pipeta la loc în Sîpetul cu Leacuri, apoi se întoarse și își privi cu atenție Ucenicul. Era palid, ceea ce nu era de mirare. „Pe de altă parte”, își zise Marcia, „l-am coplesit cu treburile în ultima vreme. I-ar prinde bine o zi în aer liber.” De fapt, altceva o îngrijora pe Marcia: nu voia să dea iar ochi cu mama băiatului, Sarah Heap.

Marcia ținea bine mîntea vizita pe care Sarah i-o făcuse la scurtă vreme după ce Septimus îi devenise Ucenic. Într-o duminică dimineața, Marcia se dusesse să deschidă cuiva care bătea foarte tare la ușă. Când deschisese, o zărise în prag pe Sarah Heap, în spatele căreia se adunaseră Vrăjitorii de la etajul de dedesubt, veniți să vadă cine făcea atîta gălăgie, căci nimeni nu îndrăznise pînă atunci să bată cu atîta furie la ușa Vrăjitorului NeObișnuit.

Spre delectarea Vrajitorilor adunați în fața ușii, Sarah o luase pe Marcia la rost.

— Septimus și cu mine am fost despărțiți timp de zece ani, îi spusese Sarah pornită, și să știți, Doamnă Marcia, că nu am de gând să îl văd și în următorii zece ani tot atât de puțin. Așa că v-aș fi recunoscătoare dacă l-ați lăsa pe băiat să vină acasă azi, de ziua tatălui său.

Ca și cum situația nu ar fi fost destul de stânjenitoare pentru Marcia, Vrajitorii salutaseră discursul lui Sarah cu o salvă de aplauze. Atât Marcia, cât și Septimus rămăseseră cu gura căscată. Marcia, pentru că nimeni nu îi vorbise niciodată astfel. Nimeni. Iar Septimus pentru că până atunci nu își dăduse seama că așa se poartă mamele și pentru că vorbele lui Sarah îi făcuseră plăcere.

Este, deci, de înțeles de ce Marcia nu mai voia să primească vizita lui Sarah.

— Du-te, îi spuse lui Septimus, și parcă se aștepta din clipă în clipă ca Sarah Heap să apară în ușă și să o întrebe de ce băiatul era atât de palid. N-ai mai petrecut de mult o zi cu ai tăi. Și, dacă tot te duci, adu-i aminte mamei tale că Jenna trebuie neapărat să plece la Zelda mâine, pentru Vizita de Solstițiu la Corabia-Dragon. Dacă era după mine, ar fi plecat

de câteva zile deja, dar Sarah lasă totul pe ultima clipă. Ne vedem diseară, Septimus, cel târziu la miezul nopții. A, să nu uیت, **Amuleta de Ciocolată** e a ta.

— Mulțumesc, zâmbi Septimus. Dar acum mă simt bine, zău că da. Nu am nevoie de zi liberă.

— Ba ai, zise Marcia. Hai, du-te!

Septimus zâmbi din nou, fără voia lui. La urma urmei, o zi liberă i-ar prinde bine. Ar putea să o vadă pe Jenna înainte de plecare și să îi dea **Amuleta de Ciocolată**.

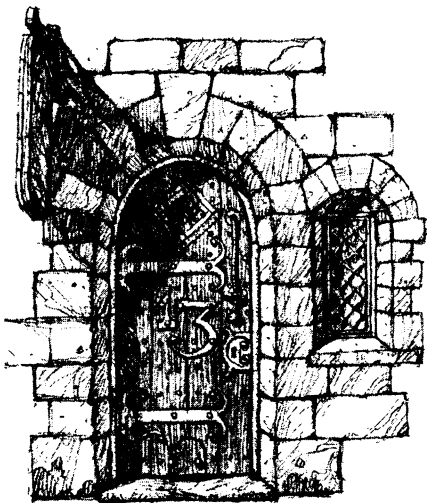
— Bine, spuse. Mă întorc până la miezul nopții.

Se îndreptă spre ușa masivă, purpurie, a apartamentului Marciei. Recunoscându-l pe Ucenicul Marciei, ușa se deschise singură la apropierea lui.

— Hei! strigă Marcia după el. Ai uitat păianjenii!

— Ce pacoste, mormăi Septimus.

CALEA VRĂJITORILOR

Septimus păși pe scara spiralată de argint din vârful Turnului.

— Du-mă în Sala de jos, te rog, zise el.

Scara începu să coboare încet, rotindu-se ca un tirbușon imens.

Septimus ridică borcanul cu păianjeni ca să îi vadă mai bine. Se uită la ei — erau doar cinci acum — și se întrebă dacă nu cumva îl mai văzuse pe păianjenul cel păros.

Păianjenul îl privea țintă, cu ură în ochi. El știa că îl mai văzuse pe Septimus. Mai exact, de patru ori, se gândea el înfuriat. De patru ori fusese prins, băgat în borcan și aruncat afară.

Băiatul avusese noroc că nu îl mușcase până acum. Măcar de data asta, era ceva de mâncat în borcan. Cei doi păianjeni tineri, fragezi, îi picaseră tocmai bine, deși fusese nevoit să îi fugărească destul până să îi prindă. Păianjenul păros se ghemui pe fundul borcanului și se resemnă încă o dată.

Scara de argint se răsucea încetișor, coborându-l pe Septimus cu prada lui prin Turnul Vrăjitorilor. La diferite etaje, Vrăjitorii Obișnuiți care plecau care încotro cu treburi îi făceau prietenește cu mâna.

Venirea lui Septimus în Turnul Vrăjitorilor stârnise senzație. Marcia Overstrand nu numai că se întorcea triumfătoare, după ce salvase Turnul, ca și întreg Castelul, de **Necromantul întunecat**, dar mai și aducea un Ucenic cu ea. Marcia fusese Vrăjitor NeObișnuit timp de zece ani, dar nu își luase un Ucenic. După o vreme, unii dintre Vrăjitorii Obișnuiți începuseră să murmure că prea era năzuroasă și că nu va ieși nimic bun din asta.

— Da' oare ce așteaptă Doamna Marcia să găsească? Pe cel de-al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu? O să aștepte mult și bine!

Ei, dar Marcia găsisese chiar ceea ce aștepta. Îl găsisese pe Septimus Heap, cel de-al șaptelea fiu al lui Silas Heap, un

Vrăjitor Obişnuit sărac şi fără har, el însuşi al şaptelea fiu al lui Benjamin Heap, care fusese la fel de sărac, dar cel puţin fusese un Formăschimbător talentat.

Când scara de argint se opri uşor la parter, Septimus coborî şi traversă Sala Mare sărind de colo-colo, încercând să prindă culorile care se aprindeau şi se stingeau pe podeaua ca de nisip. Podeaua îl văzuse venind şi cuvintele BUNĂ DIMINEAȚA, UCENICULE se compuneau cu felurite litere la picioarele lui, pe când se îndrepta spre uşile masive de argint de la intrarea Turnului. Septimus murmură parola şi uşile se deschiseră fără zgomot. Soarele năvăli în Sală, înecând toate culorile magice.

Septimus ieşi în căldura dimineţii de vară. Era aşteptat.

— Marcia ți-a dat liber devreme azi, zise Jenna Heap.

Jenna stătea pe treapta de jos a scării monumentale de marmură care ducea la Turnul Vrăjitorilor, legănându-şi picioarele, binedispusă. Era îmbrăcată într-o tunică simplă, roşie, tivită cu fir de aur, la brâu era încinsă cu o eşarfă aurie, iar în picioarele prăfuite avea sandale rezistente. În părul negru purta o coroniță subțire de aur. În ochii ei violeti, ațintiți asupra fratelui ei adoptiv, se vedea că e pusă pe ghidușii. Cât despre Septimus, el arăta ca de obicei, adică neîngrijit. Părul lui auriu, cârlionțat, era nepieptănat, iar roba verde de Ucenic îi

era plină de praf din Bibliotecă. Însă pe arătătorul mâinii drepte Inelul cu Dragon strălucea la fel de tare.

Jenna se bucură să îl vadă.

— Bună, Jen, zâmbi Septimus, clipind din ochii verzi din cauza soarelui și fluturându-i borcanul cu păianjeni prin față.

Jenna sări în sus, cu ochii la borcan.

— Să nu cumva să le dai drumul prin apropiere, îl avertiză ea.

Septimus coborî Țopăind treptele, scuturând tare borcanul când trecu pe lângă ea. Se duse la Fântâna de la marginea curții și, cu mare grijă, răsturnă borcanul ca să cadă păianjenii. Cu toții ajunseră în găleată. După ce își mai înfulecă la iuțeală unul dintre tovarăși, păianjenul cel păros se cățără pe funie și începu să urce spre suprafață. Ceilalți trei îl priviră cum se duce și se hotărâră să rămână în găleată.

— Știi, Jen, zise Septimus așezându-se lângă Jenna pe trepte, câteodată mi se pare că păianjenii ăștia se întorc imediat în Bibliotecă. Azi l-am recunoscut pe unul dintre ei.

— Hai, Sep, ce bazaconii spui? Cum poți recunoaște un păianjen?

— Oricum, sunt foarte sigur că *el* m-a recunoscut pe mine, spuse Septimus. Cred că de aceea m-a mușcat.

— Te-a mușcat? Îngrozitor... Unde?

— În Bibliotecă.

— Nu, unde e mușcătura?

— Uite, aici, răspunse Septimus arătându-i degetul.

— Nu văd nimic, făcu Jenna, vrând să încheie discuția despre păianjen.

— Fiindcă Marcia mi-a pus venin pe mușcătură.

— *Venin?*

— Da, așa facem noi, Vrăjitorii, zise Septimus dându-și aere.

— Aha, voi, *Vrăjitorii*, îl maimuțări Jenna, ridicându-se și trăgându-l pe Septimus de tunică. Voi, *Vrăjitorii*, sunteți cu toții trăsniți. Că veni vorba de trăsniți, ce mai face Marcia?

Septimus izbi o pietricică cu piciorul, trimițând-o spre Jenna.

— Nu e trăsniță, Jen, spuse el cu sinceritate în glas, numai că **Umbra** aceea o urmărește peste tot. E din ce în ce mai rău, fiindcă acum am început să o văd și eu.

— Brr, mă ia cu fiori, făcu Jenna și trimise înapoi pietricica spre Septimus.

Tot așa, trimițându-și unul altuia pietricica, traversară curtea și ajunseră în umbra arcului înalt de argint, decorat cu lapislazuli albastru-închis. Acesta era Marele Arc prin care se trecea din curtea Turnului Vrăjitorilor spre drumul larg, cunoscut drept Calea Vrăjitorilor, care ducea până la Palat.

Septimus își scoase **Umbra** din minte și alergă pe sub Marele Arc înaintea Jennei. Se opri, se întoarse pe călcâie și spuse:

— Oricum, Marcia a zis că pot să îmi iau liber toată ziua de azi.

— O zi **întreagă**? făcu Jenna uimită.

— O zi întreagă. Până la miezul nopții. Vin acasă cu tine ca să o văd pe mama.

— Și pe mine. Ai să mă vezi și pe mine toată ziua. Nici nu mai știu de când nu te-am mai văzut. Mâine plec la Mătușa Zelda să văd Corabia-Dragon. Peste câteva zile e Solstițiul, dacă ai uitat cumva.

— Ei, cum să uit? Marcia mi-a spus de nu știu câte ori cât de important este. A, am un dar pentru tine, adăugă el scoțând **Amuleta de Ciocolată** din buzunar și întinzând-o Jennei.

— Vai, Sep, ce drăguț din partea ta. Ăăă... dar ce este?

— O **Amuletă de Gust**. Preschimbă orice în ciocolată. M-am gândit că îți va prinde bine acasă la Mătușa Zelda.

— A, da, aș putea preschimba mâncarea de conopidă cu sardele în ciocolată.

— Mâncare de conopidă cu sardele..., repetă Septimus cu părere de rău în glas. Știi, eu chiar duc dorul mâncărilor gătite de Mătușa Zelda.

— Ești singurul, râse Jenna.

— Știu, răspunse Septimus. Tocmai de aceea m-am gândit că îți va face plăcere Amuleta. Mi-aș dori să vin și eu la Mătușa Zelda.

— Da, dar nu poți, pentru că eu sunt Regina.

— De când, Jen?

— Ei, *voi fi*. Iar tu nu ești decât un umil Ucenic, zise ea și scoase limba la Septimus, apoi o luă la fugă pe sub Marele Arc, urmărită de Septimus.

Când ieșiră de sub Arc, Jenna și Septimus Heap văzură Calea Vrăjitorilor întinzându-se în fața lor, pustie, strălucind în lumina soarelui de dimineață. Calea Vrăjitorilor era un drum larg, pavat cu dale uriașe de calcar. La capătul ei se vedea lucirea aurie a Porții Palatului. Pe ambele părți se înșiruiau stâlpi înalți de argint de care erau prinse torțele care luminau Calea pe timp de noapte. În acea dimineață toate torțele erau înnegrite după ce arseseră toată noaptea dinainte, dar seara aveau să fie înlocuite cu altele noi de Maizie Smalls, care lucra ca Aprinzător de Torțe. Lui Septimus îi plăcea să vadă cum se aprind torțele. Fereastra camerei lui din Turn dădea chiar spre Calea Vrăjitorilor și Marcia îl găsisse de multe ori privind visător pe fereastră, la

ora când se aprindeau torțele, în loc să se pregătească de descântecul din seara aceea.

Jenna și Septimus se traseră din bătaia soarelui, la umbra clădirilor joase de pe marginea drumului. Clădirile erau printre cele mai vechi din Castel; erau construite din piatră alburie, mâncată de vreme, găurită și zgâriată de mii de ani de ploaie, grindină, îngheț și uneori războaie. Acolo locuiau scribii și tot acolo se tipăreau toate cărțile, broșurile, tratatele și opusurile folosite de locuitorii Castelului.

Cărăbuș, care era Băiatul-Bun-la-Toate și în același timp Inspector la Numărul Treisprezece, trândăvea la soare. Când îl văzu pe Septimus, dădu prietenos din cap. Numărul Treisprezece se deosebea de celelalte prăvălii. Nu numai că ferestrele erau atât de înțesate de hârtii că nu se vedea nimic înăuntru, dar clădirea fusese recent vopsită într-o culoare purpurie, în ciuda protestelor Societății de Protecție a Căii Vrăjitorilor. La Numărul Treisprezece se afla Scriptoriul Magic și Societatea Păstrătorilor de Farmece, unde Marcia și majoritatea Vrăjitorilor veneau adesea.

Când aproape ajunseseră la capătul Căii Vrăjitorilor, Jenna și Septimus auziră troyotul unor copite de cal răsunând din spate. Se întoarseră și văzură în depărtare o siluetă întunecată,

nedeslușită, călare pe un cal negru, uriaș, îndreptându-se spre Scriptoriu. Călărețul descălecă grăbit, legă repede calul de un stâlp și dispăru înăuntru, urmat de îndată de Cărăbuș, uimit să aibă un client la o oră atât de matinală.

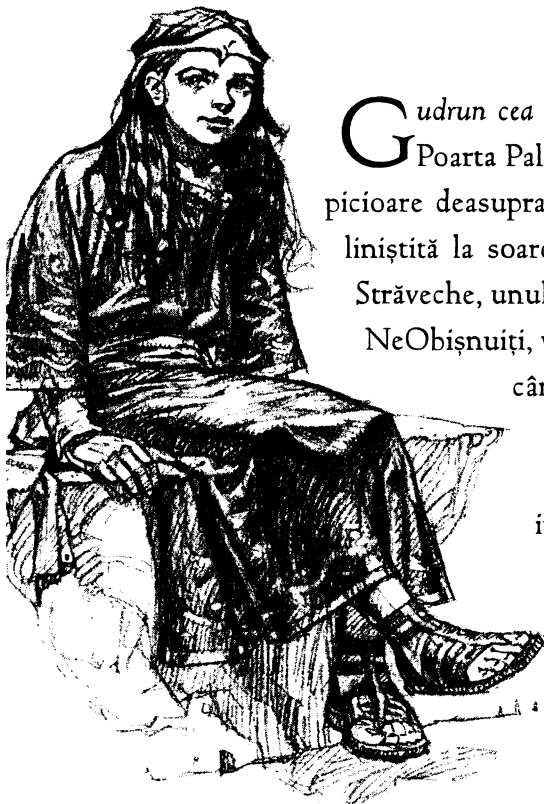
— Mă întreb cine o fi, zise Septimus. Nu l-am mai văzut pe aici. Dar tu?

— Nu sunt sigură, răspunse Jenna gânditoare. Mi se pare cumva cunoscut, dar nu știu de ce.

Septimus nu răspunse. Durerea cauzată de mușcătura de păianjen îi săgetă brațul și el se înfioră amintindu-și de **Umbra** pe care o văzuse în dimineața aceea.

✠ 3 ✠

ARMĂȘARUL NEGRU

Gudrun cea Mare stătea de pază la Poarta Palatului. Plutea la câteva picioare deasupra pământului, moțând liniștită la soare. Gudrun, o fantomă Străveche, unul dintre primii Vrăjitori NeObișnuiți, visa la zilele de demult, când Turnul era nou. În lumina puternică a soarelui era aproape invizibilă, iar Jenna și Septimus erau atât de prinși în discuția despre călărețul misterios că trecură

prin ea. Gudrun cea Mare înclină adormită din cap în chip de salut, convinsă că erau Ucenicii ei de demult, care fuseseră gemeni.

Cu un an în urmă, Alther Mella preluase sarcina administrării Palatului și Castelului până când Venea Vremea ca Jenna să devină Regină. Hotărâse că, după ce timp de zece ani Gardienii Custozii tropăiseră în sus și în jos prin fața Castelului, terorizând oamenii, nu voia să mai vadă picior de soldat făcând de gardă în Palat. Prin urmare, Alther, el însuși o fantomă, îi rugase pe Bătrâni să facă de gardă la Palat. Bătrânii erau fantome foarte în vârstă; mulți dintre ei aveau cel puțin cinci sute de ani, iar alții, ca Gudrun, aveau și mai mulți. Fiindcă fantomele devin din ce în ce mai transparente odată cu trecerea vremii, pe mulți dintre Bătrâni era greu să îi vezi. Jenna încă nu se obișnuise să intre pe o ușă și să descopere că tocmai trecuse prin cel de Al Doilea Paznic al Stâlpului de la Patul Reginei sau prin alt dregător bătrân. Nu își dădea seama decât când auzea o voce tremurată spunându-i „Bună să îți fie dimineața, frumoasă domniță”; era bătrâna fantomă care, trezită brusc din somn, încerca să își aducă aminte unde se află. Din fericire, Palatul nu se schimbase mult de când fusese construit, așa că cei mai mulți dintre Bătrâni se descurcau încă prin săli și

coridoare. Mulți dintre ei fuseseră Vrăjitori NeObișnuiți și de aceea deseori se întâmpla să vezi o mantie purpurie, decolorată, străbătând labirintul de coridoare și camere.

— Cred că iar am trecut prin Gudrun, zise Jenna. Sper să nu se supere.

— Eu cred că e cam ciudat să pui fantome de pază la porți, răspunse Septimus, cercetându-și degetul care părea vindecat, spre marea lui ușurare. Poate intra oricine, nu-i așa?

— Așa și trebuie, zise Jenna. Oricine să poată intra. Palatul e aici pentru cei din Castel. Nu mai e nevoie de o gardă care să împiedice oamenii să intre.

— Hm, făcu Septimus. Totuși, s-ar putea ca pe unii să fie nevoie să îi ții afară.

— Știi, Sep, uneori prea ești serios. Cred că petreci prea mult timp închis în Turnul ăla mucegăit. Ia să vedem cine ajunge primul!

Jenna o rupse la fugă. Septimus o privi cum aleargă pe pajiștea din fața Palatului, acum prăfuită și arsă de căldura soarelui. Pajiștea era foarte întinsă, tăiată în două de drumul lat care ajungea până la intrarea în Palat. Palatul era una dintre cele mai vechi clădiri din Castel. Fusese construit după moda timpului, cu ferestre mici, zăbrelite, și creneluri în

vârful zidurilor. În față era un șanț de apărare ornamental, puțin adânc, unde trăiau niște țestoase clămpănitore care mușcau rău. Fuseseră lăsate acolo de fostul ocupant al Castelului, Custodele Suprem, și nimeni nu reușise să le stârpească. Un pod lat, puțin înalt, unea malurile șanțului de apărare și ducea la porțile grele de stejar, larg deschise.

Lui Septimus îi plăcea Palatul așa cum era acum: o clădire primitoare, cu pereții de piatră galbenă lucind în soare. Când era soldat, stătuse adesea de pază în fața porții, dar pe atunci Palatul i se părea întunecos și mohorât, aïdoma celui care locuia acolo, temutul Custode Suprem. Chiar și așa, Septimus preferase să stea de gardă, căci, deși se plictisea și îi era adesea frig, cel puțin nu era o însărcinare înspăimântătoare, ca majoritatea celor pe care le primise în Armata Tânără.

Când era vară, Septimus îl privea pe Billy Pot, Cosașul, care inventase un Dispozitiv pentru tuns iarba. Uneori o tunde, alteori nu, după cât de înfometate erau șopârlele dinăuntru. Șopârlele-de-pajiște erau secretul lui Billy, sau cel puțin așa credea el, fiindcă mulți își dăduseră seama cum funcționează Dispozitivul. Când funcționa era simplu: Billy împingea Dispozitivul, iar șopârlele mâncau iarba. Când nu funcționa, Billy se așeza pe iarbă și țipa la ele.

Billy Pot creștea sute de șopârle-de-pajiște în cuști speciale, undeva, în josul râului. În fiecare dimineață alegea douăzeci, dintre cele mai înfometate, le punea în cutia de tuns a Dispozitivului și pleca pe pajiștile Palatului. Billy spera că într-o zi va termina de tuns toate peluzele înainte să o ia iar de la capăt; i-ar fi plăcut să mai aibă și el o zi liberă din când în când. Dar asta nu se întâmpla niciodată. Până când să termine el de tuns peluzele cu ajutorul șopârlelor, venea vremea să o ia de la capăt.

Septimus o zbughí, vrând să o ajungă din urmă pe Jenna, care i-o luase cu mult înainte, când auzi zăngănitul bine cunoscut. O clipă mai târziu, Billy Pot apărú în depărtare, împingând încet Dispozitivul pe poteca lată din fața șanțului de apărare și îndreptându-se spre peluza pe care urma să o tundă în ziua aceea. Septimus iuți pasul, hotărât să nu o lase pe Jenna să o ia prea mult înainte. Numai că ea era mai înaltă și mai iute decât el, măcar că aveau amândoi exact aceeași vârstă.

În scurtă vreme, Jenna ajunse la pod. Acolo se opri și îl așteptă pe Septimus.

— Hai, Sep! Să vedem unde e mama.

Traversară podul și ajunseră la intrarea în Palat. Bătrânul de la intrare era treaz. Stătea pe un scăunel de aur, așezat cu grijă

la soare, și îi privise, cu un zâmbet drăgăstos, pe Jenna și Septimus când se luaseră la întrecere. Își netezi mantia purpurie — căci și el fusese Vrajitor NeObișnuit la vremea lui — și îi zâmbi larg Jennei.

— Bună dimineața, Prințesă, spuse cu o voce subțire ce părea să vină de departe. Ce bine îmi pare să te văd. Bună dimineața și ție, Ucenicule. Cum merge cu Transformarea? Ți-a reușit Tripla Transsubstanțiere?

— Aproape, răspuse Septimus zâmbind și el.

— Bravo ție, zise fantoma aprobator.

— Bună, Godric, zise Jenna. Știi pe unde e mama?

— Întâmplător, Prințesă, chiar știi. Doamna Sarah mi-a spus că se duce în grădina de zarzavaturi să culcagă niște ierburi. I-am spus că Ajutoarea de Bucătăreasă le poate culege în locul ei, dar a insistat să se ducă ea însăși. Mama ta e o femeie extraordinară, zise fantoma zâmbind melancolic.

— Mulțumesc, Godric, răspuse Jenna. Ne ducem după ea. Ei, ce e? îl întrebă pe Septimus, care o prinsese de braț.

— Uite, Jen, zise el, arătând spre un nor de praf care se apropia de Poarta Palatului.

Godric, rămânând în poziția așezat, se înalță de pe scaun și pluti până în prag, privind întinderea însorită de afară.

— Un cal întunecat. Și un călăreț întunecat, se auzi vocea lui subțire.

Septimus o trase pe Jenna în penumbra intrării, în spatele fantomei.

— Ce faci? se împotrivi Jenna. E calul pe care l-am zărit și înaintea. Hai să vedem cine e călărețul.

Când Jenna ieși la soare de sub arcada intrării, calul se apropia. Călărețul îl mâna tare, aplecat în față și dându-i pînă. Mantia neagră îi flutura în vânt. Calul nu se opri la poartă, ci își continuă cursa, trecând chiar prin Gudrun cea Mare. Copitele lui făceau un zgomot tunător. Din nefericire pentru el, Billy Pot se îndrepta spre peluză. Tocmai voia să traverseze drumul, când se văzu nevoit să schimbe brusc direcția ca să evite calul care venea drept spre el. Billy reuși, dar Dispozitivul nu. Neobișnuit să facă ceva repede, se desfăcu în bucăți chiar în acel loc. Șopârlele-de-pajiște o luară la fugă care încotro, iar Billy Pot se trezi în fața unei grămezi de fiare, în mijlocul drumului spre Palat.

Călărețul trecu ca o furtună, fără să îi pese de paguba lui Billy și de șopârlele eliberate. Copitele calului ridicau praful și băteau înfundat pământul uscat, gonind spre Palat.

Jenna și Septimus se așteptau să îl vadă pe călăreț luând-o pe drumul obișnuit, pe după grajdurile din spatele Palatului, dar, spre surprinderea lor, acesta dădu pîteni calului și intră pe pod. Se vedea cât de colo că e un călăreț priceput, căci își mână calul tot în galop peste prag și trecu drept prin Godric. Jenna simți aburul cald pe care îl răspândea calul atunci când galopă foarte aproape de ea, împrôșcându-i tunica cu salivă. Se întoarse după călăreț, ca să protesteze, dar acesta se și îndepărtase, purtat în goană. Copitele calului alunecau pe dalele de piatră și scoteau scânteii. Ajuns la capătul sălii de la intrare, calul o luă brusc la stînga și se afundă în semiîntunericul Pasajului Central, coridorul lung de o milă care traversa Palatul chiar pe la mijloc, asemenea unei coloane vertebrale.

Godric se ridică de pe jos murmurând:

— Un vînt rece... un vînt rece a trecut prin mine.

Se lăsă tremurînd pe scaun și închise ochii transparenți.

— Te simți bine, Godric? întrebă Jenna îngrijorată.

— Chiar așa, răspunse fantoma cu voce abia auzită. Mulțumesc, Înălțimea Voastră, ăăă... adică, mulțumesc, Prințesă.

— Chiar te simți bine? repetă Jenna întrebarea, dar fantoma adormise.

— Hai să mergem, Sep. Să vedem despre ce e vorba.

După lumina orbitoare de afară, Palatul părea cufundat în întuneric. Jenna și Septimus trecură în fugă prin holul cel mare și intrară în Pasajul Central. În fața lor se întindea coridorul uriaș, care părea fără sfârșit, dar nici urmă de călăreț.

— A dispărut, zise Jenna în șoaptă. Poate era o fantomă.

— Ce fantomă o mai fi și asta? zise Septimus arătând cu mâna niște urme de copite prăfuite pe covorul roșu care acoperea dalele uriașe.

Luându-se după urme, Jenna și Septimus intrară în aripa de răsărit. Demult, înainte ca Palatul să cadă pe mâna Custodelui Suprem, Pasajul Central fusese plin de comori nemaivăzute — statui minunate, splendide tablouri, tapiserii viu colorate — dar acum nu mai era decât un loc pustiu, tristă amintire a vremurilor de atunci. În cei zece ani cât fusese stăpânul Palatului, Custodele Suprem jefuise cea mai mare parte a bogățiilor și le vânduse ca să dea banchete fastuoase. Jenna și Septimus treceau acum pe lângă câteva portrete ale unor foste Regine și Prințese, puținele tablouri care mai fuseseră găsite prin subteranele Palatului, și câteva cufere de lemn, goale, cu lacătele sparte și balamalele răsucite. După trei Regine, care păreau toate cam țâfnoase, și o Prințesă sașie, urmele de copite o luau brusc la dreapta, spre marile uși duble ale Sălii de Bal. Ușile

erau deschise de perete, așa că Jenna și Septimus intrară și ei. Nici aici nu îl văzură pe călăreț.

Septimus fluieră de uimire:

— Chiar că e *mare* sala asta.

Sala de Bal era într-adevăr uriașă. Când fusese construit Palatul, se spunea că toți locuitorii Castelului încăpeau în sală. Deși acum nu ar mai fi avut loc cu toții, Sala de Bal rămăsese cea mai mare încăpere pe care o văzuse cineva vreodată. Tavanul era mai înalt decât o casă, iar prin ferestrele largi, din sticlă colorată, care coborau până la podeaua lustruită, lumina inunda camera cu toate culorile curcubeului. Fiindcă dimineața era foarte caldă, geamurile de jos fuseseră deschise. Dădeau spre pajiștile din spatele Palatului, care se întindeau până la râu.

— A plecat, zise Jenna.

— Sau poate a *dispărut*, murmură Septimus. Cum a spus Bătrânul: „Un cal *întunecat* și un călăreț *întunecat*”.

— Hai, Sep, nu fi caraghios. Nu *asta* a vrut să spună, zise Jenna. Petreci prea mult timp în vârful Turnului, alături de o Vrajitoare speriată și de **Umbra** ei. Oricum, a ieșit pe fereastra aia, uită-te și tu.

— N-ai de unde ști, răspunse Septimus, rănit în amorul propriu fiindcă Jenna îl făcuse caraghios.

— Ba da, răspunse Jenna, arătându-i o balegă aburindă, chiar pe prag.

Septimus se strâmbă și ieșiră amândoi pe terasă.

Atunci o auziră pe Sarah Heap țipând.

ÎNTOARCEREA LUI SIMON

— **M**ăcar un Șobolan Mesager, cât de mic, spunea Sarah înlăcrimată călărețului întunecat, când Jenna și Septimus ajunseră la zidul grădinii de zarzavaturi.

Bărbatul descălecase și stătea cu spatele spre ei. Se lăsa stângenit de pe un picior pe altul, ținând cu o mână hăturile, iar cu cealaltă bătând-o pe spate pe Sarah, care îl strângea în brațe.

Sarah Heap părea mică și neajutorată pe lângă el. Părul ei blond, cârlionțat, răsfirat pe umeri, și tunica ei lungă, albastră, împodobită la mâneci și pe poale cu însemnele Palatului, brodate cu fir de aur, nu puteau ascunde faptul că slăbise mult de când se întorsese la Castel. Cu toate acestea, în ochii ei verzi, strălucitori, îndreptați spre călărețul întunecat, se citea bucuria.

— Măcar un mesaj ca să știi că ești bine, îl muștra ea. Nici nu voiam mai mult. Doar de atât aveam nevoie toți. Tatăl tău a fost bolnav de supărare. Credeam că nu o să te mai vedem niciodată. Ai plecat de mai bine de un an și nu ne-ai trimis nicio *vorbă*. Ești un copil rău, Simon.

— Nu mai sunt *copil*, mamă. Sunt bărbat acum. Am douăzeci de ani, dacă ai uitat cumva.

Simon Heap se desprinse din brațele lui Sarah și făcu un pas înapoi, dându-și brusc seama că cineva se uită la el. Se întoarse și nu păru prea bucuros să își vadă fratele mai mic și sora adoptivă, care rămăseseră la poarta grădinii neștiind ce să facă. Simon privi spre mama lui.

— În orice caz, n-ai nevoie de *mine*, spuse el posac. Nu mai ai, acum că, după atâta vreme, ți-ai găsit cel de-al șaptelea fiu, la care ții atât. Mai ales că s-a descurcat cum nu se poate mai bine... mi-a luat locul de Ucenic.

— Simon, te rog, făcu Sarah. Te rog să nu ne mai certăm din cauza asta. Septimus nu ți-a luat nimic. Nu ai fost *invitat* să devii Ucenic.

— Ei, dar aş fi fost, dacă nu apărea puşlamaua asta.

— Simon! Nu îţi îngădui să vorbeşti așa despre Septimus. E fratele tău.

— Dacă cumva crezi ceea ce a văzut băbătia de Zelda într-o băltoacă. Eu unul nu cred.

— Şi nici despre mătuşa tatălui tău nu ai voie să vorbeşti așa, spuse Sarah cu voce joasă, acum supărată de-a binelea. Orice ai zice tu, eu ştiu că ceea ce am văzut — ceea ce am văzut cu toţii — e adevărat. Septimus este fiul meu. Şi este fratele tău. Trebuie să te împaci cu gândul ăsta, Simon.

Septimus se trase înapoi, în umbra intrării. Era necăjit de cele auzite, dar nu surprins. Îşi amintea foarte bine ce spusese Simon în seara când avusese loc Cina Ucenicului, la căsuţa Mătuşii Zelda din Mlaştinile Ierboase. Fusese cea mai însemnată seară din viaţa lui, nu numai pentru că devenise Ucenicul Marciei, dar şi fiindcă aflase cine era cu adevărat — cel de-al şaptelea fiu al lui Sarah şi Silas Heap. A doua zi dimineata, înainte să se lumineze de ziuă, Simon se certase îngrozitor de tare cu părinţii lui. Plecase furios, pe întuneric, traversând

Mlaștinile Ierboase în canoe, ceea ce o înspăimântase pe Sarah (și pe fratele lui mai mic, Nicko, care de-abia făcuse rost de canoe). De atunci nu mai știuseră nimic de el. Până acum.

— Ce zici, Sep, mergem să îl salutăm? îi șopti Jenna.

Septimus clătină din cap și se dădu înapoi.

— Du-te tu. Pe mine nu cred că vrea să mă vadă.

Rămas în întunericul intrării, Septimus o urmări din priviri pe Jenna cum intră în grădină și trece cu grijă printre salatele pe care calul lui Simon le zdrobise sub copite.

— Bună, Simon, spuse ea zâmbind timid.

— Aha, chiar speram să te gădesc aici, în *Palatul* tău. Bună dimineața, Maiestate, zise Simon pe un ton ușor zeflemitor când Jenna se apropie.

— Încă nu mi se spune așa, Simon, răspunse Jenna, nesigură. Încă nu sunt *Regină*.

— Ei da, *Regină*... ce importantă vei fi atunci. N-o să mai vorbești cu alde noi, nu, când o să fii *Regină*?

Sarah oftă.

— Te rog să încetezi, Simon.

Simon se uită la mama lui, apoi din nou la Jenna. Supărarea de pe fața lui lăsa locul unui sentiment mai întunecat. Cum privea în depărtare, dincolo de zidul grădini, ochii lui

verde-întunecat se plimbară de la frumoasele sculpturi ale străvechiului Palat la pajiștile care coborau domol spre râu. Ce diferit era peisajul acesta de vraștea și tăărăboiul din camera unde crescuse alături de ceilalți cinci frați și surioara adoptivă, Jenna. De fapt, el însuși se simțea atât de diferit că parcă nu mai avea nicio legătură cu familia lui, și în special cu Jenna, care, oricum, nu îi era rudă de sânge. Nu era decât un pui de cuc ajuns într-un cuib străin și, ca orice pui de cuc, pusese stăpânire pe cuib și îl distrusese.

— Prea bine, mamă, spuse el cu asprime. Chiar că am să încetez.

Sarah zâmbi ușor, neștiind ce să creadă. Nici nu își mai recunoștea băiatul cel mare. Bărbatul înalt, înfășurat într-o pelerină neagră, care stătea în fața ei, i se părea un străin, ba chiar o persoană pe care nu prea îți făcea plăcere să o întâlnești.

— Așa vasăzică, făcu Simon, străduindu-se să pară voios, ce ar zice surioara mea de o plimbare pe calul meu? Îl cheamă Tunet, adăugă el mândru, bătându-l cu mâna pe spate.

— Nu știi ce să zic, Simon, răspunse Sarah.

— Cum adică, mamă? Nu ai încredere în mine?

Sarah șovăi un pic prea mult înainte de a răspunde.

— Ba da, cum să nu.

— Să știi că mă pricep la călărie. Mi-am petrecut tot anul ăsta umblând călare prin văile și munții din Ținutul de Hotar.

— Cum? Ai umblat prin *Tărâmurile Rele*? Ce ai căutat acolo? întrebă Sarah, cuprinsă dintr-odată de bănuieli.

— Ei, una, alta, răspuse Simon în doi peri.

În clipa următoare făcu un pas spre Jenna. Sarah căută să i se pună în cale, dar Simon ajunsese primul la Jenna și, dintr-o singură mișcare, o ridică ușor și o așeză pe cal.

— Ce zici, îți place? o întrebă. Tunet e un animal strașnic, nu-i așa?

— Da..., răspuse Jenna, nu prea sigură pe ea, deoarece calul se tot foia pe loc, parcă de-abia așteptând să plece.

— Facem o plimbare pe Calea Vrăjitorilor, da? spuse Simon.

Vocea îi suna aproape așa cum i-o știau, dar când puse piciorul în scară și se aruncă în șa în spatele Jennei, lui Sarah i se păru că fiul ei cel mare o privea de undeva, foarte de sus, și că punea la cale ceva de la care nici măcar ea nu îl putea opri.

— Nu, Simon, nu cred că e bine ca Jenna...

Simon dădu însă pinteni calului și trase de hățuri. Calul se întoarse, călcând cu copitele cimbrul pe care Sarah voise să îl culeagă și porni în galop, ieși pe poarta grădinii și dădu colțul Palatului. Sarah alergă după el strigând:

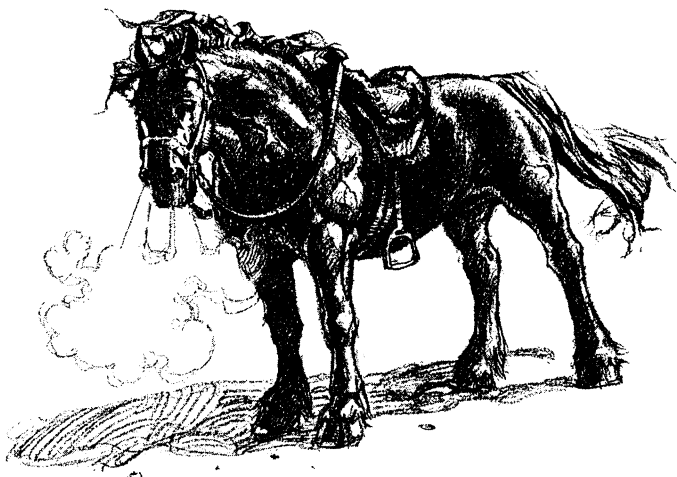
— Simon, Simon, întoarce-te...

Numai că Simon dispăruse, lăsând în urmă doar mici norișori de praf ridicați de copitele calului.

Lui Sarah i se făcu frică, nici ea nu știa de ce. La urma urmei, ce se întâmplase? Fiul ei își luase sora la o plimbare cu calul. Ce putea fi rău în asta? Sarah se uită în jur, căutându-l pe Septimus. Era sigură că îl văzuse venind cu Jenna, dar acum nu îl vedea nicăieri. Sarah oftă. Probabil că văzuse ceea ce dorea să vadă; își închipuise doar că îl văzuse pe Septimus. Se hotărî ca, de îndată ce Simon și Jenna se vor fi întors, să se ducă pe loc la Turnul Vrăjitorilor și să îl ia pe Septimus acasă. A doua zi, Jenna urma să plece să viziteze Corabia-Dragon, așa cum se cuvenea la fiecare miez de vară, și ar fi fost potrivit ca Septimus să o vadă înainte de plecare. Era hotărâtă să nu cedeze, oricât s-ar fi împotrivit Marcia. Septimus trebuia să petreacă mai mult timp cu sora și cu mama lui. Iar dacă Simon ar ajunge să îl cunoască mai bine pe Septimus, poate că situația asta neplăcută ar lua sfârșit.

Adâncită în gândurile ei, sub privirile atente a trei șopârle-de-pajiște care scăpaseră din Dispozitivul lui Billy Pot, Sarah ingenunche și încercă să salveze ceva din cimbrul strivit sub copitele calului, așteptând întoarcerea Jennei și a lui Simon.

✦ 5 ✦
TUNET

Jenna se agătase de coama aspră a calului care traversa în galop pajiștile Palatului, speriiind șopârlele pe care Billy Pot tocmai reușise cu greu să le adune.

Jenei îi plăceau foarte mult caii. Avea și ea unul, pe care îl ținea la grajduri și cu care făcea o plimbare în fiecare zi. Călărea bine și era foarte curajoasă. Așa că de ce îi era teamă

acum? Poate, își zise ea în timp ce Tunet ieșea într-o goană nebună pe Poarta Palatului, poate din cauză că Simon mâna calul cu atâta furie și asprime? Simon avea o pereche de piteni ascuțiți la cizmele lui negre, și nu erau numai de frumusețe: Jenna îl văzuse deja cum îi înfipsea de două ori în burta calului. Nu îi plăcea nici felul neîndurător în care trăgea de hățuri.

Simon mâna calul în galop chiar pe mijlocul Căii Vrăjitorilor. Nu privea nici la stânga, nici la dreapta și nici nu arăta că i-ar păsa de cineva care ar fi traversat tocmai atunci — ceea ce Profesorul Viezur Van Klampff și făcea în acel moment. Profesorul, neștiind că Marcia plecase spre *el*, venea să îi spună ceva, ceva care trebuia spus departe de urechile deosebit de ascuțite ale menajerei lui, Una Brakket.

Pe când Profesorul Van Klampff tropăia distrat pe drum, gândindu-se cum să îi explice Marciei că o bănuia pe Una Brakket că pune ceva la cale — măcar că nu știa exact ce anume — ultimul lucru la care s-ar fi așteptat era să fie trântit la pământ de un cal negru, uriaș. Însă, din nefericire pentru Profesor, exact așa se și întâmplă. Iar când se adună de pe jos, plin de vânătăi și tulburat peste poate, dar una peste alta teafăr, Profesorul Van Klampff nu își mai aminti de ce se afla acolo. Avea nevoie de niște pergament... sau de un toc nou... de o

livră de morcovi... ori de *două* livre de morcovi? Omulețul bondoc cu ochelari și bărbuță încâlcită rămase o bună bucată de vreme în mijlocul Căii Vrăjitorilor, clătinând din cap și încercând să își amintească de ce se afla acolo, în timp ce Cărăbuș și alți lucrători de prin prăvăliile din apropiere se învârteau îngrijorați în jurul lui. Gândul că era ceva important îl sâcâia, dar despre ce anume era vorba nu își amintea și pace. Necăjit, Viezur Van Klampff clătină din cap și o porni înapoi spre casă; pe drum se opri și cumpără trei livre de morcovi.

În acest timp, Tunet gonia mai departe pe Calea Vrăjitorilor, trecând pe lângă prăvălii, tiparnițe și biblioteci particulare ai căror proprietari se fâțâiau de colo-colo, scoțând la vedere manuscrise prezentate ca ofertă specială și pergamente în curs de epuizare. Când vedeau calul cel negru apropiindu-se ca o furtună se opreau și îl priveau câteva clipe, întrebându-se ce căuta Prințesa cu călărețul *întunecat*. Și de ce atâta grabă?

Cât ai clipi, Tunet ajunse la Marele Arc. Jenna se aștepta ca Simon să încetinească și să întoarcă armăsarul spre Palat, dar acesta smuci de hățuri; calul o luă vijelios la stânga și intră pe Scurtătura Pungașilor. Spre deosebire de Calea Vrăjitorilor, care fusese inundată de lumina și căldura soarelui, străduța aceasta era întunecoasă, rece și mirosea a rânced. Era pavată cu

bolovani, iar prin mijloc era străbătută de un canal deschis, prin care se prelingea un lichid vâscos, respingător.

— Unde mergem? strigă Jenna, care nu își mai auzea nici gândurile din cauza bocănitului de copite ce stârnea ecouri neașteptate printre zidurile caselor dărăpănate. Simon nu îi răspunse, așa că Jenna repetă întrebarea, strigând și mai tare: Unde mergem?

Simon tot nu răspunse. Calul o luă brusc la stânga, ocolind în ultima clipă un cărucior încărcat cu plăcinte cu carne și cârnați, și alunecând pe mâzga din canal.

— Simon! protestă Jenna. Unde mergem?

— Ține-ți gura! i se păru că îl aude spunând.

— Cum?

— Cum ai auzit. Ține-ți gura. Mergi unde te duc eu.

Jenna se răsuci ca să îl privească, speriată de ura care îi răzbătea în glas. Spera că de fapt nu înțelesese vorbele lui, dar când îi văzu privirea rece își dădu seama că nu se înșelase. O trecu un fior și inima i se strânse de o presimțire rea.

Pe neașteptate, calul schimbă din nou direcția, ca și cum Simon se străduia să scape de orice posibil urmăritor. Acum smuci din nou de hățuri, mânând cu brutalitate calul spre dreapta, iar TUNET se năpusti pe ulicioara Suge-Burta, un pasaj

întunecat dintre două ziduri înalte. Simon privea atent în față, cu ochii îngustați, iar calul gonea nebunește pe ulicioară, cu copitele scăpărând scânteii pe pietrele pavajului. La capătul ulicioarei se vedea lumina zilei, iar Jenna, în timp ce goneau într-acolo, se hotărî: avea să sară jos de pe cal.

Când Tunet ieși de pe ulicioară, Jenna trase aer adânc în piept, dar deodată, fără ca Simon să fi smucit de hățuri, calul se opri atât de neașteptat că alunecă pe pietre. Silueta fragilă a Ucenicului, îmbrăcat în roba verde, le ieșise în cale. Privirea acestuia, neclintită, era ațintită asupra calului. Tunet era țintuit.

— Septimus! exclamă Jenna, bucuroasă, nevenindu-i să creadă. Cum ai ajuns aici?

Septimus nu răspunse. Era prea preocupat să își concentreze atenția asupra lui Tunet. Nu mai țintuise niciodată un animal atât de mare și nu era sigur că poate vorbi și țintui în același timp.

— Dă-te la o parte din calea mea, neisprăvitule, țipă Simon. Dacă nu vrei să te calce calul în copite.

Mânios, Simon dădu pînteni calului, dar Tunet nu se clintî. Jenna își dădu seama că acesta e prilejul așteptat. Profitând de neatenția lui Simon, dădu să sară jos, numai că Simon fu mai iute. O prinse de păr și o trase la loc în șa.

— Au, dă-mi drumul! strigă Jenna, lovindu-l cât putea de tare.

— Asta s-o crezi tu! îi şuieră Simon la ureche, răsucindu-i părul.

Septimus nu făcu nimic. Nu îndrăznea să se mişte.

— Dă-i... drumul... Jennei, rosti el rar, ţinându-şi ochii verzi aţintiţi asupra ochilor lui Tunet, care erau atât de larg deschişi că li se vedea albul.

— Ce te amesteci, neisprăvitule? rânji Simon. Nu te priveşte. Nu are nimic de-a face cu tine.

Septimus rămase neclintit, cu ochii la Tunet.

— E sora mea, spuse el încet. Dă-i drumul.

Tunet se foia neliniştit. Era prins între doi stăpâni şi nu se simţea la largul lui. Vechiul lui stăpân era în şa, aproape că erau o singură fiinţă şi, ca întotdeauna, voia stăpânului era şi voia lui Tunet: stăpânul dorea să meargă înainte, aşa că Tunet dorea şi el să înainteze. Pe de altă parte, în faţa lui stătea un stăpân nou, iar acesta nu voia să îl lase pe Tunet să treacă, oricât l-ar fi împuns vechiul stăpân cu pintenii ascuţiţi în coaste. Calul încercă să îşi desprindă ochii din privirea lui Septimus, dar nu reuşi. Dădu capul pe spate, nechezând neajutorat, şintuit de Septimus.

— Dă-i drumul Jennei. *Acum*, repetă Septimus.

— Și dacă nu vreau, ce ai să faci? râse Simon batjocoritor. Ai să-mi faci un farmec de doi bani? Habar n-ai că eu am mai multă putere în degetul mic decât ai să ai tu vreodată în viața ta amărâtă. Și dacă nu te dai la o parte *acum*, am să-l folosesc, ai priceput?

Simon îndreptă degetul mic al mâinii stângi către Septimus, iar Jennei i se tăie respirația: purta pe deget un inel mare, cu un simbol pe Dos, un inel care le trezea amintiri pe care le-ar fi vrut uitate.

Jenna se zbatu să scape din mâna lui Simon.

— Ce e cu tine, Simon? strigă ea. Ești fratele meu. De ce te porți atât de urât?

În loc de răspuns, Simon apucă cingătoarea de aur a Jennei și o răsuci cu putere în mâna stângă, în timp ce cu dreapta strânse tare hăturile.

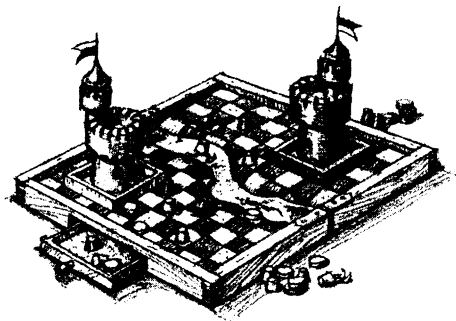
— Ca să ne înțelegem, *Prințesă*, mârâi el. Nu sunt fratele tău. Tu nu ești decât un copil nedorit cu care nătărăul de tata a venit acasă într-o seară. Asta e tot. Nu ne-ai adus decât necazuri și ne-ai distrus familia. *Pricepi?*

Jenna se albi la față, ca și cum ar fi primit o lovitură nemiloasă. Plecă privirea, cerând ajutorul lui Septimus și,

pentru o clipă, Septimus ridică ochii spre ea, uimit și el de ceea ce auzise. Dar în momentul în care ochii lui Septimus îi întâl-niră pe ai Jennei, Tunet știu că e liber. Nările îi fremătară de bucurie, mușchii i se încordară și într-o clipă o porni în galop, năpustindu-se cât îl țineau picioarele pe drumul pietruit care ducea la Poarta de Miazănoapte.

Uluit, Septimus îl privi cum dispăre. Capul i se învârtea de efortul făcut ca să îl țintuiască pe Tunet, care i se împotrivi-se tot timpul și nu se putea nici pe departe asemui cu iepurele pe care îl folosea Septimus ca să se antreneze. Știa că mai are doar o șansă de a o salva pe Jenna. Scutură din cap ca să alunge amețeala cauzată de vrajă. Apoi, tremurând, se teleportă la Poarta de Miazănoapte.

POARTA DE MIAZĂNOAPTE

În fața Porții de Miazănoapte, Silas Heap juca Contraofensiva Pedestrașilor cu Gringe Paznicul. Nu cu mult timp în urmă, Silas și Gringe se împăcaseră după ce fuseseră certați o bună bucată de vreme. Atunci când Simon Heap, fiul cel mare al lui Silas, încercase să fugă în lume cu Lucy Gringe, unica fiică a lui Gringe, atât Silas, cât și Gringe fuseseră scandalizați. Gringe o închisese pe Lucy în mansarda casei ca să o împiedice să mai plece de acasă. De-abia când Silas Heap îl anunțase că Simon fugise în Mlaștinile Ierboase în toiul nopții și că nimeni nu îl

mai văzuse de atunci, se îndură Gringe să îi dea drumul lui Lucy din mansardă. Era lucru bine știut că rar se întâmpla ca cineva să scape cu viață după o noapte petrecută în Mlaștinile Ierboase.

Silas și Gringe descoperiseră că aveau multe în comun. La început fusese doar povestea cu Simon și Lucy, dar apoi apăruse Contraofensiva Pedestrașilor. Amândoi își aminteau cu mare plăcere cum jucau jocul când erau copii. În momentul de față jocul era o raritate, deși pe vremuri mai oricine avea unul, iar finala Campionatului de Divizia Întâi era cel mai important eveniment al anului pentru locuitorii Castelului.

La prima vedere, jocul era simplu: o tablă pe care se mișcau pionii, numiți Pedestrași. Pe tablă se aflau două castele despărțite de un râu, care tăia tabla în două. Fiecare jucător avea un set de Pedestrași de diverse forme și mărimi, așezați în jumătatea lui de teren, iar scopul jocului era să trimiți cât mai mulți Pedestrași peste râu, în castelul adversarului. Jocul avea însă o chichiță: Pedestrașii aveau idei proprii și, mai ales, aveau picioare.

Așa se explică popularitatea jocului, dar, din nefericire, și raritatea lui. Amuletele cu care fuseseră creați Pedestrașii dispăruseră în timpul Marelui Foc, cu trei sute de ani în urmă. De

atunci, majoritatea jocurilor se descompletaseră, căci Pedestrașii pur și simplu plecaseră în căutare de aventuri sau măcar a unei cutii mai interesante de Contraofensivă. E drept că nimeni nu se supăraseră niciodată dacă, deschizându-și cutia, găsea o întreagă colonie de Pedestrași noi, stabiliți acolo; era însă cu totul altceva să te trezești că toți Pedestrașii ți-au plecat fiindcă s-au plictisit de tine. Așa se face că, la trei sute de ani după Marele Foc, majoritatea Pedestrașilor dispăruseră, aruncați la canal, călcați în picioare din greșeală sau ascunși pe sub podele, unde petreceau de minune în colonii nou fondate.

Cei mai mulți Vrăjitori, printre care și Silas, aveau varianta **magică** a Contraofensivei Pedestrașilor, în care castelele și râul dintre ele erau adevărate, deși, bineînțeles, de mici dimensiuni. Gringe își dorise de când era copil să aibă un joc **magic**. Când Silas îi spusese în treacăt că are un joc complet, încă sigilat, și pe deasupra **magic**, pe undeva prin pod, printre vrafuri de cărți, Gringe uitase ca prin minune de vrajba lui cu familia Heap și îi propusese să joace o partidă, două când vor avea ceva timp. Nu mult după aceea asta deveni o obișnuință, pe care o așteptau amândoi cu nerăbdare.

Dimineăta devreme, Silas plecase de la Palat și o luase pe scurtătura spre Poarta de Miazănoapte, ducând la subraț prețioasa cutie. Mergea încet, căci alături de el tropăia voios — deși cam scârțâind din încheieturi — o namilă de câine-lup cu blana zburlită. Maxie nu mai era chiar tânăr, dar îl însoțea peste tot pe stăpânul lui. Ca orice Vrăjitor Obișnuit, Silas purta o tunică albastru-închis și era încins cu un brâu de argint. Ca toți cei din familia Heap, avea păr blond, cărlionțat, deși acum începuseră să îi apară fire cărunte, iar ochii îi erau verzi și încă strălucitori. În dimineăta aceea însorită, mergea pe străzile care nu se treziseră încă, fredonând un cântecel pentru sine, căci, spre deosebire de Sarah Heap, Silas nu își putea face sânge rău pentru multă vreme, fiind convins că lucrurile se termină întotdeauna cu bine.

Silas și Gringe se așezaseră ca doi prieteni buni în fața căsuței portarului și orânduiseră piesele pe tabla de joc, cercetându-i cu ochi de cunoscător pe Pedestrași și încercând să ghicească în ce dispoziție se aflau în acea zi. Pedestrașii erau năzuroși și nu puteai ști cum se schimbau de la un joc la altul. Pe unii era ușor să îi convingi să se ducă unde voiai tu; alții se lăsau greu. Unii păreau că fac așa cum le spuseseși, dar te trădau în ultima clipă. Unii adormeau tocmai când aveai

nevoie să facă ceva important, alții se apucau să alerge ca turbați pe tablă, făcând o harababură greu de descâlcit. Toată șmecheria era să-î înțelegi repede atât pe propriii tăi Pedestrași, cât și pe cei ai adversarului, iar apoi să ajungi în castelul acestuia, dincolo de râu. Nicio partidă nu semăna cu alta: unele sfârșeau printr-o debandadă de nedescris, altele erau agresive, iar la cele mai bune râdeai de te țineai de burtă. Așa era cea de acum, și de aceea, primul lucru pe care îl auzi Septimus, când apăru la Poarta de Miazănoapte, fu hohotul de râs al lui Gringe.

— Ha, ha, văd că nu te așteptai să faci un *dublu dribling*, Silas, nu? Grasul ăsta mic e grozav. Mă gândeam eu că o să încerce ceva de felul ăsta. Ei, atunci cred că-mi pot pune la loc Rezerva în joc, nu?

Gringe, un bărbat voinic, cam certăreț, îmbrăcat într-un cojoc de piele, se aplecă și scoase un Pedestraș mare, rotund, dintr-o găletușă aflată lângă tabla de joc. De bucurie, Pedestrașul dădea din piciorușele lui scurte și, de cum fu pus pe tablă, o luă la fugă.

— Hei, protestă Gringe, îngrozit, când Pedestrașul se aruncă drept în râu și dispăru în adâncuri, nu acolo trebuia să te duci, ne... hopa, ăla nu e băiețelul tău, Silas? De unde o fi

apărut? Ce să zic, voi, alde Heap, sunteți peste tot, pe onoarea mea.

— Nu mă păcălești tu pe mine, Gringe, chicoti Silas, preocupat să îl convingă pe unul dintre Pedestrașii lui, numit Tunelistul, să se furișeze în tunelul care ducea sub castelul lui Gringe. Știu eu ce clocești, Gringe. De cum îmi iau ochii de la tablă, Atacantul tău îl va împinge pe Tunelistul meu în râu. Nu sunt chiar copil.

— Ba nu, Silas, chiar e băiețelul tău, Ucenicul. Cred că face vreo vrajă.

Vraja de Teleportare a lui Septimus se ștergea destul de greu. Imaginea lui era încă cețoasă. De sub masă, Maxie schelălăi și părul i se zburli pe ceafă.

— Încercarea moarte n-are, făcu Silas, străduindu-se să îl convingă pe Împingător să îl bage pe Tunelist sub castel, dar fără succes.

— Nu, el e, chiar aci. Sal'tare, băiete. Ai venit să-l vezi pe tata? Până la urmă Silas lăsă jocul și ridică privirea.

— A, bună, Septimus, spuse el surprins. Măi, măi, deja faci Teleportări? Ce isteț e mezinul meu. E Ucenicul *Vrăjitorului NeObișnuit*, cum cred că știi, îi zise Silas lui Gringe, pentru a nu știu câta oară.

— Chiar așa? Nu mai spune! făcu Gringe, care băgase mâna până la cot în râu, încercând să își scoată Pedestrașul de acolo. (Uitase că jocul lui Silas era varianta de lux, care includea și minicrocodili.) Au! țipă el.

— Tată, tată! strigă Septimus. Jenna! Simon a răpit-o pe Jenna. Vine înapoi. Pune-l pe Gringe să ridice podul! Repede!

— Ce?

Silas îl vedea pe Septimus dând din buze, dar nu auzea nimic. Septimus nu era încă pe deplin acolo.

— Ridică podul, tată! țipă Septimus, dar numai ultimul cuvânt se auzi.

— Da, ce este? Nu e nevoie să strigi, Septimus.

Din spate se auzi tropot de copite și Septimus își dădu seama că e prea târziu. Sări în fața calului, într-o încercare disperată de a-l opri, dar Silas îl înșfăcă și îl trase înapoi.

— Ai grijă! O să dea peste tine.

Calul lui Simon trecu ca o furtună. Jenna strigă ceva către Septimus și Silas, dar vorbele îi fură acoperite de ropotul copitelor și șuierul vântului stârnit de cal când trecu pe lângă ei.

Septimus, Silas și Gringe priviră cum calul, cu cei doi călăreți, trece bocănind peste pod. Când ajunse pe malul celălalt, Simon trase tare de hățuri, calul o luă brusc la

dreapta, alunecând cu copitele în praf, și se îndreptă cu toată iuțeala spre Drumul de Miazănoapte. Septimus, care studiasse hărțile pe vremea când era în Armata Tânăra, știa că drumul duce de-a lungul râului, peste Podul Fără Întoarcere, iar după o zi de mers călare ajungea la Ținutul de Hotar, sau Tărâmurile Rele, cum li se spunea adesea la Castel.

— Revoltător, exclamă Silas, uitându-se în urma calului. Câtă imprudență și nepăsare! Și de ce? Ca să se dea mare în fața iubitei lui. Dacă ar fi după mine, nu le-aș da voie tinerilor să aibă cai de mare viteză. Doar atâta știi: viteză, viteză și iar viteză. Nu le pasă de nimic...

— *Tată!* strigă Septimus, disperat că nu reușește să spună și el ceva. Acela era *Simon!*

— *Simon?* repetă Silas nedumerit. Cum adică? *Simon al nostru?*

— Da, el, și a răpit-o pe Jenna!

— A răpit-o? De ce? Ce se întâmplă? De ce nu îmi spune nimeni nimic?

Silas se așeză din nou, dându-și seama că ceva nu era cum trebuie, dar neînțelegând ce anume.

— Asta și încerc să fac, îi răspunse Septimus exasperat. Acela era *Simon* și a...

Aici fu întrerupt din nou. Lucy Gringe, o fată frumoasă, cu ochi căprui și păr castaniu, strâns în două cozi care îi atârnavu până la brâu, apăruse în ușa casei. Avea o rochie albă de vară, lungă, pe care brodase ea însăși o combinație ciudată de flori. Era încălțată cu ghete groase, maro, legate cu funde roz. Lucy era bine-cunoscută pentru felul neobișnuit în care se îmbrăca.

— Simon? întrebă Lucy, palidă în ciuda pistruilor care îi acopereau fața. Ai zis că acela era *Simon*?

— Lucy, *nu* îți dau voie să pronunți numele ăsta aici, mârâi Gringe, uitându-se la tabla de Contraofensiva Pedestrașilor și întrebându-se cum de o dimineață atât de plăcută se transformase într-un coșmar.

Vina era doar a lui, se muștră singur. Parcă n-ar fi știut... Alde Heap nu îi aduseseră decât necazuri pe cap.

— Da, era Simon. A răpit-o pe Jenna, spuse Septimus calm, acum când își dădea seama că nu se mai putea face nimic.

— Bine, murmură Silas, dar nu înțeleg...

Lucy Gringe înțelegea. Înțelegea prea bine.

— *De ce?* strigă ea. *De ce nu m-a răpit pe mine?*

GRĂDINA DE IARNĂ

— **C**ălărea ca o furtună, Sarah, zise Silas pufăind.
 O găsisse pe Sarah împreună cu prietena ei, Sally Mullin, în grădina de iarnă a Palatului, la celălalt capăt al grădiniii de zarzavaturi. Puneau în ghivece răsaduri de felurite ierburi de leac.

— L-ar fi călcat pe Septimus în picioare dacă nu l-aș fi tras deoparte, iar Jenna țipa de te asurzea. A fost îngrozitor.

— Nu! gemu Sarah. Nu te cred.

— Jenna nu țipa, tată, spuse Septimus, încercând să nu o amărăscă și mai tare pe Sarah. Jenna nu țipă. A strigat ceva, doar atât.

— Ce? întrebă Sarah. Ce a strigat?

— Nu știu, zise Septimus posomorât. Nu am auzit-o. Calul făcea un zgomot asurzitor.

— Poate că spunea că se întoarce în scurtă vreme. Poate că Simon a luat-o pentru o mică plimbare pe malul râului, zise Sarah, vrând să se convingă singură dar nereușind.

Sally, care locuia la Palat până când i se reconstruia birtul, puse mâna pe brațul lui Sarah, vrând să o liniștească.

— Nu-ți face griji, Sarah. E un tânăr încăpățânat care vrea să se laude cu calul lui în fața surioarei. Toți fac așa. În scurtă vreme se vor întoarce.

Sarah o privi pe Sally cu recunoștință, deși în adâncul sufletului simțea că ceva nu e cum trebuie. Cu Simon se întâmplase ceva. Ceva îl schimbase din Simon, băiatul ei, cel pe care îl știa, în... în ce?

Silas încă nu reușise să își recapete răsuflarea. Alergase împreună cu Septimus tot drumul de la Poarta de Miazănoapte, lăsându-l pe Maxie adormit sub masa de Contraofensivă, iar pe

Gringe luptându-se să o închidă pe Lucy în casă înainte să fugă în lume după Simon.

Alther Mella plutea neliniștit deasupra ghivecelor cu plante. Petrecuse noaptea dinainte în bodega „La Firidă”, locul preferat de întâlnire al fantomelor, iar dimineața nu plecase atât de devreme cât ar fi trebuit. Îi era necaz pe el însuși. Dacă ar fi fost acolo, poate că l-ar fi oprit pe Simon, deși nu prea știa cum. Dar cel puțin ar fi încercat.

Sarah își dădu după ureche o șuviță de păr care îi cădea în ochi, pe când își făcea de lucru distrată cu niște răsaduri de pătrunjel.

— Sunt sigură că Simon nu ar fi luat-o pe Jenna împotriva voinței ei, repetă ea, izbind pământul cu săpăliga.

— Sigur că nu, încuviință Sally ca să o liniștească.

— Ba chiar așa a făcut, insistă Septimus. Jenna nu voia să meargă cu el. L-am țintuit calul, dar el nu a vrut să îi dea drumul Jennei. S-a mâniat foarte tare.

— Da, era foarte mândru de calul lui, zise Sarah. Poate s-a enervat fiindcă l-ai țintuit. Sunt sigură că se va întoarce în curând cu Jenna.

— A răpit-o, mamă, zise Septimus, începând să se supere.

Nu înțelegea de ce Sarah tot îi găsea scuză lui Simon. Numai că Septimus nu prea se obișnuise cu felul de a se purta al mamelor.

Alther Mella zbură posomorât chiar printr-o grămadă de ghivece care trebuiau aruncate.

— Eu sunt de vină, Sarah, spuse el. Eu și numai eu. Dacă aş fi pus paznici adevărați la Poarta Palatului, în loc de Bătrânii ăia care nu sunt buni de nimic, n-am fi ajuns aici.

— Nu te învinovăți singur, zise Sarah străduindu-se să îi zâmbească. Chiar și un paznic l-ar fi lăsat pe Simon să intre. La urma urmei, e un Heap.

— Da, dar nu l-ar fi lăsat să iasă, spuse Septimus cu năduf. În niciun caz nu l-ar fi lăsat dacă Jenna spunea că nu vrea să meargă.

— Septimus, nu trebuie să vorbești așa cu Alther, îl dojeni Sarah. Trebuie să fii cuviincios cu un Vrajitor NeObişnuit, mai ales că magistrul tău i-a fost Ucenic.

— Vai, Sarah, oftă Alther. Băiatul are dreptate.

Alther se ridică de pe bancă și se învârti în jurul lui Septimus. În comparație cu ceilalți Bătrâni din Palat, Alther era mult mai material. Roba lui purpurie de Vrajitor NeObişnuit, deși puțin decolorată, părea aproape reală, mai ales că se vedea gaura făcută de glonț și pata de sânge chiar sub inimă. Părul lui alb era strâns la spate într-o coadă, iar ochii verzi îi străluceau pe când îl privea pe Ucenicul Marciei.

— Deci, îi spuse Alther lui Septimus, ce propui să facem?

— *Eu?* Ce cred *eu* că ar trebui să facem?

— Da. Mă gândeam că, fiind Ucenic al Vrăjitorului NeObişnuit, ți-ar plăcea să îi ții locul în situația asta.

— Mergem după Jenna și o aducem înapoi. *Asta trebuie să facem.*

Sarah scăpă săpăliga cu care lucra la răsaduri. Săpăliga căzu cu un zdrăngănit drept în piciorul stâng al lui Alther, care se dădu repede înapoi.

— Septimus, spuse Sarah pe un ton ferm, *nu pleci nicăieri.* Și așa sunt supărată că Jo-Jo, Sam, Edd și Erik s-au sălbăticit stând în Pădure, îndeletnicindu-se cu cine știe ce și refuzând până și să vină să-și vadă mama. Apoi Nicko a plecat cu băiatul acela, Rupert Gringe, ca să facă proba unei bărci și nu s-au întors nici până acum, măcar că mi-au promis că vin săptămâna trecută, ca să o ducă pe Jenna la Mătușa Zelda. Cine știe ce i s-a mai întâmplat și lui. Sunt atât de îngrijorată... Iar acum Simon și Jenna au plecat și ei...

Sarah izbucni în hohote de plâns și Silas o luă în brațe.

— Taci, iubito, nu mai plânge. O să fie bine, ai să vezi, murmură el blând.

— Mă duc să-ți aduc o ceașcă de ceai și o bucată mare de turtă de orz; ai să vezi altfel lucrurile, zise Sally și o porni grăbită spre bucătăria Palatului.

Dar Sarah nu se liniștea.

— De ce? De ce a făcut Simon așa ceva? De ce să o ia pe Jenna de lângă noi?

Alther îl luă pe Septimus pe după umeri.

— Hai, băiete. Să îi lăsăm pe părinții tăi singuri o vreme. Du-mă la Marcia.

Septimus și Alther ieșiră din Palat și o luară pe Drumul Vaselor, care ducea la Șanțul de Apărare al Castelului.

Castelul era înconjurat de apă. În mare parte, chiar de râu, care făcea un cot mare pe lângă ziduri; restul era un șanț de apărare, care fusese săpat atunci când fusese construit Castelul. Șanțul era larg și adânc, plin cu apă de râu, căci ambele lui capete dădeau în râu. Era un loc foarte căutat de pescari mai tot timpul anului, iar vara, de cei care voiau să înoate. De la mal până în mijlocul Șanțului fusese construit un debarcader mare de lemn, pe lângă care puteau înota copiii, iar întreprinzătorul Rupert Gringe începuse să închirieze noile lui invenții, bărcuțele cu pedale, celor cărora le venea pofta să se

plimbe o oră, două, pe apă. Debarcaderul și bărcuțele deveniseră extrem de populare printre locuitorii Castelului, cu excepția a două persoane: Viezur Van Klampff și menajera lui, Una Brakket, care aveau ghinionul de a locui lângă debarcader și deasupra hangarului unde își ținea Rupert bărcile.

Septimus știa drumul spre casa Profesorului Van Klampff mult mai bine decât și-ar fi dorit. La puțină vreme după ce devenise Ucenic, Marcia începuse să îl trimită în fiecare sâmbătă dimineața să bată la ușa Profesorului și să ia în primire una dintre numeroasele și complicatele componente ale **Capcanei pentru Umbre**. Dar chiar și atunci când Profesorul avea o piesă terminată — ceea ce rar se întâmpla — și i-o dădea lui Septimus, Una Brakket îi ținea calea la ieșire și i-o lua înapoi. De fiecare dată îi spunea lui Septimus că nu avea încredere să lase pe mâna unui *băiețel* un obiect atât de prețios. Marcia trebuia să vină în persoană să îl ia. Între Marcia și Una a început o luptă la distanță, în care Septimus era trimis de la una la alta ca o minge de tenis. În fiecare sâmbătă dimineață, Septimus stătea și aștepta în fața ușii Profesorului Van Klampff cât de mult putea să suporte batjocura și strigătele unui grup de băieți dintr-un cămin de reeducare al foștilor soldați din Armata Tânără, care se învăteau mereu pe lângă debarcader, îndemnându-se unul pe altul să sară în apă.

Până la sfârșit, spre marea ușurare a lui Septimus, Alther o sfătuisese pe Marcia să cedeze și să se ducă personal să ia piesele. S-ar putea ca Una Brakket să aibă întrucâtva dreptate, spunea el. **Capcana pentru Umbre** era într-adevăr un dispozitiv complex, de **Înaltă Magie**, și nu era corect să i se pună în cârcă lui Septimus o asemenea răspundere. Ca să o scoată din fire pe Una, Marcia venea uneori neanunțată, când încă nici nu se crăpase de ziuă.

Cu vreo jumătate de oră în urmă, băieții de lângă debarca-der o văzuseră pe Marcia coborând pe Drumul Vaselor și trăgând furioasă de lanțul clopoțelului care atârna lângă ușa groasă de lemn a Profesorului Vierzur Van Klampff. Marcia își pierduse răbdarea așteptând în drum. Enervată, bătea cu botinele purpurii de piton în pavaj, în timp ce din casă se auzeau bodogăneli și târșăit de picioare. În cele din urmă, Una Brakket — care știa după sunetul prelung și insistent al clopoțelului că la ușă era Marcia — binevoi să deschidă.

Iar acum Septimus se afla din nou în fața ușii. Alther nu îi era de niciun ajutor, căci el putea hotărî cui să se **arate** și cui nu, și e de înțeles că nu voia să se **arate** unei cete de băieți puși pe zeflemea. Septimus însă, cu tunica lui de un verde strălucitor și

cingătoarea lucitoare de argint, nu avea de ales. Cum și era de așteptat, corul de fluieturi se porni în scurtă vreme:

— Ești prea fudul ca să vorbești cu noi, ai?

— Burtă-verde, burtă-verde!

— Alo, băiatul-omidă! Iar ai venit?

Și tot așa. Septimus și-ar fi dorit foarte mult să îi preschimb pe toți în omizi, dar ar fi încălcat Codul Magiei, și băieții știa prea bine asta.

— Am ajuns, îi spuse Septimus lui Alther, întinzând mâna și trăgând zdravăn de lanțul clopoțelului.

Depart, în străfundul casei, neauzit de Alther sau Septimus, clopoțelul sună, spre marea iritare a menajerei. Septimus știa că aveau de așteptat, așa că se întoarse spre fantoma care plutea pe deasupra lui, studiind casa.

— Crezi că vei putea intra? îl întrebă pe Alther, sperând că răspunsul va fi afirmativ.

— Hm... nu sunt sigur, răspunse Alther. Casa mi se pare cunoscută. Îmi aduc aminte că am fost la o petrecere undeva pe lângă Șanțul de Apărare. A fost o petrecere pe cinste — ne-am trezit cu toții în apă. *Cred* că asta era casa, dar... mă rog, o să aflu îndată ce vom intra.

Septimus dădu din cap. Știa că Alther, fiind fantomă, nu putea merge decât în locurile pe unde umblase cât era în viață. Alther bătuse toate drumurile și străduțele din Castel, iar ca Vrăjitor NeObișnuit fusese în mai toate clădirile oficiale. Cu casele oamenilor era altă poveste. Alther fusese într-adevăr un tânăr foarte popular, dar nici măcar *el* nu reușise să fie invitat în toate casele din Castel.

Brusc, ușa se dădu de perete.

— A, iar ai venit, zise Una Brakket, o femeie înaltă, slabă ca o scobitoare, cu părul negru tuns aproape la zero.

— Trebuie să vorbesc cu Vrăjitorul NeObișnuit, răspunse Septimus. Vă rog.

— E ocupată, îl repezi Una.

— E ceva urgent, insistă Septimus. O chestiune de viață și de moarte.

Menajera îl măsură cu o privire bănuitoare. Rămase câteva clipe în ușă, cumpănind cele două perspective aproape la fel de neplăcute: să îl lase pe Septimus în casă sau să țină piept furiei Vrăjitorului NeObișnuit fiindcă nu îl lăsase să intre.

— Bine, intră.

Menajera ținu ușa deschisă și Septimus intră, urmat îndeaproape de Alther. Numai că, în clipa în care Alther trecu

pragul casei, se stârni brusc un curent puternic de aer, iar fantoma fu **aruncată** afară, în mijlocul străzii.

— Phii, mormăi Alther ridicându-se de pe pietre. Acum îmi amintesc. Petrecerea a fost în casa de alături.

— Ce vânt s-a stârnit din senin, remarcă Una nedumerită.

Trânti ușa supărată, lăsându-l pe Alther afară. Apoi se întoarse spre Septimus, care aștepta în holul întunecat, dorindu-și să fi rămas afară cu Alther, la soare.

— Să faci bine să vii până în Laborator, zise Una.

LABORATORUL

Septimus păși peste o pungă mare de hârtie, Splină cu morcovi, și o urmă pe Una pe holul întunecos. Până acum nu i se îngăduise să intre decât în camera strâmtă din față, care dădea spre stradă, ceea ce explică de ce acum, când mergea în urma Unei pe coridorul întortocheat, lui Septimus i se părea că nu va ajunge niciodată la celălalt capăt al casei.

Una Brakket se opri în fața unei

uși joase și aprinse o lumânare, după care îl conduse pe Septimus pe o scară de lemn, într-o pivniță umedă care mirosea a mucegai. Pivnița era lungă și îngustă, cu un tavan boltit, iar zgomotul bărcuțelor cu pedale, pe care cineva le scotea din hangar, răsuna lugubru prin pereți. Pivnița era plină de ceea ce păreau a fi vechituri bune de aruncat, adunate de-a lungul multor ani: grămezi de trepiede ruginite de la arzătoare cu gaz, maldăre de cutii de lemn pline ochi cu hârtii vechi, îngălbenite, mormane de instrumente științifice acum stricate, până și o pereche veche de patine, atârnată pe perete.

Urmată de Septimus, Una se îndreptă spre partea din spate a pivniței și trecu pe sub o arcadă mică. Lumina lumânării pe care o ținea dispăru de cum dădu colțul, iar Septimus se trezi într-un întuneric de nepătruns, neștiind în ce parte să o ia. Nu era îngrijorat însă, fiindcă Inelul cu Dragon pe care îl purta pe arătătorul mâinii drepte începu să lumineze, așa cum făcea întotdeauna pe întuneric, și în câteva clipe dădu atâta lumină că Septimus văzu unde se află.

— Unde ești? Nu pot să-mi pierd toată ziua cu tine, îl luă Una la rost, apărând din întuneric ca să vadă unde era Septimus. Nu permit băieților să vină cu lumânări aici, se răsti ea când văzu lumina arzând în mâna lui Septimus.

— Dar..., protestă Septimus.

— De fapt, nu permit niciunui băiat să intre aici. Dacă ar fi după mine, nici nu te-aș lăsa să intri în casă. Băieții sunt o belea.

— Dar...

— Acum stinge lumânarea și vino după mine.

Septimus își îndesă mâna în buzunar și porni după Una pe un tunel îngust, ai cărui pereți erau acoperiți cu cărămidă. Tunelul era întortocheat și cobora pe sub străzile Castelului, pe sub casele și grădinile din jur. Flacăra lumânării se zbătea și deseori era gata să se stingă din cauza curenților reci de aer care suflau prin tunel, aducând miros de pământ reavăn și de mucegai. Pe măsură ce înaintau se făcea tot mai frig. Septimus începu să tremure și să se întrebe unde anume îl ducea Una.

Deodată, femeia se opri; în fața lor, o ușă grea de lemn le bara calea. Menajera alese cea mai mare cheie din legătura care îi atârna la brâu și o băgă în gaura cheii care — lucru cu totul neobișnuit — se afla chiar în mijlocul ușii. Septimus se uită peste umărul ei să vadă ce face, dar chiar atunci din spatele ușii se auzi un hârâit puternic.

Una Brakket sări iute înapoi și se lăsă cu toată greutatea pe piciorul lui Septimus.

— Au!

— Dă-te înapoi! strigă ea și îi dădu un brânci atât de zdravăn că îl aruncă înapoi în tunel cu o fracțiune de secundă înainte ca ușa de lemn să se prăbușească în fața lor, exact ca un pod mobil. Așteaptă aici, spuse ea răstit. Să nu cumva să mergi mai departe. Am să mă duc eu să îi spun Doamnei Marcia că e căutată.

Cu acestea, Una Brakket trecu peste ușă ca și cum chiar era un pod mobil. Septimus intră după ea în Laborator.

Laboratorul Profesorului Viezur Van Klampff era cel mai bizar loc pe care îl văzuse Septimus — și chiar că văzuse destule locuri ciudate de când devenise Ucenicul Marciei.

Laboratorul era scăldat într-o lumină slabă, albastruie. Era o cameră subterană lungă și îngustă, cu tavanul boltit. Pe lângă pereți se înșira o armată de fiole, flacoane, retorte și pâlnii de sticlă care murmurau și bolboroseau; toate erau legate printr-un tub de sticlă care se încolăcea și se întindea pe toată lungimea Laboratorului. Pe la capătul acestui aparat se răspânda în aer un gaz albastrui, despre care Profesorul Van Klampff credea că alungă Umbrele și care avea un miros cu totul aparte, ceva ce aducea a dovleac ars, după cum i se păru lui Septimus.

Septimus se căzni să vadă ceva prin ceața albăstruie, sperând să dea cu ochii de Marcia. Într-adevăr, zări la celălalt capăt al Laboratorului silueta ei înaltă, alături de cea bondoacă a Profesorului. Marcia ținea în mână o eprubetă plină cu un lichid negru, lucios. Se speriasse când auzise ușa bufnind, iar acum se uita atentă, încercând să își dea seama ce se întâmplă.

— Ce cauți aici? strigă ea, uimită să îl vadă pe Septimus în spatele Unei. Trebuia să îți iei liber astăzi. Nu vreau să vină iar mama ta și să mi se plângă.

— E vorba de Jenna! țipă Septimus, ferindu-se cu dibăcie de Una, care întinsese mâna să îl prindă, și pornind prin ceață spre Marcia.

— Cum? Cine vorbește de Jenna? întrebă Marcia nedumerită.

Simțea că încă i se învârtește capul de atâtea formule matematice pe care Profesorul Van Klampff i le explicase ca să îi arate de ce lua atât de mult construirea **Capcanei pentru Umbre**. Când Septimus sunase la ușă și Una se dusese, de voie, de nevoie, să deschidă, Profesorul tocmai îi arăta Marciei matricele extrem de complicate folosite pentru a construi fiecare bucată a **Capcanei**. Marcia se bucurase să o vadă plecând, fiindcă Una se învârtea de colo-colo ca o muscă enervantă, și Marcia cu greu se abținea să nu îi plesnească una.

— S-a dus! țipă Septimus, ajungând la ea înainte ca Una să reușească să pună mâna pe el.

Se ascunse în spatele Marciei, folosind-o ca un paravan între el și menajera care spumega de furie.

— Mă bucur foarte tare, răspunse Marcia, zăpăcită de dansul pe care Septimus și Una păreau că îl execută în jurul ei. Mi-era teamă că Sarah va amâna până în ultima clipă vizita ei la Corabia-Dragon. Mai sunt doar două zile până la Solstițiul de Vară.

— Nu! strigă Septimus. Nu s-a dus la Mătușa Zelda. A fost răpită.

— Ce? făcu Marcia și scăpă eprubeta pe care o ținea în mână.

Atât Profesorul, cât și Una Brakket scoaseră un geamăt — în eprubetă se afla Amalgamul pentru Capcană.

— Îți arde de glumă? întrebă Marcia, uitându-se la lichidul vâscos care se vărsase pe pantofii ei purpurii din piele de piton, și la Profesorul Van Klampff, care se lăsase în genunchi și se străduia disperat să mai adune ceva din prețiosul lui Amalgam.

— Ar fi fost bine să fie așa, răspunse Septimus mohorât.

— A, nu, trebuie să fie o glumă. Sau mai bine zis o gogoasă umflată, zise Una Brakket, care se lăsase și ea în genunchi și

încerca să răzuiască Amalgamul de pe pantofii Marciei cu o bucată de metal.

— Să nu te atingi de pantofii mei, zise aceasta pe un ton glacial. Nu vreau să rămână pătați, adăugă ea, uitându-se urât la Una. Și în orice caz, Septimus spune întotdeauna adevărul.

— Ei, aș, zise Una înfuriată, râcâind mai departe. Vedeți și dumneavoastră ce dandana. Dacă lași un băiat în Laborator, neapărat sparge ceva. Eram sigură că așa va face.

— Jenna... răpită? făcu Marcia, încercând să se dea deoparte și descoperind că picioarele îi erau lipite de podea. Cum... cine?

— Simon, răspunse Septimus, începând să își piardă răbdarea. Simon a plecat cu ea, pe calul lui. Trebuie să mergem după ea, să trimitem niște Cercetași...

— Una, încetează! Care Simon? întrebă Marcia.

— Simon. Fratele meu. Hai, Marcia, te rog, nu e timp de pierdut.

— Simon Heap?

— Da. Am încercat să îl opresc. I-am țintuit calul, dar...

— Nu mai spune! Un cal întreg..., făcu Marcia, încântată de Ucenicul ei. Bravo ție. Dacă poți țintui un cal, atunci poți țintui orice. Te-a biruît, cu toate acestea?

— Nu... mă rog, într-un fel... dar asta nu are importanță. — Septimus aproape striga de disperare. — Important e că Jenna a fost răpită și că noi stăm cu brațele încrucișate!

Marcia îl luă pe după umeri.

— Liniștește-te, Septimus. Simon e fratele Jennei. Cât e cu el nu i se poate întâmpla nimic. Nu-ți face atâta sânge rău. Cred că din cauza mușcăturii aceleia ți-ai ieșit așa din fire. Știi că e unul dintre efectele secundare ale Veninului de Păianjen întunecat. Am face bine să plecăm.

Marcia se întoarse spre Viezur Van Klampff, care se uita îngrozit la lichidul negru și vâscos pe care Una Brakket se căznea să îl adune într-un borcan:

— Am plecat, Viezur. Sper să fie gata până diseară.

— Diseară? repetă Profesorul uluit. Marcia, credeam că ai înțeles cât de complicat este. Ce greu e să faci matrița și...

— Matrița e făcută, Viezur. Mi-ai arătat-o chiar tu adineauri. Nu trebuie decât să mai faci niște Amalgam și să îl torni în ea. Nu înțeleg de ce faci atâta caz.

Profesorul părea tulburat:

— Dar Una nu e acasă diseară. Merge la cursurile de dansuri populare.

— Mă bucur pentru ea, răspunse Marcia iritată. Te rog să nu te mai agiți atât, Viezur, și să te pui pe treabă.

Viezur îi aruncă o privire îngrijorată Unei, care părea extrem de nemulțumită.

— D-dar, se bâlbâi el, dacă preparăm... ăăă, adică... prepar Amalgamul prea repede, e posibil ca o Umbră să apară aici. În Laborator..., spuse el în șoaptă.

— Sunt sigură că Una îi poate veni de hac, spuse Marcia pe un ton categoric. Vin diseară să iau piesa.

— Și cam pe la ce oră credeți că veniți, Doamnă Marcia? întrebă Una înțepată. Așa, cu aproximație.

— *Cu aproximație* cam când ajung, răspunse Marcia atât de tăios că oricine cu nervii mai slabi decât ai Unei s-ar fi înspăimântat. Iar acum, doamnă Brakket, ești atât de bună să ne conduci pe mine și pe Ucenicul meu până la ușă?

Una Brakket zâmbi pentru prima dată, sau mai bine zis, colțurile gurii i se ridicară și i se văzură dinții, care păreau albaștri la lumina din Laborator.

— Cu mare plăcere, răspunse.

NUMĂRUL TREISPREZECE

Marcia și Alther se îndreptau spre Turn, unul pe jos și celălalt prin aer, urmați de Septimus, care ciulea urechile să audă ce spun.

— Dacă aş fi în locul tău, Marcia, aş face o **Cercetare** rapidă a Şesurilor care se întind la nord de Castel. Simon nu are cum să fi ajuns foarte departe. Trebuie că acum străbate Şesurile, îndreptându-se spre Ținutul de Hotar, și pun rămașag pe viața mea... ăăă... adică pe... codița mea, că într-acolo merge. Ai putea ajunge la Şesuri cât ai clipi. M-aș duce eu însumi, dar nu

cred să fiu de mare folos. Nu prea mi-au plăcut gospodăriile țărănești pe vremea când eram viu. Prea multe miroaturi și animale cu coarne ascuțite, de la care nu știai la ce să te aștepți. Dacă m-aș duce acolo ar fi o pierdere de vreme, fiindcă aș fi respins. Și, cinstit să fiu, Marcia, e istovitor să fii respins. Nici acum nu mi-am revenit.

Spre disperarea lui Septimus, Marcia nu se lăsa convinsă.

— Uite ce e, Alther, răspunse ea mergând atât de repede că Septimus abia putea ține pasul cu ea. Nu am de gând să plec din Castel dacă Prințesa nu e acasă. Știi ce s-a întâmplat data trecută, când niciuna dintre noi nu era în Castel: DomDaniel pur și simplu a venit și s-a instalat. Cine poate ști dacă nu se va întâmpla la fel? Dar nu trebuie nimeni să se ducă după Jenna. Se va întoarce curând. Nu cred că avem vreo pricină de îngrijorare. Tot ce știm cu siguranță e că Jenna a plecat cu fratele ei...

— Fratele ei adoptiv, o întrerupse Alther.

— Bine, bine, dacă ții neapărat, cu fratele ei adoptiv. Dar Jenna face parte din familia Heap în aceeași măsură ca oricare dintre băieți, Alther. Ea îi consideră frații ei, iar ei o consideră sora lor.

— Toți, în afară de Simon, zise Alther.

— N-ai de unde ști, îl contrazise Marcia.

— Ba da.

— Hai, Alther, nu-mi pune răbdarea la încercare. Cum ai putea ști așa ceva? În fine, cum spuneam, Jenna a plecat să facă o plimbare cu fratele ei *adoptiv* și tot ce știm e că Simon nu a vrut să o lase să se dea jos de pe cal atunci când i-a spus Septimus. Eu cred că la mijloc e doar felul de a fi al lui Simon — să nu facă ceea ce îi spune fratele lui mai mic. Nici nu e de mirare. Îi e necaz pe Septimus fiindcă e Ucenicul meu. Bineînțeles că nu o să îl asculte pe Septimus, ești de acord cu mine?

— Marcia, Septimus e convins că Jenna a fost răpită, spuse Alther pe un ton grav.

— Alther, Septimus nu e în apele lui astăzi. A fost mușcat de un păianjen *întunecat* azi-dimineață. Știi și tu ce idei îți vin când pățești așa ceva: bănuiești pe toată lumea de intenții rele. Adu-ți aminte că te-a mușcat și pe tine unul pe când *afumai* locuința bătrânei *Ghicitoare* în Fum, care devenise un focar de infecție, chiar deasupra plăcintăriei din Hardughie.

— A, vrei să spui nebuna aia de femeie-șoarece?

— Da, ea. Toată ziua ai crezut că vreau să îți dau brânci pe fereastră.

— Chiar așa?

— Da, asta credeai. Te-ai *încuiat* în camera ta de lucru și ai *zăbrelit* ferestrele. Până seara ți-a trecut și sunt sigură că și lui

Septimus îi va trece până diseară. Jenna se va întoarce după o plimbare plăcută cu fratele ei și o să ne mirăm cu toții de ce ne-am zbuciumat atât.

Lui Septimus îi fu de ajuns cât auzise. Se îndepărtă pe furiș, supărat, dându-și seama că va trebui să facă ceva de unul singur, fără ajutorul Marciei. Trebuia să stea de vorbă cu cineva.

Marcia și Alther își continuară drumul, fără să-și dea seama că Septimus nu mai era lângă ei.

— ... iar în Simon Heap nu poți avea încredere, spunea Alther.

— Asta e părerea ta, Alther. Nu poți însă dovedi nimic, nu-i așa? La urma urmei, e și el un Heap. Știu, cu toții sunt cam ciudați, iar unora chiar că le lipsește o doagă, dacă nu chiar două, dar sunt o familie cinstită. Nu uita că se trag dintr-un străvechi trib de Vrăjitori.

— Nu toți Vrăjitorii sunt buni, Marcia, după cum ai descoperit și singură, din păcate, îi răspunse Alther. Ce n-aș da să știu ce a făcut Simon de vreun an încoace și cum se face că a apărut din senin tocmai în ajunul Solstițiului de Vară. Eu tot cred că Simon a fost cel care te-a trădat atunci, în Mlaștinile Ierboase.

— Nu te cred și basta. Ce motiv ar fi avut? Șobolanul Messenger, cel care mă scotea din sărite, el m-a trădat. Nu poți avea încredere într-un șobolan, Alther, mai ales dacă îi place să se audă vorbind. A, și mai e cineva care mă scoate din sărite. E vorba de cel pe care mi l-ai recomandat, bătrânul Viezur Van Klampff. E un bătrân cu ifose și hachițe, iar menajera lui... când o văd mă trec fiorii. Tot timpul se învârtește pe lângă noi și trage cu ochiul. Nu știu când voi vedea **Capcana pentru Umbre** terminată, și ori de câte ori mai primesc o piesă, e un chin să o montez. Pe ultima n-am izbutit nici până acum să o potrivesc.

— **Capcanele** sunt lucruri complicate, Marcia. În orice caz, nu ai de ales. Familia lui Viezur le fabrică de generații. Ei au inventat **Amalgamul** și nimeni altcineva nu cunoaște formula. Tatăl lui, Otto, m-a scăpat de un **Spectru** foarte îndărătnic, dar i-a luat doi ani ca să îl izgonească. E nevoie de timp, Marcia. Trebuie să ai răbdare.

— Mda, făcu Marcia nemulțumită. Poate ar fi mai bine să gălesc ceva mai simplu în Scriptoriu.

— Nu, zise Alther pe un ton categoric. Numai cu o **Capcană** vei putea scăpa definitiv de Umbră. În Scriptoriu nu vei găsi nimic care să îți fie de folos. Pe de altă parte, e ceva care nu îmi place la Scribul Ermetic Șef.

— Văd că azi bănuiești pe toată lumea, Alther. Parcă te-ar fi mușcat și pe tine un păianjen.

Alther își dădu seama că nu va izbuti să o convingă pe Marcia. Știa prea bine cât de încăpățânată putea fi uneori. Se contraziseseră de nenumărate ori pe vremuri, când el era Vrăjitor NeObișnuit, iar ea era Ucenic, și nici măcar atunci nu câștigase întotdeauna. Iar acum, că era fantomă, nu mai avea nicio șansă. Acum Marcia era Vrăjitor NeObișnuit și dacă ea credea că are dreptate — așa cum credea întotdeauna — atunci Alther nu putea decât să îi dea ascultare.

— Ei, Marcia, eu am plecat, zise Alther puțin cam îmbufnat, apoi, văzând că Septimus nu mai era în urma lor, întrebă: Dar băiatul unde o fi?

— Ți-am spus, Alther, e ziua lui liberă. Îmi închipui că s-a dus să o vadă pe maică-sa, răspunse Marcia înveselită. Acum iartă-mă, dar am ceva treabă. Ne vedem mai încolo, Alther.

— Poate, răspunse Alther îmbufnat.

Se uită după Marcia, care intră pe sub Marele Arc, cu roba purpurie fluturând în urma ei. Chiar când intră în umbra de sub Arc, Alther văzu un fel de ceață care se ținea după ea. Oftă: Umbra era din ce în ce mai puternică. Dacă își încorda privirea și se uita cu colțul ochiului, zărea o siluetă înaltă care mergea

anevoie după Marcia, dar ținea totuși pasul cu ea. Cu cât **Capcana pentru Umbre** era mai repede gata, cu atât mai bine.

Alther se ridică în aer și își luă zborul cât putea de repede spre Calea Vrăjitorilor, încercând să scape de presimțirea rea care pusese stăpânire pe el. Când trecu ca o săgeată prin fața Scriptoriului Magic și a Societății Păstrătorilor de Farmece, era atât de adâncit în gânduri că nu îl observă pe Septimus care tocmai intra pe ușă.

Ajuns în Scriptoriu, Septimus zăbovi câteva clipe ca să i se obișnuiască ochii cu semiîntunericul. Se afla în biroul micuț de la intrare, unde clienții veneau să comande farmece noi, aduceau farmece vechi, instabile, ca să fie verificate, și cereau copii de formule, descântece, incantații și chiar câte o poezie.

Spre uimirea lui Septimus, biroul era gol, așa că deschise ușa mică din spate și aruncă o privire în Scriptoriu. Aici toată lumea era ocupată, dar nimeni nu scotea o vorbă. Nu se auzea decât scârțâitul penițelor pe hârtie și câteva tusetе și strănuturi înăbușite, căci, deși era vară, în Scriptoriu era destul de frig și mai toți sufereau din această pricină. În semiîntunericul din sală, cei douăzeci și unu de scribi osteneau aplecați peste pupitrele înalte, fiecare luminat de o lampă ce atârna din tavan.

— Cărăbuș? zise Septimus în șoaptă, dar destul de tare ca să fie auzit. Cărăbuș, ești aici?

Scribul cel mai apropiat ridică privirea și îi făcu semn cu tocul, arătând spre celălalt capăt al sălii.

— E în curtea din spate. A dat de un Schimbăcios și încearcă să îl prindă și să îl bage în cutie. Du-te acolo dacă vrei, dar nu te apropia prea tare de cutie.

— Mulțumesc, zise Septimus.

Trecu în vârful picioarelor printre șirurile de pupitre, urmărit de privirile plictisite ale câtorva scribi, și se furișă în curtea din spate. Acolo era o tevatură de nedescris.

— Prinde-l! țipa Cărăbuș. Să nu-l lași să scape!

Cărăbuș, un băiat cu vreo trei ani mai mare decât Septimus, era îndesat, cu o chică neagră. În acel moment se lupta disperat cu ceva nevăzut, încercând să îl împingă într-o cutie mare, roșie, aflată în mijlocul curții, pe care scria PERICOL! NU DESCHIDEȚI! Cărăbuș striga la doi scribi costelivi, palizi, atât de firavi că ziceai că până și o boare de vânt i-ar pune jos.

— Vrei să te ajut, Cărăbuș? îl întrebă Septimus.

Cărăbuș ridică privirea și pe față i se zugrăvi recunoștința.

— Dacă nu ți-e greu, Sep. Fii cu băgare de seamă, că e tare sălbatic. Cred că e un spiriduş nevăzut, fugit din mlaștină. Nu

știu care deștept a dat peste el și l-a adus la viață. Dormea liniștit într-un dulap, cine știe de când. De ce nu și-or vedea unii de treburile lor, nu mă duce capul. Hei, afuri...

Spiridușul înșfăcase cutia și o ridicase deasupra capului lui Cărăbuș, cu gura în jos, gata să o lase peste acesta. Septimus se repezi și împinse cutia la o parte. Cărăbuș rămase descumpănit câteva clipe, rotindu-și ochii prin curtică, încercând să își dea seama unde se ascunsese spiridușul. Cei doi scribi, înspăimântați, se refugiaseră în colțul cel mai îndepărtat de cutie.

— Trebuie să îl băgăm în cutie, Sep, zise Cărăbuș gâfâind. Nu se poate să îl las să scape.

Septimus rămase nemișcat o vreme, așteptând un semn că spiridușul se mișcă. În clipa în care văzu un fel de crețuri apărând pe cărămizile zidului se repezi, apucă cutia și alergă spre colțul în care stăteau ghemuiți cei doi scribi.

Bang! Septimus trânti cutia pe pământ.

— Au! urlă unul dintre scribi, căci Septimus îi prinsese degetele de la picioare cu marginea cutiei.

— L-am prins! strigă Septimus triumfător.

— Au, au, *au!* țipa scribul, sărind într-un picior și ținându-se cu mâna de celălalt.

— Iertare, Foxy, zise Septimus, lăsându-se cu toată greutatea pe cutie ca să fie sigur că spiridușul-de-mlaștină nu avea cum să scape.

Foxy plecă șchiopătând, sprijinindu-se de celălalt scrib, iar Septimus îl ajută pe Cărăbuș să împingă capacul sub cutie și să o întoarcă cu gura în sus. Apoi Cărăbuș înfășură cutia într-o plasă solidă, o legă bine și o scoase în fața porții ca să fie luată a doua zi de Echipa de Curățenie.

— Mulțumesc, Sep. Rămân dator, spuse Cărăbuș recunoscător. Orice, oricând, doar să îmi ceri.

— Păi, să știi că ar fi ceva, răspunse Septimus.

— Atunci ce mai aștepti? îl întrebă Cărăbuș voios, luându-l de braț și conducându-l spre bucătărioara din curte, unde avea totdeauna un ceainic pe plită.

— Ceva mai devreme a venit aici fratele meu, Simon, zise Septimus. Ai putea să îmi spui ce voia?

Cărăbuș luă două căni de pe raft și aruncă înăuntru câte un cub de **Concentrat** ca să facă **Suc Spumos**. Sucul era băutura preferată atât de el, cât și de Septimus. Era făcută dintr-un **Concentrat magic** ce nu se termina niciodată. Cineva comandase la Scriptoriu farmecul pentru **Concentrat**, dar nu mai venise să îl ia. Băutura era rece ca gheața, dar era nevoie de apă clocotită ca să activezi farmecul.

— Poftim, zise Cărăbuș întinzându-i cana lui Septimus și așezându-se alături, pe un scăunel.

— Mulțumesc, Cărăbuș.

Septimus luă o înghițitură de Suc și un zâmbet îi apăru pe față. Uitase cât de bun era. Marcia era pornită împotriva băuturilor spumoase, în special a celor create prin vrajă, iar Septimus nu avea voie să bea deloc. De aceea, ori de câte ori avea ocazia să se delecteze cu o cană de Suc de la Cărăbuș, i se părea că e cea mai bună pe care o băuse vreodată.

— N-am văzut pe niciunul dintre frații tăi pe aici, Sep, spuse Cărăbuș nedumerit. Pe cât știu eu, cei mai mulți trăiesc în Pădure acum, nu-i așa? Am auzit că s-au cam sălbăticit. S-au înhăitat cu Vâlvele-Pădurii și s-au preschimbat în jderi, sau cam așa ceva.

— N-au ajuns chiar atât de rău, Cărăbuș, spuse Septimus. Le place Pădurea, asta-i tot. Și bunicul meu e acolo, preschimbat în copac. Așa suntem noi, ne place pădurea.

— Cum ai zis? Bunicul tău e copac?

Cărăbuș se înecă cu Sucul și trase o înghițitură pe nas.

— Pfu! Te rog să nu îți suflă nasul pe mine, Cărăbuș, zise Septimus râzând. Bunicul meu a fost un Formăschimbător. S-a transformat în copac, îi explică el, ștergându-și mâneca tunicii.

Cărăbuș scoase un fluierat de uimire.

— Nu prea mai sunt Formăschimbători prin părțile astea. Și știi unde se află bunicul tău?

— Nu. Tata se mai duce câteodată să îl caute, dar până acum nu l-a găsit.

— De unde știe?

— Ce să știe?

— Dacă l-a găsit sau nu. Adică, de unde știi dacă un copac e sau nu tatăl tău?

— Habar n-am, răspunse Septimus, care își pusese și el de multe ori aceeași întrebare. Uite ce e, Cărăbuș, continuă, vrând să readucă discuția la ceea ce îl interesa, nu se poate să nu îl fi văzut pe Simon. A venit dimineața devreme. Și eu, și Jenna l-am văzut. Jenna poate chiar ea să îți spună...

Aici se opri, căci își aduse aminte de fața speriată a Jennei, trecând în goana calului în drum spre... oare spre ce?

— Singura persoană care a venit azi-dimineață a fost Călătorul, zise Cărăbuș.

— Cine?

— Călătorul. Așa își spune el. Toată lumea crede că e un pic scrântit la cap, dar pe mine mă sperie de-a dreptul, Sep. Cred că și pe bătrânul Foxy, deși n-ar recunoaște nici în ruptul capului.

Călătorul vine adesea cu un pachet pentru bătrânul Foxy — îl știi, e tatăl lui Foxy — care e Scribul Ermetic Șef. Stau vreme îndelungată închiși în Camera Ermetică, după care Călătorul pleacă din nou. Nu spune niciodată vreo vorbă cuiva. E bizar. Întotdeauna după ce pleacă, bătrânul Foxy e alb la față ca hârtia.

— Călătorul are ochi verzi și părul cam ca al meu? întrebă Septimus. E îmbrăcat cu o pelerină lungă, neagră? Și are un cal mare, negru, pe care îl leagă lângă ușă?

— Întocmai. Calul mi-a mâncat traista de mere pe care mi le adusesem pentru prânz, dar n-am avut curaj să mă plâng. Dar să știi că nu pare a fi fratele tău, Sep. Vreau să spun că nu pare a fi din familia *Heap*. De voi nu se sperie lumea. Oți fi voi trăsnîți, dar nu *speriați* pe nimeni.

— Numai că Simon m-a speriat, zise Septimus. Chiar m-a speriat. Plus că a luat-o pe Jenna. A răpit-o.

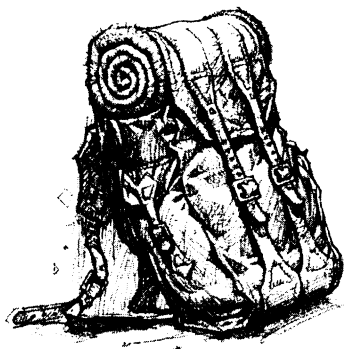
Cărăbuș păru șocat.

— Pe Prințesă? făcu el cu voce gătuită. Călătorul a răpit-o pe Prințesă? Nu pot să cred.

— Țsta-i necazul, răspunse Septimus. Nimeni nu mă crede. Nici măcar Marcia.

† I O †

PE PICIOR DE PLECARE

Septimus era în camera lui și se pregătea de plecare. Camera lui mică, circulară, din vârful Turnului Vrăjitorilor era curată și ordonată, urmare a celor zece ani petrecuți în Armata Tânără. Oricâte amintiri dureroase erau legate de acești zece ani, și oricât de mari primejdiile prin care trecuse Septimus, acum, că Armata Tânără fusese desființată, iar el se putuse întoarce la familia lui, nu mai disprețuia tot ceea ce învățase pe când era băiat soldat. Nu mai era dezordonat și delăsător doar fiindcă nu îl mai bătea nimeni la cap. După o scurtă perioadă în

care semănase cu Groapa de Gunoii Municipală, camera lui sclipea acum de curățenie. În cameră mai erau și alte amintiri ale vieții din armată: pereții și tavanul boltit erau acoperiți cu constelații, pictate cu mare precizie de Septimus, care trebuise să le învețe pentru exercițiile de noapte care se făceau în Armata Tânără. Iar în dulap avea întotdeauna un rucsac pregătit pentru situații de urgență, după regulile învățate în armată.

În rucsacul de urgență al lui Septimus se aflau:

busolă (1)

ochean (1)

bidon de apă (1)

pătură (1)

șosete (3)

gamelă (1)

cutie cu iască (1)

cremene (2)

mușchi uscat de aprins focul (un ghemotoc)

briceag reglementar din Armata Tânără (1)

praștie (1)

sârmă (1 bucată)

sfoară (1 bucată).

La acestea Septimus tocmai adăuga câteva lucruri legate de noua lui viață de Ucenic al Vrăjitorului NeObișnuit, adică:

Amuletă de Invizibilitate (1)

Amuletă de Căutare (1)

Amuletă de Împietrire (1)

Trusă de salvare ultrarapidă (1).

Pe lângă acestea mai puse câteva lucruri care, gândea el, ar fi putut să îi fie folositoare:

Cum să supraviețuiești în sălbăticie,

cărticică de Ram Seary (1)

Vitavâj, pachet nepuizabil (1)

Bombe cu Mentă, tuburi (3).

Nu prea mai era loc pentru nimic altceva, dar mai exista un lucru pe care Septimus ținea morțiș să îl ia. Într-adevăr, era împotriva oricăror reguli, căci era un obiect inutil și greu pe deasupra, dar lui Septimus nu îi păsa. Într-un buzunar lateral al rucsacului, Septimus îndesă piatra lucioasă, cu irizații verzuie, pe care Jenna i-o dăduse atunci când se ascunseseră în tunelul subteran. Nu fără greutate, Septimus închise

cataramele rucsacului și îl puse în spate. Era mai greu decât se așteptase.

— Tu ești, Septimus? strigă Marcia când îl auzi coborând scările și îndreptându-se spre ușa ei.

Septimus tresări, surprins.

— Da, răspunse precaut.

Marcia stătea în genunchi pe podea lângă **Capcana pentru Umbre**. Avea în față o foaie uriașă de hârtie pe care era desenată o schemă nemaipomenit de complicată. O clipă, Septimus fu cuprins de groază când zări o siluetă întunecată aplecată deasupra Marciei, privind și ea atent la hârtie, dar, când se uită mai bine, Umbra dispăru. Băiatul știa însă că Umbra e tot acolo, învârtindu-se în spatele Marciei, uitându-se tăcută la capcana în care urma să fie prinsă. Septimus puse jos rucsacul greu. Îl muștra cugetul că o lasă pe Marcia singură cu tovarășul ei întunecat.

— Ce e aia flanșă? întrebă Marcia.

— Ce anume?

— *Flanșă*. Aici scrie să prind piesa Y de piesa verticală D, având grijă să potrivesc găurile P și Q cu găurile corespunzătoare N și O de pe flanșa din stânga. Nu găsesc nicăieri blestemata de flanșă, zise Marcia, scormonind enervată printr-o cutie mare de accesorii pe care Profesorul Van

Klampff i le dăduse ca să construiască **Capcana pentru Umbre**.

— Nu se află în cutie, zise Septimus. Este partea asta ieșită în afară. Uite, aici, îi arată el, trecându-și degetul pe o creastă de-a lungul marginii **Capcanei**.

Amalgamul era ca sticla la pipăit: neted și rece.

— Păi de ce nu spune așa? făcu Marcia țâfnoasă, punând piesa Y — o piesă triunghiulară, lungă și curbată — la locul cuvenit, având grijă să potrivească găurile P și Q cu găurile N și O.

Când termină, își scutură tunică de praf, cu un aer mulțumit.

— Mulțumesc, Septimus. Arată bine, nu? Mai trebuie să adaug doar o piesă, aici, într-o parte, apoi **Opritorul** și s-a terminat cu *tine*, creatură jalnică ce ești, încheie Marcia întorcându-se și încercând să dea cu ochii de **Umbră**.

Septimus se uită la **Capcană**. El nu ar fi zis că arată bine — poate straniu, sau pur și simplu urât. **Cușca** era făcută din bare negre, lucioase, și avea o formă ciudată, care îi amintea lui Septimus de un copac noduros și scorbuos. Era atât de mare că părea să umple camera. Pieseile turnate, pe care Profesorul Van Klampff le construise cu atâta osteneală, formau un fel de con, deschis în partea de sus; din vârf până la bază, pe

dinăuntru, era un fel de tub prin care Marcia și Umbra ei — fiindcă o Umbră trebuie să urmeze persoana, fie că vrea sau nu — aveau să se strecoare când **Capcana** era terminată. Apoi cineva, probabil unul dintre Vrăjitorii de rang mai înalt (căci Marciei i se părea o răspundere prea mare pentru un tânăr Ucenic) avea să pună **Opritorul** în gaura din vârful, iar Marcia avea să iasă, liberă în cele din urmă, lăsând Umbra prinsă înăuntru, ca un pește în oală. Ce mai rămânea de făcut era floare la ureche pentru Echipa de Curățenie.

— Ia stai puțin, Septimus, făcu Marcia, amintindu-și dintr-odată ce îi spusese mai înainte, ce faci aici? Ți-am dat liber azi. Ar trebui să fii la Palat, cu mama ta.

— Mă duc după Jenna, răspunse Septimus, apucând rucsacul și punându-l în spate. Văd că altcineva nu are de gând să o caute.

Marcia oftă.

— Septimus, îi explică ea răbdătoare, Jenna se va întoarce în scurtă vreme, ascultă-mă pe mine. Ești încă tulburat din cauza mușcăturii de păianjen. E cât se poate de firesc.

— Nu sunt tulburat, răspunse Septimus indignat.

— Septimus, zise Marcia, știu că tu îți închipui că eu nu te cred...

— Știu că nu mă crezi, o întrerupse Septimus.

— ... dar, ca să fii liniștit, am făcut o **Cercetare generală** a Șesurilor de dincolo de râu și am găsit un cal cu doi călăreți care se îndreaptă spre Poarta de Miazănoapte. Trebuie că sunt Jenna și Simon, întorcându-se după plimbarea de dimineață. L-am trimis pe Boris...

— Boris?

— Boris Arcanu'. A venit ieri în Turn. E Vrăjitor debutant. Cam bătrân, e adevărat, pentru un novice, dar e plin de entuziasm. A intrat în Programul „A doua șansă”. În Armată a fost Gonaci. Poate nu crezi, dar a ajuns chiar Vânător Adjunct.

— Bătrânul Arcan?

— Da, îl știi?

— E o persoană îngrozitoare!

— Nu e chiar așa rău. Mă rog, în afară de răsufare, care e chiar neplăcută. Trebuie să discut cu el despre asta. În sfârșit, ce-a fost a fost. Trebuie să îi urăm bun venit. De fapt, îi vom ura chiar săptămâna viitoare, la Cina de Inițiere, iar tu, ca Ucenic, vei fi cu siguranță de față.

Septimus se posomorî.

— Sunt îndatoririle meseriei, Septimus, îi spuse Marcia zâmbind.

Îl privi mai atent, cum stătea abătut în uşă, încovoiat sub greutatea rucsacului. În ochii lui verzi se citea tristeţea. Sora lui se găsisese să plece la plimbare tocmai într-una din zilele lui libere, iar el suferea din această cauză. Marcia ştia că Septimus era foarte apropiat de Jenna după toate prin câte trecuseră împreună în Mlaştinile Ierboase.

— Ştii ce, Septimus, dacă tu vrei să îţi iei traista de aventurier sau cum i-o zice şi să ieşi din Castel ca să o întâmpini pe Jenna, foarte bine. Du-te. E o zi frumoasă şi poţi merge până la Podul fără Întoarcere ca să o vezi când vine.

— Bine, zise el îndoit.

— Atunci, la revedere, spuse Marcia învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă. Şi nu uita să o duci pe Jenna direct la Palat. Ce-ar fi să rămâi şi tu acolo la noapte? Ai avea mai mult timp de petrecut cu Jenna şi părinţii tăi şi, dacă mă gândesc bine, ai avea grijă ca Jenna să plece spre Mlaştinile Ierboase mâine. Barca o aşteaptă la Cheiul Palatului de o săptămână deja şi mi-e teamă că nu va pleca la timp. Mama ta cam lasă lucrurile pe ultima clipă, oftă ea. Sunt sigură că Regina, atunci când făcea Vizita de Solstiţiu, pleca *probabil* mult mai devreme, deşi, cât de ciudat ar părea, nu îmi aduc aminte că pleca. Sigur, trebuie că folosea gondola regală, dar eu nu îmi aduc aminte să o

fi văzut, și nici Alther. Oare cum traversa Mlaștinile? Știi, Septimus, uneori îmi fac o mulțime de griji pentru Jenna. Sunt atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le afle de la mama ei, dar acum cine i le poate spune? De unde să știe ce trebuie să facă o Regină?

— Cred că trebuie cu toții să o ajutăm, zise Septimus. Asta și încerc să fac.

— Bineînțeles, spuse Marcia împăciuitoare. Du-te și simte-te bine. Îmbrățișează-o pe Jenna din partea mea și spune-i că sper ca Vizita de Solstițiu să fie frumoasă.

Marcia vorbea atât de calm încât Septimus începu să se întrebe dacă nu cumva Jenna chiar avea să se întoarcă.

— Da, zise el ceva mai înviorat. Foarte bine. Așa am să fac. Pe mâine.

— Du-te, îi mai spuse Marcia o dată, în timp ce ușa masivă, purpurie, a apartamentului Vrajitorului NeObișnuit se deschise singură în fața Ucenicului.

— La revedere, zise Septimus și păși pe scara răsucită de argint, care începu să coboare, ducându-l spre sala de la intrare.

După ce ușa purpurie se închise încet în urma lui, Marcia făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: urcă scările și intră, fără să fi fost poftită, în camera lui Septimus. Aici se duse la

fereastră și așteptă să îl vadă ieșind din Turn. Îl urmări din ochi cum traversează curtea Turnului Vrajitorilor. Chiar și de la etajul al douăzeci și unulea, silueta mică, încovoiată sub greutatea rucsacului, se distingea bine datorită robei verzi și mai ales a părului blond, ciufulit. Când Septimus dispăru în umbra Marelui Arc, Marcia plecă de la fereastră și ieși din cameră, închizând cu grijă ușa în urma ei.

Septimus o luă pe scurtătura care ducea la Poarta de Miazănoapte. Scurtătura era o potecă săpată în piatra zidului care înconjura Castelul. Era o potecă îngustă, fără parapet, pe care cei cu teamă de înălțimi, ca Septimus, o evitau cât puteau. Pe partea dreaptă a potecii era o râpă de vreo douăzeci de picioare în fundul căreia se vedeau acoperișurile sau curțile dosnice ale caselor din Castel, iar pe o porțiune de-a dreptul înspăimântătoare râpa cobora vreo cincizeci de picioare până la Drumul Hardughiei. Hardughia era o clădire cu coridoare întortocheate care forma zidul de răsărit al Castelului, întinzându-se cale de trei mile de-a lungul râului. Era un labirint de coridoare și camere, un loc zgomotos, viermuind de oameni, unde sălășluiau și lucrau locuitorii Castelului. Aici locuise și familia Heap înainte să se mute în Palat.

Pe partea stângă a potecii se înălța zidul fortificat al Castelului. Cum mergea pe potecă, Septimus ținea ochii ațintiți la pietrele mari ale zidului mâncat de vreme, căznindu-se să nu se uite în jos.

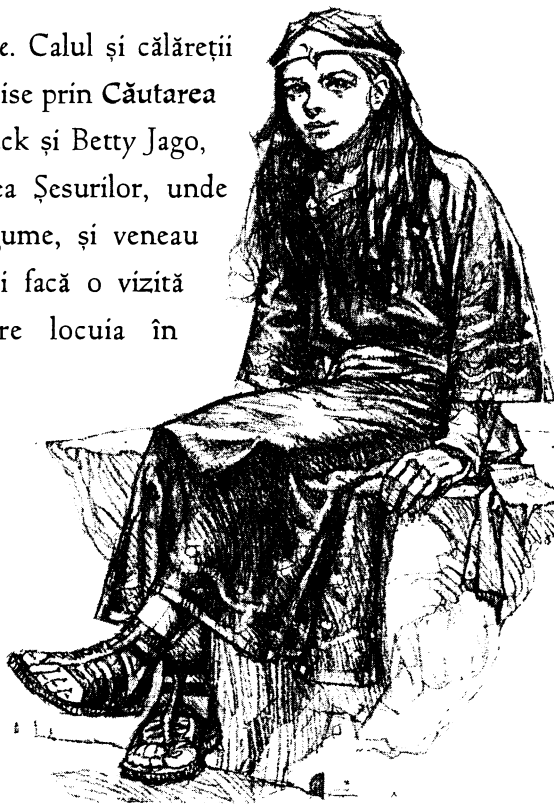
O dată, făcuse greșeala să se uite spre dreapta tocmai când trecea pe deasupra Drumului Hardughiei. Simțise cum îl străbate un fel de șoc electric de la tălpi până în creștet și se clătinașe, gata să cadă. Fusese nevoit să se așeze pe jos, să închidă ochii, apoi să se târască până la cea mai apropiată ieșire. Dar Septimus credea că trebuie să îți învingi temerile și de aceea, ori de câte ori avea prilejul, o lua pe această potecă, în loc să meargă pe pasajele și ulicioarele mult mai liniștite care duceau la Poarta de Miazănoapte.

Acum, mergând grăbit pe potecă, nu prea avea timp să se uite în jos — era cu gândul la Jenna și la ce avea de făcut. Deși începuse să se întrebe dacă nu cumva Marcia avea dreptate când spunea că Jenna e în drum spre Castel, în adâncul sufletului lui era convins că Jenna era la ananghie.

Iar dacă Jenna era la ananghie, avea să o ajute, cu orice preț.

CĂLĂTORIE ÎN NECUNOSCUT

Septimus nu se înșelase. Calul și călăreții pe care Marcia îi găsisse prin Căutarea generală erau de fapt Jack și Betty Jago, care locuiau în regiunea Șesurilor, unde aveau o grădină de legume, și veneau acum la Castel ca să îi facă o vizită mamei lui Betty, care locuia în Hardughie. Departe, mult mai departe, mergând la trap prin livezile cu meri de pe coline, mai era un cal negru, care ducea în spate două

persoane: o fetiță cu plete negre și coroniță de aur pe cap, și un tânăr înalt, cu privirea rătăcită, cu părul lung, blond, fluturând în vânt, în timp ce dădea pînteni calului deja obosit, îndemnându-l să meargă mai repede.

Simon era adâncit în gânduri. Nu îi venea să creadă că totul mersese atât de ușor. Când intrase călare în Palat, Simon se aștepta ca măcar să îl oprească cineva și să îl întrebe cu ce treburi se afla acolo. Nu îl oprise însă nimeni, așa că vina era doar a familiei Heap, își spusese el cu un zâmbet nemilos. Fiindcă nu se așteptase să o poată răpi atât de ușor pe Jenna, Simon era puțin speriat de reușită. Îi era teamă ca Jenna să nu îi facă necazuri. Știa că e destul de năzuroasă și încăpățânată și își amintea că, fetiță mică fiind, avea accese de furie, deși el reușea întotdeauna să o facă să râdă și să uite de ce se necăjise.

Supărat pe el însuși, Simon scutură din cap ca să alunge amintirile plăcute legate de sora lui adoptivă, lângă care își petrecuse zece ani din viață și care îi fusese atât de dragă. „Ce-a fost a trecut”, își zise el, înverșunându-se să uite acele amintiri. Marcia Overstrand dăduse buzna în viața lor în ziua când Jenna împlinea zece ani și stricase totul. Acea zi fusese sfârșitul vieții lor tihnite de familie. Iar picătura care umpluse paharul fusese faptul că tatăl lor se lăsase păcălit cum că un

băiat din Armata Tânără ar fi cel de-al șaptelea fiu al lui, regăsit după atâta vreme, și, ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, veneticul pusese mâna pe singurul lucru după care tânjea Simon — devenise Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit. Lui Simon nu îi mai păsa de nimeni acum, în afară de Lucy Gringe.

Simon se gândise ca, dacă nu reușea să o răpească pe Jenna în acea zi, cel puțin să o ia cu el pe Lucy Gringe. Însă mai întâi trebuia să își ducă la bun sfârșit misiunea. Simon era un Ucenic conștiincios și nu ieșise cu o iotă din vorba Stăpânului lui în tot acel an de când erau împreună. Nu îi făcea plăcere să o răpească pe Jenna, dar ordinul trebuia îndeplinit. Altă cale nu era. Lucy va trebui să mai aștepte puțin, deși în acea clipă Simon ar fi dat orice ca alături de el pe cal să fie Lucy, râzând în timp ce treceau în galop prin livezile de meri, în loc de Prințesa Jenna, care stătea împietrită, cu dinții încleștați.

Cu excepția celor câteva luni petrecute în Mlaștinile Ierboase, Jenna nu mai ieșise niciodată din Castel. Nu îi venea să creadă cât de înverzite și plăcute la vedere erau Șesurile. Cu oricine altcineva decât Simon dacă ar fi fost alături, plimbarea i s-ar fi părut minunată. Soarele era puternic, dar nu atât cât să te toropească; după ce dimineața devreme cerul fusese de un albastru

nepătat, câțiva nori se furișaseră acum pe cer și mai domoliseră dogoarea soarelui. Simon îl lăsase pe Tunet să meargă la trap, și din când în când, când terenul urca puțin, calul pășea agale chiar. Jenna nu se mai sătura să se uite în jur, minunându-se de frumusețea peisajului.

Pe de altă parte, era speriată, dar nu voia ca Simon să își dea seama. Stătea dreaptă, nemișcată și, fiind pricepută la călărie, urma mișcările calului. Străbăteau acum potecile colbuite care traversau Șesurile, șerpuind cale de multe mile de cealaltă parte a râului.

Se opriseră doar o dată, lângă un pârâu, la marginea unei pajiști înverzite, ca să adape calul și să îl lase să pască o vreme. Simon o îmbiase pe Jenna să mănânce ceva, dar ea refuzase; nu îi era foame. Ca și Tunet, Jenna băuse direct din pârâu, iar când Simon spusese că e vremea să plece o rupsese la fugă, traversând pârâul și luând-o pe o potecuță la capătul căreia se vedeau o colibă și o bătrână ațipită la soare. Alergând, auzise în spate bocănitul copitelor lui Tunet și o clipă mai târziu Simon o înhățase și o trântise lângă el, în șa. După aceea nu se mai opriseră nicăieri.

Spre sfârșitul zilei, trecură de pajiștile verzi și începură să urce colinele domoale ale Podișurilor. Ogoarele, livezile și

grădinile de zarzavat de pe lângă ferme lăsaseră locul viilor care acopereau dealurile, dar Tunet nu încetini pasul nici când începură să urce dealurile din ce în ce mai înalte și când Munții de Hotar, învăluiți în cețuri albastrui sau purpurii, apărură în fața lor.

Jenna începu să își dea seama că Simon nu avea de gând să o elibereze. Cât mai fusese dimineată, sperase că Simon se va plictisi de farsa ciudată pe care o pusese la cale, că îl va întoarce pe Tunet și o va lua înapoi spre Castel. Se gândise și la ceea ce urma să îi spună când aveau să ajungă acasă, ba chiar fusese gata să îi spună pe loc ce gândea. Dar Tunet mergea mai departe, deși nu la trap, căci dealurile erau din ce în ce mai abrupte și aerul mai curat dar mai rece.

După-amiaza târziu, când ajunseră aproape de Tărâmurile Rele, la poalele dealurilor împânzite de turme de oi, și apoi la sinistrele cariere de ardezie, Jenna se hotărî să rupă tăcerea grea.

— Unde mă duci, Simon? întrebă ea. Unde mergem?

Simon nu răspunse. Dar Jenna, privind la crestele Munților de Hotar care se ridicau amenințători în fața lor, știa deja răspunsul la cea de-a doua întrebare. Acum nu mai era sigură că vrea să audă răspunsul la prima.

ATELIERUL LUI JANNIT MAARTEN

Septimus se îndrepta spre Poarta de Miazănoapte când auzi glasuri certându-se.

— Nu mă poți opri, tată! țipa Lucy Gringe. Nu mai poți să mă ții încuiată în casă. Nu mai sunt copil. Dacă vreau să mă duc după Simon, apoi așa am să și fac. Așa să știi!

— Doar peste cadavrul meu! se auzi vocea răgușită a lui Gringe.

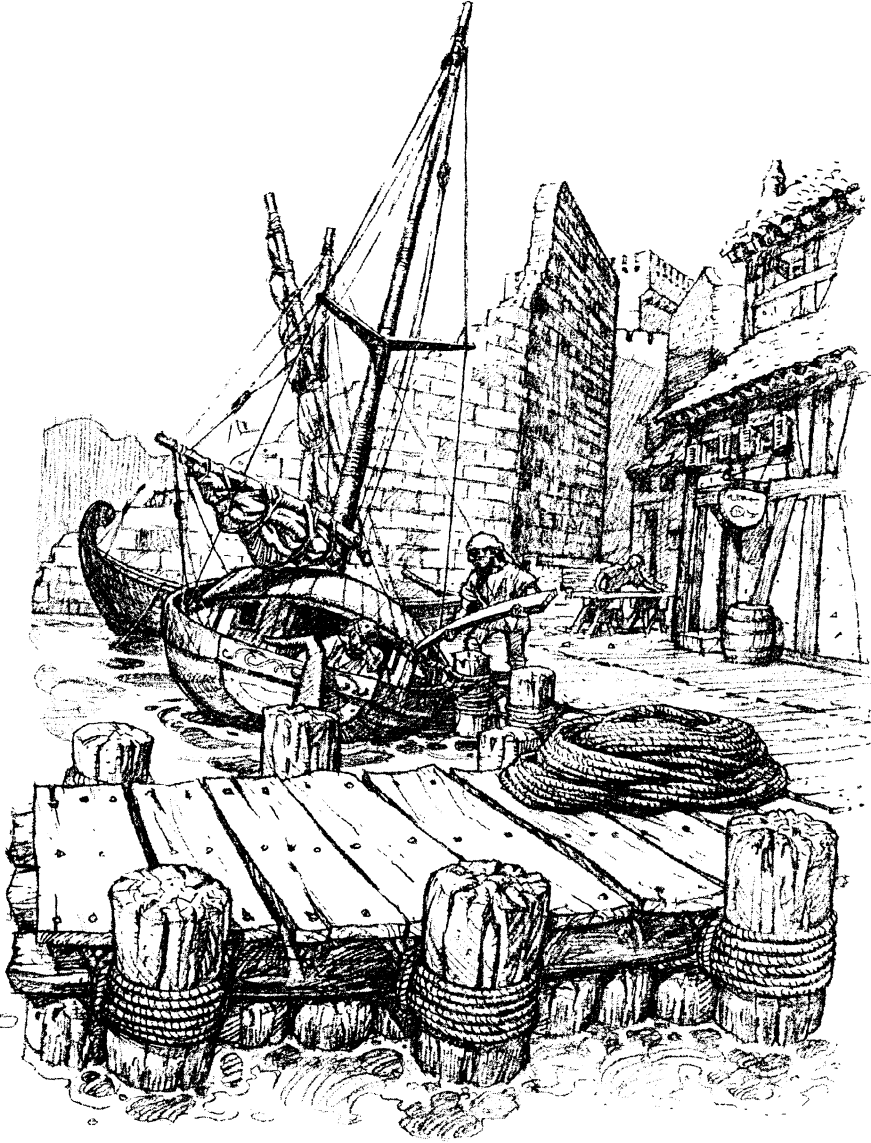
— Cu plăcere!

— Tăceți amândoi. *Vă rog!* striga doamna Gringe. Sunt sigură că Lucy nu vrea să fugă de acasă, nu-i așa, scumpa mea?

— Ba bine că nu. Am să fug, chiar acum!

— Ba n-ai să fugi! urla Gringe.

— Ba da!

— Ba nu!

Septimus ajunsese la Poarta de Miazănoapte tocmai când Gringe se năpustea în gheretă. Îndată după aceea se auzi un zăngănit puternic, când lanțurile groase ale podului începură să se înfășoare pe tamburii uriași. Gringe ridica podul.

Lucy cunoștea prea bine acest sunet. Îl auzise în fiecare zi a vieții ei, la răsăritul și la apusul soarelui. Făcu brusc un pas în lături, păcălind-o pe doamna Gringe — o femeie scundă dar voinică, semănând izbitor de tare cu soțul ei — și se năpusti spre pod.

— Stai! țipa doamna Gringe alergând după ea. Stai! Ai să mori!

— Parcă vă pasă vouă! îi aruncă Lucy peste umăr, alergând cât putea de repede pe panta din ce în ce mai înclinată a podului.

Era limpede că voia să sară peste marginea podului, pe malul celălalt, deși distanța se mărea văzând cu ochii. Pe neașteptate, doamna Gringe se aruncă prin aer după ea, cu o dibăcie neobișnuită, și o trânti pe scândurile groase ale podului.

În gheretă, zdrăngănitul asurzitor al lanțurilor acoperea orice alt sunet, așa că Gringe nu auzea nimic din ce se întâmpla afară. Cu o hotărâre nestrămutată pe față, Gringe continua să învârtă la tamburi, nedându-și seama că Lucy și doamna

Gringe se luptau acum chiar pe pod. Lucy se zbătea să scape ca să ajungă la marginea podului, dar acesta se ridica tot mai mult și în scurtă vreme fu atât de înclinat, că Lucy nu mai putu să înainteze. Rămase acolo unde era, cu degetele încleștate de un inel de fier prins de lemnul podului, în timp ce doamna Gringe o ținea cât putea de strâns de gheata stângă.

În gheretă, Gringe, acum lac de nădușeală, mai învârti o dată manivela și podul se mai ridică puțin; era aproape vertical acum. Lucy nu se mai putu ține de inelul de fier, degetele i se descleștară și alunecă, împreună cu mama ei, pe panta abruptă. Căzură amândouă grămadă pe pietrele pavajului, umplându-se de vânătaii, în timp ce deasupra lor podul se închise cu un zăngănit și o bufnitură atât de puternică de se cutremură pământul. Gringe, istovit de efort, se prăbuși pe podea, hotărât ca de acum încolo să se poarte mai frumos cu Băiatul de la Pod, care avea de obicei sarcina să coboare și să ridice podul. Căci el nu-și dorea să mai aibă vreodată de făcut *această* manevră în graba mare.

Septimus se îndepărtă, neluat în seamă de nimeni. Nu avea timp să aștepte ca alde Gringe să se împace și să coboare din nou podul. Se hotărî să se ducă la atelierul lui Jannit Maarten, care, în afară de construcția de bărci, se ocupa și de transportul

de persoane peste Șanțul de Apărare. Septimus spera să o găsească la atelier.

O jumătate de oră mai târziu, Septimus ajunsese la tunelul care ducea pe sub Castel până la atelierul lui Jannit Maarten. Atelierul era pe chei, chiar pe malul Șanțului de Apărare, sub Zidul Castelului. După ce străbătu tunelul care mirosea a mucegai, unde apa se prelingea din tavan pe pereți, Septimus ieși la lumină într-un talmeș-balmeș de bărci. Pe când își croia drum prin vâlmășagul de pânze, parâme, ancore și nenumărate dispozitive și unelte folosite la construcția bărcilor, lui Septimus i se păru că atelierul era pustiu, până când auzi niște voci venind chiar de pe malul Șanțului de Apărare. Se îndreptă într-acolo.

— Sep! Salut, Sep! Ce cauți tu aici? se auzi o voce bine cunoscută.

Nicko Heap recunoscuse pe dată tunica verde de Ucenic. Nicko stătea la prova unei bărci lungi și înguste. Era puțin mai înalt decât fratele lui, Septimus, și mult mai vânjos și, spre deosebire de obrajii palizi ai lui Septimus — urmare a lungilor săptămâni petrecute în Turnul Vrăjitorilor —, obrajii lui Nicko erau arși de soare și de vânt. Părul lui blond era năclăit de apa sărată a mării, iar printre buclele încâlcite se vedeau câteva codițe, împletite cu șnur colorat. Codițele erau la modă

în vara aceea printre tinerii luntrași din Port, iar Nicko era încântat să le poarte, împreună cu o colecție întregă de brățări asortate. La fel ca Septimus și toți ceilalți din familia Heap, Nicko avea ochii verzi ai copiilor de Vrăjitor care au făcut cunoștință cu **Magia**. Pe Nicko nu îl interesa să devină Vrăjitor, dar la nevoie știa să facă vreo câteva vrăji, fiindcă, la fel ca toți copiii familiei Heap (cu excepția lui Septimus) părinții îl învățaseră **Magia** în copilărie.

Lângă Nicko stătea un tânăr înalt, cu păr roșu, țepos, și o expresie morocănoasă. Septimus îl recunoscuse pe Rupert Gringe, fratele lui Lucy. Jannit Maarten, proprietara atelierului, era ceva mai încolo, legând o barcă la ponton.

— Nicko, te-ai întors! strigă Septimus bucuros.

Sări peste un maldăr de scânduri și niște găleți vechi și alergă spre fratele lui, bucuros și ușurat să îl vadă. Nicko avea să îl înțeleagă și să îl creadă, era sigur. Jannit Maarten îi zâmbi și ea — îi îndrăgea pe toți cei din familia Heap. Nu cu multă vreme în urmă, Nicko venise să lucreze la atelier, alături de ea și de Rupert, și Jannit era foarte mulțumită de el.

Jannit era o femeie mică de statură dar puternică, cu fața arsă de soare și brăzdată de riduri adânci. Își purta părul lung și cărunt legat la spate, la fel ca marinarii. Bărcile erau viața lui

Jannit: dormea într-o colibă dărăpănată, alături de atelier, și rareori pleca de acolo.

Deși la Castel erau mai multe ateliere de construit bărci, al lui Jannit Maarten era cel mai bun. Îl luase pe Rupert Gringe ca ucenic tocmai în ziua în care acesta împlinea unsprezece ani și era — după cum mărturisea cu mândrie oricui voia să o asculte — cel mai bun lucru pe care îl făcuse în viața ei. Rupert avea un talent înnăscut pentru construit bărci. Putea să aprecieze din ochi linia unei bărci și știa instinctiv cum se va așeza pe apă și cum va reacționa la vânt.

Aproape la fel de mulțumită era și de Nicko. Prima însărcinare pe care o primise Nicko fusese să îl ajute pe Rupert să construiască o nouă *Muriel* pentru Sally Mullin, care dăduse barca ei dragă familiei Heap cu un an în urmă, ca să îi ajute să scape de urmăritori. Jannit își dăduse seama că are ochi bun și mâini îndemânate.

Pe lângă acestea, Nicko mai era și un marinar înnăscut, mai bun chiar decât Rupert. Așa se face că, spre necazul lui Rupert, Jannit i se adresa lui Nicko:

— Ei, cum a plutit?

— Ca un câine într-o găleată, mormăi Rupert, hotărât să nu îl lase pe Nicko să spună vreun cuvânt.

Jannit făcu o mutră lungă. Ținea mult la barca aceea, dar porniseră cu stângul de la început. Se uită la Nicko, așteptând să audă și părerea lui.

— N-a mers bine, Jannit, recunosc cu acesta. Ne-am răsturnat de două ori. Apoi s-a rupt catargul. Am fost nevoiți să o reparăm în Port.

— Chiar așa rău a fost? oftă Jannit. Înseamnă că am început să îmi ies din mână.

— Nici vorbă, făcu Rupert. Așa e la prima ieșire la apă. Îi găsim noi buba.

— Mă rog, oftă Jannit din nou. Voi, băieți, cred că vreți să vă duceți acasă, să vă vedeți familiile. Duceți-vă, mă descurc singură.

— Foarte bine, Jannit, zise Rupert. Am plecat. Tânjesc după un pic de liniște și pace după atâta scârțâit de scânduri.

— Ăăă... Rupert, spuse Septimus, simțindu-se dator să îl prevină. La voi acasă... nu e chiar liniște. Au fost ceva necazuri.

Rupert îl privi bănuitor. La fel ca tatăl lui, nu avea încredere în cei din familia Heap și, deși recunoștea că Nicko Heap nu era chiar precum ceilalți, nu punea prea mare preț pe Ucenicul Vrajitorului, împopoțonat cu tunica de un verde țipător și cingătoarea cum doar fetele purtau, după părerea lui.

— Mda? făcu el. Ce necazuri?

— Păi... Simon...

— Eram sigur! izbucni Rupert. Eram sigur că despre blestematul de frate-tău e vorba! Pun eu mâna pe el! De data asta nu îmi mai scapă!

— Nu mai...

Rupert Grînge deja traversa curtea în goană.

— ... e aici, încheie Septimus abătut, pe când Rupert se împiedică de o găleată și dispăru în tunel mai repede decât se aștepta.

— Ce s-a întâmplat, Sep? îl întrebă Nicko, văzând cât de amărât era.

— Simon a răpit-o pe Jenna și nimeni nu vrea să mă creadă, nici măcar Marcia, bâigui Septimus.

— Cum?

— Simon a răpit-o pe Jenna și...

— Stai, Sep. Am auzit ce ai spus. Hai să stăm undeva și să îmi povestești totul.

Nicko se urcă pe mal și îl luă pe după umeri. Se așezară unul lângă altul pe malul Șanțului de Apărare și Septimus îi povesti ce se întâmplase. Pe măsură ce Septimus înainta cu povestirea, o îngrijorare crescândă se zugrăvea pe fața lui Nicko.

Când sfârși de povestit, Septimus încheie cu:

— Dar pun rămașag că nici tu nu mă crezi.

— Ba sigur că te cred.

— Zău? făcu Septimus, nevenindu-i să creadă.

— Da. Știu că o caută cineva pe Jenna. Chiar aveam de gând să îi spun mamei să fie mai cu băgare de seamă. Se pare că e prea târziu...

— *Cineva?* se miră Septimus. Adică altcineva decât Simon?

— Ei, poate că are vreo legătură cu Simon. Nu m-aș mira. Când am fost cu Rupert în Port să facem rost de un catarg nou — aoleu, trebuie să îi spun lui Jannit că cel nou nu face doi bani și că n-o să țină nici cinci minute — am petrecut mai multă vreme la taverna „Ancora albastră” de lângă docuri. Vin tot felul de oameni acolo. Am întâlnit-o pe fosta iubită a lui Alther, Alice Nettles. Acum lucrează la Vamă și...

— Bine, și...? îl întrerupse Septimus nerăbdător, întrebându-se unde voia să ajungă Nicko.

— Și Alice ne-a spus că în Port era cineva care o căuta pe Jenna.

— Cine?

— Nu știu cine. Un străin misterios, așa a spus Alice. Tocmai sosise din Țările Îndepărtate. Corabia lui era ancorată

în larg, așteptând să se elibereze o dană la Vamă, dar a venit la țărm într-o barcă și a pus tot felul de întrebări despre Prințesa.

— Ce fel de întrebări? vru să afle Septimus.

— Ei, păi știi ce fel de întrebări: dacă Prințesa e în viață, și unde poate să o găsească. Chestii de felul ăsta. Alice l-a îmbrobodit bine. Se pricepe.

Septimus se uita la apa măloasă din Șanțul de Apărare.

— Asta trebuie să fie. Sunt sigur că Simon o duce pe Jenna la străinul cel misterios, spuse el abătut.

— Trebuie că l-a plătit bine pe Simon, zise Nicko, a cărui părere despre fratele lui cel mare nu era prea bună.

— Cred că știu cine e străinul cel misterios...

— Chiar așa? îl întrebă Nicko surprins.

— DomDaniel, șopti Septimus.

— Bine, dar a murit.

— A *dispărut*. Mlaștina l-a tras la fund. Dar asta nu înseamnă că a murit, nu? Din câte știu eu, chiar îi *place* să stea sub pământ.

— Nu știu ce să zic, Sep. Nici măcar Simon nu ar face așa ceva, nu crezi?

Septimus îl privi pe Nicko drept în ochi.

— Uite ce e, Nik. Nimeni nu mă crede că viața Jennei e în pericol, așa că nu mă mir că nici tu nu mă crezi. Nu îmi pasă

de ce spun ceilalți. Eu mă duc să îi dau de urmă și să o aduc înapoi, zise Septimus ridicându-se și punându-și rucsacul în spate. Ei, eu am plecat. Spune-i Marciei unde m-am dus. Și mamei și tatei. La revedere, mai adăugă el.

— Ia stai așa, nesăbuitule, protestă Nicko. Te cred, așa cum ți-am spus. Și să știi că nu pleci nicăieri de capul tău, Sep. Cum ai de gând să îi dai de urmă?

— Văd eu cum, zise Septimus.

— Da, când o face plopul pere. Știu eu pe cineva care se pricepe cu adevărat să ia o urmă. E neîntrecut. Ne va duce drept la Jenna. Mă duc pe loc să iau o barcă de la Jannit și plecăm după el. Așază-te și lasă jos rucsacul ăla, parcă e plin cu pietre.

Septimus nu se mișcă.

— Hai, Sep. Fă cum îți spun. Sunt fratele tău mai mare și trebuie să mă ascuți. Bine?

— Nu ești *chiar* atât de mare, mormăi Septimus, dar se așază totuși la loc.

⇨ I 3 ⇨
PĂDUREA

Nicko și Septimus traseră barca la mal, pe o mică plajă cu prundiș, într-un loc unde râul făcea un cot. Nicko cunoștea foarte bine locul: întotdeauna își lăsa barca aici când venea în vizită la frații lui.

De la Castel coborâseră vreo cinci mile în jos pe râu, duși de reflux. Jannit insistase să le dea un mic lugher — o barcă foarte potrivită pentru navigația pe râu, care avea și o cabină unde să poată dormi la nevoie. Nicko spera însă să ajungă imediat în Pădure și să găsească tabăra băieților înainte de apusul soarelui. Nu voia să intre în Pădure pe întuneric, pentru că

noaptea era primejdios să mergi pe acolo. Pe lângă haitele sălbatice de jderi, Pădurea era bântuită de spirite neliniștite sau răuvoitoare. Unii copaci erau carnivori și noaptea se transformau în adevărate capcane: își lăsau ramurile în jos, prinzându-și victimele, apoi le sugeau sângele; dimineața nu mai găseai decât un schelet uscat atârând printre crengi.

Ajunseră la plajă când după-amiaza era pe sfârșite. Nicko știa că mai sunt vreo cinci ore până se întunecă, destul timp, după socoteala lui, ca să ajungă în siguranță la tabăra băieților.

Septimus nu mai fusese în Pădure de pe vremea când era Tânăr Soldat de Sacrificiu. Petrecuse multe nopți înfiorătoare acolo, în timpul exercițiilor Scapă-Cine-Poate la care erau supuși băieții. Erau treziți în tăria nopții și duși într-un loc primejdios, de obicei în Pădure.

Două dintre nopțile petrecute în Pădure aveau să rămână pe veci în amintirea lui Septimus. Prima fusese când cel mai bun prieten al lui, Băiatul 409, îi salvase viața. Septimus fusese încercuit de o haită de jderi, care erau gata să sară la el. Băiatul 409 venise în goană, urlând atât de tare că jderul care era șeful haitei șovăise o clipă, iar în acea clipă Băiatul 409 îl trăsese afară din mijlocul haitei. În cealaltă noapte, dimpotrivă, lui Septimus nu i-ar fi păsat dacă o haită de jderi ar fi sărit pe el.

Erau cu bărcile pe râu și se îndreptau spre Pădure. Râul curgea repede, valurile erau mari și unul dintre ele a izbit o barcă. În barcă, și așa supraîncărcată, se afla Băiatul 409, care, luat pe nepregătite, a căzut peste bord, dispărând în apă. Septimus se rugase de Cadetul-Șef să întoarcă barca și să îl caute, dar acesta refuzase. Băiatul 409 era Soldat de Sacrificiu și, la urma urmei, scopul exercițiului Scapă-Cine-Poate era să îi elimine pe „cei slabi, speriați sau zevzeci”, după cum spusese Cadetul-Șef. De fapt, aceste exerciții nu îi eliminau decât pe cei cu ghinion.

După ce se asigură că barca era bine legată, ca să poată urca și coborî odată cu nivelul apei, și că tot ce rămăsese la bord era în bună ordine, Nicko scoase o bucată zdrențuită de hârtie din buzunar.

— Asta e harta, îi arată el lui Septimus. Sam a desenat-o.

Septimus se uită la liniile întortocheate care șerpuiau pe bucata de hârtie ca urmele unor melci pe geam.

— Aha, zise el.

Harta nu prea îi inspira încredere, dar Nicko părea foarte sigur pe el.

— Să nu-ți faci nicio grijă, spuse. Știu drumul. Mergi după mine.

La început, lui Septimus îi fu ușor să se țină după Nicko. Se aflau la liziera Pădurii, unde copacii erau rari și soarele își

trimitea razele printre crengile de deasupra capetelor lor. Nicko, sigur pe el, o luă iute pe o potecă îngustă care șerpuia printre copaci. Dispărea la fiecare cot ca să reapară la cotul următor.

Pe măsură ce se afundau în Pădure, copacii erau mai înalți și mai deși, lumina se pierdea printre umbrele de un verde întunecat și o tăcere apăsătoare se lăsă deasupra lor. Poteca se îngusta, copacii se plecau deasupra ei, formând un fel de tunel. Septimus mergea acum chiar în spatele lui Nicko, dar niciunul nu scotea o vorbă. Nicko încerca să își aducă aminte care este drumul, iar Septimus era cufundat în gânduri. Se întreba ce caută acolo, în Pădure, când el plecase de fapt spre Șesuri. Cu siguranță Jenna era acum la multe mile depărtare, de cealaltă parte a râului, iar el mergea în direcția opusă, doar fiindcă Nicko îl convinsese să vină aici. După o vreme, Septimus rupse tăcerea și întrebă:

— Ești sigur că or să vrea să ne ajute?

— Bineînțeles, răspuse Nicko. Doar sunt frații noștri. Frații se ajută între ei. Mă rog, cu Simon e altceva.

Septimus de-abia aștepta să își revadă frații. Petrecuse aproape un an și jumătate împreună cu o parte din familia lui, dar în tot acest timp Sam, Edd, Erik și Jo-Jo stătuseră în Pădure. Silas îi promisese să meargă împreună în vizită la ei,

dar nu mai apucaseră. Fie că Marcia avusese prea multă treabă și nu îi dăduse voie să plece, fie că Silas încurcase zilele și nu venise la data stabilită.

— Spune-mi ceva despre ei, îl rugă pe Nicko.

— Păi, Sam e un pescar neîntrecut. Poate prinde orice. Chiar mă întrebam dacă nu cumva o să îl găsim pe plajă — e unul dintre locurile lui preferate pentru pescuit. Edd și Erik nu pot fi serioși. Totdeauna sunt puși pe șotii și se dau unul drept celălalt. Chiar și acum seamănă atât de bine că nici eu nu îi pot deosebi uneori. Jo-Jo e tăcut, dar foarte deștept. Îi plac ierburile de leac și alte lucruri de felul ăsta; o moștenește pe mama, cred.

— Aha, făcu Septimus.

Încercă să și-i închipuie, dar fără succes. După ce în primii ani de viață nu avusese niciun fel de rude, îi era greu acum să se obișnuiască cu o familie atât de numeroasă.

— Dar, zise Nicko, așa cum ți-am spus, cel pe care trebuie să îl vedem neapărat e Băiatul Lup, cel care știe să ia orice urmă.

— Cel pe care l-au găsit în Pădure?

— Da. Acum locuiește împreună cu ei. Cred că a trăit o vreme printre jderi, dar probabil că l-au alungat când a crescut prea mult și nu mai mirosea a pui. Când au dat băieții peste el era sălbatic. Pe Sam l-a mușcat de picior, iar pe Erik l-a zgâriat

destul de rău. Avea niște unghii de te lua cu fiori: lungi, galbene și curbate ca niște gheare. S-a mai împlânzit la ultimul Mare Înghet, când Edd și Erik i-au dat de mâncare. Nu mai arată atât de rău. Miroase cam tare, dar, de fapt, cu toții miros. Te obișnuiești repede. Băiatul Lup știe să ia urma ca nimeni altul. Ne va duce drept la Jenna, să fii sigur.

— Are dinți mari și blană? întrebă Septimus cam speriat.

— Da, colți lungi, galbeni, și mâini acoperite cu blană.

— Chiar așa?

Nicko se întoarce și râse cu gura până la urechi:

— Păcăleală!

După o vreme ajunseră la un luminiș și Nicko propuse să se oprească puțin și să mai studieze harta. Septimus dădu rucsacul jos și se simți atât de ușor că i se părea că plutește.

— Vrei un drops cu mentă? zise el întinzându-i lui Nicko tubul purpuriu de **Bombe cu Mentă**.

Nicko se uită bănuitor la tub.

— Astea ce fac? întrebă el precaut.

Nicko știa prea bine ce gusturi stranii are Septimus în materie de dulciuri, iar pe deasupra, nu reușise nici acum să scape complet de guma de mestecat cu banane reînnoibilă,

care îi tot **reapărea** în gură, deși o scuipase de nenumărate ori.

— Nu fac nimic, răspuse Septimus. Sunt doar dropsuri.

— Atunci e bine.

— Întinde palma.

Septimus îi puse câteva bobite verzi în palmă. Nicko dădu capul pe spate și aruncă **Bombele cu Mentă** în gură de parcă era forțat să înghită o doctorie.

— Nu..., încercă Septimus să îl prevină.

— *Oooaaa!*

— ... toate odată.

— *Oooaaa!* Mi s-au dus pe nas, bolborosi Nicko și trei **Bombe mici** îi țâșniră din nas.

— Da, uneori așa fac. Trebuie să le ții în gură când explodează. Nu-i așa că te-ai înviorat?

— Simt că îmi ies ochii din cap.

— *Mie* îmi plac, zise Septimus și luă și el câteva, după care puse tubul la loc în rucsac. Vrei și niște **Vítavâj**?

— Cred că râzi de mine, zise Nicko cu ochii șiroind de lacrimi.

Apoi se șterse la ochi, despăturii harta și se uită atent la ea, după care își roti privirea prin luminiș.

— Vezi pe undeva vreo piatră de hotar? îl întrebă el pe Septimus. Ar trebui să fie una pe acolo, spuse arătând cu mâna spre un pâlci de copaci. Seamănă puțin cu o pasăre.

— Nu, răspunse Septimus, care se cam îndoise că harta era bună încă de când o văzuse. Nicko, nu cumva ne-am rătăcit?

— Nu, bineînțeles că nu, zise Nicko.

— Atunci unde suntem?

— Nu prea sunt sigur, mormăi Nicko. Mai bine mergem mai departe, până găsesc un loc pe care să îl recunosc.

Plecară, dar cu cât se afundau mai tare în Pădure, îngrijorarea lui Septimus creștea. Copacii erau tot mai deși, parcă se strângeau unul lângă altul. Unii dintre ei aveau trunchiuri uriașe și păreau foarte bătrâni. Septimus simțea o schimbare în aer: copacii erau ciudați, fiecare în felul lui. Unii păreau binevoitori, alții nu. O dată sau de două ori, lui Septimus i se păru că simte un copac mișcându-se puțin când treceau ei, ca și cum s-ar fi întors și i-ar fi urmărit cu privirea. Strălucirea soarelui nu se mai vedea deloc, fiind înlocuită de un fel de lumină verzuie, care răzbătea prin frunzișul des de deasupra capetelor lor. Acum mergeau mai ușor, căci tufișurile erau mai puțin încâlcite și, oricum, mai rare. De fapt, mergeau mai tot timpul pe un covor gros de frunze moarte. Septimus auzi în

câteva rânduri foşnete grăbite, semn că vreo vietate mică fugea din calea lor. Nu se sperie, fiindcă ştia că sunt veveriţe sau viezuri, dar o dată sau de două ori auzi trosnete puternice, ca şi cum un animal mare se îndepărta de ei... sau poate se apropia?

Septimus era acum de-a dreptul îngrijorat. Erau în Pădure de multe ore, după cum i se părea lui, şi îşi dădea seama că lumina — câtă era — începuse să scadă. Mergea în urma lui Nicko, dar nu vedea nicio potecă şi începu să se întrebe dacă nu se rătăciseră de-a binelea. Nicko se încapătăna însă să meargă înainte, printre ferigile înalte, cu Septimus ținându-se după el, până când ajunseră la un luminiş.

Septimus se opri. Acum era sigur că se rătăciseră.

— Nicko, zise el, am mai fost aici. Acum o oră. Uite, recunosc copacul ăla scorbuos, acoperit de muşchi.

Nicko se opri şi se uită la harta lui Sam.

— Nu se poate să ne fi rătăcit. Uite, suntem aici, zise el arătându-i lui Septimus un punct de pe hartă cu degetul lui butucănos.

— Acolo unde e furnica aia storcoşită?

— Care furnică storcoşită? făcu Nicko, chiorându-se să distingă ceva pe harta mototolită în lumina înserării. A, furnica aia, zise el după câteva clipe.

— Ne-am rătăcit, nu-i așa?

— Nu, nu cred. Bine, sunt de acord că aia e o furnică, dar suntem pe cărare, uite aici. Iar dacă mergem mai departe... uite... ajungem la tabără. Mai avem puțin, Sep, zău că da.

Porniră din nou. Septimus mergea fără tragere de inimă în urma lui Nicko. După o vreme, zise:

— Nik, și pe aici am mai fost. Ne învârtim în cerc.

Nicko se opri și se sprijini obosit de un copac.

— Știu, Sep. Îmi pare rău. Am pierdut drumul.

RĂTĂCIȚI ÎN PĂDURE

După ce soarele apuse, noaptea se lăsă foarte repede în Pădure. Septimus și Nicko stăteau posomorâți pe trunchiul unui arbore căzut. Septimus ținea busola în palmă, încercând să își dea seama ce direcție arăta acul. Nu mai era lumină aproape deloc și Inelul cu Dragon începuse să strălucească, dar nu le era de mare folos fiindcă lui Septimus îi tremura mâna. Începuse să îl cuprindă un sentiment bine cunoscut de teamă, cum i se întâmpla oricui se afla în Pădure la căderea serii.

— Se lasă amurgul în Pădure, Nik, îi șopti el. Trebuie să stăm nemișcați o vreme. Nu e bine să plecăm de aici, măcar cât se mișcă alte vietăți prin Pădure.

Departa de acel loc, în Castel, Silas și Sarah priveau și ei apusul soarelui de pe acoperișul Castelului. În cele din urmă, înțeleseseră că Simon nu avea să o aducă pe Jenna înapoi acasă. Tulburați, plecară spre Turnul Vrăjitorilor să o caute pe Marcia și o întâlnească pe Calea Vrăjitorilor. Era în drum spre Laboratorul lui Vierzur Van Klampff.

În adâncul Pădurii, de fapt chiar în inima ei, Septimus și Nicko stăteau tăcuți unul lângă altul. Septimus își dădea seama că soarele coboară după dealuri, simțea aerul cum se răcește și ziua cum se schimbă în noapte. Pe măsură ce se lăsa întunericul, Pădurea se schimba și ea într-o creatură noptatică. Septimus simțea că aerul Pădurii devenea parcă mai dens odată cu venirea nopții și inima i se strânse de presimțiri sumbre.

— Îmi pare nespus de rău, Sep, îngăimă Nicko disperat.

— Șșș, șopti Septimus. Nu vorbi decât dacă e neapărată nevoie.

Nicko tăcu și încercă să își țină firea. Nu-i plăcea Pădurea nici măcar în timpul zilei. Avea senzația că nu va putea să

scape îndeajuns de repede, că e prins într-un hățiș de trunchiuri și ramuri împletite. Pe de altă parte, dacă mergea și vedea încotro se îndreaptă, mai avea o fărâma de curaj. Acum însă, când întunericul se lăsa peste ei ca o pătură groasă, simțea că îl cuprinde panica și îi venea să țipe de spaimă. Nu se mai simțise așa decât o dată în viața lui, atunci când se aflase în jghebul de gunoi al Castelului, numai că atunci era și Marcia cu ei și ea îi eliberase repede. De data aceasta trebuia să se descurce singur.

— Când mergeați la exerciții de noapte, ce vă învățau? Adică, ce trebuia să faceți? îl întrebă în șoaptă pe Septimus.

— Păi... ăăă... o dată, la un exercițiu de luptă cu mâinile goale contra unui animal sălbatic, am săpat o groapă și am așteptat toată noaptea să cadă un jder înăuntru. N-a căzut, cel puțin nu în groapa noastră, dar într-o groapă de lângă noi trei băieți au murit. S-au bătut din răputeri, dar jderul a fost mai tare. Era un zgomot înfiorător... Alteori, la exercițiile de orientare după busolă, legau un băiat de un copac și noi trebuia să ajungem la el înainte să fie devorat. Nu ajungeam totdeauna la timp...

— Of, zise Nicko cutremurându-se. Mai bine nu te întrebam. Credeam că vă învățau cum să rămâneți în viață.

— Ne învățau, încuviință Septimus. „Ferește-te de orice fuge mai repede și are mai mulți dinți decât tine” sau „Fii atent la copacii carnivori. Nu afli care sunt decât când e prea târziu.” A, da, și cel mai important...

— Da?

— „Nu rămâne în Pădure după căderea nopții.”

— Foarte nostim, mormăi Nicko.

— Eu zic, șopti Septimus, că ar trebui să ne găsim un loc sigur unde să ne petrecem noaptea. Cel mai bine ar fi într-un copac.

— Într-un arbore carnivor, poate?

— Nu mai vorbi așa tare, nu pricepi?

— Iartă-mă, Sep.

— Cum ți-am spus, ar fi bine să ne urcăm într-un copac. Dacă avem noroc, nu e carnivor.

— Cum adică, nu poți ști de la bun început?

— Nu noaptea. Trebuie să îți încerci norocul. Așa e noaptea în Pădure, Nik. Oricum, dacă ne urcăm într-un copac, știm că am scăpat de jderi, deși va trebui să fim atenți la liliecii-vampiri.

— Grozav.

— Iar unii dintre arborii bătrâni sunt plini de păduchi-de-copac. Odată am stat o noapte întregă într-un copac,

împreună cu Cadetul-Şef, iar când m-am trezit dimineată am crezut că se camuflase. Dar nu, era acoperit din cap până în picioare de păduchi. Bine i-au făcut, chicoti Septimus.

— Tac! şuieră Nicko. Să nu mai spui o vorbă! Hai să găsim un copac şi să sperăm că nu o să ne mănânce.

Septimus îşi puse rucsacul în spate şi porniră. De această dată, Nicko mergea în spate. Fiindcă Inelul cu Dragon strălucea prea tare, Septimus băgă mâna în buzunar. Ştia că lumina ar atrage toate jivinele din Pădure, chiar şi pe cele aflate la mile depărtare, şi în special pe **Strigoii Pădurii**. Septimus mergea încet printre copaci, păşind uşor, iar Nicko încerca să facă la fel, dar, oricât se străduia, călca pe câte o crenguţă sau o frunză prea uscată. Septimus ştia că nu va trece multă vreme până când o jivină sau o **Arătare** îi va auzi. Trebuiau să găsească repede un copac şi să se pună la adăpost. Disperat, se uita la fiecare copac pe lângă care treceau, să vadă dacă avea ramuri de care s-ar fi putut agăţa ca să se urce. Nu găsea însă niciunul. Se aflau în partea cea mai bătrână a Pădurii, unde toţi copacii erau înalţi şi aveau ramurile mult deasupra pământului.

Deodată, Septimus simţi că ceva îi prinde braţul ca într-un cleşte.

— Au!

— Șșș!

Septimus se întoarce și îl văzu pe Nicko ținându-l strâns de braț și uitându-se cu ochii mari în întuneric.

— Sep... ce e acolo... am văzut ceva galben și strălucitor.

Septimus se uită așa cum fusese învățat în Armată — privi în lături, nu direct. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure: erau înconjurați de o mare de ochi galbeni.

— Prinși ca șobolanii în cursă, murmură el.

— Șobolani? întrebă Nicko în șoaptă. Ce bine! Mi-era teamă să nu fie jderi.

— Jderi sunt. O grămadă.

— Dar ai spus că sunt șobolani, se văietă Nicko.

— Taci, Nicko. Încerc să găsec o soluție. Poți să îmi scoți **Amuleta de Împietrire** din rucsac? Repede...

— Dar fără Amuletă nu poți să împietrești?

— Nu. Grăbește-te!

Nicko încerca să deschidă rucsacul, dar mâinile îi tremurau atât de tare că nici măcar nu putea găsi catarama pe întuneric. Septimus era înfuriat pe el însuși. Își dădea seama că ar fi trebuit să scoată Amuleta ca să o aibă la îndemână. Dar Pădurea îl înspăimântase și pe el ca și pe Nicko, și nu mai reușise să își adune gândurile.

— Nu pot să deschid afurisitul ăsta de rucsac, spuse Nicko găfâind, din ce în ce mai speriat. Nu poți să îi țintuiești, cum ai făcut cu calul?

— Adică ei să stea la coadă și eu să îi țintuiesc unul câte unul?

— Nu poți pe toți odată?

— Nu.

Septimus se uită la perechile de ochi amenințători. Se apropiau și se răsfirau. Știa că jderii, după cum le e obiceiul, își încercuiesc prada. Dacă rămâneau pe loc, el și Nicko ar fi fost prinși în mijlocul haitei.

— Fugi! îl îndemnă Septimus. *Acum!*

Nicko nu așteptă să i se spună de două ori. Septimus o luă la goană printre copaci. Nicko venea imediat după el, aplecându-se ca să nu se lovească de ramuri, ocolind trunchiurile groase, sărind peste crengile căzute, alunecând pe frunze ori de câte ori Septimus cotea brusc într-o parte. Dar de fiecare dată când se uita peste umăr, vedea ochii galbeni urmărindu-i, ținând lesne pasul cu ei. Jderii ieșiseră la vânătoarea de noapte: hăituiiau o vreme prada ca să o devoreze mai cu poftă.

Deodată Septimus își prinse piciorul într-o gaură de șobolan și se prăbuși la pământ.

— Hai, Sep, ridică-te, zise Nicko gâfâind și îl trase în sus.

— Aau! Glezna mea!

Nicko nu părea înduioșat.

— Hai, Sep, hai. E o haită de jderi pe urmele noastre, dacă nu cumva ai uitat.

Septimus o porni șchiopătând dar degeaba, nu mai putea să alerge. Glezna nu îl mai ținea. Se opri lângă un copac și dădu jos rucsacul din spate.

— Ce faci? îl întrebă Nicko îngrozit.

— N-are rost, Nik, zise Septimus. Nu pot alerga. Tu du-te. Încerc să găsesc Amuleta de Împietrire înainte să ajungă jderii la mine.

— Vorbești prostii, îl repezi Nicko. Nu te las aici.

— Ba da. Ne vedem mai încolo.

— Nu o să ne mai vedem niciodată. Jderii or să te mănânce, nesăbuitule.

— Te rog, pleacă, Nicko.

— Nu!

Chiar în acea clipă, ultimul jder închise cercul în jurul lor. Erau împresurați, fără putință de scăpare. Nicko și Septimus se dădură înapoi până se lipiră cu spatele de trunchiul zgrunțuros al unui copac. Încet, încet, cercul înspăimântător de ochi

galbeni se strângea în jurul lor. Rămaseră nemîșcați, nevenindu-le să creadă. Ca toți locuitorii Castelului, văzuseră un astfel de moment în visele lor rele, dar realitatea era mult mai ciudată decît își închipuiseră. Priveștiștea era aproape frumoasă — erau aproape hipnotizați. Se lăsase tăcerea, ca și cum toate creaturile nopții priveau spectacolul care, doar pentru o seară, se desfășura în colțul lor de Pădure. Nicko rupse vraja. Dădu cu piciorul rucsacului, catarama se desfăcu și toate lucrurile dinăuntru se rostogoliră pe jos. Se aplecară amândoi, răscolind printre lucruri, căutând desperați *Amuleta de Împietrire*.

— Sunt tot felul de fleacuri aici, șopti Nicko. Cum arată *Amuleta*?

— Nu sunt fleacuri. E ca un țurture de piatră.

— Unde o fi? Unde, *unde*?

— Pfui, ce urât miros.

Răsuflarea jderilor avea într-adevăr un miros nesuferit, un amestec de carne putrezită și gingii infectate, căci jderii din Pădure sufereau cu toții de dinți. Îngroziți, Nicko și Septimus ridicară încet capetele și dădură cu ochii de jderul-șef, cel care avea să dea haitei semnalul de atac.

Din gâtulejul jderului ieși un mârâit gros, prelung. Era începutul semnalului. În jur, ochii începură să strălucească

mai viu, mușchii se încordară, saliva începu să picure din boturi. Uitând pentru moment de durerile de dinți, jderii se lingeau pe bot și rânjeau colții lungi, galbeni sau înnegriți.

Mârâitul deveni tot mai puternic, până când jderul-șef dădu capul pe spate și scoase un urlet care le îngheță sângele în vine.

Haita se repezi la ei.

Copacul se repezi la ei.

Copacul fu mai iute.

‡ I 5 ‡

COPACUL

Septimus și Nicko se treziră zburând prin aer. Două ramuri răsucite, care atârâseră deasupra lor așteptând momentul potrivit, îi înhățaseră. La capătul fiecărei ramuri erau câte cinci rămurele ca degetele unei mâini. Măinile îi prinseseră pe băieți ca într-o cușcă de lemn, strângându-i cu putere. După ce îi înșfăcase cu o iuțeală uimitoare, copacul îi ridică grijuliu, purtându-i în sus, printre crengi și frunziș.

Cât timp urcară prin aerul rece, Septimus închise strâns ochii, în timp ce Nicko îi ținu larg deschiși, speriat. Când

ajunseră sus de tot, Nicko se uită în jos, la cercul de ochi galbeni care înconjurau copacul și priveau, fără să clipească, la cina din acea seară — și ce cină bună! — care le scăpase de sub nas.

Copacul, la fel ca toți copacii, se mișca încet, cu gesturi măsurate. La ce bun să te pripești când ai sute de ani de trăit? La ce bun să te pripești când ai peste trei sute de picioare în înălțime și ești regele Pădurii? După o vreme care li se păru nesfârșită, Septimus și Nicko fură așezați la îmbinarea dintre două crengi, aproape de vârful copacului. Ramurile care îi ținuseră se desfăcură ușurel și rămaseră atârinate deasupra lor, ca și cum se gândeau ce să facă în continuare.

— Crezi că acum ne va mânca, Sep? întrebă Nicko, cu vocea tremurândă.

— Nu știu, mormăi Septimus, cu ochii închiși.

Simțea că e undeva foarte sus și nu îndrăznea să privească.

— Dar ne-a dat drumul, Sep. Poate că reușim să scăpăm, dacă încercăm...

Septimus scutură din cap, cu o figură nefericită. Îi era groază de locurile înalte. Dacă i-ar fi spus să zboare pe lună tot atât de greu i s-ar fi părut. Nicko mai aruncă o privire în jos. Printr-o deschizătură dintre ramuri vedea cercul de jderi, cu

ochii lucind de foame, așteptând, cu speranța că poate totuși prada le va cădea în gheare. Lui Nicko îi trecu prin minte că haita știa de ce așteaptă. Probabil că se mai întâmplase ca o biată victimă să fie ridicată în aer de un copac carnivor și reușise să scape din strânsoarea crengilor, trezindu-se apoi drept în mijlocul haitei de jderi. Chiar când se gândea ce soartă amară avusese acea victimă își dădu seama că, de fapt, era soarta care îi aștepta și pe ei, și nu putu să își înăbușe un geamăt.

— Ce e cu tine, Nick? întrebă Septimus.

— A, mai nimic. Suntem pe cale de a fi mâncați fie de un copac carnivor, fie de o haită de jderi, și nu mă pot hotărî ce mi-ar plăcea mai mult.

Mai de voie, mai de nevoie, Septimus deschise ochii. Nu era chiar atât de rău pe cât se temuse. Prea mult nici nu putea vedea, căci luna era ascunsă după nori și prin frunzișul des nu se zărea până la poalele copacului.

— Până acum nu ne-a mâncat nimeni, zise el.

— Încă, făcu Nicko îmbufnat.

Chiar atunci, cele două ramuri care atârnaseră deasupra lor începură să coboare din nou spre ei. Nicko îl apucă pe Septimus de mânecă.

— Hai, Sep, șopti el. Acum ori niciodată. Trebuie să scăpăm

de aici. Cred că putem — copacul se mișcă greu. Ne-a prins doar fiindcă eram prea atenți la jderi ca să mai băgăm de seamă și altceva. Dacă ne dăm jos repede, nu va putea să ne prindă.

— Dar atunci ne prind jderii, zise Septimus în șoaptă, convins că bătrânul copac auzea tot ce spun ei.

— Poate se lasă păgubași. N-ai de unde ști. Hai, e singura noastră porțiță de salvare, mai zise Nicko și o porni târâș pe creanga unde se afla.

Lui Septimus nici nu i-ar fi trecut prin minte să plece undeva, știind că se află la vreo trei sute de picioare deasupra pământului. Pe de altă parte, știind că nu are de ales, Septimus închise pe jumătate ochii, ca nu cumva să vadă cât de sus se aflau, și, pe pipăite, porni în urma lui Nicko. Acesta ajunsese deja la trunchiul copacului și era gata să înceapă coborârea. Se întoarse și îi întinse mâna lui Septimus.

— Hai, Sep. Nici copacul nu se mișcă atât de încet. Hai, nu e greu.

Septimus nu răspunse. Palmele îi erau transpirate de frică și se simțea rău.

— Nu te uita în jos, îl încurajă Nicko. Uită-te la mine. Hai, mai ai puțin...

Septimus se uită la Nicko și deodată îl luă cu ameteală, începu să audă un fel de zumzăit în urechi și mâinile îi alunecară de pe creangă.

Septimus căzu, căzu atât de repede că Nicko nu avu timp să mai facă ceva. Acum era lângă el, târându-se pe creangă, iar în clipa următoare dispăruse. Cum stătea cu ochii la locul gol, auzea trosnetul ramurilor rupte de Septimus în cădere, iar de jos veni urletul unuia dintre jderi, care aștepta să îi pice prada în gheare.

Apoi se lăsă liniștea. În tăcerea Pădurii, Nicko nu mai auzea decât foșnetul frunzelor și scârțâitul ramurilor bătrâne. Rămase înțepenit pe creangă, incapabil să mai facă vreo mișcare. Știa că trebuie să coboare, să încerce să îl ajute pe Septimus, dar îi era teamă de ce avea să găsească jos. Încet, parcă împotriva voinței lui, începu să coboare pe trunchiul copacului, dar nici nu pornise bine când o ramură lungă și subțire se înfășură în jurul lui și îl prinse. Nicko se zbatu, încercând să scape din strânsoare, dar ramura parcă era de fier. Înfuriat, începu să izbească în copac cu picioarele.

— Dă-mi drumul! țipa el. Trebuie să îmi ajut fratele!

Orbit de furie, rupse toate rămurelele la care putea ajunge.

— Au, făcu o voce groasă, dar Nicko era atât de furios că nu auzi nimic.

— Te urăsc, copac *blestemat!* țipa el, izbind cu pumnii și picioarele. Să știi că nu ai să mă mănânci. Și nici pe Sep. Las' că vezi tu!

Și așa, continuă să izbească, strigând și ocărând copacul, aducându-și aminte toate vorbele urâte pe care le învățase de curând în Port de la Rupert Gringe. Chiar el era uimit de câte ocări știa. Uimit era și copacul, care nu mai auzise așa ceva de când era el pe lume.

Cu toate acestea, copacul, răbdător, îl ținu strâns, ca și înaintea, în timp ce Nicko îl lovea cu mâinile și picioarele. Încă mai striga, înfuriat la culme, când ramurile se desfăcură și Septimus apărură alături de el, înfășurat în frunze și crenguțe, ca într-un cocon. Nicko amuți și se înălbi la față. „Așa fac păianjenii cu prada, după ce o înhață”, își zise. Chiar cu o săptămână în urmă, la atelier, văzuse cum un păianjen prinsese o muscă și o înfășurase într-un cocon de fire, iar apoi îi supsesse sângele când aceasta încă se zbătea.

— Sep! zise el înfiorat. Ce ai pățit?

Septimus nu răspunse. Ținea ochii închiși și avea fața palidă, ca de mort. Lui Nicko îi trecu un gând înfiorător prin minte.

— Sep, șopti el. Sep, a început să te mănânce?

Se lupta să ajungă la Septimus, dar creanga îl ținea strâns.

— Nicko, se auzi o voce groasă.

— Sep? făcu Nicko, întrebându-se de ce vocea fratelui său suna atât de neobișnuit.

— Nicko, te rog nu te mai zbate. Ai să cazi. E distanță mare până jos și jderii te așteaptă. Te rog, stai cuminte.

Nicko se uita uimit la Septimus, întrebându-se cum de putea vorbi fără să își miște buzele.

— Sep, nu te mai prosti!

— Nicko, ascultă-mă. Nu Septimus vorbește. Septimus s-a lovit la cap și trebuie să se odihnească.

Pe Nicko îl trecu un fior rece și, pentru prima oară de când era în Pădure, fu îngrozit de-a binelea. Înțelesese cum stau lucrurile cu jderii și cu arborii carnivori: voiau să îi mănânce. Nu era frumos, dar cel puțin era de înțeles. Însă această voce groasă, de fantomă, era cu totul altceva. Părea că îl învăluie, iar ceea ce îl înspăimânta și mai tare era că îi știa numele.

— Cine ești tu? întrebă cu voce pierită.

— Nu știi? Credeam că pe mine ați venit să mă vedeți, spuse vocea, părând dezamăgită. Nu am mai văzut pe nimeni de multă vreme. Nimeni nu mai vine să mă vadă. Mă gândeam că măcar fiul meu va face un efort, dar nu, el nu poate fi luat

de la treburile lui. Așa îi e felul. Prin urmare, când mi-am văzut cei mai mici nepoți, mi-am zis...

— *Nepoți?* repetă Nicko uimit.

— Da, tu și Septimus, spuse vocea. V-aș fi recunoscut oricând, semănați atât de tare cu Silas când era copil.

Un sentiment de ușurare îl cuprinse pe Nicko. Nici nu îi venea să creadă că fuseseră atât de norocoși.

— Nu cumva... ești... Bunicu' Benji? întrebă el.

— Bineînțeles că da. Cine ai crezut că sunt? răspunse vocea.

— Un copac carnivor, zise Nicko.

— *Eu?* Un copac carnivor? Arăt eu a copac carnivor?

— Nu știu. Nu am văzut niciodată vreunul.

— Atunci îți spun eu. Să știi că nu seamănă deloc cu mine. Arată jalnic. Sunt plini de râie, fiindcă nu se curăță niciodată. Duhnesc a carne împutită. Frunzele le sunt înnegrite, și acoperite de ciuperci. Fac Pădurea de rușine.

— *Phii...* Nici nu îmi vine să cred! Bunicu' Benji...

Nicko se lăsă pe spate, ușurat, și copacul îi dădu drumul din ramura care îl ținea să nu cadă.

— Sper că nu ai de gând să te dai jos, zise copacul. Jderii vor mai pândi câtăva vreme. Așteaptă puțin și vă fac un pat. Să nu te miști.

— Nu, bunicule, fii pe pace, răspunse Nicko, cu o voce stinsă.

Rămase nemișcat, simțind că îl lasă puterile. Și, pentru prima oară de când pusese piciorul în Pădure, se simți liniștit și la adăpost.

Copacul împleti un fel de platformă din ramuri și o acoperi cu un strat de frunze.

— Uite, zise el mândru când termină. Nu e greu deloc să faci un pat. Puteți veni oricând să stați aici. La fel și tatăl vostru. Și mama voastră, draga de ea. Oricând sunteți bineveniți.

Copacul îl ridică ușurel pe Septimus și îl puse pe platformă, încă învelit în coconul de frunze și crenguțe.

— L-am prins chiar la timp, să știi, îi spuse copacul lui Nicko. O clipă dacă mai întârziam și jderii puneau gheara pe el. De fapt, unul dintre ei chiar a sărit și a clămpănit din fălci, cât pe ce să îl apuce.

Nicko se târî pe platformă lângă Septimus și începu să desfacă crenguțele și frunzele în care era înfășurat. Atunci văzu că Septimus avea pe frunte o vânătaie mare, acolo unde se lovise de o creangă în cădere.

— Aau, mormăi Septimus. Lasă-mă în pace, Nik.

Nicko nu își mai încăpu în piele de bucurie când îl auzi.

— Hei, Sep, nu ai pățit nimic. Ce bine îmi pare.

Cu mintea încă încețoșată, Septimus se ridică în capul oaselor și se uită la Nicko. Cucuiul din frunte îi zvâcnea, dar nu avea nicio importanță. Știa că sunt în siguranță. Atunci când căzuse, Septimus se lovide la cap și își pierduse cunoștința pentru o scurtă vreme, dar apoi, în timp ce copacul îl ridica ușurel la loc, auzise vocea profundă a acestuia și își venise în fire. Ascultase discuția copacului cu Nicko și i se păruse că visează, dar când deschisese ochii și văzuse expresia ușurată a lui Nicko își dăduse seama că e adevărat.

— Ăăă..., mormăi Septimus schițând un zâmbet.

— E Bunicu' Benji. Suntem salvați! îi spuse Nicko bucuros. Dar acum trebuie să dormi, adăugă el, văzând cât de palid e fratele lui. Mâine n-o să mai ai nimic.

Nicko se întinse pe platformă lângă Septimus și îl apucă strâns în brațe, de teamă să nu cadă din nou. Lumina stelelor pătrundea printre frunze, iar Bunicul Benji se legăna în bătaia ușoară a vântului. Băieții adormiseră liniștiți, legănați de bunicul lor, când de jos se auzi un urlet înfiorător.

— *Auuuuu!*

După aceea se auziră tusetе și fornăieli puternice.

— *Hab, hab, hab!*

Nicko își dădu seama că numai jderii puteau urla așa.

— Jderii nu se pot urca în copaci, nu-i așa, Sep? întrebă el.

Septimus clătină din cap și se strâmbă de durere. Neliniștiți, se târără până la marginea platformei și se uitară în jos. Haïta parcă turbase. Alergau înnebuniți în jurul copacului, urlând și schelălăind, frecându-și disperați botul cu labele.

— Ce fac? întrebă Nicko.

Pe Septimus îl umflă râsul.

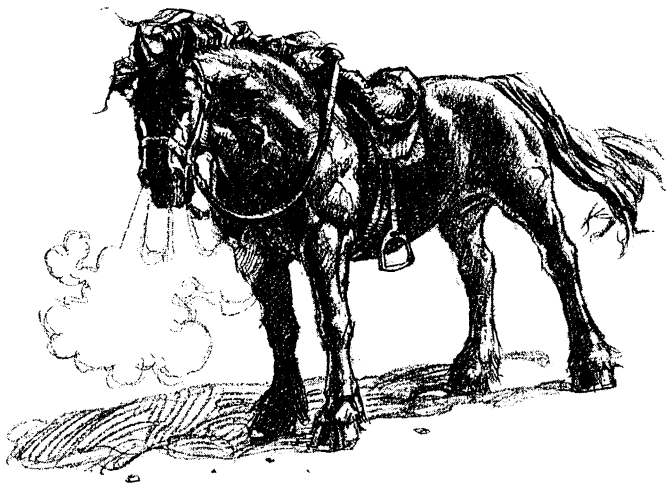
— Mi-au mâncat rucsacul...

— Nu credeam că are un gust *atât* de rău, făcu Nicko.

— ... și au dat de **Bombele cu Mentă!** spuse Septimus râzând.

⇨ I 6 ⇨

TĂRÂMURILE RELE

În timp ce Septimus și Nicko rătăceau prin Pădure, Simon o ducea pe Jenna tot mai departe, în Tărâmurile Rele.

Ostenit, TUNET mergea poticnindu-se pe o potecă îngustă care străbătea nesfârșitele cariere de ardezie, unele vechi și părăsite, altele arătând semne că se mai lucra în ele, dar nefiresc de pustii și acelea. Pământul scobit și stâncile sparte

nu ofereau o priveliște prea îmbietoare și Jenna simțea cum i se strânge inima de presimțiri rele. De sus, de pe vârfulurile golașe ale dealurilor, venea până la ei vaietul jalnic al vântului de răsărit, iar pe cer se adunau nori groși de culoarea cenușii. Lumina soarelui scădea și se făcea frig. Simon se înfășură în pelerina lui neagră, lungă, dar Jenna tremura, căci nu avea pe ea decât tunica ușoară de vară.

— Nu mai tremura, se răsti el la Jenna.

— Eu nu am pelerină, ca tine, îi întoarse Jenna vorba.

— Nici nu ai vrea o pelerină ca a mea, rânji Simon. E prea multă **Magie Întunecată** în ea pentru o domnișoară cumsecade ca tine.

— Să nu glumești cu astfel de lucruri, Simon, îl repezi Jenna.

— Da' cine ți-a spus că glumesc?

Jenna tăcu, dar nu se putea opri din tremurat.

— Bine, ia asta și termină, zise Simon, ajuns la capătul răbdărilor.

Căută prin desagă și scoase o pelerină, pe care i-o întinse morocănos Jennei. Jenna se aștepta ca Simon să îi dea o pătură pentru cal, dar rămase cu gura căscată când își dădu seama ce era: cea mai frumoasă pelerină pe care o văzuse vreodată,

albastră ca cerul nopții, împletită din cea mai fină lână de capră-de-munte și căptușită cu mătase aurie. Simon voise să i-o dea în dar lui Lucy Gringe. Se gândise să i-o lase în fața casei, cu un bilet ascuns în căptușeală, ca numai Lucy să îl citească. Dar când sosise la Poarta de Miazănoapte dimineața devreme, cu gluga neagră trasă peste ochi ca să nu fie recunoscut de Gringe, îl văzuse pe Silas trecând voios pe stradă, purtând în brațe cutia de Contraofensiva Pedestrașilor. Era ultima persoană cu care ar fi vrut să dea ochii, așa că o cotise repede și o luase pe o scurtătură spre Calea Vrăjitorilor. Silas nici măcar nu îl văzuse — era cu gândul la partida pe care urma să o joace cu Gringe. Așa se face că acum, spre necazul lui Simon, frumoasa și extrem de scumpa pelerină aleasă pentru Lucy îi ținea de cald Prințesei care îl scotea din sărite.

Jenna se înfășură bine în pelerină. Acum îi era cald, numai că se simțea foarte obosită, cum era de altfel și calul care îi purta. Carierele de ardezie păreau că nu se mai sfârșesc, iar Tunet înainta cu greu pe panta abruptă. Poteca se îngustase; de o parte a ei se înălța acum spre cerul întunecat un perete drept de ardezie, iar de cealaltă se căsca o râpă adâncă, în fundul căreia se zărea un râu negru ce spumega printre stânci ascuțite, plin de bulboane înșelătoare. Jenna se întreba dacă

Simon avea de gând să se mai oprească, fiindcă părea că nu se gândește deloc nici la ea, nici la calul lui. Tunet era din ce în ce mai obosit și chiar alunecase de vreo două ori pe pietrișul care acoperea cărarea, cât pe ce să îi arunce în râul de dedesubt.

Deodată Simon prinse glas:

— Prrr, Tunet. Stai pe loc, băiete.

Calul se opri și scutură din cap, fornăind de oboseală. Jenna se uită împrejur, cuprinsă de neliniște, acum că se opriseră. Simon descălecă repede și apucă hățurile.

— Poți să cobori, îi spuse Jennei. Am ajuns.

Cu inima strânsă, Jenna se lăsă să alunece de pe cal și rămase pe loc, neștiind dacă să o ia sau nu la fugă. Pe de altă parte, nici nu prea știa unde ar putea fugi. Simon îi ghici gândul.

— Să nu faci prostia să fugi, îi spuse cu asprime. Nu ai unde să te duci, doar dacă vrei să o sfârșești în vizuina unui Vierme-de-Pământ.

— Nu încerca să mă sperii, Simon, zise Jenna. Știi prea bine că nu ies decât noaptea.

— I-auzi! Și pe asta o știi? Mda, uitasem, *Prințesa* noastră știe tot. Ei, atunci pot să te las aici la noapte, dacă vrei. Sunt o grămadă de Viermi-de-Pământ pe acolo, dacă te interesează.

Jenei nici nu îi trecea prin gând să cerceteze spusele lui Simon. Auzise prea multe povești despre Viermii-de-Pământ care trăiau în carierele de ardezie și îi atacau pe cei care călătoreau noaptea. La Castel unii spuneau că sunt doar povești ale minerilor bătrâni, care nu voiau să mai vină și alții la carierele de ardezie, unde se găsea câteodată aur din cel mai pur. Jenna știa însă care e adevărul. Așa că rămase lângă Tunet, înfășurată în pelerina lui Lucy, cu ochii țintă în pământ, hotărâtă să nu îi dea lui Simon satisfacția de a o vedea speriată.

Simon apucă hățurile lui Tunet.

— Hai după mine, îi spuse Jenei și porni pe o cărare abruptă, șerpuită, urmat de Jenna care se tot uita peste umăr să vadă dacă nu cumva se lua un Vierme-de-Pământ după ei. Inima îi spunea că Simon nu ar fi salvat-o dacă ar fi fost atacată.

Pe neașteptate, cărarea se opri în fața unui perete de piatră, gol.

— Ce bine e acasă, rânji Simon.

Jenna îl privi, întrebându-se dacă nu cumva Simon își pierduse mințile, ceea ce ar fi explicat de ce se purta astfel.

— Deschizi să ordonă, tău Stăpânul, Nomis, mormăi Simon.

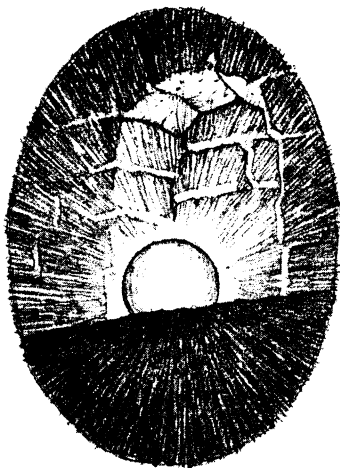
Jenna ascultă cu atenție vorbele și se cutremură: era, își dădu seama îngrozită, un Descântec pe Dos. Se dădu cu un pas înapoi, nevrând să fie aproape de Magia Întunecată.

Fără niciun zgomot, o parte a peretelui de stâncă se preschimbă într-o ușă enormă, care se deschise în fața Stăpânului ei. Jenna aruncă o privire înapoi; o clipă îi trecu prin minte să se întoarcă și să fugă, dar priveliștea văii pustii și întunecate și vaietul vântului peste culmile dealurilor nu o prea îmbiau. Apoi, pe când privea în sus, Jenna simți că îngheață de frică: ceva mai sus, într-o gaură neagră, perfect rotundă, i se păru că vede ochii rozalii ai unui Vierme-de-Pământ îndreptați asupra ei.

— Ei, vii sau nu? o întrebă Simon nerăbdător, zgâlțâind hățurile.

Avea de ales între Simon și Viermele-de-Pământ. Cu inima îndoită, îl alese pe Simon. Jenna trase adânc aer în piept și intra după Simon și Tunet în tunelul de piatră.

⇨ I 7 ⇨
VIZUINA

Ușa de fier se închise cu o bufnitură și rămaseră pe întuneric. Jenna încercă să își țină cumpătul, repetându-și ceea ce îi spunea Silas ori de câte ori era speriată de întuneric: „Ține minte, dacă nu vezi nimic, înseamnă că nici pe tine nu te poate vedea nimeni”.

Pe când Jenna își tot repeta cuvintele lui Silas, Simon scoase ceva din buzunar. Ținu acel lucru în palmele făcute căuș, suflă

peste el, murmură câteva cuvinte pe care Jenna nu le înțelege și o lumină stranie, verzuie se aprinse în palmele lui.

— Acasă, Potaie, spuse el și aruncă obiectul jos.

O minge verde, luminoasă, începu să salte în fața lui, luminând pereții netezi ai tunelului îndeajuns ca să vadă pe unde mergeau.

— Vino după mine, îi spuse Simon aspru Jennei și vocea lui trezi ecouri în tunel. Nu-ți pierde vremea încercând să cauți o ieșire. Nu există niciuna. Iar dacă vrei să știi unde ne aflăm, ei bine, suntem într-o fostă Vizuină, zise Simon și chicoti. Dar nu ai de ce să îți faci griji, scumpă surioară, Viermele-de-Pământ care locuia aici s-a dus de multă vreme.

— Vierme-de-Pământ? făcu Jenna îngrozită.

— Chiar așa. Dacă nu mă crezi, întinde mâna și pipăie peretele. E neted ca mătasea de la minunatul acid al Viermelui, și mai are încă un strat de mâzgă, cât se poate de plăcut la atingere. Ei, ce zici?

Pe Jenna nu o răbdă inima; trebuia să știe dacă Simon spune adevărul. Atinse ușor stânca cu degetul; era de-a dreptul scârboasă — rece ca gheața, netedă și acoperită de o mâzgă groasă care îi rămase pe deget. Încercă să își stăpânească sila și își

șterse degetul pe pelerină. Îi fu însă imposibil să scape de mâzgă; parcă i se lipise pe veci de piele.

Ținând degetul cât mai departe de ea, Jenna se luă după Tunet, ale cărui copite clămpăneau și alunecau pe piatră. Pe când mergea prin galeria întortocheată, Jenna avea senzația oribilă că merge chiar prin burta Viermelui.

Viermele fusese într-adevăr o creatură foarte lungă, dar în cele din urmă ajunseră la capătul tunelului plin de mâzgă și Tunet intră poticnindu-se într-o cavernă uriașă, circulară.

— Aceasta este Hruba Viermelui; aici dormea ziua și hiberna iarna, zise Simon, după care, văzând fața îngrozită a Jennei în lumina verzuie a mingii, continuă încântat: Dacă te uiți la pereți poți vedea urmele corpului lui când stătea încolăcit. Pereții sunt și aici perfect neteziți de acid, bineînțeles.

Simon mângâie cu plăcere evidentă peretele și Jenna își dădu seama că nu îi păsa deloc de mâzga cu care erau acoperiți.

— Înțelegi, Viermele are nevoie de un loc unde să se întoarcă și să poată ieși cu botul afară din Vizuină, ca să nu îi scape o bucățică gustoasă ca tine. Doarme aici până la apusul soarelui și apoi iese la vânatoare. Ia gândește-te la toți Viermii drăgălași care dormeau în vizuinile lor când treceau prin cariere azi după-amiază.

Jenna se cutremură, deși nu voia să arate cât îi era de frică.

— Iar acolo e ieslea lui Tunet, așa-i, băiete?

Simon îl bătu drăgăstos pe spate și îl duse spre celălalt capăt al Hrubei, unde se vedeau o grămadă de paie, o iesle fixată de perete și o troacă scobită în piatră, în care picura un izvoraș.

Simon ridică de jos mîngea verzuie și o puse pe o policioară săpată în piatră. În lumina aceea calul părea și el verzuî, ireal.

— Simte-te ca acasă, *surioară*, cât îl pregătesc eu pe Tunet pentru noapte, îi spuse Jennei și îi aruncă o pătură mică, scoasă dintr-una din desagi.

— A...aici locuiești? întrebă Jenna.

Întinse păturica pe jos, cât mai departe de Simon, și se așeză, încercând să nu se atingă de mîzga Viermelui.

— Așa crezi, că locuiesc aici, în mizeria asta? Ce crezi, că sunt vreun amărât, un vagabond? se răsti Simon la ea și vocea lui supărată stârni ecourile Hrubei.

— N-nu, se bâlbâi Jenna.

Simon îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi, spre ușurarea Jennei, se întoarse spre cal și începu să se îngrijească de el, lucru care părea că îl liniștește. Îi scoase hățurile și șaua grea, le atârână pe perete, apoi îl șterse bine pe Tunet de sudoare și îl

acoperi cu o pătură. După ce termină cu TUNET, Simon se întoarse spre Jenna și se apropie de ea.

— Ca să știi și tu, spuse apăsător, privind-o de sus, asta e doar începutul domeniului meu. Nici nu ai idee peste ce sunt stăpân. *Nici cea mai vagă idee.*

Jenna se uită în sus la el și văzu în ochii lui aceeași lucire de nebunie pe care o zărise atunci când erau pe Scurtătura Pungașilor.

— Ridică-te, îi spuse Simon răstit. A venit vremea să vezi cât de puternic e fratele tău.

Jenna se trase înapoi.

— Nu. Nu, te rog, Simon. Sunt foarte obosită.

— Doar nu crezi că am să îmi las oaspetele de onoare să doarmă în grajd? zise Simon, apucând-o de braț și ridicând-o de pe pătură.

— Hai! strigă el la mîngea verzuie.

Potaie sări jos de pe policioara unde se afla și începu să țopăie printre picioarele lui Simon, ca un cățel jucăuș. Simon îi trase un picior mîngii de o aruncă în tunelul care se deschidea la celălalt capăt al Hrubei. Apoi o smuci pe Jenna și o împinse și pe ea în tunel.

Jenna mergea poticnindu-se, alunecând pe fărâmurile de argilă de pe jos. În cele din urmă, ajunseră la picioarele unei scări abrupte, săpată în peretele de ardezie.

— Sus! strigă Simon la Potaie, care sări pe prima treaptă și începu să urce. Și tu, îi spuse Jennei și o împinse pe trepte.

Jenna o porni în sus. De perete era fixată o funie groasă, de care se putea ține. Urca și tot urca, urmând mînea neobosită. Simon era chiar în spatele ei și îl auzea cum gâfâie tot mai tare pe măsură ce ajungeau tot mai sus. În scurtă vreme aerul se îmbospătă și Jenna mai prinse curaj, gândindu-se că ieșeau din Vizuină. În cele din urmă, Potaia ajunsese la treapta de sus. Simon o apucă pe Jenna de umăr.

— Așteaptă aici, îi spuse.

Dădu un picior mîngii și se îndreptă spre o arcadă înaltă, unde dispăru în întuneric. Jenna rămase lângă ultima treaptă, tremurând de frig și de oboseală. Se înfășură mai bine în pelerină și privi spre arcadă, dar nu putu vedea nimic, deși simțea câteva picături rătăcite de ploaie căzându-i pe față. Scoase limba ca să le prindă și să simtă mai bine aerul proaspăt.

Simon se întoarse după câteva minute cu o Lampă cu Licurici — un tub lung de sticlă, plin cu Licurici pe care îi

pescuise din butoiul ținut anume și îi vărsase în tub. Bucuroși că au ieșit din butoi, Licuricii viermuiau vioi prin tub și luminau cât puteau ei de tare.

Simon îi făcu semn Jennei să îl urmeze, dar cum ea șovăia, îi spuse:

— Poți să stai acolo toată noaptea, dar nu te-aș sfătui. La capătul de jos al scării e bârlogul unui Magog. N-ai băgat de seamă?

Jenna îi ținea minte pe Magogi de când îi văzuse la bordul corabiei lui DomDaniel. Deși nici acum nu îi dădea inima ghes, hotărî că tot mai bine e să meargă cu Simon și intră după el pe sub arcadă.

CAMERA OBSCURĂ

— **B**ine ai venit la Observator. Aici e casa mea, zise Simon, părănd pentru o clipă același frate mai mare care face pe grozavul în fața surorii lui. Intră și aruncă o privire.

Jenna pătrunse în cameră pe sub arcadă și o cuprinse o spaimă de nestăpânit. În camera cufundată în semiîntuneric era nefiresc de frig. Jenna simți în aer

o prezență întunecată. Deși Licuricii se străduiau să dea cât mai multă lumină, Jenna nu putea zări prea mare lucru, în afară de un cerc mare, alb, care strălucea ca o lună și părea să plutească deasupra podelei. Simon o împinse spre cercul acela, dar Jenna se împotrivi.

— Hai, hai, făcu Simon împingând-o și părând încă o dată fratele mai mare care vorbește cu surioara lui. O să-ți placă, tuturor copilașilor le place.

— Eu nu sunt un copilaș, spuse Jenna. Sunt...

— Da, bine, bine, știu. Ești Prințesa mare și tare. Oricum, o să îți placă. Oricine ai fi tu. Descopăr lentila și ai să vezi... Camera Obscură. E a mea.

Spaima săgetă prin inima Jennei. Unde mai auzise aceste cuvinte? Băiatul acela îngrozitor — Ucenicul lui DomDaniel — parcă el se laudase că are o Cameră Obscură. Auzi un zgomot ciudat deasupra capului, ridică privirea și zări undeva sus tavanul boltit în mijlocul căruia atârna un băț lung de lemn. Oare ce era?

— Hai, nu mai visa cu ochii deschiși, o luă Simon la rost. Uită-te la disc.

Jenna coborî privirea spre cercul alb din fața ei și, spre uimirea ei, văzu o imagine amănunțită a râpei prin care tocmai trecuseră.

— E grozav, ce zici? se umflă Simon în pene. Mult mai bun decât vrăjitoriile de doi bani pe care le făcea Zelda. Asta, surioară, e *adevărata* lume.

Jenna știa că îi vorbește despre noaptea în care toți membrii familiei Heap stătuseră pe podețul de lemn și își văzuseră imaginile reflectate în lumina Lunii pline, iar Mătușa Zelda, Vrajitoare Albă, îi ceruse Lunii să le arate familia unui băiețel soldat, Băiatul 412. Hotărî că era mai înțelept să nu spună nimic.

Simon apucă bățul și începu să meargă încet în jurul discului alb. Bățul se mișca odată cu el, iar deasupra capetelor lor se auzea un scârțâit; lentila care reflecta scena pe discul alb al Camerei Obscure se rotea odată cu bățul. Pe măsură ce se rotea, imaginile de pe disc se schimbau și, împotriva voinței ei, Jenna nu își putea dezlipi ochii de la ele. Nu mai văzuse niciodată așa ceva; imaginile erau luminoase, clare până în cele mai mici amănunte, dar, lucru ciudat, nu se auzea niciun sunet.

— Vezi, zise Simon, mișcându-se încet ca Jenna să poată vedea scenele care se perindau prin fața ochilor ei, nu poți ține nimic secret față de mine. Pot vedea *orice*. Pot vedea Castelul, pot vedea scumpul tău Palat, pot chiar să o văd pe nebuna de

Marcia stând în Turnul Vrăjitorilor, alături de Ucenicul de pripas care crede că e fratele meu. Pot să văd absolut orice.

Jenna se uită la scena din fața ei. Era într-adevăr frumoasă, dar toate lucrurile păreau mici și îndepărtate. Chiar că nu înțelegea cum de *putea* Simon să vadă totul.

În depărtare, dincolo de Tărâmurile Rele și de Șesuri, vedea Castelul profilat pe cerul roșiatic al apusului. Văzu pescărușii zburând tăcuți pe cer și bărcile care urcau încet râul. Își dădu seama care e Palatul după pajiștile verzi care coborau până la râu și dintr-odată o cuprinse un dor fierbinte de casă.

— Vrei să vezi mai bine? rânji Simon. Vrei să vezi cât de dor le e de tine?

Jenna nu răspunse, dar Simon deschise un sertar aflat sub disc și scoase o lupă mare, prinsă într-un cerc de alamă. O puse deasupra discului, pocni din degete și mormăi:

— Mare fă vedem ce tot...

Îndată, imaginea de pe disc se mări.

— Uite, acum se vede totul clar. O am de la Scribul Ermetic Șef, el colecționa tot felul de obiecte **pe Dos**. Crede că această **Lentilă măritoare** a aparținut primului Vrăjitor întunecat. Știi cumva cine a fost, surioară? Ți-au spus la orele de istorie pentru Prințese?

Jenna nu răspunse. Ca și Septimus, începuse să urască până și o referire la ceva ce era **pe Dos**. Septimus era încredințat că, dacă îi spui numele, acel lucru își face apariția.

— Lasă, îți spun eu, zise Simon. Nimeni altul decât Hotep-Ra. Chiar primul Vrăjitor NeObișnuit. Cel care a adus Corabia-Dragon, la care ții atât. Nu face ochii mari. Înțelegi acum că noi — cei **pe Dos** — suntem adevărații moștenitori ai Castelului. Și să nu crezi că vei mai vedea vreodată prețioasa ta Corabie-Dragon. Pentru că nu o vei mai vedea *niciodată*.

Simon chicoti, mulțumit de efectul vorbelor lui asupra Jennei, care se făcuse albă ca varul. Se ferea să se uite la Simon și se încăpățâna să privească discul.

Urmărindu-îi privirea, Simon își concentrează și el atenția asupra Camerei Obscure. Atunci, ca și cum ar fi întors un buton, deveni din nou fratele ei mai mare.

— E grozav, nu? zise el mișcând Lentila măritoare peste disc, căutând scene pe care să le vadă în amănunțime. Uite, aici e Pădurea... a, e o barcă legată pe plaja unde pescuiește Sam. Mi-e dor de Sam... Prea multe nu sunt de văzut în Pădure, e prea deasă. Totuși, noaptea pot vedea ochii jderilor... Acum hai să mergem în sus pe râu până la Castel... uite atelierul bătrânei Jannit... dar unde e frățiorul meu

Nicko? S-a întors azi împreună cu Rupert. Știaî, Jenna? Nu, nu cred că știaî. Dar eu știam. I-am văzut urcând pe râu înainte să plec. Și... a, uite Poarta de Miazănoapte și pe idiotul de Gring care se ceartă cu tâmpitul de fiu-său. Dar Lucy unde e? A, uite-o, stă lângă Șanțul de Apărare. Așteaptă. Va trebui să mă mai aștepte puțin. Aha, am ajuns la Turnul Vrăjitorilor. Uită-te pe fereastră. Marcia e în biroul ei, iar Umbra se ține după ea, așa cum trebuie să facă o Umbră conștiincioasă. Vezi cum îi urmărește fiecare mișcare? Ei, și acum hai să mergem într-un loc pe care îl cunoști bine... la Palat. Ți-e dor de casă, nu? Acolo, pe acoperiș, dacă ochii nu mă înșală, sunt dragii mei părinți, victime ale credulității lor. Crezi că admiră apusul soarelui, sau se întreabă dacă fiul și moștenitorul lor le va aduce înapoi puiul de cuc?

— Taci, Simon, țipă Jenna. Te urăsc, te urăsc!

Se întoarse și se repezi spre scară. Simon fu însă mai iute. O înhăță cât ai clipi și o ținu bine. Dar Jenna apucase să zărească, ascuns într-un colț întunecat, ceva ce chiar nu și-ar fi dorit să vadă — un craniu alb care rânjea către ea, așezat pe un tron de lemn sculptat.

— Cred că v-ați mai întâlnit, zâmbi Simon. Dă-mi voie să te prezint capului Stăpânului meu, DomDaniel.

† I 9 †

CIOCOLATA

Jenna nu putea dormi. Nu din cauza frigului din celulă, nici din cauza patului mic și tare, a cuverturii subțiri și aspre sau a hainelor ei care erau ude. Nu putea să doarmă fiindcă se gândea la craniul cu găvanele goale ale ochilor îndreptate spre ușa ei. Ori de câte ori închidea ochii, imaginea craniului care rânjea îi apărea în minte și se trezea tresărind.

Renunță să mai doarmă, se înfășură în pelerina albastră și începu să se gândească la cele întâmplate. Până când nu văzuse craniul nu îi venise să creadă că Simon i-ar fi vrut răul. În

mintea ei era tot fratele mai mare, cel care o scăpa din fel de fel de încurcături și o ajuta să își facă temele pentru școală. Așa crezuse până când Simon luase craniul în brațe și îi povestise cum salvase scheletul lui DomDaniel din Mlaștinile Ierboase în noaptea când avusese loc Cina Ucenicului, adăugând că el era acum Ucenicul lui DomDaniel.

— Ei, acum ce mai zici, domnișoară Prințesă? Spre deosebire de Ucenicul pe care l-a avut înaintea mea și care nu era bun de nimic, eu îi îndeplinesc absolut orice dorință și nu mă abat nici atâtica de la vorba lui. Iar dorința lui cea mare a fost să curețe Castelul de orice vlăstar regal, așa cum ești tu. E de părere că puterea Reginei e o piedică prea mare în calea oricărui Vrajitor NeObișnuit. La fel cred și eu. Prin urmare, dacă vrem să readucem o **Magie** ca lumea în Castel — nu vrăji ieftine, cum face Marcia —, atunci *cineva* trebuie să dispară, spusese Simon, privind-o cu atâta răceală că și acum o lua cu fiori.

Jenna se ridică și se așeză pe marginea patului. Se întreba de ce Simon nu se descotorosise încă de ea. Ar fi putut să îi facă vânt în râpă sau pur și simplu să o lase afară, pradă Viermilor-de-Pământ. De fapt, știa de ce. Orice ar fi zis el, Simon voise să facă pe grozavul în fața surorii lui mai mici. Dar acum își

satisfăcuse ambiția, iar mâine avea să fie cu totul altceva. Poate că mâine *chiar* o să o lase afară, la cheremul Viermilor-de-Pământ sau al Magogilor.

Jenna se cutremură. Auzi un zgomot de cealaltă parte a peretelui și îngheță de frică. Era un zgomot ciudat, ritmic, hârâit. *Craniul* trebuie că făcea așa. Zgomotul era din ce în ce mai puternic și Jenna își astupă urechile ca să nu mai audă sunetul acela îngrozitor. Și dintr-odată își dădu seama ce era: sforăitul lui Simon. Ceea ce însemna că Simon dormea iar ea era trează. *Trebuia* să încerce să fugă, cu orice preț.

Încercă ușa de fier. Era zăvorâtă, dar între ușă și perete era o crăpătură și Jenna se gândi că ar putea vâri ceva printre ușă și perete ca să deschidă zăvorul. Se uită în jur prin celulă dar bineînțeles că nu văzu niciun obiect care i-ar fi putut servi. Băgă mâinile în buzunare, sperând să găsească ceva care să îi fie de ajutor. Septimus ar fi avut exact ce îi trebuia; purta întotdeauna la el briceagul pe care îl avusese în Armata Tânără, cel cu o sută una întrebuințări, în mare parte în legătură cu copitele cailor. Ce dor îi era de Septimus!

Gândindu-se la Septimus, Jenna își aduse aminte de *Amuleta* de ciocolată pe care el i-o dăduse în dimineața aceea. Oare unde o pusese? O găsi, moale și lipicioasă, în fundul

buzunarului. O scoase, o ținu în palmă și se strădui să vadă ce scrie pe ea:

Scutură-mă,
Și pe dată
Schimb orice în ciocolată.

„Merită să încerc”, își spuse ea.

Încercă să își aducă aminte ce o învățase Septimus. Făcu palmele căuș și scutură **Amuleta** în sus și în jos, cât putea de tare, ca să o **activeze**. În acest timp murmură cuvintele scrise pe pătrățelul cafeniu și își concentra gândurile asupra a ceea ce voia să facă. Întocmai cum îi spusese Septimus, **Amuleta** începu să se **activeze**. Simțea cum se încălzește și se moaie în palmele ei, ca și cum ar fi fost ciocolată adevărată. Apoi, așa cum îi spusese Septimus, începu să bâzâie ca o musculiță. Jenna așteptă până când **Amuleta** era atât de fierbinte că abia o mai putea ține în mână și o lipi repede de obiectul pe care voia să îl transforme în ciocolată — ușa celulei.

Jenna nu credea că **Amuleta** lui Septimus chiar putea preschimba o ușă groasă de fier în ciocolată. Dar, spre uimirea ei, când o lipi de ușă simți metalul tare cum se transformă

într-o suprafață netedă, răcoroasă la pipăit, dar nu rece ca gheața, cum fusese înainte. Și mai era o schimbare. Jenna trase aer pe nas și simți un ușor miros de cacao. Șovăind, luă de pe ușa Amuleta care acum se răcise și o băgă la loc în buzunar. Ușa nu părea că se schimbase, doar că acum, când o privi mai atent, Jenna văzu că balamalele ruginite și chiar și clapa care acoperea gaura cheii erau făcute din ciocolată. Nu mai văzuse în viața ei atâta ciocolată la un loc, dar, din nefericire, niciodată nu avusese mai puțină poftă să o mănânce.

Jenna își dădu repede seama că o ușă de ciocolată groasă de trei degete, întărită bine de frigul nopții, nu e ușor de mișcat. Împinse cât putea de tare, dar ușa rămânea tot atât de nemișcată ca și cum ar fi fost făcută din fier gros. Se hotărî să o râcăie cu unghiile ca să o mai subțieze, dar era o treabă anevoioasă și i-ar fi luat toată noaptea.

Deznădăjduită, se așeză pe marginea patului și mănca din fărâmițele pe care le desprinsese din ușă. Era nemaipomenit de bună, mai bună chiar decât Pastilele de Ciocolată de la cofetăria din capătul Căii Vrăjitorilor. Rămase așa o vreme, întrebându-se ce să facă, dar după câteva minute ciocolata începu să o ajute să gândească mai limpede, și Jenna își dădu seama că are nevoie de ceva ascuțit cu care să facă o gaură în

ușă. Simon avusese grijă să nu rămână vreun obiect ascuțit prin celulă, dar când se apucă să caute bine, Jenna descoperi că nici măcar Simon nu se gândise la toate. Uitase de arcurile de la pat.

Jenna aruncă jos salteaua subțire, desfăcu unul dintre arcurile care nu erau prea bine fixate și, iată, avea o unealtă ascuțită de metal. Apoi se apucă de treabă. Voia să scobească în ușă o gaură prin care să se poată strecura afară. Acum era bucuroasă că Simon sforăia de se cutremurau pereții.

O oră mai târziu, Jenna reușise să decupeze un pătrat mare în partea de jos a ușii. Acum trebuia doar să îl împingă afară și să sperie că nu va face prea mult zgomot în cădere. Împinse încetisor una dintre margini și, spre bucuria ei, pătratul se mișcă. Grijulie să nu facă vreun zgomot, Jenna puse bucata groasă de ciocolată pe jos și, gândindu-se că s-ar putea să îi fie foame mai târziu, rupse clapa de la gaura cheii și o puse în buzunar. Apoi se strecură afară prin gaură, se ridică în picioare și își șterse de tunică mâinile murdare de ciocolată.

Simon sforăia foarte tare. Sforăiturile răsunau în camera circulară și, lucru ciudat, o mai linișteau, căci erau zgomote umane. Jenna trecu în vârful picioarelor pe lângă discul alb al

Camerei Obscure și nu se putu stăpâni să nu mai privească o dată. Atunci, observând că Simon lăsase Lentila măritoare pe disc, Jenna o luă și o băgă în buzunarul tunicii. Acum nu îi va mai fi atât de ușor lui Simon să vadă unde plecase.

Apoi descoperi Butoiul cu Licurici, căci Simon nu pusese bine capacul la loc și o lumină puternică, gălbuie, răzbătea prin crăpătură. Butoiul de lemn era plin aproape ochi cu sute de mii de Licurici care se foiau de colo-colo. Jenna luă o lampă nouă dintre cele așezate lângă butoi, apucă polonicul și umplu tubul de sticlă cu Licurici. Nu îi plăcea să folosească Lămpile cu Licurici, dar acum nu avea de ales. Sarah Heap refuza să le folosească pentru că, odată puși în tubul de sticlă, Licuricii nu mai trăiau decât câteva ore, și ea credea că e îngrozitor să ucizi atâtea ființe doar ca să te simți tu bine. De aceea Sarah folosea străvechile lumânări.

— Iertare, Licuricilor, șopti Jenna când îi scoase din butoi.

Umplu lampa și lăsă capacul butoiului deschis, ca Licuricii să poată scăpa. Apoi ridică lampa și, pentru prima oară, văzu locul în care trăia Simon Heap.

Observatorul era o cameră uriașă, circulară. Pereții, tăiați în ardezia muntelui, se ridicau și se apropiau, până când se întâlneau acolo unde era lentila Camerei Obscure. În tavan era

fixată o bucată groasă de sticlă alburie prin care pătrundea lumina lunii și Jenna își dădu scama că mare parte din Observator era sub pământ. Trecu în vârful picioarelor prin fața **Camerei cu Fulgere nimicitoare** și pe lângă rafturile unde stăteau aliniate nenumărate cărți întunecate, **Descânțece pe Dos, Vraji și Blesteme**. Întoarse privirea de la sumedenia de baloane de sticlă, pline cu un lichid gălbui în care pluteau tot felul de creaturi schiloade. Din când în când, o bulă de gaz ieșea din câte un balon, umplând aerul de un miros insuportabil. Într-un colț îndepărtat era un dulap cu ușă de sticlă, prinsă cu o mulțime de piroane. Înăuntru, învăluit într-o lumină albăstruie, dormea încolăcit un șarpe mic, negru.

Jenna ajunsese la o ușă mare de lemn, pe care Simon o vopsise în purpuriu și o acoperise de simboluri întunecate. Ieșind pe ușă, Jenna călcă pe Potaie. Reuși să-și înăbușe țipătul de spaimă, dar un geamăt tot îi scăpă printre buze. Sforăiturile lui Simon încetară. Jenna îngheță, ținându-și respirația. Oare se trezise? Să încerce să fugă cât mai putea? Și dacă îi aude pașii? Ce să facă? Apoi văzu cu groază că mîngea începuse să sară pe loc. Fiecare bufnitură răsuna înăbușit în Observator. Cât ai clipi, Jenna înhăță mîngea și o cufundă în Butoiul cu Licurici. Închise capacul, trase încuietoarea și le mai ceru o dată iertare Licuricilor.

Murmurând Farmecul ocrotitor pe care îl învățase de la Marcia, Jenna se furișă pe lângă craniul care stătea de veghe, întrebându-se ce făcuse Simon cu restul de oase. Ar fi putut să jure că, atunci când trecuse prin fața lui, o pereche de ochi îi urmărea mișcările din adâncul craniului, dar nu îndrăzni să privească într-acolo.

După ce trecu de craniu, Jenna o luă la fugă. Trecu în goană pe sub arcadă și se repezi în jos pe scări, de parcă DomDaniel însuși era pe urmele ei. Din când în când se uita înapoi ca să se asigure că nu venea după ea.

Când ajunse la piciorul scării, Jenna se opri și trase cu urechea, dar nu se auzea niciun zgomot de pași. Prinzând puțin curaj, mai făcu un pas, dar piciorul îi alunecă și se prăbuși. Lampa cu Licurici îi scăpă din mână, căzu și se sparse. Jenna se ridică și își scutură tunica plină de mazăgă de Magog. Întâi o luă cu greață, apoi o cuprinse panica. Strânse repede câți Licurici putu găsi și, ținându-i în palmă, porni repede prin tunel spre ieslea lui Tunet.

Ajunse cu bine la Hrubă Viermelui. Din spate nu se auzea niciun zgomot, semn că Magogul ar fi venit după ea. Tunet stătea liniștit în iesle, mestecând fânul pe care i-l lăsase Simon. Când Jenna ieși din tunel, înălță capul.

— Hei, Tunet, șopti Jenna.

Tunet o privi o clipă, apoi își întoarse atenția la fânul din iesle.

„E bine, mă recunoaște”, își spuse Jenna.

Se îndreptă încet spre cal și îl bătu pe coamă. Îi părea rău să îl scoată iar afară, în frigul nopții, dar nu avea de ales. Luă hamul și se apropie ușor de Tunet. Calul nu prea părea mulțumit: scutură din cap și fornăi cu zgomot.

— Șșș, făcu Jenna. Stai cuminte, Tunet. N-ai de ce să te sperii.

Îl bătu ușor pe greabăn, apoi băgă mâna în buzunar, scoase bucățica de ciocolată și i-o întinse. Tunet o ronțai fără să se grăbească, privind-o pe Jenna cu un aer ușor mirat. Jenna era cât se poate de sigură că Simon nu îi dăduse niciodată ciocolată. De fapt, așa și trebuia; nici ea nu îi dădea calului ei ciocolată, dar uneori mituirea era singura soluție.

Sperând să mai capete ciocolată, Tunet o lăsă pe Jenna să îi pună hamul și șaua. Jenna tocmai voia să iasă când îi veni o idee. Luă un pumn de pietricele de pe jos și, cu ajutorul Amuletei, le preschimbă în ciocolată. Apoi le puse în buzunar, păstrând una ca să i-o fluture lui Tunet pe la nas.

— Hai, Tunet, îl îndemnă cu blândețe. Hai, băiete. Să mergem.

VIERMELE-DE-PĂMÂNT

— **D**eschizi să ordonă, tău Stăpânul, Nomis, rosti Jenna cuvintele, cu mare greutate.

Nu mai spusese niciodată un Descântec pe Dos și spera că nici nu va mai fi nevoită să spună vreodată; acum însă nu avusese de ales. Vizuina Viermelui era închisă tot cu o ușă de fier, dar aceasta era atât de groasă că, și dacă ar fi preschimbat-o în ciocolată, nu ar fi putut-o găuri până dimineața. Își ținu respirația, sperând că și-a amintit bine Descântecul.

Așa era. Spre marea ei ușurare, ușa grea de fier se deschise fără zgomot. Lumina slabă a lunii spre apus intră în Vizuina Viermelui, împreună cu o pală de vânt și câteva picături de ploaie.

— Hai, Tunet, hai, băiete, îl încurajă Jenna văzându-l că ezită și îi întinse o pietricică de ciocolată.

Cariera cufundată în întuneric nu prea o îmbia să iasă. Vântul urla trist prin râpă, măturând pereții de ardezie și aducând cu el stropi reci de ploaie. Jenna strânse pelerina în jurul ei, dar începu să tremure de cum ieși în aerul rece. Îl duse pe Tunet de hățuri pe potecă, până la drumul care mergea pe lângă peretele râpei.

— Stai cuminte, Tunet, stai cuminte, zise ea, căci Tunet se uita în jur neliniștit și ciulea urechile la sunetele nopții.

Se aruncă în șa, întrebându-se cum se va purta Tunet cu un călăreț necunoscut, dar calul nu se împotrivi deloc, poate fiindcă se obișnuise deja cu Jenna în lunga călătorie de cu o zi înaintea. Când Jenna îl îndemnă să meargă și îl apăsă ușor cu călcâiele în coaste, Tunet plecă la pas, îndreptându-se spre drumul pe care urcase cu câteva ore în urmă.

Jenei nu îi era teamă de calul uriaș. Deși îi aparținea lui Simon, Tunet părea a fi un animal blând. Mergea cu pas sigur,

iar Jenna stătea dreaptă, plimbându-și privirile pe peretele stâncos ca să vadă dacă era vreo mișcare.

„Cu cât ieșim mai repede din râpă, cu atât mai bine”, își zise ea și îl îndemnă pe Tunet să grăbească pasul.

Calul se opri brusc când ajunseră la primul cot. Malul înalt se prăvălise și le bloca drumul.

— Nu se poate, oftă Jenna.

Dincolo nu se putea trece. O grămadă de bolovani ascuțiți și bucăți mari de ardezie căzuseră pe drum. În dreapta era peretele drept de piatră, iar în stânga, în fundul râpei, curgea râul cu ape repezi și primejdioase.

Erau nevoiți să se întoarcă. Jenna încercă să îl convingă pe Tunet să o ia înapoi, dar calul refuză să se miște, ba chiar scutură din cap și hățurile zăngăniră îngrijorător de tare.

— Șșș, Tunet, îl potoli Jenna. Hai să facem cale întoarsă.

Fiindcă Tunet nu voia să se miște, Jenna, cu inima strânsă, se dădu jos și îl ademeni cu încă o pietricică de ciocolată. Apoi se urcă la loc în șa și, cu inima grea, o luă înapoi spre Vizuină.

Nu era ușor să înaintezi. Tunet lua acum vântul în piept, dar era mulțumit că merge acasă. Când ajunseră la potecuța care ducea la Vizuină, Tunet se opri, așteptând ca Jenna să se dea jos și să îl ducă înapoi, la căldura din iesle.

— Nu, Tunet, *nu* mergem acasă. Mergem mai departe.
Dar calul scutură din cap și hățurile zornăiră din nou.

— Șșș! *Te rog*, Tunet, mergi mai *departe*.

Jenna vorbea abia șoptit, îngrozită de gândul că Simon ar putea-o auzi. Îi dădu călcâie calului și Tunet se puse în mișcare fără tragere de inimă. Jenna aruncă o privire în urmă, aproape așteptându-se ca Simon să iasă din Hrubă, dar ușa de fier rămăsese deschisă și dincolo de ea nu se vedea decât întunericul gol.

Dincolo de Vizuină drumul era mai neted și Tunet mergea mai ușor, deși vântul se întărise și, odată cu el, se întetise și ploaia. Cerul se acoperi de nori negri și un fulger sfâșie tăcut cerul de deasupra râpei. Câteva minute mai târziu ajunse la ei hruitul tunetului.

Jenna îl îndemnă pe Tunet să grăbească pasul. Luna păli și cariera se cufundă în întuneric, luminată doar, din când în când, de fulgerele care jucau pe cer. Vântul urla prin râpă și picăturile de ploaie le înțepau fețele. Jenna și Tunet închiseră ochii pe jumătate, uitându-se țintă la drum, până când o mișcare undeva sus, spre vârful stâncii, atrase privirea Jennei. Ridică privirea, sperând că era doar un nor mânat de vânt. Dar

nu, era ceva mult mai amenințător decât un nor: era capul teșit și cenușiu al unui Vierme-de-Pământ.

Unui Vierme-de-Pământ îi trebuie multă vreme ca să iasă din Vizuina lui, iar Jenna îl zărise chiar când își scosese capul din bârlog ca să adulmece aerul nopții. Știa, din poveștile călătorilor pe care i le spunea Silas, că nu capul Viermelui era primejdios, ci coada. Coada unui astfel de Vierme era o armă rapidă și mortală. Când punea ochii pe o victimă, Viermele își flutura coada ca un lasou pe care i-l arunca după gât. Apoi se încolăcea în jurul ei și o zdrobea încet, foarte încet. Silas îi mai spusese că, dacă Viermele nu era foarte înfometat, își căra prada în Vizină și o ținea acolo un timp, în viață, fiindcă îi plăcea carnea proaspătă, caldă încă.

Jenna își aduse aminte de un bărbat care venea uneori pe la ei pe acasă și căruia frații ei îi spuneau Dan Bălosu'. Dan avea o privire sălbatică în ochi și băgase spaima în cei mici, dar Silas le spusese să se poarte frumos cu el. Dan fusese un spărgător de piatră cât se poate de normal și lucrase la carierele de ardezie până când fusese prins de un Vierme-de-Pământ care îl ținuse prizonier trei săptămâni în Hruba lui. Supraviețuise lingând mazăgă de Vierme și mâncând șobolani. Reușise să scape într-o noapte când Viermele ieșise afară, ispitit de o

turmă de oi și de un păstoraș nepriceput care se rătăcise prin carieră. Dar, după trei săptămâni petrecute în Hrubă Viermelui, Dan nu mai fusese niciodată cel de dinainte.

Jenna nu avea nicidecum de gând să sfârșească astfel, sau poate chiar mai rău. Se uită în sus la Vierme, încercând să își dea seama dacă era mai bine să treacă în goană prin fața lui sau să se întoarcă spre Hrubă. Dar dacă se întorcea, era prinsă între bolovanii căzuți și Vierme. Pe deasupra mai putea fi acolo și Simon, care se trezise și ieșise după ea. Nu avea de ales — trebuia să treacă de Vierme înainte ca acesta să își scoată coada din vizuină.

— Hai, TUNET, îl îndemnă ea în șoaptă dar apăsător, dându-i și o lovitură cu călcâiele.

Degeaba. TUNET mergea cu același pas măsurat. Jenna se mai uită o dată la Vierme. Vizuina lui era foarte sus și încă departe, aproape de vârful peretelui de ardezie dintr-o parte abandonată a carierei. Viermele scosese bine capul din vizuină și Jenna văzu că ochii lui roșiatici erau ațintiți asupra ei și a lui TUNET.

— Hai, TUNET, țipă ea în urechea calului și îl izbi tare cu călcâiele. Sau vrei să fim mâncați de Viermele-de-Pământ?

Îl plesni cu hățurile și TUNET dădu urechile pe spate și porni ca o săgeată, galopând pe drum de parcă ar fi vrut să îi arate

Jenei că, dacă voia să meargă repede, atunci o să vadă ce înseamnă iuțeala.

În timp ce galopau spre Vierme, Jenna își dădu seama că și el îi văzuse. Se prelingea afară cât putea de repede, asemenea unui șuvoi de mâzgă leșioasă.

— Fugi, Tunet, fugi! țipă ea cât putea de tare, ca să acopere urletele vântului, iar calul galopa pe drum, apropiindu-se din ce în ce mai tare de Vierme.

Acesta încă nu ieșise pe de-a întregul din vizuină, dar aluneca atât de repede pe peretele de stâncă, încât Jenna începu să se teamă că Tunet nu va trece înainte ca Viermele să fi ajuns la drum. Se ghemui, cum fac jocheii ca să opună mai puțină rezistență vântului, și îi vorbi la ureche, încurajându-l:

— *Fugi, Tunet, fugi, băiete, fugi tare!*

Tunet alerga acum cât putea de repede, de parcă știa că viața amândurora depinde de el. Când Viermele ajunse la poalele peretelui și Tunet mai avea puțin până acolo, Jenna se uită în sus să vadă dacă scosese coada din bârlog. Vârful cozii nu se vedea, dar Jenna știa că putea ieși în orice clipă. Se uită din nou la drum și văzu că Viermele ajunsese cu capul la drum.

— Repede, Tunet! țipă ea, iar când Viermele întinse capul și le blocă drumul, țipă: *Sări, Tunet!*

Tunet făcu un salt. Se înalță în aer, mult deasupra monstrului cenușiu care le ținea calea, ateriză dincolo și galopă mai departe. Chiar atunci, coada Viermelui ieși din vizuină și se învârti prin aer ca un bici.

Jenna auzi șuieratul vântului și pocnetul cozii izbîndu-se de stîncă din spatele lor, pe care o sparse. Se uită înapoi împotri-va voinței ei: coada izbise doar cu câțiva pași mai încolo.

Ochii roșii, încețoșați, ai Viermelui îi urmăreau cum se îndepărtează și coada se ridică să izbească din nou, răsucindu-se prin aer. Dar când lovi a doua oară, Tunet coti după o stîncă și Viermele îi pierdu din vedere.

Buf! Ceva ateriză în spatele Jennei.

Jenna se întoarse în șa, hotărâtă să își vîndă scump pielea dacă erau atacați de Vierme, dar nu văzu decât stîncă de piatră care se pierdea în noapte pe măsură ce se îndepărtau.

— Phii! auzi în spatele ei o voce subțire, plîngăreață. Ați scăpat... ca prin urechile acului. Era să fac... un atac de inimă... zău așa.

— Ci-cine ești? întrebă Jenna, parcă și mai îngrozită de vocea subțirică decât de Viermele-de-Pămînt.

— Sunt eu, *Stanley*. Nu mă mai ții minte?

Vocea părea întristată. Jenna se uită din nou la spate. Da, era *ceva* acolo — un șobolan. Un șobolan cafeniu, întins pe crupa calului, agățându-se cu disperare de șa.

— N-ai putea să oprești o clipițică, doar cât să mă urc și eu? întrebă șobolanul, care sălta în sus și în jos în galopul calului. Cred că... mi-am prins coada sub șa.

Jenna rămăsese cu ochii la șobolan.

— Un pic... mai încet... te-aș ruga, se milogea el.

— Ptrr, Tunet, zise Jenna trăgând de hățuri. Mai încet, băiete.

Tunet încetini, mergând la trap acum.

— A, așa e mult mai bine, făcu șobolanul și, fără să dea drumul șei, se așeză pe spatele calului. Nu am talente de călăreț și nu mă pricep la cai, zise el, dar sunt sigur că sunt mult mai buni decât măgarii. Nu pot suferi măgarii. Și nici pe stăpânii lor. Sunt cu toții într-o ureche. Să nu mă înțelegi greșit, nu mă refer la cai, și nici la stăpânii lor. Țștia sunt absolut întregi la minte. Majoritatea lor, cel puțin, deși, trebuie să recunosc, am cunoscut...

Dintr-odată Jenna își aduse aminte cu cine avea de-a face.

— Șobolanul Mesager! făcu ea uimită. Ești Șobolanul Mesager. Cel pe care l-am salvat din mâinile lui Jack cel Smintit.

— Absolut corect, rânji șobolanul. Dar subsemnatul nu mai este Șobolan Mesager. În vremurile rele m-am ciorovăit cam tare cu cei de la Biroul Șobolanilor Mesageri. M-am trezit într-o cușcă de sub podele, unde am rămas săptămâni în șir. Nu a fost deloc plăcut. Am fost salvat și instruit de... — aici șobolanul se opri și se uită în jur, de parcă i-ar fi putut auzi cineva — Serviciul Secret Șobolănesc.

— Ce serviciu? întrebă Jenna.

Șobolanul duse o gheară la bot.

— Foarte secret, dacă înțelegi ce vreau să spun. Puține vorbe, puține păreri de rău, carevasăzică.

— Aha, făcu Jenna, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea șobolanul, dar nu voia să înceapă o discuție pe acest subiect. Da, sigur.

— Mai bun lucru nici că puteam face, continuă șobolanul. Mi-am terminat pregătirea chiar săptămâna trecută. Și apoi, să pic jos, prima misiune care mi se încredințează e pentru Vrajitorul NeObișnuit. Am dat lovitura, crede-mă. Băieții au rămas cu gura căscată.

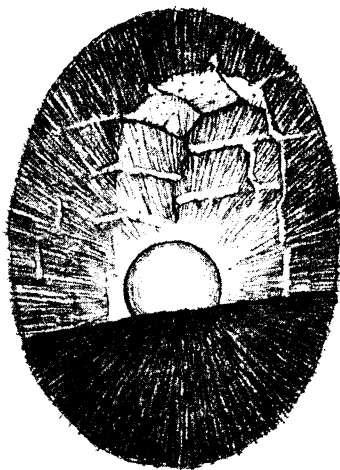
— Grozav, spuse Jenna. Și ce misiune ai primit?

— Găsește și returnează. Prioritatea numărul unu.

— Aha. Și pe cine trebuie să găsești și să returnezi?

— Pe tine, rânji Stanley.

⇨ 2 I ⇨ PĂȘUNILE

Când, în cele din urmă, TUNET ajunse, alunecând la fiecare pas, la capătul drumului acoperit cu fărâmaturi de ardezie și dădu ultimul cot, Jenna realiză cu bucurie că ajunseseră la hotarul Tărâmurilor Rele. Stanley nu văzu nimic. Stătea agățat de șa, cu ochii strânși, încredințat că din clipă în clipă vor aluneca peste marginea drumului și se vor zdrobi de stâncile din vale.

Jenna se opri un moment și se uită la întinderile Pășunilor care se desfășurau în fața ochilor ei. Era o priveliște frumoasă, care îi aducea aminte de prima dimineață când se trezise în casa Mătușii Zelda și stătuse în prag, ascultând zgomotele Mlaștinii. Departe, în zare, acolo unde urma să răsară soarele, se vedea un șir de norișori rozalii, dar câmpiile erau încă învăluite în lumina cenușie de dinaintea zorilor. Vălătuci de ceață stăruiau deasupra pâraielor și a terenurilor mlăștinoase și o tăcere tihnită domnea peste tot.

— Am izbutit, Tunet, răsé Jenna, bătându-l ușor pe gât. Am scăpat, băiete.

Calul scutură din cap și fornăi, trăgând pe nas aerul sărat adus de vânt dinspre mare, de dincolo de întinderea Pășunilor. Jenna îl duse pe Tunet pe o pajiște acoperită cu iarbă și îl lăsă să pască în voie iarba fragedă, în timp ce Stanley dormea întins cât era de lung pe șa, sforăind tare, biruit de osteneala drumului.

Jenna se așeză pe marginea drumului și se sprijini de un perete de ardezie. Simțea că moare de foame. Scotoci prin desaga lui Simon și găsi niște pâine veche, o cutie cu fructe uscate și un măr cam zbârcit și bătut. Mâncă tot și la sfârșit bău din izvorul rece ca gheața care bolborosea la poalele stâncii. Apoi rămase cu ochii la ceața care se ridica, dezvelind pășunile unde pășteau oi cu blană lungă.

Tăcerea pașnică, întreruptă doar de ronțăitul lui Tunet și de câte un țipăt al unei păsări de baltă, o îndemna pe Jenna la somn. Încercă să se împotrivească dorinței de a dormi, dar era imposibil. În scurtă vreme, căzu într-un somn fără vise, înfășurată în pelerina lui Lucy Gringe.

Chiar în momentul când Jenna adormi, Simon se trezi din somn. Se ridică în capul oaselor; simțea dureri în tot corpul și pe deasupra mai era și prost dispus, fără să știe de ce. Apoi își aduse aminte de Jenna. Da, o răpise pe Jenna, așa cum i se ceruse. „Stăpânul va fi foarte mulțumit”, își zise Simon, dându-se jos din pat. Cu toate acestea îl încerca un sentiment nelămurit, un fel de greutate la stomac. Acum urma să îndeplinească a doua parte a misiunii: să o ducă pe Jenna în bârlogul Magogului. Intră în Observator și băgă de seamă că Potaia nu era la post lângă ușa dormitorului lui.

— Potaie! strigă Simon supărat, așteptându-se ca mingea să vină țopăind la el. *Potaie!*

Niciun răspuns. Simțind că se enervează și mai tare, Simon se duse lipăind cu picioarele goale pe pardoseala de ardezie să își facă un pahar de *Nekafea* ca să se calmeze. Turnă cu grijă un lichid maroniu, tulbure, prin care pluteau firicele de

mucegai, într-un pahar înalt, sparse un ou crud înăuntru și dădu totul pe gât. Avea un gust oribil.

Simțind că s-a mai trezit, Simon făcu ochii roată prin cameră să vadă unde se putuse duce Potaia. „O să-i pară rău că a plecat din post. Îi arăt eu ei”, vorbea Simon cu el însuși.

— Dar... ce... ce s-a întâmplat? bâigui el când dădu cu ochii de bucata de ciocolată care zăcea pe jos.

Se repezi la ușa celulei, dar știa că Jenna nu mai era înăuntru. Deschise totuși ușa, trântind-o atât de tare de perete că se sfărâmă îndată în mii de bucățele de ciocolată de cea mai bună calitate.

Simon trânti o înjurătură. Toate speranțele i se năruiră când văzu celula goală. Se aruncă pe jos și timp de câteva minute „îl apucară năbădăile”, cum spunea Sarah Heap. În cele din urmă, se ridică de pe jos și se gândi la ce avea de făcut. Jenna nu putea fi departe. Va trimite Potaia după ea să o urmărească și să o însemneze.

— Potaie! strigă el înfuriat, cât putea de tare. Potaie! Dacă nu vii imediat o să-ți pară rău. *Groaznic* de rău!

Nimic. Simon stătea în mijlocul Observatorului tăcut și zâmbea. Acum știa ce se întâmplase: Jenna o luase pe Potaie cu ea. Copila aceea netoată credea că Potaie este doar o lampă.

Ei, lasă, le va găsi pe amândouă în Hrubă. Șirul gândurilor îi fu întrerupt de un zgomot ciudat, care venea din Butoiul cu Licurici. Se duse până acolo și văzu că butoiul avea capacul încuiat. Ciudat, nu își amintea să îl fi încuiat el. De fapt, nu își bătea niciodată capul să închidă capacul. Licuricii erau prea speriați ca să încerce să fugă. Dar ce făcuse cu cheia? Și ce zgomot se auzea? Puse urechea lângă Butoi și auzi niște bufnituri. *Bufnituri? Potaia!*

Renunțând să mai caute cheia, Simon luă o rangă și forță capacul. Potaia țâșni ca dopul dintr-o sticlă, împroșcându-l pe Simon cu sute de Licurici lipicioși.

— Bine! strigă Simon. Atâta i-a fost. **Urmărește-o**, Potaie. Du-te după ea și însemneaz-o!

Simon aruncă mingea verzuie spre capătul Observatorului și plecă după ea. Mingea țopăi pe lângă craniu, trecu pe sub arcadă și își dădu drumul pe scară în jos. Ajunși la poalele scării, Potaia și Simon alunecară pe mâzga de Magog și o luară la fugă pe culoarul care ducea la Hrubă Viermelui.

— Acolo trebuie să fie, Potaie, spunea Simon gâfâind de alergătură. Acolo e, moartă de spaimă. Sau poate că m-a scutit de oboseală și și-a găsit singură un Magog să se ocupe de ea. M-a scăpat de griji. Hei, Potaie, fii *atentă!* Ce minge idioată! exclamă

Simon, aplecându-se ca să se ferească de Potaia care sărise la el. Intră în Hrubă, m-ai auzit? N-avem timp de jocuri tâmpite.

Mingea încercă din nou să între, dar sări înapoi și îl pocni pe Simon drept în nas. Furios, Simon o înhăță și intră în Hrubă, unde se izbi de pielea groasă și lipicioasă a unui Vierme-de-Pământ.

Simon se dădu speriat înapoi. Ce se întâmplase? Cum de intrase Viermele? Apoi îl străfulgeră un gând îngrozitor.

— Calul meu! strigă el. Mi-a mâncat calul!

Jenna se trezi tresărind dintr-un vis urât. Se ridică cu greu; hainele îi erau umede și o luase frigul. Se întinse să se dez-morțească și descoperi că era înconjurată de câteva oi care o priveau curioase, pascănd alene iarba din jurul ei. Era îngrijorată că pierduse prea multă vreme dormind. Trebuia să plece, călare pe Tunet, și să ajungă la Mătușa Zelda. Stanley sforăia, adormit în șa.

— Stanley, zise Jenna, scuturându-l ca să îl trezească.

— Ceee? mormăi șobolanul, deschizând ochii doar pe jumătate și uitându-se la Jenna cu o privire încețoșată.

— Stanley, vreau să-i duci un mesaj Mătușii Zelda. Știi unde locuiește și...

Stanley ridică o labă a împotrivire.

— Oprește-te aici, zise el. Să ne înțelegem bine: eu nu mai duc mesaje. Nu mai îndeplinesc îndatoriri de Șobolan Mesager, cu niciun chip. Autorizația mi-a fost retrasă după afacerea aceea tulbure cu Vrăjitorul NeObișnuit și nu am nici cea mai mică intenție să mă aventurez în zona de operațiuni a Șobolanilor Mesageri. Cu niciun chip. Nu, dom'le. Adică, doamnă.

— Bine, Stanley, dar mâine e Solstițiul de Vară și trebuie..., protestă Jenna.

— Iar dacă îți închipui că mă mai duc vreodată în blestematele acelea de Mlaștini, atunci te înșeli amarnic. A fost o minune că am scăpat cu viață ultima oară: Pitonul-de-Mlaștină voia să mă devoreze la cină, Mărunțeii hăpăiau din dințișorii lor ascuțiți pe lângă labelle mele, ca să nu mai spun de Bocitoarea care m-a urmărit, jelindu-se în urechile mele de am crezut că îmi pierd mințile. Un loc îngrozitor. Să mă pică cu ceară și nu înțeleg de ce o persoană fină ca dumneata vrea să ajungă în groapa aia puturoasă. Dacă m-ai asculta, ai...

— Deci îmi spui „nu”? oftă Jenna.

— Da, adică nu. Adică *da*, îți spun „nu”. E frumos locul ăsta, nu-i așa? zise el ridicându-se în șa și privind în jur.

Veneam aici cu mama când eram mic, la niște rubedenii. Locuiau în șanțurile care ies din Mlaștină și duc spre mare. Pe plajă erau dune frumoase de nisip și puteai ajunge ușor în Port dacă te urcai într-o căruță trasă de un măgar... — aici Stanley se cutremură — sau mai bine de un cal. Ne distram bine în Port când eram adolescent. Erau o mulțime de șobolani. Nici nu ai idee câte făceam. Îmi aduc aminte că odată...

— Stanley, îl întrerupse Jenna, căci îi venise o idee. Asta înseamnă că știi drumul spre Port?

— E de la sine înțeles, făcu Stanley indignat. Ca membru al Serviciului Secret Șobolănesc, poți să contezi pe mine. Te pot duce oriunde. Știu totul, mai bine decât pe hartă. Am totul aici, se bătu el cu laba în tâmplă, pot să te duc oriunde.

— În afară de Mlaștinile Ierboase, îl corectă Jenna.

— Mda, mă rog. Asta e treaba Șobolanilor Speciali de Mlaștină. Alți proști. Cât despre mine, cum ți-am spus, nu mai pun piciorul în mlaștina aia otrăvitoare.

— Bine. Atunci mergi la pas, zise Jenna și îl atinse pe Tunet ușor cu călcâiele.

— Bine, oftă Stanley. Dacă așa vrei...

Sări jos din șa și ateriză cam stângaci pe iarbă. Jenna opri calul.

— Stanley, ce faci? îl întrebă ea.

— Ce mi-ai spus, răspunse Stanley îmbufnat. Merg la pas.
Jenna izbucni în râs:

— Vorbeam cu *calul*, prostituțule. Hai, hopa sus!

— Credeam că ești supărată că nu vreau să te duc în
Mlaștini.

— Nu fi caraghios, Stanley. Hai, urcă pe cal și arată-mi drumul spre Port. De acolo știi să ajung la Mătușa Zelda.

— Ești sigură?

— Da. Hai, Stanley, te rog.

Stanley se dădu înapoi ca să își ia avânt, sări în aer și ateriză ușor în spatele Jennei.

Era o minunată dimineață de vară. Pășunile se întindeau în fața lor până la orizont, iar în depărtare Jenna zărea o linie subțire, albă — marea strălucind în lumina soarelui de dimineață. Un drum de căruțe acoperit cu pietriș îi duse printre imașuri, de-a lungul unor hotare nevăzute, pe lângă țarcuri cu miei, pe lângă câte o baltă acoperită cu stuf și peste podurile late de lemn de deasupra canalelor ce legau Mlaștinile de mare. Jenna lăsă calul să meargă în voia lui, să se oprească ori de câte ori voia să apuce un smoc de iarbă grasă și să îl ronțăie din mers. Când ultimele rămășițe de ceață care stăruiau deasupra

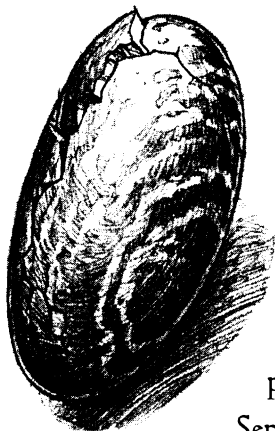
canalelor se topiră de căldura soarelui, Jenna simți că și hainele ei se usucă și că nu îi mai este frig.

Când răceala care îi intrase în oase în Tărâmurile Rele o părăsi, Jenna începu să gândească mai limpede. Primul lucru care îi veni în minte fu Simon. Oare ce făcea acum? Cuprinsă de neliniște, Jenna aruncă o privire peste umăr. Peretele negru al carierei de ardezie se ridica din mijlocul Pășunilor ca o stâncă din valurile mării. Deasupra carierei plutea un nor negru, adumbrind-o cu totul. Erau încă prea aproape de carieră și Jenna nu se simțea la largul ei. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede cu putință.

— Dii, Tunet, zise Jenna, îndemnându-l să meargă mai iute, dar nu o lăsă inima să îl mâne la trap.

Știa că Tunet e obosit și că mai aveau cale de o zi până ajungeau la Port. În spatele ei, șobolanul stătea mândru pe cal, ținându-se de șa doar cu o labă, de parcă așa călătorise de când era pe lume. Jenna se mai întoarse o dată să privească spre Tărâmurile Rele. Dintr-odată i se strânse inima și știu sigur că fuga ei fusese descoperită.

TABĂRA BĂIEȚILOR

Adoua zi, zorii îi găsiră pe Nicko și Septimus la picioarele Bunicului Benji. Sau, mai bine zis, la poalele lui. Soarele puternic al dimineții pătrundea printre ramurile bunicului lor, aruncând o lumină palidă, verzuie, pe covorul de frunze al Pădurii. Și pe ce mai rămăsese din rucsacul lui Septimus după ce îl roseseră jderii.

— Trusa mea de urgență, se jeluia Septimus.

Au mâncat tot.

— Totul, dar nu și pe noi, îl corectă Nicko, ceea ce probabil că e cel mai important lucru.

Septimus nu îl asculta.

Stătea în patru labe pe jos, căutând printre frunze.

— N-ar trebui să scociorăști cu mâinile prin frunzele alea, îi zise Nicko strâmbându-se de scârbă.

— De ce? Caut ceva.

— Gândește-te și tu, Sep. A fost aici o haită de jderi. Au stat sub copac, cu balele curgând, așteptând să le picăm în gheare. Apoi au mâncat **Bombele cu Mentă**. Ei, ce crezi că au făcut pe urmă?

— Trebuie să fie pe aici. Nu cred că au mâncat-o... Habar n-am, Nicko, ce au făcut?

— Caca.

— Pfu! exclamă Septimus sărind în picioare.

— Și apoi l-au ascuns sub frunze.

— Pfu! făcu Septimus din nou, ștergându-și mâinile pe tunică. Se dădu repede înapoi și călcă exact pe ceea ce căutase. A, am găsit-o. Aici era. *Super*.

— Ce? întrebă Nicko curios. Ce căutai cu atâta râvnă?

Septimus ridică piatra cu irizații verzui pe care avusese grijă să o ia în rucsac.

— Ei, da, făcu Nicko, aducându-și dintr-odată aminte de ce se aflau în Pădure. Am înțeles.

— Mi-a dat-o Jenna.

— Știu, îmi aduc aminte.

Tăcură amândoi. Deodată, Septimus, care se uita atent la piatră, izbucni:

— Uf, jderi afurisiți! Uite ce au făcut. Mi-au spart-o. Uite, aici, spuse el arătându-i piatra lui Nicko.

Într-adevăr, o crăpătură străbătea piatra la mijloc.

— Lasă, Sep. Putea fi mai rău. Măcar nu s-a spart. Cred că un jder a încercat să muște din ea. Nu cred că i-a făcut bine la dinți.

— Așa sper și eu. Sper că și i-a rupt pe toți, zise Septimus, punând piatra în punguța care atârna la cingătoarea lui de Ucenic.

Dură ceva timp până când Septimus și Nicko își luară rămas-bun de la bunicul lor, după multe promisiuni că vor veni cu toată familia să îl revadă. În cele din urmă, porniră prin Pădure în căutarea taberei băieților.

Câtva timp mai târziu, când glezna lui Septimus începuse să zvâcnească dureros, iar el se întreba dacă nu cumva se rătăciseră din nou, ajunseră la o cărare bătătorită.

— Știu unde suntem! exclamă Nicko triumfător.

— Chiar așa? zise Septimus, nu prea convins.

— Sigur. Hai după mine, Sep.

— Unde am mai auzit eu vorba asta? făcu Septimus.

— Nu fi răutăcios, zise Nicko plecând ochii în pământ.
Uite... acolo... vezi tabăra?

Nicko și Septimus se aflau în vârful unei coline. Cărarea cobora șerpuind printre copaci și ajungea la o poieniță. Un firicel de fum se ridica drept în aerul rece al dimineții. Tocmai atunci, o siluetă deșirată ieși din ceea ce părea a fi o grămadă de frunze, se întinse și căscă. Septimus îl recunoscuse pe unul dintre frații lui.

— Erik! strigă Nicko. Hei, Erik!

Băiatul înălță capul și îi privi cu ochii împăienjeniți de somn.

— Hai, Sep, zise Nicko. Hai să faci cunoștință cu restul familiei.

Zece minute mai târziu, Septimus stătea singur lângă groapa în care ardea focul de tabără. De îndată ce Nicko i-i prezentase pe Sam, Jo-Jo, Edd și Erik, mândru ca un prestidigitator care scoate iepuri dintr-o pălărie, dispăruseră cu toții, luându-l și pe Nicko. Îi spusese lui Septimus că se duceau să inspecteze plasele puse de Sam în râu ca să prindă peștii aduși de fluxul

de dimineată. Septimus putea să se facă util păzind focul, care era ținut aprins zi și noapte.

Acum, Septimus stătea cu ochii la foc, întrebându-se dacă toate reuniunile de familie sunt ca aceasta. Deși avusese emoții gândindu-se că își va reîntâlni frații, își închipuise că le va face plăcere să îl revadă. În schimb, băieții se uitaseră la el de parcă era o broască ținută într-un borcan. Apoi își dăduse seama că nici măcar nu se holbau la el, ci la frumoasa lui mantie și la tunică verde, asortată, și, mai presus de toate, la cingătoarea lui argintie de Ucenic al Vrăjitorului NeObișnuit, care sclipea în soare făcându-l să se simtă stânjenit, de parcă era îmbrăcat nepotrivit cu situația. Se înfășurase repede în mantie ca să ascundă cingătoarea, dar apoi își dăduse seama cu necaz că de-abia atunci arăta cu adevărat rău, aidoma cuiva care se simte prost pentru felul cum e îmbrăcat. Sau poate ca un bleg speriat de frigul dimineții, sau poate ca... Rămăsese așa, înfășurat în mantie, în timp ce frații lui trecuseră unul câte unul prin fața lui, mormăind ceva ce Septimus crezuse că e „Fii bine-venit”, deși putea foarte bine să fie „Fandosit”. De fapt, cu cât se gândea mai bine, cu atât era mai sigur că asta și spusese. Septimus se luă cu mâinile de cap gândindu-se ce părere și-or fi făcut frații lui despre el.

Pe când stătea cu ochii la foc, întrebându-se de ce oare îl adusesse Nicko aici, când, de fapt, ar fi trebuit să o caute pe Jenna, Septimus simți că se apropie cineva de el. Se întoarce și văzu că era unul dintre frații lui — dar oare care era? Fusese atât de stânjenit când îi întâlnise că nu le reținuse fețele.

— Salut, făcu băiatul zgândărind focul cu un băț.

— Salut, răspunse Septimus, dorindu-și să fi avut și el un băț.

— Vasăzică tu ești cel care a murit? îl întrebă fratele.

— Poftim?

— Da, cel care a murit. Îmi aduc aminte că mama vorbea uneori cu tata despre tine când credea că noi nu auzim. Muriseși. Dar nu erai mort. Ce ciudat, încheie el, împungând din nou tăciunii cu bățul.

— Ciudat, încuviință Septimus.

Trase cu coada ochiului la băiat. Precis nu era Sam, căci acesta, fiind doar puțin mai mic decât Simon, era aproape un bărbat acum, cu un puf blonziu pe față și voce groasă. Iar Edd și Erik, își aducea aminte, aveau amândoi păr lung încâlcit, cu suvițe răsucite ca niște bucăți de funie. Septimus își dădu seama că trebuia să fie Jo-Jo. Era puțin mai mare decât Nicko și puțin mai înalt, dar tot subțire, cu părul vâlvoi ca toți cei din familia Heap, doar că buclele lui blonde erau prinse cu o

bentiță meșteșugit împletită din fâșii de piele de diferite culori. Băiatul ridică privirea.

— Jo-Jo, zâmbi el. Eu sunt.

— Bună, spuse Septimus, apoi luă și el un băț de pe jos și se apucă să ațâțe focul.

Jo-Jo se ridică în picioare și se întinse.

— Vezi tu de foc cât mă duc eu să aleg peștii. Sam a prins o groază azi-noapte. Iar Marissa a adus niște pâine azi-dimineață.

— Marissa? întrebă Septimus.

— Da, e o Vâlvă. Știi tu, o Vâlvă a Pădurii. Ea mi-a dat asta, zise Jo-Jo arătând mândru spre bentița de piele de pe frunte.

Nu multă vreme după aceea, Septimus stătea lângă foc cu o frigare în mână și prăjea un pește deasupra tăciunilor care sâsâiau și pocneau când grăsimea peștelui picura peste ei. Sam tăia fiecare pește în șase, îl punea pe o bucată de pâine de la Marissa și îl împărțea băieților. Septimus nu mai mâncase niciodată ceva atât de gustos. Faptul că mâncau împreună îl făcu să se simtă de-al lor, așa că Septimus se destinse în cele din urmă și începu să se bucure de tovărășia fraților lui. În afară de Jo-Jo nimeni nu mai vorbise cu el, în schimb îi dăduseră ceva de făcut — devenise, se pare, bucătarul de

serviciu pentru acea zi. După ce terminau un pește, Sam îi întindea altul ca să îl frigă pe țepușă, așa că, în scurtă vreme, Septimus se simțea de parcă de când lumca fripsese pește la foc, alături de frații săi. De fapt, dacă nu și-ar fi făcut griji pentru Jenna, totul ar fi fost perfect.

După ce terminară de mâncat, Nicko le spuse în sfârșit fraților lui despre Jenna și Simon.

— Simon... a răpit-o pe Jenna? Nu pot să cred. Adică, doar fiindcă s-a ciondănit nițel cu tata, acasă la Mătușa Zelda, din cauză că nu a devenit el Ucenic... nu, chiar nu înțeleg de ce crezi că s-a schimbat atât.

— Mda, îi întăriră spusele Edd și Erik.

— Pe de altă parte, el chiar voia să ajungă Ucenic, nu-i așa? zise Edd după ce se gândi câteva minute.

— Da, îi răspunse Erik. Numai despre asta vorbea. Era foarte plictisitor.

— Mie mi-a spus odată că Marcia Overstrand nu avea Ucenic pentru că îl aștepta pe el, zise Jo-Jo. I-am spus că nu e în toate mințile, iar el mi-a tras vreo două.

— Așa e, dar el o ajuta întotdeauna pe Jenna la teme și ori de câte ori avea nevoie. Se purta mult mai frumos cu ea decât cu oricare din noi. Ce i-a venit să o răpească? Nu mă taie capul.

Lui Nicko îi părea rău că nimeni nu voia să îl creadă pe Septimus când spunea că Simon o răpise pe Jenna.

Tăcură cu toții, îmbufnați, cu ochii la foc și la oasele de pește împrăștiate prin cenușă. În cele din urmă, Septimus rupse tăcerea.

— Unde e Băiatul Lup? întrebă el.

— Doarme, răspuse Jo-Jo. Nu se trezește până nu se întunecă. La fel ca jderii.

— Trebuie să vorbesc cu el, insistă Septimus.

Jo-Jo pufni pe nas:

— N-o să-ți răspundă. Nu vorbește niciodată. Ce ai de vorbit cu el?

— Vrem să ne ajute, zise Nicko. I-am spus lui Sep că ne poate ajuta să dăm de urma Jennei.

— Uite, acolo e culcușul lui, zise Jo-Jo arătând spre ceea ce părea a fi o grămadă mare de frunze.

— Hai, Sep. Să mergem să îl trezim, spuse Nicko ridicându-se. Îmi pare rău că trebuie să îți spun, Sep, zise Nicko încet pe când mergeau spre adăpostul Băiatului Lup, dar Sam și ceilalți băieți s-au cam lenevit de când locuiesc aici. Nu prea vorbesc mult, la fel ca toți cei care locuiesc în Pădure, și nu fac nimic în pripă. De fapt, nu prea le pasă de ce se întâmplă dincolo de hotarele Pădurii. Sunt și ei ca și ceilalți locuitori ai

Pădurii. Prin urmare, dacă vrei ceva — de exemplu, să dai de Băiatul Lup — atunci trebuie să te descurci singur.

Septimus dădu din cap. Ca și Nicko, era obișnuit cu viața la Castel: știa întotdeauna ce treabă anume are de făcut și mai știa că ceilalți așteaptă să o ducă la bun sfârșit. „Aș înnebuni să trăiesc în Pădure”, își spuse el.

Septimus și Nicko traversară tabăra, în timp ce frații lor rămaseră tolăniți în jurul focului, aruncând bețe și frunze în flăcări, ca să le vadă cum se aprind. Tabăra nu era prea mare: într-o poieniță, patru adăposturi erau așezate în jurul unei gropi unde ardea focul. Adăposturile erau construite din nuiete subțiri de salcie, din cele care se găseau lângă râu, îndoite și înfipite în pământ. Stând în pământ, nuietele prindeau rădăcini și creșteau, așa că vara aveau propria lor coroană de frunze. Băieții mai adăugaseră alte nuiete împletite, smocuri de iarbă și ce mai găsiseră prin Pădure. Dormeau înăuntru, pe un strat gros de frunze acoperite cu pături de dimie țesute pentru ei de Galen Vindecătoarea — bătrâna învățătoare a lui Sarah Heap, care locuia prin apropiere, într-o căsuță din copac — în primul an când își stabiliseră tabăra. Pe lângă pături mai aveau felurite blănuri și velințe moi, în culori vii, datorite de tinerele Vâlve ale Pădurii.

Adăpostul lui Sam era cel mai mare și mai solid construit. Edd și Erik locuiau împreună într-un adăpost cam improvizat, iar Jo-Jo stătea într-un adăpost foarte îngrijit, cu vârf țuguaiat, acoperit de împletituri de ierburi făcute cu ajutorul Marisei.

Adăpostul Băiatului Lup arăta ca o grămadă de frunze. Se afla chiar la marginea taberei, cu fața spre Pădure. Nicko și Septimus îi dădură târcoale de două ori, căutând intrarea, când, deodată, Septimus zări printre frunze o pereche de ochi strălucitori ațintiți asupra lui.

— Hii, făcu el și îl trecu un fior.

— Ei, Sep, ce te sperii așa? E Băiatul Lup. Așa face tot timpul. Nu se arată niciodată de la început. Cred că e cu ochii pe noi încă de când am sosit.

Septimus pălise. Inima îi bătea cu putere. Ochiul Băiatului Lup, ațintiți asupra lui, îl speriaseră aproape tot atât de tare ca ochii jderilor, cu o seară înainte.

— Mda, mormăi el, așa cum făcuseră și frații lui.

Deodată grămada de frunze se clătină și din ea ieși un băiat scund, subțire dar vânjos, acoperit de praf și frânturi de rămurele. Băiatul Lup stătea încordat, aruncând priviri furișe în jur, ca un alergător gata să pornească în cursă. Nicko și Septimus se traseră înapoi instinctiv.

— Nu te uita direct la el, cel puțin pentru început. E foarte temător, îi șopti Nicko lui Septimus.

Septimus nu se putu abține să nu arunce o privire și răsufflă ușurat când văzu că Băiatul Lup semăna mai mult a băiat decât a lup. Nici măcar nu mirosea prea urât — mai degrabă a pământ reavăn decât a jder. Băiatul Lup era fără nicio îndoială o ființă umană. Purta o tunică de culoare nedefinită, încinsă la brâu cu o curea veche de piele; părul castaniu îi atârna în șuvițe lungi, încâlcite, cum se vede că se purta în Pădure. După ce termină de inspectat împrejurimile, ochii lui negri, strălucitori, se îndreptară către Nicko și Septimus — în special spre Septimus, pe care îl măsură din cap până în picioare cu un aer ușor mirat. Septimus se simți din nou stânjenit din cauza hainelor lui frumoase și, nu pentru prima oară, își dori să se fi tăvălit în noroi înainte să ajungă la tabăra băieților.

— Salut, făcu Nicko. Toate bune?

Băiatul Lup dădu din cap dar rămase cu ochii la Septimus.

— Am venit ca să te rugăm să ne ajuți, spuse Nicko blând și rar.

În sfârșit, Băiatul Lup își luă ochii de la Septimus și îndreptă spre Nicko o privire gravă.

— Avem nevoie să ne ajuți să găsim pe cineva. O persoană care a fost răpită.

Băiatul Lup nu făcu niciun gest.

— Înțelegi? întrebă Nicko. E foarte important. E vorba de sora noastră. Sora noastră a fost răpită.

Băiatul Lup făcu ochii mari, surprins. Acum era rândul lui Nicko și al lui Septimus să tacă, așteptând un răspuns.

Și răspunsul veni. Încet, foarte încet, Băiatul Lup încuviință din cap.

⇄ 23 ⇄
BĂIATUL LUP

— **A**r trebui
să vorbești cu

Morwenna înainte să plecați, le
spuse Jo-Jo lui Septimus și lui Nicko.

Se întorseseră lângă foc și își luau
rămas-bun de la Sam, Jo-Jo, Edd și
Erik. Băiatul Lup stătea în spatele lor, cu ochii

la Septimus, care nu își găsea locul, fiindcă știa întotdeauna când îl privea cineva fix.

— Mi-e teamă de Morwenna, zise Nicko. Și oricum, ce să vorbim cu ea?

Jo-Jo se ridică alene în picioare, dar ceilalți rămaseră întinși pe iarbă, privind într-o doară la peticul de cer albastru care se zărea printre frunze.

— E Vâlva Mamă, zise Jo-Jo. Știe tot. Pun rămășag că va ști și unde s-a dus Jenna.

— Poate că ar trebui să o vedem, spuse Septimus. Tata spune că Morwenna are darul ghicitului.

— Pe mine tot mă sperie, zise Nicko. Unde mai pui că te strânge în brațe de zici că te stoarce.

— Hai, zise Jo-Jo. Vă conduc eu până acolo. Oricum e în drumul vostru.

Un cor de zeflemele se auzi dinspre foc.

— Se duce să o vadă pe Mariiissaa, se duce să o vadă pe Maariissaa, se duce...

— Ia mai tăceți din gură, se burzului Jo-Jo, după care ieși cât putu de repede din poieniță și se afundă în Pădure.

— Ei, atunci rămâneți cu bine, le spuse Nicko celor trei frați rămași lângă foc.

— La revedere.

— Mda.

— La bună vedere.

— Hm, cu bine, făcu Septimus.

— Mda.

— Cu bine.

— Pe curând.

Nicko și Septimus îl prinseră din urmă pe Jo-Jo, care îi aștepta ascuns după un copac, să nu fie văzut de frații lui. Plecară împreună, cu Băiatul Lup după ei, urmărindu-i tăcut pe când treceau printre copaci. Jo-Jo știa bine drumul. Îi duse pe o cărare îngustă dar bătătorită, iar după vreo jumătate de oră de mers ajunseră la Sălașul de Vară al Vâlvelor Pădurii.

Sălașul era de fapt un pâlcc de corturi așezate în cerc; toate erau înalte și ascuțite, semănând foarte bine cu al lui Jo-Jo. Fiindcă Sălașul era așezat în vârful unui deal — singurul din Pădure — de acolo se putea vedea bine în jur. Dealul nu era chiar atât de înalt, nici măcar nu trecea de vârful copacilor, dar era îndeajuns ca Vâlvele să își poată da seama ce se petrece prin preajmă.

Când cei patru băieți o luară pe cărarea ce urca în spirală dealul, îndreptându-se spre corturi, un zumzet de voci și chicote ajunse până la ei. Deodată se auzi o voce:

— Joby-Jo! Hei!

— Marissa! răspuse Jo-Jo, zâmbind cu gura până la urechi.

— Așa îți spune, *Joby-Jo*? pufni Nicko.

Chiar atunci, o fată înaltă, cu păr lung, castaniu, apăru în vârful dealului, făcându-le semne cu mâna și râzând.

— Ei și? făcu Jo-Jo. Ce dacă îmi spune așa?

— Și *nimic*. Am întreat și eu, așa..., răspuse Nicko mustăcind.

Marissa coborî în fugă dealul și ieși în întâmpinare.

— Marissa, îi spuse Jo-Jo, aceștia sunt frații mei, Nicko și Septimus.

— Cum? Alți frați, Joby? râse Marissa. Câți frați îți trebuie ție?

— Câți am îmi sunt de ajuns. I-am adus la Morwenna.

— Haideți. Vă așteaptă. Vă duc eu la ea. E sus, în Sălaș.

Morwenna Mould, Vâlva Mamă a Soborului Vâlvelor, stătea pe un covor în fața celui mai frumos cort din Sălaș. Era o femeie mare, impozantă, îmbrăcată într-o tunică verde, subțire, legată la brâu cu o eșarfă albă. În părul lung, încărunțit, avea o bentiță verde de piele. Ochii ei de vâlvă, albaștri, pătrunzători, erau ațintiți asupra Băiatului Lup, a lui

Jo-Jo, Nicko și Septimus — în special asupra lui Septimus — pe când aceștia traversau cercul de corturi.

— Mulțumesc, Marissa, spuse ea și se întoarse spre băieți. Fiți bine-veniți în Pădure, Septimus și Nicko. Am auzit atâtea despre voi de la tatăl vostru, dragul de Silas. Semănați amândoi foarte tare cu el. De fapt, ori de câte ori mă plimb prin Pădure, dau de câte un mic Silas, deși unii dintre ei nu mai sunt atât de mici. Și toți au aceiași ochi verzi, minunați. Haideți, băieți, așezați-vă lângă mine. Nu am să vă țin mult, pentru că vă așteaptă o călătorie plină de peripeții.

Nicko îi aruncă o privire lui Septimus, parcă voind să spună: „*Cum adică, plină de peripeții?*”

Septimus îi răspunse cu o ridicare din sprâncene, dar rămase cu ochii ațintiți la Morwenna. Lui Septimus îi plăcea Vâlva Mamă, dar știa că sub aparența blândă a Morwennei se ascundea o mare putere și o fire schimbătoare. Înainte ca Morwenna să preia conducerea Soborului Vâlvelor, locuitorii Castelului erau de-a dreptul îngroziți de ele. Dar de când Morwenna devenise Vâlva Mamă lucrurile stăteau cu totul altfel — nimeni nu știa de ce, cu excepția lui Silas Heap. Într-o noapte, cu mulți ani în urmă, pe când Silas era tânăr și avea doar un fiu, iar Morwenna era o Vâlvă tânără și frumoasă, Silas

o salvase din ghearele unei haite de jderi. În schimb, Morwenna îi promisese să îi îndeplinească orice dorință și, spre marea ei dezamăgire, Silas îi ceruse ca Vâlvele să nu îi mai atace pe locuitorii Castelului. Câțiva ani mai târziu, după ce devenise Vâlva Mamă, Morwenna se ținuse de cuvânt, deși nimeni nu știa cât vor fi lăsați în pace și, în general, oricine se ferea să le supere cu ceva pe Vâlvele Pădurii.

Morwenna începu să vorbească — avea o voce joasă, melo-dioasă — și toată lumea o ascultă, într-o tăcere respectuoasă.

— Mergeți într-o călătorie lungă și văd că nu va fi lipsită de unele necazuri. Trebuie să știți trei lucruri. Întâi, că o veți căuta și găsi pe sora voastră în Port. Apoi, că un bărbat înalt și negricios, un străin pentru mulți dar nu pentru toți, o va căuta și el pe sora voastră în Port.

Morwenna se opri. Băieții așteptară într-o tăcere respectuoasă să le spună care era al treilea lucru, dar Morwenna rămase tăcută, pierdută în gânduri, privind dansul frunzelor pe cer.

În cele din urmă, Septimus zise:

— Iertare, Vâlvă Mamă, dar care e cel de-al treilea lucru pe care trebuie să îl știm?

— Cum? tresări Morwenna, ieșind din starea de reverie. Al treilea lucru? A, da: să nu mergeți la circ.

Nicko izbucni în râs. Septimus îl înghionti cu cotul și îi spuse:

— Nik, fii cuviincios. Nu e nimic de râs.

— Ba da, pufni Nicko, scuturat de râs.

Se rostogoli în iarbă și se întinse pe burtă, acoperindu-și capul cu mâinile și râzând cu sughițuri.

— Îmi cer scuze pentru fratele meu, Vâlvă Mamă, zise Septimus necăjit. Azi-noapte era cât pe ce să fie mâncat de un jder și de aceea a cam luat-o razna.

Septimus îl înghionti din nou pe Nicko, dar fără rezultat. Nicko nu se mai putea stăpâni — guița ca un porc la troacă.

Morwenna zâmbi:

— Nu-ți face griji, Septimus. M-am învățat cu ciudățeniile tinerilor Heap. Poate că înainte să vină frații tăi să stea în Pădure nu aș fi înțeles, dar acum, crede-mă, nu mă mai mir de nimic dacă e vorba de un Heap. Sunt cu toții fiii tatălui lor. Iar Nicko nu face decât să râdă. Nu e nimic rău în asta.

Morwenna se ridică în picioare. Respectuoși, Septimus, Jo-Jo, Marissa și Băiatul Lup săriră și ei în picioare. Nicko era tot întins pe iarbă, scuturându-se de râs.

— Băieți, spuse Morwenna, ne vom mai întâlni. Uite, zise ea punând în palma lui Septimus câteva frunze uscate, acestea

îți vor vindeca julitura pe care ți-ai făcut-o azi-noapte când ai căzut și umflătura de la gleznă.

— Mulțumesc, Vâlvă Mamă, spuse Septimus.

Îl ridică pe Nicko de pe jos. Lacrimile i se prelingeau pe obraz și de-abia mai putea să se țină pe picioare de atâta râs.

— Am să îl iau pe fratele meu de aici, Vâlvă Mamă. Îmi cer iertare pentru purtarea lui necuviincioasă. Mulțumesc pentru sfaturi.

— Urmează-le, Septimus, și vei găsi ceea ce cauți, zâmbi Morwenna. Mergeți cu bine, băieți. Drum bătut! încheie ea, apoi se întoarse și dispăru în cort.

Nicko ieși cât putea de repede dintre corturi și se aruncă la pământ. Se tăvăli prin iarbă și se rostogoli pe panta înverzită a dealului, tot cutremurat de râs. Septimus îl ajunse din urmă.

— Nicko, îl muștră el. Nu se poate să râzi de o Vâlvă Mamă. Pentru nimic în lume.

— Îmi... îmi pare rău, Sep, dar n-am putut... erați toți atât de serioși... și ea... cu aerul ei de vrăjitoare... noi stăteam, și așteptam... și când am zis că ne spune ceva cu adevărat important... ea a zis... a zis...

— Nu mergeți la circ! cedă Septimus și, înăbușindu-se de râs, se rostogoli și el după Nicko.

— V-ați purtat foarte necuviincios cu Vâlva Mamă, zise Jo-Jo îmbufnat când ajunsese și el împreună cu Băiatul Lup la poalele dealului. Marissa e neagră de supărare. Zice că nu ar fi trebuit să vă aduc aici.

— Hai, Jo-Jo... *hî, hî...* nu fi caraghios, zise Nicko printre sughituri.

— Acum plecați? întrebă Jo-Jo pe un ton care însemna că asta și spera. Vă duc la barcă.

Nicko și Septimus dădură din cap. Amândoi voiau să iasă din Pădure și să o găsească pe Jenna înainte să se însereze.

Jo-Jo aruncă o privire înspre Băiatul Lup:

— Îl mai luați cu voi sau rămâne aici?

Septimus se uită spre Băiatul Lup și văzu că acesta îl fixa cu ochii lui adânci, negri. Nu se simțea deloc bine sub privirea aceea. Gândea că Băiatul Lup ar fi trebuit să se obișnuiască până acum cu roba lui de Ucenic, doar nu era *chiar* atât de ciudată.

— Rămâne aici, zise Septimus.

— Dar, Sep, avem nevoie de el. De asta am și venit aici, zise Nicko. Fără el nu o putem găsi pe Jenna. Urma are mai mult de o zi. Doar Băiatul Lup poate găsi o urmă atât de veche.

— Acum știm unde e Jenna, răspunse Septimus. E în Port.

Nicko tăcu o clipă.

— Să nu îmi spui că o crezi pe vrăjitoarea aia nebună!

— Nicko! Nu e nebună.

— Dar e o vrăjitoare. Ba mai rău, o Vâlvă a Pădurii. Știi că aveau obiceiul să fure copii. Iar dacă era un băiețel, îl lăsa pradă jderilor. Dacă te rătăceai prin Pădure și le întrebați care e drumul, sfârșeați într-o Capcană a Vâlvelor, o groapă adâncă. Mătușa lui Bo Picioruș a petrecut două săptămâni într-o astfel de groapă și...

— Bo și *mai cum?*

— Picioruș, cel mai bun prieten al Jennei. Nu se poate să nu îl știi. Un băiat simpatic, cu păr roșu.

— Nik, fii atent. Noi vrem să o găsim pe Jenna. Ai uitat? De asta am venit. Iar pe Morwenna o cred. Chiar și Marcia recunoaște că Morwenna are darul ghicitului, iar Marcia e din cei care cred că Vâlvele fac degeaba umbră pământului. Eu cred că Jenna e în Port.

— Nu văd de ce s-ar fi dus acolo. Portul e o groapă de gunoi.

— Trebuie că Simon a dus-o acolo, ca să o predea străinului care spuneai că întrebă de ea și despre care Morwenna a

zis că e în căutarea Jennei. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede cu putință.

— Bine, oftă Nicko. Să mergem în Port.

Jo-Jo îi conduse până la plaja unde era priponită barca lor, iar Băiatul Lup, în ciuda celor spuse de Septimus, veni după ei. Apoi, după ce Nicko dezlegă barca și Jo-Jo îi împinse în apă, Băiatul Lup făcu pe neașteptate o săritură și ateriză în barcă, tocmai când curentul o purta spre mijlocul râului.

— Hei! strigă Nicko văzând că barca se leagănă periculos. Ce e cu tine?

Băiatul Lup se ghemui pe punte, ca un animal sălbatic, și îl privi atât de atent pe Septimus că acesta nu mai putu suporta.

— Nu te mai holba la mine! țipă el.

Băiatul Lup nici nu clipi. Îl privea fix pe Septimus făcându-l să se înfioare. Amintiri vechi îi reveneau în minte. Mai fusese o dată aici. Într-o barcă. Pe râu. La marginea Pădurii. Cu Băiatul Lup.

Îl trecu un fior rece. Se lăsă jos lângă Băiatul Lup și îl privi și el cu atenție.

— Patru-zero-nouă? șopti.

Băiatul Lup dădu din cap și vorbi pentru prima oară după patru ani.

— Tu, zâmbi el, ești patru-unu-doi.

Apa care se retrăgea îi purtă în jos pe râu. Băiatul Lup și Septimus stăteau pe punte, ținându-se pe după umeri și zâmbind cu gura până la urechi.

— La fel arătai și tu când te-am găsit, zise Nicko gânditor. Nu scoteai o vorbă. Ne priveai cu ochi de nebun, de mi se făcea pielea de găină.

— Îmi pare rău, spuse Septimus. Nu mi-am dat seama.

— Nu ne-am supărat. De fapt, ne plăceați, dar nu înțelegeam de ce nu vorbești. Probabil că din cauza Armatei. Trebuie că a fost îngrozitor.

— A fost, spuse Băiatul Lup încet, încă neobișnuit cu sunețul vocii lui. Nu te puteai încrede în nimeni. Dar eu aveam încredere în Băiatul 412.

În barcă se lăsă liniștea. Nicko își făcu de lucru cu pânzele, iar Septimus stătea cu ochii la râu. După o vreme, Septimus îi spuse Băiatului Lup:

— Am încercat să îi conving să ne întoarcem după tine, crede-mă. Dar *nu au vrut*. Cadetul-Șef râdea. Ne-a spus că așa

sunt exercițiile Scapă-Cine-Poate. Iar tu ai fost prima victimă. Era foarte bucuros. Am încercat să sar după tine, dar Cadetul-Șef mi-a ars una de am leșinat. Mi-am revenit doar când barca a tras la mal și m-au aruncat în apă. Îmi cer iertare, ar fi trebuit să te salvez.

Băiatul Lup rămase tăcut o bucată de vreme, apoi răspunse:

— Nu, *eu* ar fi trebuit să te salvez. Eu scăpasem din Armată și tu rămăsesesi acolo. În dimineața următoare te-am zărit în Pădure, dar mi-a fost frică să nu fiu văzut, așa că am stat ascuns. Dacă te-aș fi salvat am fi fost amândoi liberi. Nu doar eu.

— Nu are importanță, spuse Septimus. De fapt, dacă m-ai fi salvat nu aș fi aflat cine sunt. Iar acum suntem amândoi liberi.

— Liberi..., murmură Băiatul Lup, privind visător cum barca tăia apa verde, îndreptându-se spre Port.

✦ 24 ✦ ÎN PORT

Fusese o zi lungă și fierbinte. Jenna, Stanley și TUNET mergeau pe plajă. Marea era calmă, cu sclipiri albastre sub soarele de vară, iar dunele de nisip se întindeau cât vedeai cu ochii. Jenna tocmai îi dăduse lui TUNET apa care mai rămăsese în plosca umplută la izvor în dimineața aceea. O întoarse cu

gura în jos ca să vadă dacă mai era ceva pentru ea și Stanley, dar nu se mai scuseră decât câteva picături de apă cu rugină, coclită.

Supărată, puse plosca la loc în traistă întrebându-se — nu pentru prima oară — dacă ideea lui Stanley de a ajunge în Port mergând de-a lungul plajei fusese într-adevăr bună.

Jenna descoperise repede că pentru un cal e foarte obositor să meargă prin nisipul moale. Îl dusesese pe Tunet până la marginea apei care se retrăgea, unde nisipul ud era mai tare. Dar spre sfârșitul după-amiezii veni fluxul. Apa acoperi o bună parte din plajă, și Tunet înainta cu greu prin nisipul fin adus de vânt dinspre dune.

Soarele coborâse aproape de linia orizontului și Tunet era obosit de mersul îndelung prin nisip, când Jenna zări cu bucurie Portul, profilat pe cerul roșu al apusului. Era obosită, cu pielea arsă de soare, dar nu înceta să îl încurajeze pe Tunet, îndemnându-l să meargă mai departe.

Stanley era treaz de-a binelea.

— Totdeauna mă simt bine când dau cu ochii de Port, spuse el, ridicându-se în șa în spatele Jennei și privind vioi în jur. Sunt atâtea lucruri de făcut, atâția șobolani de revăzut. Sigur, nu de data aceasta. Acum am treabă. Cine ar fi zis? Șobolan Secret trimis într-o misiune Găsește-și-Adu pentru Casa regală. Ce debut în noua mea carieră! Am să îi arăt eu lui Dawnie. Și proastei de soră-sa. Îhî!

— Dawnie? întrebă Jenna, aplecându-se și bătându-l pe Tunet pe gât.

— Consoarta mea. Adică fosta mea consoartă. Acum stă la sora ei, Mabel. Între noi fie vorba, îi cam pare rău. Ha! Nu e ușor să trăiești cu o șobolăniță precum Mabel. De fapt, dacă vrei să știi, e o șobolăniță imposibilă.

Stanley aruncă o privire spre Jenna, întrebându-se dacă ar fi dispusă să audă câteva istorioare despre firea lui Mabel și hotărî că nu e cazul, pentru că Jenna părea obosită și preocupată.

— Nu mai avem mult până în Port, zise el în schimb.

— Bine, spuse Jenna, arătându-se mai încrezătoare decât era de fapt.

Judecând după umbrele dunelor care se lungeau văzând cu ochii și briza rece care adia dinspre mare, nu avea cum să ajungă la căsuța Mătușii Zelda înainte de căderea nopții. Va fi nevoită să petreacă noaptea în Port, dar unde? Jenna auzise de la Nicko multe povestiri despre viața deocheată din Port — era plin de contrabandiști, tâlhari, hoți de buzunare și borfași, haïmanale și cerșetori, care pândeau cu toții clipa potrivită ca să sară pe orice străin, luându-l prin surprindere la căderea nopții. Ce să facă?

— Hai, TUNET, zise ea. Trebuie să ajungem înainte să se lase noaptea.

— Peste puțină, chițai Stanley satisfăcut. Mai avem de mers cel puțin o oră, dacă nu mai mult.

— Mulțumesc, Stanley, zise Jenna, privind neliniștită înapoi, căci simțise brusc că e cineva pe urmele ei.

Când TUNET ajunse pe plaja plină de pietre a orașului se făcuse noapte. O luară în sus pe drumul dinspre sud, care mărginea Portul. Copitele lui TUNET bocăneau pe pietrele pavajului și Jenna era speriată de cât zgomot făceau. Mahalalele Portului erau cufundate în întuneric și nefiresc de tăcute. De-o parte și de alta a străzilor înguste se ridicau depozite dărăpănate, atât de înalte că străzile semănau cu niște defileuri, aducându-i aminte Jennei de Tărâmurile Rele. Majoritatea clădirilor erau părăsite, dar când zgomotul copitelor lui TUNET se izbea de zidurile de piatră și răsuna pe stradă, Jenna zărea ici și colo, în câte o fereastră, o siluetă care îi privea de sus și le urmărea pașii.

Stanley o înghionți pe Jenna în spate.

— Au! țipă ea.

— Ce sari așa? Eu sunt.

— Îmi pare rău, Stanley. Sunt obosită și locul ăsta îmi dă fiori. Nu știu unde o să dorm la noapte. N-am mai stat niciodată singură aici, zise Jenna, dar apoi își dădu seama că nu mai stătuse *nicăieri* singură.

— Ei, păi de ce nu ai spus așa? Credeam că vom sta la Marele Staroste sau la altă persoană sus-pusă.

— Nu, mormăi Jenna.

— Sunt sigur că i-ar face mare plăcere să afle că o persoană de rangul tău e în ograda lui, ca să zic așa. Nu încape îndoială că ar fi onorat să...

— Nu, Stanley, îl întrerupse Jenna hotărâtă. Nu vreau să știu nimeni că sunt aici. Nu știu în cine pot avea încredere.

— Câtă dreptate ai, zise Stanley. Îmi dau seama că domnul Heap te-a speriat oleacă. Nici nu e de mirare. E o persoană foarte neplăcută. Ei, în acest caz îți propun să mergem la Florrie Bundy. Are o casă ceva mai departe de locurile umblate, lângă docuri, iar în spate sunt niște grajduri unde poți să lași calul. Te duc acolo, dacă vrei.

— O, mulțumesc, Stanley, spuse Jenna, simțind că i se ia o piatră de pe inimă.

De-abia atunci își dădu seama cât de îngrijorată fusese că nu va avea unde sta. Acum nu mai voia decât să găsească o cameră și să doarmă.

— Să nu crezi că e ceva de soi, o avertiză Stanley. Nu e chiar curat lună. De fapt, e chiar murdar, aş putea zice. Şi nici nu e un loc tocmai onorabil, aşa cum o ştiu eu pe Florrie. Dar e o fată destul de bună la suflet.

Jenna era atât de obosită că nu îi mai păsa de nimic.

— Să mergem acolo, Stanley, zise ea.

Stanley o conduse pe Jenna prin labirintul de depozite vechi până ajunseră la docurile din partea comercială a oraşului, unde activitatea era în toi. Aici ancorau corăbiile înalte, venite după luni întregi pe mare, încărcate cu ierburi exotice şi mirodenii, cu mătăsuri şi ţesături fine, cu lingouri de aur sau argint, smaralde şi rubine şi perle din Insula Mării de Sud. Pe când Tunet se apropia de docuri, Jenna văzu o corabie uriaşă, cu etrava frumos sculptată în chip de femeie cu plete negre. O grămadă de oameni se învârteau pe acolo, descărcând marfa. Cheiul era luminat cu torţe care aruncau umbre jucăuşe peste mulţimea de marinari, hamali şi ajutoarele lor, ce viermuiau ca furnicile, urcând şi coborând pasarela, încărcăţi cu fel şi fel de lucruri.

Tunet se opri când ajunse la mulţimea de oameni, nemaiputând să înainteze, iar Jenna trebui să aştepte până când mulţimea se risipi, ca să poată merge mai departe. Privea fascinată cum patru marinari se căzneau să coboare un cutăr

de aur masiv. În spatele lor venea clătînându-se un hamal care căra o vază aproape de două ori mai mare ca el, din care săreau bănuți de aur la fiecare pas. După el alerga un băiețel care culegea bănuții și îi băga fericit în buzunare.

Când bogățiile ajungeau pe uscat erau cărate la capătul docului, unde dispăreau în spatele ușilor masive ale unui depozit uriaș, luminat de torțe. Uitându-se la mulțimea de bogății care intrau în depozit, Jenna văzu la ușă o femeie impozantă, îmbrăcată într-o tunică lungă, albastră, la mâneci cu treste galbene de Vameș-Șef. În dreapta și în stânga ei, doi funcționari stăteau la niște pupitre înalte, fiecare având în față o listă lungă, care creștea văzând cu ochii. Când un obiect prețios intra în depozit, Vameșa le spunea funcționarilor ce să scrie. Din când în când, un bărbat înalt, negricios, îmbrăcat într-o robă roșu-închis, de croială străină, o întrerupea. Vameșa părea enervată de sâcâiala bărbatului și nu îl lăsa să oprească șirul de instrucțiuni pe care le dădea funcționarilor. Jenna își dădu seama că bărbatul era proprietarul corabiei, care contesta evaluarea încărcăturii.

Într-adevăr, așa era. Ori de câte ori o corabie ancora în Port și încărcătura era pusă la păstrare în depozit, o listă era dată proprietarului, iar Alice Nettles, Vameșul-Șef al Portului, o

păstra pe cealaltă — împreună cu cheia depozitului — până când cădea la învoială cu proprietarul cu privire la taxele ce trebuiau plătite. Negocierea putea dura câteva minute, dar putca și să nu se încheie niciodată, totul depinzând de cât de repede dorea proprietarul să preia încărcătura. Sau de cât de încăpățânat era. Chiar în seara aceea, Jenna trecuse pe lângă vreo duzină de depozite pline ochi de mărfuri care putrezceau și care fuseseră aduse de corăbii cu sute de ani în urmă.

După cât se părea, majoritatea bunurilor fuseseră descărcate; pe chei, un supraveghetor începu să-i plătească pe unii dintre lucrători. Acum, că lucrurile se mai liniștiseră și lucrătorii aveau timp să se uite în jur, unele priviri se îndreptară spre Jenna. În fața depozitului, străinul înalt care stătea lângă Alice Nettles își luase ochii de la mărfuri, spre ușurarea lui Alice. Își întorsese atenția spre fata spre care se îndreptau ochii tuturor. Coronita de aur din părul ei negru, tunica de un roșu viu, brodată cu fir de aur care sclipea în lumina torțelor, felul în care se ținea pe cal, cu pelerina albastră căzându-i pe umeri, nu puteau să nu atragă privirile. Bărbatul îi spuse ceva lui Alice Nettles. Ea păru surprinsă și dădu din cap, fără să își ia însă ochii de la un elefant mare de aur care tocmai era adus în depozit. Omul plecă de lângă ea.

Între timp, Jenna își dădu seama de privirile care se îndreptau spre ea. Se dădu repede jos pe cal, îl luă de hățuri și porni prin mulțimea de lucrători. Stanley, care rămăsese în șa, îi arăta pe unde să o ia.

— Puțin la stânga. Nu, nu, puțin la dreapta. *Dreapta* am vrut să zic. A, uite acolo un loc mai liber. *Acolo*. Ai trecut de el. Acum trebuie să te întorci.

— Of, taci odată, Stanley, își pierdu Jenna răbdarea.

Dintr-odată o cuprinse neliniștea. Era sigură că e urmărită. Nu își dorea decât să iasă din mulțime, să sară pe cal și să fugă de acolo.

— Nu voiam decât să te ajut, se bălbâi Stanley.

Jenna nu îl mai luă în seamă, încercând să își croiască drum singură.

— Mă scuzați... îmi pare rău, nu pot să trec... mulțumesc... mă scuzați...

Aproape că ieșise din mulțime, căci vedea în față un loc liber. Nu mai trebuia decât să treacă prin grupul de marinari care se străduiau să descâlcească o parâmbă și după aceea era liberă. Dar oare de ce rămânea Tunet în urmă tocmai acum, când avea nevoie să meargă mai repede?

— Hai, îl îndemnă Jenna arțăgoasă.

Simți că cineva trăgea de hățuri, se întoarse să vadă cine e și i se tăie respirația. O mână mare apucase hățurile. Ridică ochii, așteptându-se să vadă un marinar supărat că Tunet călcase pe parâmă, dar se trezi față în față cu străinul pe care îl văzuse stând lângă Vameșul-Șef.

— Dă drumul, îi spuse ea supărată. Dă drumul hățurilor.

Străinul ținea mâna pe hățuri și nu o slăbea pe Jenna din ochi.

— Cine ești? întrebă el în șoaptă.

— Nu te privește, îi tăie Jenna vorba, hotărâtă să nu arate cât îi e de frică.

Străinul dădu drumul hățurilor, dar rămase cu ochii la Jenna. O privea atât de atent că Jenna se simți stânjenită. Fâstăcită, se uită în jur, sări repede în șa și îl îndemnă pe Tunet la trap, îndepărtându-se de străin cât putea de repede.

— Aici la stânga. Am spus *stânga!* țipă Stanley, agățându-se cu toată puterea de urechile lui Tunet.

Tunet o luă la dreapta.

— Nici nu știu de ce îmi mai bat capul, făcu Stanley.

Jenei nu îi păsa însă în care parte merge. Oriunde era bine, atâta vreme cât se îndepărta de străinul cel înalt.

‡ 25 ‡
CASA PĂPUȘILOR

— **N**u m-am rătăcit, spunea Stanley indignat. Un membru al Serviciului Secret Șobolănesc nu se rătăcește niciodată. Pur și simplu reexaminez situația.

— Atunci dă-i bătaie și reexaminează-o mai repede, zise Jenna, privind înapoi pe stradă, până nu ne ajunge din urmă bărbatul care era la docuri. Sunt sigură că vine după mine.

Stanley și Jenna se aflau în mijlocul Uliței Frânghierilor, în apropiere de Fundătura Tavernelor, cel mai rău famat cartier din Port. Jenna se dăduse jos de pe Tunet la insistențele șobolanului, care susținea sus și tare că dărăpănătura din fața lor e casa cu camere de închiriat a lui Florrie Bundy. Din păcate, lucrurile nu stăteau deloc așa. Casa aparținea vestitului Sobor al Vrăjitoarelor din Port, care erau orice, numai Vrăjitoare Albe nu. În plus, nu le pica bine să le bată un șobolan la ușă în toiul nopții. Stanley scăpă ca prin urechile acului să nu fie preschimbât în broască râioasă. De fapt, doar iuțeala Jennei — care scosese o jumătate de coroană și răscumpărase de la vrăjitoare farmecul de preschimbare în broască — îl salvase.

— Nu înțeleg, mormăia Stanley cu glas tremurat, trecându-și laba pe față ca să se asigure că are încă blană de șobolan și nu negi de broască. Eram *sigur* că asta e casa lui Florrie.

— Poate că a fost, îi răspunse Jenna, dezamăgită. Poate că vrăjitoarele au transformat-o și pe ea în broască.

Pe stradă era un du-te-vino neîntrerupt. Un circ dădea spectacol pe un tăpșan aflat chiar lângă Port și o mulțime de oameni se îndreptau într-acolo, flecărind și împingându-i pe Jenna, Tunet și Stanley într-o parte sau alta.

Din hărmălaia de voci, două anume îi atraseră atenția Jennei.

— Dar a zis să nu mergem *la circ*.

— Hai, lasă. O să ne distrăm. Doar nu ai de gând să ieși în serios toate prostiile pe care ni le-a zis?

Jenna cunoștea bine acele voci. Se uită prin mulțime, dar nu văzu nimic.

— Septimus? Nicko? strigă ea.

— Ce ciudat, Sep, se auzi o voce venind din spatele unei femei grase, care se apropia de Jenna, în mână cu două coșuri mari pentru picnic. Mi s-a părut că ne-a strigat cineva.

— Probabil că mai sunt și alții cu aceleași nume.

— Nimeni nu are nume atât de ciudate ca noi, Sep. Mai ales ca al tău.

— Dacă vrei să știi, și Nicko e un nume ciudat. Al meu măcar înseamnă ceva.

Acum Jenna era sigură. Deodată văzu părul bălai al lui Septimus apărând de după unul dintre coșuri. Se repezi și îl apucă de haină.

— Septimus! țipă ea. Tu ești... oh, Sep!

Septimus o privea și nu îi venea să își creadă ochilor.

— Jen? făcu el uimit. Bine, dar... Jen, nu ți s-a întâmplat nimic. Ești aici. Nu pot să cred.

Jenna îl strânse pe Septimus în brațe, cât putea de tare. Apoi Nicko sări pe ei, cât pe ce să îi strivească.

— Hei, hei! Te-am găsit, *te-am găsit*. Ce faci, Jen? Ce s-a întâmplat?

— Vă spun mai târziu. El e cu voi? adăugă ea când îl văzu pe Băiatul Lup, care se ținuse deoparte, stânjenit.

— Da. Îți povestim mai târziu, rânji Nicko.

— Vă supărați dacă vă rog să luați piciorul de pe coada mea? îl întrebă Stanley pe Nicko, fiindcă acesta, de bucuros ce era, nu se uitase pe unde merge și îl călcase pe coadă.

Nicko se uită în jos, iar Stanley îl privi furios.

— Mă doare, zise el. Ai picioare foarte grele.

— Scuze, spuse Nicko și își trase piciorul. Ia uite, Jen! Țsta e Șobolanul Mesager.

— Șobolan Secret, îl corectă Stanley. Merg oriunde. Fac orice.

— Dar nu găsești casa lui Florrie Bundy, zise Jenna.

— Ba am găsit-o, se îmbătoșă Stanley, arătând spre o clădire bătătoare la ochi, aflată chiar lângă casa Vrăjitoarelor.

Nu se putea să nu o vezi, căci fiecare cărămidă de pe fațadă era vopsită în altă culoare, iar pe ușă era o firmă pictată de mână pe care scria:

CASA PĂPUȘILOR
CAZARE ȘI MASĂ PENTRU MUȘTERII FINI
NU SE DĂ CREDIT

— A vopsit-o de când nu am mai fost pe aici. I-a schimbat și numele. Haideți după mine.

Zece minute mai târziu, rândașul îl dusesese pe Tinet în grajdul din spatele casei, iar Sora Meredith — o femeie mătăhăloasă, cu părul vâlvoi și ochi tulburi de nebun — le spunea că preluase casa de la Florrie nu cu mult timp în urmă. Sora Meredith numărase cu grijă, și încă de trei ori, banii pe care i-i dăduse Jenna, după care îi vârâse într-un buzunar adânc al șorțului de o curățenie îndoielnică.

Acum, Jenna, Septimus, Băiatul Lup și Stanley urcau scările pline de praf în urma Sorei celei corpolente.

— Va trebui să mergeți în mansarda alăturată, le spuse, strecurându-se pe după un colț deosebit de strâmt. E ultima cameră rămasă. Aveți noroc. Astă-seară hanul e plin, mai ales că a venit ciroul în oraș. Foarte mulți spectatori trag aici, da, da.

— Într-adevăr? spuse Jenna politicoasă, călcând cu grijă peste o păpușă foarte mare, întinsă pe o treaptă a scării.

Casa era plină de sus până jos cu păpuși de toate formele și mărimile. Unele erau închise în cutii de sticlă, altele îngheșuite unele peste altele în hamacuri atârdate de tavan, altele prinse în cuie pe pereți. Și scările erau pline de păpuși, iar Nicko reușise deja să calce pe vreo două. Septimus se căznea să nu se uite la ele, căci îl lua cu fiori. Aveau ochi de mort, iar când trecea pe lângă ele simțea că privirca lor îl urmărea totuși.

— Fii atent la copilașii mei! se răstii Sora Meredith la Nicko, văzându-l cum calcă pe încă o păpușă. Dacă se mai repetă, ai zburat afară de aici, băiete.

— Mă scuzați, mormăi Nicko, întrebându-se de ce voia Jenna să stea într-un loc atât de ciudat.

În cele din urmă, ajunseră la ultimul etaj, dar chiar atunci se auzi o bătaie puternică la ușa de la intrare. Sora Meredith se aplecă peste balustradă și strigă la servitoarea care locuia în dulapul de sub scară.

— Nu mai sunt locuri libere, Maureen. Spune-le să spele puțină.

Maureen se repezi să deschidă ușa. Jenna se uită peste balustradă, curioasă să vadă cine ar fi putut dori să stea în Casa Păpușilor. Când slujnica slabă și timidă deschise ușa, Jenna se

sperie și se trase înapoi. Acolo, în prag, stătea chiar persoana de care se temuse — străinul de la docuri.

— Ce s-a întâmplat, Jen? șopti Nicko.

— O... omul de la ușă. E cel care m-a urmărit de la docuri încoace. Vrea să pună mâna pe mine.

— Cine e, Jen?

— Nu știu, dar cred că se cunoaște cu Simon.

— Puțin îmi pasă cu cine se cunoaște, don'șoară, îi tăie Sora Meredith vorba. În seara asta nu stă aici.

De jos se auzea vocea pițigăiată a lui Maureen.

— Îmi pare rău, domnule. Astă-seară nu avem locuri.

Străinul vorbea gâfâind, agitat:

— Nu vreau să stau peste noapte, domnișoară. Voiam numai să întreb de cineva. Mi s-a spus că o domnișoară cu un cal stă...

— *Spune-i să își ia tălpășița, Maureen!* urlă Sora.

— Ăăă... mă scuzați, domnule. Vă rog să vă luați tălpășița, spuse Maureen cu voce plângăcioasă și trânti ușa.

Îngrozită, Jenna văzu că străinul continua să bată la ușă, dar Sora Meredith nici nu voia să audă.

— Du-te și aruncă-i în cap o găleată de apă murdară de la vase, Maureen! țipă ea înfuriată.

Maureen plecă după găleată, iar Sora Meredith se întoarse spre oaspeții ei.

— Veniți după mine, vă rog, spuse ea și ieși pe o fereastră înaltă.

Jenna, Nicko și Septimus schimbară priviri pe furiș. Să iasă după ea pe fereastră? *De ce?*

Capul Sorei Meredith apăru în cadrul ferestrei.

— Da' haideți odată, că nu o să stau toată noaptea aici, bombăni ea. Veniți sau nu? Dacă nu veniți, îi dau camera domnului care tocmai a bătut la ușă. Ce copii nerecunoscători!

Jenna ieși repede pe fereastră.

— Nu, nu i-o dați. Venim.

Un podeț îngust de lemn ducea până la mansarda alăturată, trecând de la Casa Păpușilor la casa vecină. Septimus nu reuși să treacă decât ținându-se de Băiatul Lup și ferindu-se să se uite în jos, ca să nu vadă cât de sus se aflau. La capătul podețului, Sora Meredith deschise o altă fereastră.

— Aici e. Treceți pe lângă mine și intrați. Nu pot să îmi pierd noaptea intrând și ieșind pe ferestre.

După părerea lui Septimus, era mult mai cumplit să te strecuri pe lângă Sora Meredith, pe un podeț îngust care se legăna la fiecare pas, decât să fii înconjurat de jderi. Jenna îl

trase, Nicko îl împinse, până când, cu picioarele moi, căzu pe fereastră în mansardă și rămase întins pe podea, tremurând, cu ochii la tavanul pătat de igrasie.

„Asta a fost”, își zise el. „Am să rămân aici pe vecie. Nici vorbă să mai trec podețul înapoi.”

După ce intrară cu toții, Sora Meredith aruncă o privire înăuntru.

— Regulele de comportare sunt afișate pe ușă, le spuse ea. Dacă nu le respectați vă treziți în stradă. S-a înțeles?

Dădură cu toții din cap.

Sora Meredith continuă în stil negustoresc:

— Micul dejun se servește doar între șapte fix și șapte și zece. Apa caldă curge între patru și patru jumătate după-amiaza. Nu aveți voie să aprindeți focul, să cântați și să dansați. Chiriașii din mansardă trebuie să nu uite că, deși sunt oaspeții Casei Păpușilor, se află de fapt pe proprietatea Soborului Vrăjitoarelor din Port și rămân aici pe riscul lor. Direcțiunea Casei Păpușilor nu poate fi trasă la răspundere pentru urmările acestei învoielii. A, să nu uit. Vreți să vă gătesc șobolanul pentru cină? Nu cred că iese decât puțină supă, dar Maureen o poate pregăti pentru voi, dacă vreți. Eu și Maureen ne dăm în vânt după supă de șobolan. Îl iau cu mine, da?

— Nu! țipă Jenna, punând mâna pe Stanley. Adică, mulțumesc, sunteți foarte amabilă, dar nu prea ne e foame.

— Păcat. Poate mâine, la micul dejun. Noapte bună.

Sora Meredith trânti fereastra și plecă înapoi spre Casa Păpușilor pe podețul care se legăna periculos.

— Mmm, ce loc plăcut, Jen, rânji Nicko.

POTAIA

A doua zi dimineata, chiar
pe când o lumină rozalie
începu să bată dinspre
răsărit pe Ulița Frân-
ghierilor, o mingiuță verde
fosforescentă veni de-a
dura pe mijlocul străzii,
fără să facă niciun zgo-
mot, și se opri în fața casei

Soborului Vrajitoarelor din Port.

Potaia se opri o clipă, sărind pe loc și cântărind situația. Era mulțumită de ea, fiindcă știa că aproape ajunsese la destinație. Din momentul în care Stăpânul ei o aruncase afară împreună cu Semnul, urmasse întocmai nu numai pașii Jennei, ci și

ritmul călătoriei ei, mergând mai repede sau oprindu-se, exact cum făcuse ea.

În acea clipă, mînea verde se oprise chiar în locul unde, nu cu mult timp în urmă, Jenna îl întrebuse pe Stanley dacă nu cumva s-a rătăcit.

Acesta era modul de a acționa al Mingii de Urmărire, și era extrem de eficient, deși uneori mai apăreau și probleme. De exemplu, în după-amiaza aceea, drumul pe care o luase Jenna fusese acoperit de un val înalt de zece picioare, odată cu venirea mării. Potaia pierduse multă vreme, și mai pierduse încă o dată pe atît pînă se despotmolise din nisip. Știa că întârzierea îl va înfuria pe Stăpîn și de aceea se grăbea să ducă la bun sfârșit sarcina încredințată. Se duse țopăind pînă la ușa casei Vrăjitoarelor din Port, dar ceva îi spunea că ar face mai bine să plece de acolo. Tocmai când se pregătea să se îndepărteze, ușa se deschise brusc, o mână ieși afară și o înhăță.

— Am pus mîna pe ea! țipă un glas triumfător de vrăjitoare.

Furioasă, Potaia se zbatu să scape, dar vrăjitoarea o ținea bine.

— Pe ce ai pus mîna, Lînda?

Atunci Potaia văzu că mai era o vrăjitoare, ceva mai bătrână, care făcu o mutră speriată când prima îi arătă ce prinsese.

— Pe Soborul meu, vrei să ne bagi în mormânt pe toate?

— Ce palavre îndrugi acolo? se răsti vrăjitoarea cea tânără. Crăpi de ciudă că ți-a scăpat șobolanul ăla ceva mai devreme. Oricum, asta e mîngea *mea*. Așa că valea!

— Linda, de dragul Soborului, dă-i drumul. E a Stăpînului. E o Mînge de Urmărire plecată în misiune. Dă-i drumul pe loc!

Vrăjitoarea dădu drumul Potaiei de parcă ținuse în mână un cartof fierbinte. Mîngea se scutură și sări înapoi pe stradă, de unde se îndreptă țopăind spre Casa Păpușilor. Vrăjitoarele o priviră fascinate cum sare puțin pe loc, iar apoi, la al treilea salt, cum se strecoară prin cutia de scrisori și dispăre înăuntru.

— Ce păcat că nu era pentru una din noi, zise vrăjitoarea cea bătrână. Am fi păstrat-o pentru Stăpîn. Ne-ar fi ținut minte de bine.

— Nu suntem niciodată la locul potrivit și la timpul potrivit, oftă Linda cătrănită și trânti ușa cât putea de tare.

— Nicko, șopti Jenna. *Nicko!*

— Cee?

— Nicko, bate cineva la fereastră.

— E Sora cea nebună, Jen. Culcă-te, mormăi Nicko somnoros din celălalt capăt al camerei murdare, unde adormise pe o saltea plină de cocloașe.

Jenna se așeză pe marginea patului ei, la fel de plin de cocoloașe, și își trase pelerina pe umeri. Se uită în întuneric, cu inima bătându-i tare, și trase cu urechea. După zgomot, s-ar fi zis că Sora se juca cu o minge în fața ferestrei. Ce o fi apucat-o? Nu părea că face prea multă mișcare. Apoi, când ceața somnului se risipi, Jenna înțelese: *Potaia*.

Jenna sări din pat și se împiedică de Septimus, care dormea pe jos învelit într-o pătură. Se duse de-a bușilea până la fereastră, ținând capul cât mai jos, cu speranța că Potaia nu o va vedea, deși bănuia că nu avea nicio importanță dacă Mîngea de Urmărire o vedea sau nu. Știa că e acolo.

Apoi Jenna călcă pe ceva moale și viu. Vru să țipe, dar o mână îi astupă gura. Simți miros de pământ reavăn și văzu doi ochi mari privind-o.

— Șșș, făcu Băiatul Lup, care era întins sub fereastră și o asculta pe Potaie de câteva minute bune. E Ceva afară. Am mai văzut-o o dată prin Pădure.

— Știu, răspuse Jenna în șoaptă. A venit după mine.

— Vrei să o prind? întrebă Băiatul Lup, cu ochii lucind în lumina verzuie care străbătea prin geamul soios.

Afară, Potaia lumina din ce în ce mai tare. Găsise vânatul, iar acum își aduna energia ca să îl însemne. Odată ce îl însemna, se putea întoarce la Stăpân, cu misiunea îndeplinită. Din

acel moment vânatul era însemnat și Stăpânul știa unde să îl găsească.

— Chiar poți să o prinzi? se minună Jenna, gândindu-se că Potaia era prea iute pentru Băiatul Lup.

— Cât ai zice pește, zâmbi Băiatul Lup și dinții îi sclipiră verzi în lumina pe care o arunca Potaia. Ia să vezi.

Mai iute chiar decât vrăjitoarea, Băiatul Lup deschise fereastra și o prinse pe Potaie dintr-o singură mișcare. Apoi trânti fereastra la loc.

— Prinde-! strigă Septimus ridicându-se de pe jos, cu ochii larg deschiși, dar încă visând.

— Ce? mormăi Nicko. Ce... ce... e? Jen? Cine s-a făcut verde?

Băiatul Lup arăta foarte ciudat. Lumina verde a mingii pulsa în mâna lui, făcând-o să pară transparentă, roșie-verzuie, și arătându-i oasele de sub piele. Și restul corpului băiatului începu să capete o culoare verde, îngrozitoare, pe măsură ce Potaia își aduna energia ca să scape.

Mingea de Urmărire era furioasă. Era atât de aproape și totuși atât de departe, căci, dacă nu însemna vânatul, nu îi era de niciun folos Stăpânului. Ar fi fost tot atât de folositoare ca și o minge veche de tenis, și tocită pe deasupra. Potaia știa

totul despre mingile vechi de tenis, fiindcă fusese ea însăși o astfel de minge. Îi datora totul Stăpânului ei, Simon, și nici prin cap nu îi trecea să îl dezamăgească. Nimic nu o putea opri să însemneze vânatul. *Absolut nimic.*

Băiatul Lup se străduia să o țină. Măinile lui puternice, vânoase, prinseseră Potaia într-o strânsoare de fier. Numai că Potaia își aduna toată energia și, încet dar sigur, începu să se încingă. Era riscant, dar Mingea de Urmărire ar fi riscat mai degrabă să se transforme în cauciuc topit decât să nu îi dea ascultare Stăpânului.

— De ce ți-s mâinile verzi, 409? întrebă Septimus, care nu se trezise de tot și mai credea că e încă în dormitorul Armatei Tînere, alături de 409.

— Nu știu. De la **Ceva**. Jenna mi-a spus să o prind și am prins-o. Dar se cam încinge.

— E Potaia, spuse Jenna în șoaptă. Mingea de Urmărire a lui Simon. A trimis-o să mă găsească. Ce facem cu ea?

Septimus se trezi într-o clipă.

— Să nu cumva să te atingă, Jen. I-a pus **Semn**. Ai grijă să nu te atingă, ai înțeleș?

— Nici nu îmi doresc, zise Jenna cutremurându-se. Ce lucru îngrozitor...

— Dacă nu te atinge, nu va putea să se întoarcă la Simon să îi spună unde ești. Poți fi liniștită. Ai înțeles?

Dar Jenna numai liniștită nu putea fi. Era palidă, tremura și căpătase și ea o culoare verzuie.

— Au..., mormăi Băiatul Lup. *Vai!*

— Ce e cu tine? îl întrebă Nicko.

— Au... se încinge, nu mai... pot să o țin... Aaaaa! strigă el și dădu drumul Mingii de Urmărire, arătându-le palmele arse până la carne vie.

Potaia ardea atât de tare că te dureau ochii să o privești — era roșie ca fierul scos din foc. Cât ai clipi, se repezi la Jenna, sări în sus și îi atinse brațul. Jenna țipă de durere și spaimă. Mîngea se izbi de geam, îl sparse, țâșni afară, pe podețul de lemn, lăsând flăcări în urmă, apoi sări jos, pe grămada de gunoi a vrăjitoarelor, de unde se auzi un fâșâit puternic. Stătu acolo, afundată într-o grămadă de frunze de ceai, oase de iepure și capete de broască, așteptând să se răcească.

După care ieși voioasă afară din grămada de gunoi, se scutură de frunzele de ceai care i se lipiseră de blană și plecă ținându-și înapoi la Stăpânul ei, Simon Heap.

CASA VRĂJITOARELOR DIN PORT

În mansardă se
lăsă liniștea;
cu toții erau încă
buimăciți. Câteva clipe după
aceea, Septimus șopti îngrozit:

— Podul! A luat foc!

Nicko întoarse ochii de la Jenna,
care se ținea cu mâna de locul unde

Potaia îi lăsase o arsură rotundă, ca un bănuț, și urmări privirea lui Septimus. Prin gaura pe care Potaia o făcuse în podeț ieșeau flăcări și, chiar sub ochii lor, podețul vechi de lemn fu cuprins de flăcări și se prăbuși la pământ cu o bufnitură puternică.

— Aoleu..., murmură Septimus.

— O să ardem ca șobolanii, zise Nicko.

— Mă rog, ce au a face șobolanii aici? întrebă Stanley revoltat. Dacă vreți să știți, numai domnul Heap e de vină. Mă întreb ce o să zică băbăția când o vedea că i-a luat foc podul.

— Mă doare în cot de ce o să zică băbăția, îi răspunse Nicko. Asta să ne fie grija! Ai uitat unde suntem?

— Prizonieri, fără putință de scăpare, la mansarda cartierului general al Vrăjitoarelor din Port, zise Septimus posomorât.

— Întocmai, făcu Nicko.

Se lăsă din nou liniștea. Băiatul Lup își îndesă mâinile arse la subraț ca să îi mai treacă durerea. Se muta de pe un picior pe altul, încercând să nu se gândească la cât de tare îl dureau. Jenna își lăsă grijile ei deoparte și se duse lângă el.

— Te doare tare? îl întrebă ea.

Băiatul Lup dădu din cap scrâșnind din dinți.

— Ar trebui să îți facem un bandaj, zise Jenna. Ca să nu te rănești și mai tare. Dă mâinile înapoi.

Își scoase cingătoarea de mătase aurie de la brâu și o rupse cu dinții în două.

Septimus și Nicko o priveau cum înfășoară cu grijă mâinile arse ale Băiatului Lup în fâșiile de mătase aurie, dar gândul le era în altă parte. Își băteau capul cum să scape din casa vrăjitoarelor.

— Ia ascultați, zise Septimus în șoaptă.

— Ce? răspunse Nicko la fel.

Jenna și Băiatul Lup ciuliră și ei urechea. Ce auzise Septimus?

— Auziți ceva? murmură Septimus.

Tăcură cu toții, încordați, așteptând să audă... ce? Pași în fața ușii? Pe Simon Heap la fereastră? Pe Sora Meredith care descoperise că podul ei se făcuse scrum? După câteva minute, Nicko șopti:

— Nu aud nimic, Sep.

— Tocmai. Nimic.

— Of, Sep. Credeam că ai auzit ceva. Să nu mai faci asemenea glume.

— Dar tocmai despre asta vorbesc, nu înțelegi? Podul s-a prăbușit cu zgomot chiar în spatele casei lor, dar vrăjitoarele nici nu s-au mișcat. Nici măcar nu au aruncat o privire pe fereastră. S-a făcut ziuă și trebuie că s-au dus la culcare. Marcia mi-a spus că Vrăjitoarele întunecate dorm în timpul zilei și nu se apucă de treabă decât noaptea. Asta înseamnă că putem ieși. E foarte simplu.

— Ce spui? E oare așa *simplu* să treci printr-o casă veche, unde podelele scârțâie, care e împânzită de capcane și pe deasupra plină de vrăjitoare care abia așteaptă să pună mâna pe tine și să te preschimbe într-o broască? E chiar așa simplu să ieși pe ușa din față, mai mult ca sigur încuiată cu cine știe ce vrajă rea? Floare la ureche!

Jenna, care tocmai termina de bandajat palmele Băiatului Lup, ridică ochii:

— Nu fi atât de răutăcios, Nik. Oricum, nu avem de ales. Suntem nevoiți să trecem prin casa vrăjitoarelor. Doar dacă nu vrei să faci o săritură de vreo douăzeci de picioare până în casa aceea înfiorătoare, plină de păpuși.

Câteva minute mai târziu erau cu toții în coridorul întunecos, plin de pânze de păianjen. Nicko era invizibil. Făcuse

Farmecul de Dispariție și Tăcere, care îi reușise cu ajutorul lui Septimus. Acesta îi repetase de nu știu câte ori:

— Nik, fii atent. E așa: **Nevăzut, neauzit, neșoptit și nerostit**. Și trebuie să îți și închipui că așa se întâmplă. Dacă doar repeți ca un papagal e degeaba.

Până acum vraja funcționa — reușiseră cel puțin să iasă din cameră fără să stârnească **Scârțâitul ușii**. Jenna și Septimus aveau și ei câte un **Farmec de Dispariție**, care nu era tăcut, dar se hotărâseră să nu îl folosească, pentru că nu li se părea cinstit să îl lase pe Băiatul Lup pradă vrăjitoarelor.

Acum rămăseseră nehotărâți în prag, neștiind încotro să o apuce, fiindcă era greu de spus pe unde ar fi putut urca sau coborî. Vrăjitoarelor din Port le plăcea la nebunie să își reamenajeze casa, deși cei mai mulți nu ar fi zis că ce făceau ele se numea reamenajare. De-a lungul anilor, Soborul schimbase casa într-un labirint de coridoare care nu duceau nicăieri sau de scări răsucite care de obicei se sfârșeau înainte să ajungă la alt etaj sau se opreau la o fereastră. Unele uși dădeau în camere din care vrăjitoarele scosese planșeul și nu mai apucaseră să pună altul la loc. Din pereți ieșeau fel de fel de țevi care picurau, iar la fiecare pas scândurile podelei păreau gata să cedeze și să te arunce la etajul de dedesubt. Pe lângă „amenajări”, casa

era plină de Belele, Pocinogi și Băgăcioși, al căror singur scop era să pună bețe în roate oricărui străin intrat acolo.

Un Băgăcios mic, albastru, stătea atârnat de o sfoară prinsă în tavan, chiar în fața ușii pe care ieșiseră. Băgăciosul era o lighioană cât se poate de dezagreabilă, cu un singur ochi, acoperită cu țepi și solzi de pește; singurul lui scop în viață era să împiedice pe oricine să facă ceea ce își propusese, dar ca să reușească, trebuia ca persoana respectivă să îl privească, fie și o clipă. Jenna nu băgase de seamă că e acolo și se lovise cu fruntea de el. Se dăduse îndată înapoi dar era prea târziu: ridicase privirea și văzuse ochisorul albastru ca o mărgică al Băgăciosului uitându-se la ea. Băgăciosul se puse pe treabă, mulțumit peste poate. Începu să sară de colo-colo prin fața ei, bolborosind ca un copilăș.

— Sălu' mâna, fetițo. Țe fați? Te-ai pieldut? Uuu, te azuut, da, da.

— Taci din gură, se răsti Jenna la el cât îndrăzneala de tare și încercă să se ferească.

— Uuu, nu e mumos. Eu te azuut, da, da. Uuu...

— Sep, nu poți să faci ceva să nu mă mai písălogească? Dacă nu, îl strâng de gât.

— Mă gândesc. Stai liniștită și nu îi da atenție, Jen.

— Uuu. Țe băiat lău. Lăăău...

— Sep, făcu Jenna scoasă din sărite. Ce aștepți? Scapă-mă de el! Acum pe loc!

— Nuu scăpa, eu te *azuut*, uuu.

— Taci odată!

— Jen, Jen, nu-î face jocul. Asta și vrea: te scoate atât de tare din fire că nu mai poți face nimic. Lasă-mă o clipă, mi-a venit o idee.

— Uuu. Țe băiat lău. Ale o *idee*, uuu.

— Sep, să știi că îl omor, *zău* așa.

— Uuu, țe fetiță *lea*. Nu e mumos. Uuu.

Septimus scotocea prin chimirul lui de Ucenic.

— O clipă, Jen, să îmi gădesc **Amuleta pe Dos**. A, uite-o.

Scoase o **Amuletă** mică, triunghiulară, și o ținu în palmă, cu vârful ascuțit spre **Băgăcios**. Acesta o privea bănuitor.

— Țe ale băiatu' lău acolo? întrebă cu voce plângăcioasă.

Septimus nu răspunse. Trase aer în piept și îngână rar și încet, ca să nu le trezească pe vrăjitoare:

Băgăcios plecticos, te lasă de glume,
Să uiți chiar acum de ce ești pe lume.

— Vai de mine, zise Băgăciosul cu voce pierdută. Parcă mă furnică...

— Bun, spuse Septimus. Cred că are efect. Ia să vedem.

— Ai grijă, Sep, zise Jenna, care se mai liniștise acum că nu mai era pisălogită.

Septimus murmură un Farmec Scut simplu și își îndreptă privirea spre Băgăcios.

— Bună dimineața, zise acesta pe un ton vesel. Cu ce vă pot fi de folos?

— Da' știi că ai început să fii priceput la Magie? zise Jenna admirativ.

Septimus zâmbi. Se simțea bine când vedea că îi iese un farmec. Băgăciosul atârna de tavan, așteptând răbdător un răspuns.

— Ai putea să ne arăți pe unde e ieșirea? îl întrebă Septimus politicos.

— Cu plăcere, răspunse Băgăciosul. Vă rog să mă urmați.

Se desprinse de sfoară și ateriză ușor în fața lor, pe cele patru picioare ca de păianjen. Apoi o luă la fugă și, spre mirarea tuturor, sări printr-o trapă deschisă.

— Hai, repede după el, zise Septimus. Tu ia-o înainte, Nik, așa vom fi cu toții tăcuți.

Coborâra în urma Băgăciosului pe o scară lungă de lemn, cam șubredă, dar care ducea până la parterul casei. Scara se hâțana și se legăna, neobișnuită cu greutatea — căci niciuna dintre vrăjitoare nu avusese curajul să o încerce — dar ajunseră cu bine jos, deși Septimus tremura din toate încheieturile.

Când pășiră jos de pe scară, din întuneric îi întâmpină un cor de șuierături care nu prevesteau nimic bun. Băiatul Lup șuieră și el.

— Ce a fost asta? întrebă Jenna.

— Pisici, răspunse Septimus. Sunt o groază. Șșș, 409, nu le stărnî.

Băiatul Lup știa însă mai bine ce face. Pisicile tăcuseră, speriate de șuieratul celei mai mari și grozave pisici pe care o văzuseră vreodată.

Băgăciosul așteaptă până când coborâra toți de pe scară:

— După cum vedeți, doamnelor și domnilor, ne aflăm acum în bucătăria Soborului, în jurul căreia se învârt toate activitățile casnice. Urmați-mă, vă rog, și vă voi conduce spre ieșire.

Bucătăria Soborului mirosea a untură râncedă prăjită și a mâncare pentru pisici. Era prea întunecoasă ca să se poată

vedea ceva, în afară de licărul cărbunilor în sobă și lucirile verzi ale ochilor unei armate de pisici care îi urmăreau cum traversau în Tăcere camera.

Ieșiră din bucătărie ținându-se după Băgăcios, care mergea iute pe un coridor îngust. Era greu de văzut încotro mergeau, căci casa era foarte întunecoasă și mohorâtă. Ferestrele erau acoperite cu pânze negre, iar pe pereții vopsiți în cafeniu-închis atârnavu câteva tablouri prăfuite și crăpate reprezentând vrăjitoare, broaște râioase și lilieci. Chiar când dădeau colțul, se auzi un scârțâit, o rază de lumină în care dansa praful căzu pieziș pe podea, se deschise o ușă și o vrăjitoare ieși cu pas șovăielnic.

Nicko rămase ca de piatră, iar Septimus, care nu îl văzuse, se izbi de el, urmat imediat de Jenna și Băiatul Lup. Stanley, care alerga în fața lui Nicko, fu prins în raza de lumină.

Vrăjitoarea făcu ochii mari văzându-l, iar Stanley rămase și el cu ochii la ea.

— Hopa! Tu trebuie că ești șobolanul meu, zise vrăjitoarea cu o voce cântată, neobișnuită. Ia să te preschimb eu într-o broască grasă.

Stanley deschise și închise gura, dar nu putu scoate niciun sunet. Vrăjitoarea clipi încet, apoi se întoarse și privi la

Septimus, Jenna și Băiatul Lup, care se trăseseră înapoi, la întuneric.

— Ți-ai adus și prietenii... mmm... miam, miam. Copii... Nouă ne plac copiii, da, da. A, și uite-l și pe Băgăciosul meu, pe care l-am atârnat aseară...

— Bună, Veronica, zise Băgăciosul cu muștrare în glas. Iar umbli în somn prin casă?

— Mmm, murmură vrăjitoarea. Umblu în somn... ce frumos...

— Hai, acum du-te în pat, zise Băgăciosul supărat, înainte să cazi iar prin trapă și să trezești toată casa.

— Daaa... mă duc la culcare... noapte bună, Băgăciosule, mormăi vrăjitoarea și plecă târșându-și picioarele, cu ochii larg deschiși, ațintiți ea știa spre ce.

Jenna și Băiatul Lup se lipiră de perete ca să îi facă loc.

— Pfu! făcu Septimus când îndrăzni să respire din nou.

— Pe aici, vă rog, dacă nu vă supărați, doamnelor și domnilor, zise Băgăciosul cu vioiciune și dispăru după o perdea groasă, neagră, întinsă de-a latul coridorului.

Septimus, Jenna, Băiatul Lup și nevăzutul și tăcutul Nicko trecură și ei dincolo de perdea și scoaseră un oftat de ușurare: se aflau în fața ușii de la intrare.

Băgăciosul se urcă pe ușa ca o șopârlă pe perete și se apucă grăbit să desfacă mulțimea de zăvoare, lacăte și lanțuri cu care era închisă ușa. Jenna îi zâmbi lui Septimus: în scurtă vreme vor fi afară.

Deodată se dezlănțui o hărmălaie asurzitoare.

— Au! Ajutor! *Ajutor!* Sunt atacat! Lasă-mă! Lasă-mă! se auzi un glăscior subțire, metalic. (Unul dintre lacăte avea Alarmă.)

— Șșș, Donald, îi spuse Băgăciosul enervat. Nu mai face atâta gălăgie. Eu sunt.

Dar lacătul nu se lăsă convins, ci se văietă mai departe:

— Auu, uuu, uuu, *ajutor!* Aaauuu, *ajutor!*

Deasupra capetelor auziră pași alergând și zgomot de voci agitate. Soborul Vrăjitoarelor din Port se trezise. Câteva clipe mai târziu se auzi un bufnet de pași coborând scara, după care un trosnet de lemn rupt și un țipăt.

— Daphne, tâmpito ce ești! De-abia pusesem treapta aia și acum uite, ai rupt-o.

Daphne gemu în chip de răspuns.

Apoi se auzi o altă voce țipând:

— Simt miros străin aici. Miros de șobolan. Fuga, fuga! Să ieșim prin spate!

Se auzi un zgomot ca și cum o turmă de elefanți tropăia la etajul de sus. Casa se cutremura sub picioarele lor. Soborul Vrăjitoarelor din Port se pusese în mișcare.

— Aaaau... aaauu..., se jeluia lacătul.

— Sep, se întoarse Jenna speriată spre el. Nu poți face nimic?

— Nu știu. Mă gândesc. Ia stai puțin.

Septimus scormoni prin chimirul lui de Ucenic și scoase un pachetel pe care scria **Praf de Grăbit**. Turnă puțin în palmă și îl aruncă peste **Băgăcios**. Acesta tuși, bolborosi, dar apoi se apucă de treabă cu atâta viteză că părea doar o pată albăstruie zvâcnind încoace și încolo pe ușa, trăgând zăvoarele, descuind lacătele și desfăcând lanțurile. Iar în tot acest timp lacătul urla de le spărgea urechile:

— Aaaauu... aaauu... *ajutooor*... Aaaauu... aaauu...
ajutooor... Aaaauu... aaauu... *ajutooor*...

Jenna auzi pașii vrăjitoarelor răsunând pe pardoseala bucătăriei, dar chiar în acel moment ușa se deschise larg, turtindu-l pe **Băgăcios** de perete. Cât ai clipi, Jenna, Septimus, Nicko, Băiatul Lup și Stanley fură afară și o luară la fugă pe Ulița Frânghierilor, de-abia îndrăznind să arunce o privire înapoi, de teamă să nu vadă un șir de vrăjitoare alergând după ei.

În casa Soborului Vrăjitoarelor din Port, podeaua holului de la intrare cedă în sfârșit, după ce fusese roasă ani de zile de colonia de cari uriași pe care o ținea Daphne, și întreg Soborul se prăvăli la subsol, unde avu norocul să aterizeze în balta făcută de o țeavă de canal care picura de multă vreme.

DRUMUL DE PIATRĂ

Jenna, Septimus, Nicko, Băiatul Lup și Stanley o luară pe Drumul de Piatră care ducea din Port spre Mlaștinile Ierboase. Jenna mergea înaintea, iar în spatele ei venea TUNET, scuturând din cap și pufnind pe nări în aerul rece al dimineții, bucuros că în sfârșit scăpase din grajdul urât mirositor din spatele Casei Păpușilor, în care își petrecuse noaptea.

Jenna stăruise să se ducă să îl ia și pe TUNET cu ei. Îi era teamă că, dacă îl lasă acolo, Sora Meredith ar fi fost în stare să

îl dea pe un preț bun la prăvălia din port care vindea plăcinte cu carne. Așa că, ajungând la capătul Uliței Frânghierilor și văzând că vrăjitoarele tot nu ieșeau după ei, Jenna se furișase pe aleea de pământ bătut din spatele caselor și îl luase pe TUNET de acolo.

Drumul de Piatră mergea de-a lungul digului înalt care mărginea câmpurile în partea dinspre Port. Prin ceața dimineții, Jenna vedea cortul decolorat al cercului și îi venea în nări mirosul ierbii călcate în picioare de mulțimea îngrămădită la circ în seara dinainte. Priveliștea era tihnită, dar Jenna nu se putea bucura de ea: rana făcută de Potaie pe braț o înțepa și îi amintea că Simon îi lăsase un **Semn**; tresărea la cea mai mică mișcare sau zgomot neașteptat. De aceea, când văzu cu coada ochiului ceva mic și negru, care scotea un fel de zăngănit și se îndrepta spre ea, se sperie și îl apucă pe Septimus de braț.

— Au! țipă Septimus. Ce s-a întâmplat, Jen?

Jenna se ascunse în spatele lui. Ceva venea drept spre ea.

— Au, au, dați-o jos de pe mine! Dați-o jos de pe mine! țipa Jenna, căznindu-se să scape de o insectă mare, cu țepi, care i se așezase pe umăr.

Băieții se aplecară și se uitară curioși la găngania care căzuse pe spate în praf și acum flutura încet din picioare, scoțând un bâzâit slab.

— Credeam că a murit, zise Septimus, împungând-o cu degetul.

— Cum o fi ajuns aici? întrebă Nicko clătinând din cap.

Băiatul Lup se uita și el la gânșanie. Nu prea era bună de mâncat. „Are carapacea prea groasă”, se gânșea el. „Și mai are și țepi. Nu m-aș mira dacă ar avea și un ac otrăvit.”

Jenna aruncă o privire peste umerii lor.

— Ce e? întrebă ea.

— E Gânșania ta Protectoare, zise Septimus.

— Nu se poate!

Jenna îngenunche, ridică binișor gânșania și o puse în palmă. O șterse de praf cât putu de bine și după câteva clipe, sub ochii lor uimiți, gânșania se ridică și se apucă, destul de nesigură, să își curețe aripile, bâzâind și foindu-se de colo-colo. Apoi, deodată, izbindu-și aripile de carapacea verde cu un clămpănit triumfător, gânșania își luă zborul și se așeză la locul convenit ei, pe umărul Jennei, exact așa cum făcuse cu mai bine de un an în urmă, când fusese creată în căsuța Mătușii Zelda. Jenna simți că îi mai vine inima la loc. Acum avea cu ce să se apere dacă — sau poate când — va veni Simon după ea.

Calul cel mare, cu șobolanul cocoțat în șa și cei patru copii mergând alături, înainta agale pe Drumul de Piatră. Trecuseră acum de câmpiile din jurul Portului și ajunseseră la întinderile de stuf din care locuitorii Portului făceau acoperișuri, coșuri, rogojini și tot felul de alte lucruri trebuincioase. Când soarele se ridică, ultimele scame de ceață dispărură de deasupra întinderilor de stuf care creșteau aproape cât vedeai cu ochii. Dincolo de ele se aflau Mlaștinile Ierboase, învăluite încă într-o ceață groasă.

Stanley voia să treacă cât mai nebăgat în seamă. Nu prea era în apele lui, căci recunoscuse drumeagul care ducea la cocioaba lui Jack cel Smintit unde, cu un an în urmă, petrecuse cele mai nenorocite șase săptămâni din viața lui, prizonier într-o cușcă. Nu reușise să scape decât după ce slăbise într-atât că putuse să se strecoare printre gratii.

După câteva ceasuri, când văzu că pădurea de stuf se rărea și vântul îi aduse în nas mirosul jilav al Mlaștinilor Ierboase, Stanley își mai veni în fire. Știa că acum era departe de Jack cel Smintit. Puțin după aceea Drumul de Piatră se sfârși. Mai departe era un drum plin de bălți și noroi. Se opriră cu toții.

Jenna duse mâna la ochi să se apere de soare și privi spre Mlaștini. Inima i se strânse: nu avea nici cea mai vagă idee

unde s-ar putea afla cărarea spre căsuța Mătușii Zelda. Ultima oară când fusese aici cu Nicko, în timpul Marelui Îngheț, totul era acoperit de gheață și locurile arătau complet altfel.

Septimus veni lângă ea.

— Credeam că ne va aștepta Smârcanul, zise el nedumerit. Sunt sigur că Mătușa Zelda știe unde suntem.

— Hm, nu, nu cred că știe, Sep, îi răspunse Jenna. Nu mai aude chiar atât de bine și îi e greu să **asculte**. O să-l trimit pe Stanley să-i spună unde ne aflăm.

— Poftim? Am auzit bine? spuse șobolanul, nevrând să își creadă urechilor.

— Da, Stanley, m-ai auzit cât se poate de bine, răspunse Jenna. Vreau să te duci la Căsuța Păzitoarei și să îi spui Mătușii Zelda că suntem aici.

— Mă scuzați, Maiestate, dar, cum v-am mai spus, eu nu merg în mlaștini...

— Dacă eu îți cer să mergi în mlaștini, Stanley, te duci. Ai înțeles?

— Ăăă..., făcu Stanley, luat pe nepregătite.

— Iar dacă nu faci ceea ce îți cer, vei fi dat afară din Serviciul Secret Șobolănesc.

— Dar...

— E limpede?

Lui Stanley nu-i venea să creadă ce aude. Nici lui Septimus sau Nicko, de altfel. Niciodată nu o văzuseră pe Jenna atât de pornită.

— E limpede, Stanley?

— Ca lumina zilei, răspuse Stanley, uitându-se amărât spre Mlaștini și recunoscând cu admirație, deși îi venea greu, că Jenna le va da mult mai mult de furcă decât fosta Regină, mama ei.

— Atunci p-ací ți-e drumul, zise Jenna. Vezi să îi spui Mătușii Zelda să îl trimită pe Smârcan înspre Port, cu o canoe. Și nu pierde vremea pe drum. Simon m-a însemnat, sau nu cumva ai uitat?

Îl urmăriră cu toții pe șobolan, care o luă la fugă pe drumul plin de noroi, făcu o săritură în rogozul de la marginea mlaștinii și dispăru.

— Sper să se descurce, zise Jenna, privind cu mâna streasă la ochi în direcția în care dispăruse Stanley.

Nu îi făcuse plăcere să îl amenințe pe Stanley, dar își dăduse seama că e singura cale. Știa că, din momentul când Potaia o însemnase, nu era decât o chestiune de timp până să o găsească Simon, și dorea să fie în siguranță, în Căsuța Păzitoareii.

— E un șobolan priceput, zise Septimus. Se va întoarce în scurtă vreme cu Smârcanul, ai să vezi.

Se așezară pe marginea Drumului de Piatră. Tunet păștea mulțumit iarba grasă, iar Jenna trecu din mână în mână bidonul cu apă pe care îl umpluse la izvorul din Port, înainte de plecare. Nicko se întinse pe iarbă și privi cerul. Era fericit să petreacă o dimineață întreagă fără să aibă mai nimic de făcut. Băiatul Lup nu se putea odihni; mâinile îl dureau atât de tare că după o vreme se ridică și începu să se plimbe încolo și înapoi ca să nu se mai gândească la durerea care îl chinuia.

Jenna și Septimus, încordați, cercetau din ochi întinderea de stof, căutând să deslușească vreo mișcare. Când și când vântul trecea foșnind printre trestii, un șoarece-de-mlaștină sărea în baltă cu un plescăit surd ori o pasăre țipa jalnic, strigându-și perechea, și de fiecare dată Jenna și Septimus tresăreau. La amiază aerul deveni înăbușitor, vântul căzu și se lăsă tăcerea. Pe Jenna și Septimus îi cuprindea somnul și pleoapele li se lăsau grele. Nicko adormi de-a binelea. Chiar și Băiatul Lup se opri, se întinse pe jos și își afundă mâinile arse în iarba răcoroasă.

Deasupra lor, soarele ardea pe cerul fără niciun nor — iar departe, dincolo de Mlaștinile Ierboase, un punct negru se ivi la orizont.

LUPTĂ ȘI ZBOR

Septimus fu primul care îl zări. Simți ceva întunecat în aer și părul i se ridică pe ceafă. Sări în sus.

— Ce e? întrebă Jenna, trezindu-se brusc. Au, se strâmbă ea, simțind că arsura de pe braț începuse să zvâcnească.

— Uite, acolo, îi arată Septimus punctul negru de pe

cer. Nu îmi place cum arată. E mult prea mare ca să fie o pasăre.

Jenna își frecă brațul și se uită spre cer, în direcția arătată de Septimus. Departe, deasupra Mlaștinilor Ierboase, văzu un fel de pasăre mare, neagră.

— Poate că e un uliu-de-mlaștină..., spuse ea nesigură.

Septimus clătină din cap și se ridică în picioare ca să vadă mai bine, punându-și palma streășină la ochi. Era palid și încordat.

— Cee ee? întrebă Nicko deschizând ochii, încă buimăcit de somn.

Fără să scoată un cuvânt, Jenna arată cu degetul spre forma neagră care se apropia de ei. Băiatul Lup se ridică și el ca să se uite mai bine.

— Curios..., mormăi el ca pentru sine.

— Ce vezi? îl întrebă Nicko, cuprins de îngrijorare; știa că Băiatul Lup avea ochi de șoim.

— Arată ca un liliac foarte mare, dar... ia stați... phii, ce repede zboară... e... nu, nu se poate...

— Ce? întrebă Septimus cu sufletul la gură. Ce nu se poate?

— Un nebun, zboară prin aer.

— Ești sigur, 409?

— Cât se poate de sigur, 412.

— Dar e imposibil. Nimeni nu poate zbura așa... adică... așa, ca o pasăre, spuse Jenna îngrozită.

— Pe vremuri puteau, așa se povestește, zise Septimus mai mult pentru sine.

Forma cea neagră se apropia cu repeziciune și în scurtă vreme își dădură seama că era într-adevăr un bărbat, cu o pelerină neagră fluturând în urma lui, care se învârtea deasupra Mlaștinilor, luând-o încolo și înapoi, privind cu atenție pământul de sub el. Se îndrepta spre Semnul pe care îl făcuse Potaia.

— Da, e Simon, spuse Jenna, nevenindu-i să creadă ce vedea.

— Trebuie să ne ascundem! spuse Septimus. Hai, Jen, repede, în stufăriș!

— Eu nu prea înțeleg de ce vă agitați atât, zise Nicko uitându-se la cel care se apropia. La urma urmei, noi suntem patru, iar el e unul singur — Simon, fratele nostru mai mare, care se crede cel mai deștept. Ei da, a învățat să zboare, și ce-i cu asta? Pun rămășag că și Sep poate zbura. Nu-i așa, Sep?

— Nu, Nik, nu-i așa. Simon chiar zboară. Stăpânește Zborul.

— Dar și tu te poți ridica în aer. Înseamnă că poți zbura.

— Nu mă pot ridica decât câteva picioare de la pământ, Nik. N-aș putea zbura așa nici peste un milion de ani. Nici nu credeam că poate cineva.

Jenna se refugiase lângă Tunet și se ținea de hățurile lui. Se simțea mai în siguranță lângă el și parcă ceva din calmul lui i se transmitea și ei. Septimus stătea lângă ea, hotărât ca de această dată să o apere. Dintr-un buzunar secret al cingătorii de Ucenic scosese cea mai prețioasă Amuletă: o pereche de aripi mici de argint, dăruite lui de Marcia atunci când îl rugase prima oară să îi devină Ucenic. Aripile sclipeau în soare, iar pe ele erau încrustate cu litere de aur cuvintele „Zboară slobod cu mine”.

Septimus încercă să își aducă aminte ce făcuse în dimineața aceea când o dusesse pe Marcia să vadă băltoaca Smârcanului, când ținuse pentru prima oară în palmă Amuleta și simțise cum îl străbate o undă de Magie. Ce mult i se părea că trecuse de atunci! Își amintea că spusese cuvintele în gând și își închipuise că zboară. Atât. Dar asta nu putea fi totul.

— Vezi, știam eu că poți zbura, Sep, spuse Nicko admirativ când Septimus se ridică de-o palmă de la pământ.

Septimus se uită în jos și căzu cu o bufnitură.

În tot acest timp, Jenna nu își luase ochii de la silueta întunecată de pe cer. Acum era îndeajuns de aproape ca să îi vadă părul blond fâlfâind în vânt în timp ce cobora tot mai jos deasupra stufărișului, căutând Semnul. În ultima clipă, chiar când părea că se va izbi de parapetul Drumului de Piatră, Simon se ridică repede în aer, cu o expresie de concentrare încordată pe față. Era prima lui încercare de Zbor. Căzuse de trei ori încercând să își ia zborul din vârful Observatorului și fusese cât pe ce să se zdrobească de una dintre insulițele din mlaștină, care fusese invadată de găini. Nu era nicidecum atât de ușor pe cât îi spusese Hugh Fox.

Simon zbura acum cu oarecare dificultate, parcă s-ar fi luptat cu vântul, și se uita surprins la cei de jos. Văzuse ceva ce nu se aștepta să mai revadă, ceva ce, credea el, fusese devorat de Viermele-de-Pământ care locuia acum în Hrubă (și care urma în curând să dea naștere la zece pui, drept care era foarte prost dispus și tot timpul înfometat).

— Mi-ai luat calul! strigă el la Jenna. *Hoată de cai ce ești!*

Rămăseseră cu toții nemișcați, cu ochii la Simon, care plutea prin aer, și se întrebau ce avea să facă.

— Pleacă și lasă-ne în pace, Simon! strigă Jenna cât putea de tare.

— Atunci să îmi dai calul înapoi! răspunse Simon și, pierzându-și concentrarea, coborî spre pământ.

De fapt, căzu chiar lângă Jenna și își suci glezna. Jenna sări într-o parte, trăgându-l pe Tunet după ea.

— Pleacă, Simon, îi zise Septimus supărat.

Simon râse:

— Crezi că o să plec de frica ta, un mucos din Armata Tânără? Nu prea cred.

Cu o iuțea surprinzătoare, Simon smulse hățurile din mâna Jennei și în același timp o apucă de braț, răsucindu-i-l la spate până când fata țipă de durere.

— Dă-i drumul, nemernicule, îi spuse Nicko pe un ton poruncitor.

Se năpusti la Simon, dar acesta avea un Fulger năucitor pregătit și îl aruncă la picioarele lui Nicko. Fulgerul îl trânti pe Nicko la pământ și îl atinse și pe Băiatul Lup când țâșni în lături. Nicko încercă să se ridice dar nu putu; simțea că e ținut la pământ. Închise ochii, căci lumina îi făcea rău, iar bâzâitul din capul lui îi făcea greață.

— Norocul tău că îmi ești frate, îi spuse Simon, privindu-l cum zăcea, alb la față, în praful drumului. Eu nu îmi vatăm rubedeniile. Mă rog, cel puțin nu le lichidez. Dar alte

rubedenii nu văd pe aici. Văd doar doi copii care ne-au furat numele ca să se împăuneze cu el. Așa cum unul dintre ei mi-a furat și calul.

Simon o strânse și mai tare de braț pe Jenna.

— Dă-mi drumul, Simon, gemu Jenna. Mă doare.

— Nu zău?! *Au!* făcu Simon și duse mâna la gât. Blestemații Tăuni-de-Mlaștină! se văietă el, uitându-se la dâra de sânge care îi rămăsese pe mână.

Nu își dădu seama că Gângania Protectoare a Jennei se așezase pe umărul lui și fusese cât pe ce să îi taie vena jugulară cu sabia ascuțită ca un brici. Acum, Gângania se pregătea pentru o nouă lovitură. Din păcate, își pierduse îndemânarea căci, de când fusese despărțită de Jenna în timpul a ceea ce oamenii numeau acum Marea Furtună, nu mai avusese pe cine să ocrotească și își petrecuse majoritatea timpului fugărind un vechi dușman, pe Vânătorul care ajunsese bufon la circ. Dar Gângania nu o uitase nicio clipă pe Jenna, iar când o văzuse trecând pe lângă cortul cercului știuse că viața ei avea de acum un scop: să o protejeze pe Jenna de dușmani.

Acum ridică din nou sabia ca să îl lovească pe Simon.

— Nu! strigă Jenna, care nu avea inima să o lase săucidă pe cineva pe care ea îl considera frate.

Gângania se opri, nemaîînțelegând nimic. De ce nu era lăsată să ducă treaba la bun sfârșit? Mica lighioană îmbrăcată în platoșă stătea pe umărul lui Simon cu sabia ridicată, cu ochii la gâtul lui, abia așteptând să îl lovească.

— De ce să-ți dau drumul, Prințesă? Nu cred că te doare. De fapt, cred că eu sunt cel care are de suferit, ca de obicei, zise Simon plângându-și singur de milă.

Privi în jur, posomorât. Gâtul îl durea tare de la ceea ce credea el a fi o mușcătură de Tăun-de-Mlaștină, glezna îl săgeta de durere când se sprijinea pe piciorul lovit și, pe lângă toate astea, mai trebuia și să o ducă pe fata cea îndărătnică înapoi în Tărâmurile Rele. De astă dată chiar o să îi facă plăcere să o lase în seama Magogilor.

— Urcă-te pe cal, îi spuse el cu asprime Jennei. Plecăm.

— Nu, nu mergem nicăieri, îi răspunse Jenna cu voce stăpânită.

— Nu o să îmi spui tu mie ce facem și ce nu. Urcă-te pe cal, spuse Simon și o smuci de braț.

— Dacă mai faci așa ceva, Simon, îi spun Gânganiei Protectoare să termine ce a început. N-aș vrea, dar așa voi face.

— Ce Gânganie Protectoare?

Simon se uită precaut în jur și abia atunci își dădu seama ce îl înțepase. Duse repede mâna la gât, prinse Gângania, îi făcu un **Farmec pe Dos** și o făcu cocoloș, după care o aruncă în stufăriș.

— *Asta îți era Gângania Protectoare?* rânji el disprețuitor. Hai, sus pe cal.

— *Urcă-te tu pe cal, se auzi vocea lui Septimus. Apoi pleacă de aici și să nu te mai întorci.*

Jenna și Simon ridicară ochii, uimiți. Septimus plutea la vreo zece picioare deasupra lor.

Cât ai clipi, Simon îi dădu drumul Jennei și se ridică în aer ca să dea piept cu Septimus. Jenna îi văzu pe cei doi frați cum se măsoară din ochi, plutind deasupra pământului. Faptul că Septimus era mai mic de înălțime nu mai avea importanță acum, fiindcă îl privea pe Simon drept în ochi, sfidându-l.

— *Las-o pe Jenna în pace, Simon, spunea Septimus, concentrându-se să vorbească și să plutească prin aer în același timp, lucru mult mai anevoios decât își închipuise, căci, ori de câte ori se gândea ce să spună, vedea că se lasă în jos fără voia lui. Du-te înapoi... hopa... de unde ai venit și... ah... ia-ți **Magia Întunecată** cu tine.*

Ochii lui Simon se întunecară de furie. Septimus văzu că se făcuseră aproape negri și că în ei se aprindeau luminițe verzui, ca fulgerele care străbat cerul pe furtună.

— Pe mine nu mă păcălești; ești un șarlatan, râse Simon batjocoritor. Un pungaș care a furat numele de Heap și titlul de Ucenic. Știi despre ce e vorba: ai dat de una din **Amuletele înaripate**. Niște flecușete, le iei cu duzina pe doi bani. Nu poți să te miști ușor, nu ai viteză și nu te ridici mai sus decât hornul unei cocioabe.

Ca să-și dovedească spusele, Simon țâșni în sus, mult deasupra lui Septimus, apoi coborî și se învârti în jurul lui, bâzâind ca o albină înfuriată.

— **Zborul**, continuă Simon, rotindu-se în jurul lui Septimus și ținându-l captiv în aer, **Zborul**, după cum ar trebui să știe protejatul Vrăjitorului NeObișnuit, este **Arta Pierdută** supremă, pe care eu, și numai eu, am redescoperit-o.

Simon se simți cât se poate de mulțumit de sine când văzu uimirea de pe fața lui Septimus. Știa că îl băgase în sperieți. În cele din urmă, avea parte de distracția mult așteptată.

— N-ai vrea să știi unde am descoperit-o, vierme?

Septimus rămăsese cu ochii la Simon, hotărât să nu îi facă jocul și străduindu-se să se mențină în aer.

— Bineînțeles, continuă Simon, mi-ar plăcea să te trimit acasă la *scumpa* de Marcia și la credincioasa ei **Umbră**, ca să le povestești cum următorul Ucenic NeObișnuit a descoperit **Arta Pierdută** a **Zborului**, numai că, din nefericire entru tine

și încântătoarea domnișoară Overstrand, nu te vei mai întoarce. Vei rămâne aici, printre trestii, alături de Gângania Protectoare. *Pe vecie.*

Simon se opri din învârtit și se propti în fața lui Septimus. Cu o mișcare leneșă băgă mâna în buzunar, în timp ce Septimus nu îl scăpa din ochi, întrebându-se ce va face. Apoi, cu o mișcare iute din încheietură, Simon aruncă un Fulger nimicitor spre Septimus. Acesta reuși să se ferească, iar Fulgerul, cu un bubuit asurzitor, îi trecu pe lângă ureche, părându-i părul și obrazul. Arzând cu o lumină albă, orbitoare, se prăbuși în stufăriș, unde explodă cu un zgomot de tunet, ridicând un jet uriaș de apă măloasă, care căzu pe Băiatul Lup și Nicko, trezindu-i din Năuceală.

Vibrațiile care urmară după trecerea Fulgerului nimicitor îl scuturară atât de tare pe Septimus că, spre groaza lui, își pierdu echilibrul și se trezi proptindu-se de Simon. Într-o clipă, Simon își scoase pelerina și o înfășură în jurul fratelui lui mai mic, prinzându-i brațele în ea. Septimus se zbătu cât putu dar, la o Comandă murmurată de Simon, pelerina întunecată se preschimbă într-un șarpe negru, uriaș, care se încolăci în jurul lui. La fiecare expirație a lui Septimus șarpele îl strângea mai tare, așa că de fiecare dată putea să inspire mai puțin aer. Încet,

încet, șarpele îl secătuia pe Septimus de puteri și acesta nu se putea nicicum împotrivi.

Simon se învârtea în jurul lor și privea jubilând scena, până când o piatră ascuțită îl izbi în mână și îl făcu să se rostogolească pe spate.

— L-ai nimerit! se auzi vocea Jennei de jos. Repede, mai trage-i una!

Băiatul Lup nu așteptă să i se spună de două ori; își pregătea deja praștia. Îndată, o pietricică rotundă îl izbi pe Simon în ochiul drept și îl aruncă la pământ, unde căzu urlând de durere, cu o bufnitură puternică. Șarpele se desprinsese din jurul lui Septimus și își urmă Stăpânul. Căzu și el cu o bufnitură, după care se târî până la stufăriș și dispăru acolo. Septimus, amețit din cauză că nu mai avea aer, pluti încet în jos, până când Jenna, Nicko și Băiatul Lup îl prinseră în brațe și îl așezară pe iarbă. Erau prea preocupați de Septimus, care era palid ca un mort, cu buzele vinete, ca să mai observe că Simon reușise să se ridice în picioare. Doar când auzi tropotul copitelor lui TUNET pe Drumul de Piatră, Jenna ridică privirea.

Simon Heap, acoperindu-și cu o mână ochiul drept lovit iar cu cealaltă strângând hățurile calului, se întorcea în Tărâmurile Rele.

MLAȘTINILE IERBOASE

— **C** *hiar acum?* repeta Stanley nevenindu-i să creadă. Vrei să mă duc înapoi chiar *acum*?

— Exact așa am spus, se răsti la el Mătușa Zelda, care tocmai desfăcuse bandajele de pe mâinile arse ale Băiatului Lup și nu era mulțumită de ceea ce văzuse.

Stanley stătea în pragul Căsuței Păzitoarei, uitându-se afară, la Jenna, la Nicko și la Septimus, care se aflau lângă

Corabia-Dragon. Jenna avea brațul înfășurat într-un bandaj curat, iar lui Septimus îi mai venise culoarea în obraji după ce mâncase una dintre turtițele AntiȘarpe pregătite de Mătușa Zelda. Nicko își bălăcea fericit picioarele în apă.

Stanley privi Corabia-Dragon. Era cea mai frumoasă corabie pe care o văzuse vreodată — iar el văzuse o groază de corăbii. Prova era un gât arcuit de dragon, lung și subțire, acoperit cu solzi verzi, fosforescenți, capul sclipea ca aurul, iar ochii erau verde-închis, culoarea ochilor de dragon. Corpul mare al corabiei, de aur lucitor, sclipea în lumina dimineții. De-a lungul corabiei, de o parte și de alta, erau aripile verzi de piele, strânse acum. La pupă, unde se afla cârma masivă din lemn de mahon, coada dragonului se ridică în aer, cu vârful ascuțit ca o săgeată aruncând sclipiri în lumina soarelui. Era o priveliște frumoasă, tihnită, iar Stanley se simțea în siguranță pe insula Mătușii Zelda. Nu voia să plece, dar Mătușa Zelda avea alte planuri.

— N-are rost să zăbovești, îi spuse ea. Dacă pleci acum poți trece Mlaștina înainte de căderea nopții. Azi e cea mai lungă zi a anului și cea mai prielnică pentru traversarea Mlaștinii. E mult prea cald, așa că toate lighioanele stau ascunse în mâl, la răcoare.

— În afară de Țânțarii Cap-de-Mort, zise Stanley, scărpinându-și supărat o ureche. Un nor întreg m-a urmărit tot drumul până aici. Am mâncărimi pe tot corpul. Ce insecte urâcioase!

— Ți-au intrat pe nas? întrebă Jenna venind lângă el.

— Poftim? făcu Stanley.

— Țânțarii Cap-de-Mort. Ți-au intrat pe nas? Așa fac. Îți intră pe nas și îți curăță tot...

— Jenna, Jenna, te rog. Nu e nevoie de atâtea amănunte. Știm cu toții ce obiceiuri au Țânțarii Cap-de-Mort.

Vocea Mătușii Zelda venea de sub scară, de dincolo de o ușă întredeschisă deasupra căreia scria POȚIUNI INSTABILE ȘI OTRĂVURI SPECIALE. Mătușa Zelda era în dulapul cu otrăvuri, căutând un Unguent pentru Arsură.

— Dar Stanley nu știe, răspunse Jenna.

— Nici nu are nevoie, zise Mătușa Zelda ieșind din dulap cu un borcan mare de unguent rozaliu. Țânțarii Cap-de-Mort nu se ocupă de șobolani. Tocmai încercam să îl conving să se întoarcă la Marcia și să îi spună bieteii de ea — ca și mamei și tatălui tău — că sunteți teferi și în siguranță. Nu e nevoie să îl sperii cu Țânțarii Cap-de-Mort și altele asemenea.

— Și nu vrea să se ducă? întrebă Jenna.

Șobolanul ridică o labă, protestând:

— Mă iertați, zise. Sunt încă aici. Și nu am spus că *nu vreau* să mă duc, Maiestate, ci doar că *aș prefera* să nu mă duc. Dacă nu vă deranjează.

— Ba sigur că mă deranjează, spuse Jenna. La fel și pe Mătușa Zelda.

— Da, cam așa îmi închipuiam și eu. Ei, atunci am plecat. Aveți ceva anume de transmis Vrăjitorului NeObișnuit? Întrebă el fără chef.

— Spune-i Marciei — și părinților mei — că am ajuns cu bine la căsuța Mătușii Zelda, tocmai la timp pentru vizita de Solstițiu.

— Perfect. Așa voi face, Maiestate.

— Bine. Mulțumesc, Stanley. Nu am să uit ce ai făcut, îți promit. Știu că nu îți plac Mlaștinile.

— Nu, deloc, zise Stanley și sări peste prag.

— Stai o clipă, îl strigă Mătușa Zelda și Stanley se întoarse, sperând că ea se răzgândise. Nu vrei să iei un sendvici cu tine? Mi-au mai rămas câteva de la prânz.

— Mm... și cam ce fel de sendvici? Întrebă Stanley precaut.

— Cu varză. Am fiert-o toată dimineața, e fragedă și grozav de gustoasă.

— Sunteți foarte amabilă dar nu, mulțumesc. Am plecat.

Cu aceste cuvinte, Stanley o luă la fugă pe cărare, trecu podul peste Șanțul de Apărare și se afundă în Mlaștină.

— Ei, zise Mătușa Zelda, sper să se descurce.

— Și eu, spuse Jenna.

Spre seară, Băiatul Lup făcu febră. Zăcea pe canapeaua Mătușii Zelda, cu mâinile acoperite cu Unguent pentru Arsuri și bandaje curate, murmurând vorbe fără șir, neștiind ce e cu el. Septimus îi stătea alături, ținându-i o bucată de pânză udă pe frunte, în timp ce Mătușa Zelda răsfoia o carte mare, care se vedea că fusese citită de sute de ori, *Farmacopeea Vracilor și Vrăjitoarelor*.

— E o arsură întunecată, asta e sigur, mormăia ea. Nici nu vreau să mă gândesc cu cine s-a înhăitat Simon Heap. Dacă a reușit să facă o Minge de Urmărire — și încă una foarte eficientă — atunci cine știe câte mai poate să facă.

— Zboară, zise Septimus posomorât, dorindu-și din tot sufletul ca lui 409 să îi scadă febra.

— Zboară? repetă Mătușa Zelda înălțând privirea din carte, cu sprâncenele ridicate și o expresie de uimire și neîncredere în ochii ei albaștri de vrăjitoare. Zboară cu adevărat?

Ești sigur, Septimus? Nu cumva doar plutea prin aer și restul era o iluzie? **Întunecații** sunt foarte pricepuți la iluzii.

— Sunt sigur. Altminteri nu ar fi putut ajunge la noi. Nu ar fi avut cum să traverseze Mlaștinile Ierboase.

Mătușa Zelda răsfoia gânditoare paginile foșnitoare ale *Farmacopeii*, căutând poțiunea potrivită.

— Eu tot nu cred, zise ea, cercetând cu atenție scrisul mărunt de pe pergament și încercând să găsească un simbol anume. Adică, de unde are amuleta?

— Marcia spune că **Amuleta Zborului** nu există. Spune că a fost aruncată în cuptor de Ultimul Alchimist. A **sacrficat-o** ca să fabrice aurul cel mai pur.

— Poate că da, poate că nu, zise Mătușa Zelda.

— Cum așa? întrebă Septimus.

Întotdeauna îl interesase să audă părerile Mătușii Zelda despre **Magie**. Îi plăcea că părerile Zeldei erau diferite de ale Marciei și nu rareori Mătușa Zelda știa lucruri despre care Marcia nu avea habar.

Mătușa Zelda ridică ochii de pe carte și îl privi gânditoare pe Septimus.

— Rămâne între noi, spuse ea încet.

Septimus dădu afirmativ din cap.

— Unii spun că Alchimistul nu a **sacrificat Amuleta Zborului**. A păstrat-o pentru el. Era făcută din cel mai frumos aur care s-a găsit vreodată — din fire de aur pur țesute de Păianjenii din Aurum. Ținea atât de mult la Amuletă că nu s-a putut despărți de ea. Așa că a **ascuns-o**.

— Unde? întrebă Septimus.

Mătușa Zelda ridică din umeri.

— Cine știe? În vârful celui mai înalt copac din Pădure? Sub saltea? În ciorapi?

— A, făcu Septimus dezamăgit, căci se așteptase să afle mai mult.

— Însă..., continuă Mătușa Zelda.

— Da?

— ... eu am crezut dintotdeauna că **Amuleta Zborului** e aici. Septimus rămase cu gura căscată:

— Aici? În Căsuța Păzitoarei?

— Șșș! Da, zise Mătușa Zelda întorcând o pagină și uitându-se cu atenție la formulele scrise pe ea. Desigur, am căutat peste tot, dar problema e că **Amuletele străvechi** provin din Epoca **întunecată a Magiei** și că adesea nu reacționează decât la **Magia Întunecată**, iar asta, Septimus, e ceva ce nu stă în puterea mea și nici nu îmi doresc să stea.

Pânza de pe fruntea Băiatului Lup se încinsese. Cu gândul la Amuleta Zborului, Septimus se ridică, luă bucata de pânză și se duse în bucătărie. O muie într-o găleată cu apă rece de izvor, o stoarse, se întoarse și i-o puse cu grijă pe frunte Băiatului Lup. Acesta nu se mișcă.

— Dar..., începu Septimus.

— Mă gândeam eu că urmează un „dar”, zise Mătușa Zelda zâmbind.

— Dar de ce ai crezut că Amuleta Zborului e aici? Trebuie să fi avut un motiv.

— Păi... știi, Septimus, că Păzitoarele nu au voie să se căsătorească?

— Da.

— Așa și e potrivit, pentru că nu se cuvine ca o soție să aibă secrete față de soțul ei, iar Păzitoarea are multe secrete de păstrat. Dar Broda Pye, una dintre primele Păzitoare, s-a căsătorit în taină cu Ultimul Alchimist. Sunt convinsă că soțul ei a ascuns Amuleta Zborului aici. Și mai cred că Broda a păstrat o parte din ea — dacă e să ne luăm după Jurnalul ei de Păzitoare — așa că se poate ca Amuleta să nu fie întreagă.

— Dar...

— Ce spui? A, cred că am găsit ceva, spuse Mătușa Zelda uitându-se prin ochelari la o pagină înnegrită din *Farmacopeea Vracilor și Vrăjitoarelor*.

— Nu înțeleg de ce nu a ascuns-o în Castel, spuse Septimus. Era primejdios să călătorești cu o Amuletă atât de prețioasă asupra ta. Știu că Mlaștinile erau mult mai rele pe vremea aceea — pline de pești carnivori și tot felul de **Creaturi întunecate**. Crezi că ar fi riscat să piardă Amuleta Zborului într-o Bulboană?

Mătușa Zelda ridică ochii și îl privi pe Septimus peste ochelari.

— Există mai multe feluri de a jupui o pisică, zise ea criptic și, înainte ca Septimus să poată spune ceva, îi aruncă *Farmacopeea* pe genunchi. Ia uită-te la asta, zise arătându-i o pagină scorjită. Cred că am găsit ce trebuia. Include **Remediul pe Dos** al lui Boris Apotecarul, deci are și ceva **întunecat** în compoziție. Ce zici?

— „*Fiertură pentru Arsuri negre — Decocția din Gheară de Pisică*, citi Septimus. *Pentru eficacitate sporită în presupuse cazuri de contaminare întunecată se recomandă amestecarea cu Remediul pe Dos nr. III al lui Boris Apotecarul. Atenție: NU SE FIERBE.*

Vezi Formula Finală la pag. xxxv. Resturile vor fi aruncate cu deosebită grijă.” Phii, fluieră el, pare foarte complicată.

— Chiar este foarte complicată, zise Mătușa Zelda. Îmi va lua o oră întreagă doar ca să o amestec. Dar știu că am toate ingredientele. Țin întotdeauna o sticlură cu Otrava Apotecarului în dulap, iar Gheară de Pistică am cumpărat anul trecut de la iarmarocul care se ține la un an și o zi.

Zicând acestea, se ridică și dispăru în dulapul cu poțiuni.

Septimus rămase lângă Băiatul Lup, care zăcea nemîșcat, palid, arzând pe dinăuntru de febra întunecată. Se uită neli-niștit spre ușa bine închisă a dulapului. Își amintea bine dulapul de data trecută când stătuse la Mătușa Zelda. Era un dulap mic, întunecos, pe rafturile căruia erau înghesuite cele mai prețioase și delicate poțiuni; printr-o trapă din podea ajungeai în tunelul care ducea la străvechiul templu unde fusese zidită Corabia-Dragon timp de multe sute de ani. Pereții tunelului fuseseră luați de ape în timpul Marii Furtuni, iar tunelul dădea acum în grădina cu verze. Mătușa Zelda îl și folosea adesea pe post de scurtătură.

Silueta Jennei apăru în cadrul ușii.

— Cum îi e? întrebă ea îngrijorată.

— Nu prea bine, cred, răspunse Septimus încet. Mătușa Zelda îi pregătește o poțiune foarte complicată.

— Tu ce zici, se va face bine, Sep? întrebă Jenna așezându-se lângă el.

— Nu știu... ah, dar ce repede...

Mătușa Zelda ieșise grăbită din dulap, părând foarte tulburată.

— Limbă-de-Baltă. Am nevoie de Limbă-de-Baltă proaspătă, nu uscată. Dacă puteți crede... *proaspătă!* Ce rețetă! Du-te și roagă-l pe Smârcan. Neîntârziat, te rog.

Septimus sări în picioare.

— Nu, Sep. Tu stai cu el. Mă duc eu, zise Jenna.

— Spune-i Smârcanului că e urgent, strigă Mătușa Zelda după ea. Nu-l lua în seamă dacă face mutre.

Smârcanul chiar făcu mutre. Întâi că Jenna trebui să îl strige de trei ori înainte să iasă din băltoaca de noroi, stârnind un val de bășici de aer.

— Bine, da' un Smârcan nu mai poate dormi în pace nici măcar în cea mai fierbinte zi a anului? se răsti el, clipind supărat din ochii negri, căci îl deranja lumina. *Acu' ce mai vrei?*

— Îmi pare rău, Smârcane, se scuză Jenna, dar Mătușa Zelda are nevoie urgentă de Limbă-de-Baltă și...

— Limbă-de-Baltă? Tre' să plec să cat *Limbă-de-Baltă*?

— Te rog, Smârcane, îi explică Jenna. E pentru băiatul cu mâinile arse. E foarte bolnav.

— Mda. Păi, sigur, îmi pare rău de el. Da' și de mine, că iar ies să mă ardă soarele și pierd și ora de somn. Ca să nu mai zic că tre' să mai și scurm pe sub melcii ăia *scârboși*.

Smârcanul se cutremură de silă și scoase o bulă mare de aer pe nasul lui turtit, ca de vidră. O boare din vestita Răsuflare de Smârcan ajunsese la nasul Jennei, care se dădu înapoi, simțind că o ia cu amețală. Răsuflarea avea efect și mai puternic pe căldură.

— Spune-i Zeldei că-i aduc de-ndat' ce gălesc, zise Smârcanul și se dădu la fund.

Câteva minute mai târziu Jenna îl văzu ieșind în Șanțul de Apărare care înconjura insula. Smârcanul înotă repede prin canalele care duceau de la Șanțul de Apărare spre Mlaștini, până când ajunsese la Groapa de O Sută de Picioare, unde creștea Limba-de-Baltă. Jenna îl mai văzu cum scoate capul din apă, trage aer adânc în piept și dispare în adânc.

Smârcanul își închise urechile și nările și se scufundă ca piatra în Groapa de O Sută de Picioare. Era un scufundător foarte priceput și putea să își țină respirația cel puțin o oră, așa că nu

partea cu scufundatul îi era nesuferită. Ce nu îi plăcea erau vietățile pe care știa că le va găsi pe fundul gropii. Smârcanul nu era scârbos din fire, dar până și el se cutremura când se gândea la Marii Melci Albi de Mlaștină, care erau veșnic pe jumătate putreziți. O grămadă de asemenea melci uriași trăiau pe fundul Gropii și sub ei creștea Limba-de-Baltă, hrănindu-se chiar din carnea lor în putrefacție. Limba-de-Baltă era folosită pentru a mări puterea poțiunilor, dar Limbă-de-Baltă *proaspătă*... Smârcanul clătină din cap dezaprobat. „O fi știind ea Zelda ce face. Cu așa ceva nu e de joacă.”

Jenna se așează pe marginea Șanțului de Apărare, așteptându-l pe Smârcan să iasă la suprafață. Ca să îi mai treacă timpul, culese câteva pietricele și le mângâie ușor, sperând că una dintre ele ar putea fi Pietricica Drumetica a ei. Când împlinise zece ani, Silas îi dăduse în dar o pietricică domestică, dar aceasta plecase la plimbare în timpul Vizitei de Solstițiu a Jennei și nu se mai întorsese. Jenna încă mai spera să o regăsească, dar niciuna dintre pietricelele pe care le mângâiasse nu scosese patru piciorușe, cum făcea Pietricica ei. Oftă și le aruncă una câte una în Șanțul de Apărare, sperând că Smârcanul nu va întârzia foarte mult.

Jenna nu era singura care îl aștepta. Aproape de Groapa de O Sută de Picioare, întins pe un petic de iarbă, se afla un băiat

slăbuț. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni făcuți din petică, care nici nu îi veneau bine, și o tunică largă din pânză groasă, țesută în casă. Oricât se străduise Mătușa Zelda să îl mai îngrașe, Merrin Meredith, fostul Ucenic al lui DomDaniel, rămăsese tot piele și os. Trecuse mai bine de un an de când Mătușa Zelda îl readusese la viață după ce fusese consumat de Stăpânul lui, dar amintirile acelei întâmplări i se mai perindau încă prin fața ochilor și privirea lui rătăcită arăta că le retrăia din când în când. În zilele bune, pe Merrin nu îl supăra tovarășia Mătușii Zelda, dar în zilele rele — cum era chiar aceasta — nu suferea să fie în preajma ei, și de fapt a nimănu-i altcuiva. În zilele rele, Merrin simțea că nici nu există, ca și cum ar fi fost consumat.

Merrin era prost dispus. Fusese prost dispus încă de când sosise șobolanul cel limbut cu solicitarea urgentă ca Smârcanul să se ducă într-o canoe până la marginea dinspre Port a Mlaștinii, să o aducă pe Prințesa cea nesuferită. Merrin se învârtise pe lângă canalul care venea dinspre Port, iar când se ivise canoera simțise că i se urcă sângele la cap.

După cum se așteptase, Prințesa cea năzuroasă stătea tanțoșă la provă. Dar nu era singură. Mai erau și alții cu ea — încă trei. Unul dintre ei nu arăta chiar atât de rău. Era un băiat pricăjit și murdar, aducând oarecum cu puiul de lup pe care

fostul lui Stăpân îl ținuse ceva vreme. Dar ceilalți doi erau ultimii oameni din lume pe care și-ar fi dorit Merrin să îi vadă. Primul era Nicko, băiatul urâcios cu care se bătuse odată, care îl făcuse „nemernic” și îi sucise brațul până țipase de durere. Însă lovitura cea mai grea o primise când îl văzuse pe celălalt: era chiar Septimus Heap, băiatul care îi furase numele. Numele lui. Degeaba îi spunea Mătușa Zelda că numele lui e Merrin Meredith — ce știa ea? Toată viața lui i se spusese Septimus Heap. Poate că era un nume caraghios, dar pe asta îl știa.

Scos din sărite, Merrin se dusesse la locul lui de lângă Groapa de O Sută de Picioare. Știa că acolo nu îl va tulbura nimeni până la apusul soarelui, când Mătușa Zelda avea să îl cheme în casă. Acum însă, spre necazul lui, liniștea îi fusese tulburată de Smârcanul cel puturos.

Supărat, Merrin tot înfîgea un băț ascuțit în pământ, așteptând ca Smârcanul să plece și să îl lase în pace. După o vreme care i se păru nesfârșit de lungă, auzi un bolborosit lângă el și văzu capul Smârcanului ivindu-se din apa noroioasă. Merrin nu spuse nimic; îi era cam teamă de Smârcan, după cum îi era teamă de mai toate vietățile. Smârcanul scutură din cap și scuipe un jet de apă rău mirositoare, improșcându-l și pe Merrin.

— Ce scârbă mi-a fost, îi spuse el lui Merrin. Lighioane grețoase... niciodată nu au fost atât de multe. A trebuit să scurm pe sub ele. O să am carne de melc pe sub unghiile zile în șir. Ptiu! se scutură el. Măcar am găsit Limba-de-Baltă.

Ridică mulțumit pumnul în care ținea strâns un fel de panglici albe, răsucite. Cum dădură de soare, acestea începură să se zgârcească.

— Hopa, făcu Smârcanul și băgă mâna la loc în apă. Nu trebuie să se usuce.

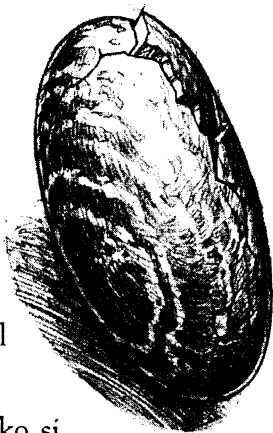
Apoi o luă înot pe canale spre Șanțul de Apărare. Jenna îl văzu și fugi să îi iasă în întâmpinare la pod.

Merrin o urmări din ochi, apoi înfipse bățul ascuțit într-un gândac-de-mlaștină care fusese destul de necugetat să îi iasă în cale.

⇨ 3 I ⇨ DRAGONI

Din dulapul cu poțiuni se auziseră două mici explozii și un val de fum verde, puturos, ieșise pe sub ușă când Mătușa Zelda adăugase Limba-de-Baltă proaspătă, dar în sfârșit, după ce îi dăduse treisprezece picături din Decocția de Gheară de Pisică, Băiatul Lup adormise liniștit.

Soarele de-abia apusese. Jenna, Nicko și Septimus stăteau în prag, privind cum dispar ultimele raze de soare și cum luceafărul de seară se aprinde tot mai tare pe cer. Merrin se ținea cât putea de departe. Își făcea de lucru în celălalt capăt al casei, hrănind și numărând furnicile pe care le colecționa; Mătușa Zelda îi dăduse voie să le țină în casă, închise în felurite borcane.

Cu câtăva vreme înainte de miezul nopții, Mătușa Zelda aprinse o lampă pentru întâlnirea anuală a Jennei cu Corabia-Dragon. Merrin era deja în camera de sus, înfofolit în plapumă, dar, cu toate că își tot repeta că nu îi pasă ce făceau proștii ăia lângă corabia nepământească, nu putea adormi. Până la urmă se ridică, parcă împotriva voinței lui, și se duse la fereastra care dădea spre Șanțul de Apărare, acolo unde era ancorată Corabia-Dragon.

Merrin nu avea habar — căci Mătușa Zelda, știind prea bine cât îi plăcea să facă rău oricărei viețuitoare, se ferise să îi spună — că acea Corabie-Dragon era într-adevăr, deși doar în parte, un dragon viu. Cu multe sute de ani în urmă, Corabia-Dragon fusese un dragon adevărat. Hotep-Ra, primul Vrăjitor NeObișnuit, izbutise ceea ce puțini izbutiseră: să scoată un pui dintr-un ou de dragon. Asta se întâmpla cu mult timp înainte ca el să se fi gândit măcar că va ajunge la Castel și va construi Turnul Vrăjitorilor. Anii trecuseră și într-o noapte îngrozitoare, când Hotep-Ra fugise din țara lui, îndreptându-se spre nord, dragonul se preschimbase într-o frumoasă corabie, ca să îl scape de urmăritori. Era un dar neprețuit, pentru că un dragon nu se poate preschimba decât o dată în viață. Dragonul lui Hotep-Ra știa că va rămâne corabie până la sfârșitul zilelor.

La prova corabiei erau capul și gâtul viu al dragonului, iar la pupă coada cu țepi. Pânzele erau chiar aripile dragonului, pe care le ținea strânse pe lângă cocă, corpul navei. Când Dragonul se preschimbase, coastele lui deveniseră coastele cocii, pe care se sprijineau scândurile curbate, iar șira spinării era acum carena. Într-o cămăruță încuiată, ascunsă în străfundul corabiei — în care nu umbla nimeni, nici măcar Mătușa Zelda — inima dragonului bătea rar, liniștit.

La lumina lămpii, Merrin le văzu pe Mătușa Zelda și pe Jenna îndreptându-se spre Corabia-Dragon. Se opriră în fața provei, uitându-se în sus la capul verde-auriu al dragonului. Apoi, spre uluirea lui Merrin, capul dragonului se mișcă. Jenna stătea neclintită, învăluită în lumina lămpii, în timp ce prova corabiei se apleca spre ea, până când capul dragonului ajunsese lângă fața ei. Ochii de smarald ai dragonului priveau drept în ochii Jennei și aruncau o lucire verde pe părul ei negru. Lui Merrin i se păru că își vorbesc fără cuvinte. Jenna întinse mâna și mângâie dragonul pe bot, iar Merrin, fără să știe cum, simți că botul era cald și moale. Și-ar fi dorit și el să atingă dragonul, dar își dădea seama că o astfel de onoare nu era de nasul lui. Fu însă mulțumit când băgă de seamă că nici Septimus Heap, nici băiatul care îl făcuse nemernic nu aveau

parte de ea: amândoi rămăseseră deoparte, urmărind scena din umbră, așa cum făcea și el.

Merrin văzu că Jenna își apropie urechea de capul dragonului. I se păru că zâmbetul îi dispare de pe buze și că o cută i se ivește între sprâncene, și se întrebă ce oare îi spusese dragonul. Lui Merrin îi plăcea să știe despre ce vorbesc oamenii. Se obișnuise să tragă cu urechea la discuțiile celorlalți, să audă ce mai puneau la cale, de pe vremea când era Ucenicul lui DomDaniel, în mare parte fiindcă nimeni nu voia să îi adreseze vreo vorbă și fiindcă numai așa putea auzi voci omenești care nu țipau la el. Intrigat de ceea ce se întâmpla lângă Șantul de Apărare, țopăia de nerăbdare la fereastră, murind de curiozitate să audă măcar câteva cuvinte.

Desigur, nu își dădea seama că nimeni nu putea auzi o vorbă. Prima lui impresie era corectă: Jenna și dragonul vorbeau fără cuvinte, așa cum vorbiseră de sute de ani toate Reginele cu Corabia-Dragon. În fiecare an, la Solstițiul de Vară, atunci când dragonul avea puterea cea mai mare, Regina Castelului venea să îl vadă. Prima vizită de acest fel se petrecuse cu multe sute de ani în urmă, când marangozii lui Hotep-Ra se căzneau să repare Corabia-Dragon, eșuată la gura râului. Erau vizite pline de bucurie, iar Corabia-Dragon își recăpăta

puterile văzând cu ochii în aerul înviorător al Mlaștinii. Dar pe măsură ce Hotep-Ra începu să îmbătrânească și puterile i se împutinau, treburile îi mergeau tot mai anapoda, iar el începu să se teamă pentru Corabia-Dragon, și puse să fie zidită într-un străvechi templu subteran, aflat pe insula unde locuia acum Mătușa Zelda. După cum hotărâse Hotep-Ra, Corabia-Dragon fu îngrijită de un șir întreg de Păzitoare, iar la fiecare Solstițiu de Vară Reginele veneau să o vadă. Nimeni nu mai știa de ce, căci manuscrisele lui Hotep-Ra se pierduseră demult. Păzitoarele și Reginele știau doar că două lucruri aveau puterea de a ocroti Castelul: Corabia-Dragon și prezența Reginei.

Întrevederea se încheie. Merrin o văzu pe Jenna luându-l pe dragon de gât în chip de rămas-bun, apoi, când îi dădu drumul, văzu dragonul ridicând încet capul până în poziția obișnuită și redevenind doar o corabie frumoasă. Jenna o mai privi o clipă, după care ea și Mătușa Zelda o luară înapoi pe cărare. Când se apropiară de căsuță, Merrin nu le mai văzu. În schimb, scena tăcută la care asistase avu un efect ciudat asupra lui: dintr-odată simți că i se face somn. De această dată, în loc să stea pitit în capul scării, trăgând cu urechea, se duse drept în pat și adormi. Pentru prima oară de când se știa, somnul nu i-a mai fost tulburat de vise urâte.

În camera de jos, Mătușa Zelda aprinse niște lemn de măr și, ca să sărbătorească evenimentul, turnă în pahare suc de păstârnac și varză. Noaptea Solstițiului de Vară era importantă pentru toate Vrăjitoarele Albe, dar mai ales pentru Păzitoarele Insulei Dragonului. Mătușa Zelda avea în spate un șir lung de Păzitoare, dar ea era prima în vremea căreia Corabia-Dragon stătea ancorată în fața căsuței, ca o barcă obișnuită. Până acum, în noaptea Solstițiului de Vară, Păzitoarele o conduceau pe Regină prin trapa din dulapul cu poțiuni, apoi prin tunel, până la vechiul templu unde Corabia-Dragon fusese lăsată de primul Stăpân al Dragonului, Hotep-Ra.

Cel de-al doilea Stăpân al Dragonului stătea acum în fața focului, sorbind din sucul de păstârnac și varză și învărtind pe arătătorul mâinii drepte Inelul cu Dragon. După câteva clipe de tăcere o întrebă pe Jenna:

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-a zis? Spune-ne, Jenna.

Jenna nu răspunse. Rămăsese cu ochii la foc, adâncită în gânduri.

Mătușa Zelda veni și se așeză lângă ei.

— Nu se cuvine să o întrebi pe Regină — mai bine zis, pe viitoarea Regină — ce a spus dragonul. Chiar și în vremurile de demult, când Vrăjitorii NeObișnuiți încă mai știau de

Corabia-Dragon, nu ar fi îndrăznit niciodată să întrebe, îi spuse ea cu asprime lui Septimus.

— Ei, dar Jenna nu se supără și ne va spune, nu-i așa, Jenna? Iar dacă e vorba de ceva rău, nu ar trebui să se frământa singură.

Jenna ridică ochii.

— Nu m-am supărat pe Septimus că m-a întrebat.

— De asta sunt sigură, zise Mătușa Zelda. Dar trebuie să afli care e rânduiala lucrurilor, așa cum a fost dintotdeauna. Fiindcă... vai de mine... fiindcă mama ta nu e aici să îți spună... m-am gândit că ar trebui să îți spun eu tot ce știu.

— Așa..., făcu Jenna și căzu pe gânduri. De fapt, chiar vreau să vă spun ce a zis dragonul, adăugă ea după o vreme. Mi-a spus că se apropie o **Prezență întunecată**. Că nu mai e în siguranță aici...

— Bineînțeles că e în siguranță aici, sări Mătușa Zelda, indignată. E cu mine. Eu sunt Păzitoarea. Eu îl păzesc.

Jenna continuă, vorbind încet dar limpede, cu ochii îndreptați spre foc, pentru că nu avea inimă să se uite la Mătușa Zelda în timp ce îi spunea atâtea lucruri supărătoare.

— Dragonul zice că, de când templul a fost luat de ape și el stă afară, se tot așteaptă ca o **Prezență întunecată** să îl găsească aici.

— Păi de ce nu ți-a spus așa când ai venit aici anul trecut? întrebă Mătușa Zelda cam artăgoasă.

— Nu știu, răspuse Jenna. Poate că nu a vrut să îl îngropăm din nou sub pământ. E și el un suflet de om... adică, de dragon. Îi plac soarele și aerul răcoros al mlaștinii.

— Chiar așa, făcu Mătușa Zelda. Am fi fără suflet dacă am îngropa din nou corabia sub pământ. E atât de frumoasă... Îi vorbesc mai tot timpul de când e ancorată aici.

Jenna se codea să îi spună Mătușii Zelda ce o rugase Corabia-Dragon să facă.

— Spune că trebuie să plece, zise ea bâlbâindu-se.

— *Poftim?* spuse Mătușa Zelda, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Vrea să îl pun pe noul Stăpân al Dragonului să o ducă într-un loc unde să fie în siguranță, așa cum a făcut celălalt Stăpân când a închis-o în templu. Îmi pare rău, Mătușă Zelda, dar asta a spus — că i-a Venit Vremea să ducă la bun sfârșit călătoria spre Castel.

— Bine, dar eu sunt Păzitoarea, protestă Mătușa Zelda. Întotdeauna au fost Păzitoare aici... Am făcut Legământul Păzitoarei — să o păzesc întotdeauna. Nici nu mă gândesc să fac altcum. Nu o pot lăsa să plece. *Nu pot.*

Spunând acestea, se ridică oftând de pe scăunel.

— Mă duc să îmi fac un sendvici cu varză. Mai vrea cineva?

Jenna și Nicko clătinară din cap, doar Septimus ezită o clipă. De când devenise Ucenic dusesese dorul sendviciurilor Mătușii Zelda. De ziua lui, ca să îl răsfete, Marcia îi făcuse și ea unul, dar nu avea același gust bun. Acum însă clătină și el din cap; nu avea poftă să mănânce.

Cum stătea pe jos, lângă foc, întrebându-se ce ar putea face el pentru Corabia-Dragon — ca să nu mai spunem ce ar fi zis Mătușa Zelda dacă într-adevăr ar fi făcut — Septimus simți că îl ciupește ceva. „Trebuie să fie Berta”, își zise el și întinse mâna să o dea la o parte.

Berta era pisica Mătușii Zelda care se preschimbase în rață și își luase obiceiul să ciupească pe oricine se așeza pe locul ei preferat din fața focului.

Dar acum, nici urmă de Berta.

— Ce s-a întâmplat, Sep? îl întrebă Nicko.

— M-a ciupit ceva. Dar văd că Berta nu e aici... Au! Iar m-a ciupit, strigă el sărind în picioare. Au! Am ceva în buzunar. Mă mușcă!

— Pfui, făcu Jenna. Pun rămășag că e un Hăpăitor-de-Mâl. Era plin de ei pe mal, când îl așteptam pe Smârcan. Scapă de el, Sep. Aruncă-l afară pe ușă! Repede!

— Ce e agitația asta? întrebă Mătușa Zelda întorcându-se din bucătărie, în mână cu un sendvici cât toate zilele.

— Are un Hăpăitor-de-Mâl în buzunar, răspuse Jenna. Îl mușcă.

— Afurisite lighioane, zise Mătușa Zelda. Ai grijă să îl arunci pe malul celălalt al Șanțului, Septimus, să nu ne trezim că vine înapoi în casă.

Septimus deschise ușa și întoarse ușurel pe dos buzunarul tunicii, dar, spre surprinderea lui, nu era nimic înăuntru. Apoi, când duse mâna spre cingătoare, ceva scoase capul printr-o gaură mare a punguței pe care o purta la brâu. Pe de o parte, punguța nu fusese găurită până atunci, iar pe de alta, acel ceva îl mușcă tare de deget și rămase cu dinții înfipți în el.

— Aaaaa! țipa Septimus țopăind de colo-colo, scuturând din mână ca să scape de vietatea micuță, verzuie, ai cărei dinți ascuțiți erau înfipți în degetul lui arătător, chiar deasupra Inelului cu Dragon.

— Vai de mine, zise Mătușa Zelda. Ce ai acolo?

— Luați-l de pe mine! țipa Septimus, dar nu îndrăznea să se uite.

Și atunci, vietatea (care încă nu știa cum să muște și să respire în același timp) trase aer în piept. Dădu drumul degetului și, cum Septimus scutura cu putere mâna, zbură sus prin

aer, cât pe ce să se lovească de colecția de mături a Mătușii Zelda, atârnată de căpriorii acoperișului. Sub privirile uimite ale celor din cameră, vietatea deschise două aripioare, bătu din ele fără niciun folos și... căzu drept în poala Jennei.

Jenna făcu ochii mari și rămase cu gura căscată: în poala ei se afla un puișor de dragon.

Mătușa Zelda. O găsisse pe când fugeau de Vânător, în tunelul care ducea la templul unde era ascunsă Corabia-Dragon. Septimus păstrase cu grijă piatra, căci era primul lucru care îi fusese dăruit vreodată. Acum privea la bucățile groase de coajă de ou din palmă și nu îi venea să creadă că piatra lui frumoasă fusese de fapt un ou de dragon. „Cine ar fi crezut?” se gândea el.

Într-adevăr, era greu de crezut. Septimus nu știa că pe lume mai erau cam cinci sute de ouă de dragon și că trecuseră foarte mulți ani de când un om reușise să scoată un pui de dragon. De obicei, ouăle de dragon se găsesc în străvechi bârloguri de dragon, de a căror existență nu mai știe nimeni. Dintre cei care dau peste ele, mulți le iau și le păstrează pentru culoarea lor frumoasă. Nu toate ouăle de dragon sunt verzi; multe sunt albastre și, rar de tot, se mai găsește și câte unul roșu. În general, sunt ținute în vitrine sau, mai rău, rămân uitate într-o cutie veche de pantofi. Nu ies niciodată pui din ele, pentru că oul trebuie să treacă mai înainte printr-o succesiune complicată de evenimente, petrecute într-o anumită ordine. Ultimul pui de dragon ieșise din ou cu vreo cinci sute de ani în urmă, pe o insuliță pustie. Un marinar naufragiat acolo se trezise într-o dimineață și văzuse că piatra albastră la care ținea atât de mult se crăpase și din ea ieșise un tovarăș, de a cărui

prezență se bucurase la început, dar care mai apoi se dovedise extrem de supărătoare.

La fel ca marinarul naufragiat, Septimus îndeplinise fără să știe tot ceea ce trebuia făcut ca să ajute puiul de dragon să iasă din ou. Întâi, pornise incubația lăsând oul lângă foc în casa Mătușii Zelda cu prilejul vizitei precedente. Pentru început, oul de dragon are nevoie de o temperatură de 27 de grade timp de cel puțin douăzeci și patru de ore. Apoi are nevoie de un an și o zi de căldură și mișcare neîntreruptă.

După ce luase oul de lângă foc, Septimus se hotărâse să îl țină în buzunar, dându-i astfel puiului de dragon căldura de care avea nevoie, dar și senzația de mișcare. Puii de dragon nu ies din coajă doar fiindcă le este cald; ei trebuie să fie conșiși că mama lor îi poartă pretutindeni cu ea și că va fi în preajmă atunci când vor ieși din ou. Pentru un pui de dragon lipsa mișcării înseamnă lipsa mamei. Fără voia lui, Septimus îi oferise timp de un an și o zi suficientă căldură și mișcare, așa încât puiul era convins că mama lui e în viață. După un an și o zi, puiul era aproape gata, dar chiar și în acest moment ceva putea să nu meargă cum trebuie. Era nevoie de o lovitură îndeajuns de puternică încât să crape piatra. Dacă acest lucru nu se întâmpla în următoarele șase luni, puiul murea. În cursul acestor

luni, mama dragon căuta un loc adăpostit în care puiul să iasă din ou și apoi să crească. Atunci când găsea un loc potrivit, mușca ușor coaja oului. Din fericire pentru oul lui Septimus, jderii făcuseră ceea ce ar fi trebuit să facă mama dragon, când își rupseseră dinții încercând să spargă piatra. Din acea clipă, puiul de dragon era pregătit să iasă. Mai lipsea însă ceva, ceva care nu venise de la Septimus, ci de la fratele lui, Simon. Oul de dragon avea nevoie de atingerea **Magiei Întunecate**.

Mamele dragon aveau feluri diferite de a îndeplini această ultimă cerință. Unele prindeau o **Arătare** care se întâmpla să treacă pe acolo și o arătau oului; altele lăsau oul în fața casei unei **Vrăjitoare întunecate**, sperând că îl vor regăsi a doua zi. Unii dragoni aveau ei înșiși destulă **Magie Întunecată** ca să nu mai fie nevoiți să caute altundeva. Când pelerina lui Simon se transformase în șarpe și se încolăcise în jurul lui Septimus, ultima condiție fusese îndeplinită. Începuse ieșirea din ou, care avea să se încheie douăsprezece ore mai târziu. Exact așa se și întâmplase.

— Nu mă prea pricep la dragoni, cel puțin nu la cei abia ieșiți din ou, spuse Mătușa Zelda, terminând bandajatul degetului lui Septimus și sendviciul cu varză în același timp. Știu însă că trebuie să le dai un nume cât mai repede. Dacă aștepți prea mult,

rămân Fără Nume și nu mai vin niciodată când îi chemi. Mi s-a spus că, oricum, e foarte greu să le captezi atenția. A, să nu uit: în primele douăzeci și patru de ore trebuie să îi ții pe lângă tine, așa că, Jenna, dă-i puiul înapoi lui Septimus.

— Atunci ia-l, Sep, zise Jenna, nu fără regret, ridicând binisor mîcuța șopârlă înaripată și dându-i-o lui Septimus. E drăguț, nu?

Septimus se uită la dragonul adormit, care se făcuse colac în palma lui. Era surprinzător de greu, dacă judecai după mărime, și rece și neted ca oul din care ieșise.

Nicko căscă tare și se întinse.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn, făcu el.

Ceilalți se molipsiră de la căscatul lui.

— Întâi îi dai un nume, apoi mergi la culcare, spuse Mătușa Zelda. Ei, cum îi zici?

Septimus nu avea nicio idee. Ba încă se mai și molipsise de căscatul lui Nicko. Era prea obosit ca să se gândească la nume de dragoni. Deodată dragonul se ridică, tuși și scuipă niște resturi de piele de ou. Două fuioare mici de foc îi ieșiră pe nări, pârlind mâna lui Septimus.

— Au! țipă acesta. Scuipă foc pe mine. Ia stai... am găsit! Așa am să îi spun: *Scuipăfoc*.

— Atunci, hai, zise Mătușa Zelda.

— Hai ce? întrebă Septimus, sugându-și degetele arse.

— Cu dragonii trebuie să faci totul ca la carte, spuse Mătușa Zelda. Trebuie să spui... cum era... ah, da: **Tovarăș credincios, prieten curajos, să-mi fii cu folos. Te numesc Scuipăfoc... sau Față-de-Mops sau Derek sau... cum îți vine să îi spui.**

Septimus se uită la micuțul dragon și murmură obosit:

— **Tovarăș credincios, prieten curajos, să-mi fii cu folos. Te numesc Scuipăfoc.**

Dragonul îl privi fix cu ochișorii lui verzi, fără să clipească, și mai scuipă un pic de piele de ou.

— Pfu! făcu Septimus.

În noaptea aceea, Septimus nu prea avu parte de somn. Scuipăfoc se foia fără încetare. Ori de câte ori pe Septimus îl fura somnul, dragonul fie îl ciupea de degete, fie îl râcâia cu gheruțele lui ascuțite. Până la urmă, scos din fire, Septimus îl băgă la loc în punguța în care ținuse oul și dragonul se liniști și adormi.

Dimineața fură treziți din somn devreme, mult prea devreme, de zgomotul aripilor lui Scuipăfoc. Se tot izbea de geam, bătând din aripi ca un fluture care încearcă să iasă afară.

— Spune-i să stea cuminte, Sep, zise Nicko buimăcit de somn, după care își trase perna peste cap, încercând să adoarmă din nou.

Septimus se ridică și îl înhăță pe Scuipăfoc. Acum începea să înțeleagă la ce se gândea Mătușa Zelda când îi spusese că un pui de dragon îți dă multă bătaie de cap. Puiul de dragon se zbătea în palma lui și îl zgâria cu gheruțele lui ascuțite, așa că Septimus îl îndesă la loc în punguță.

Soarele de dimineață era sus pe cer, iar razele lui pătrundeau prin perdeaua de ceață care învăluia mlaștina. Lui Septimus îi pierise somnul. Aruncă o privire spre Jenna, Nicko și Băiatul Lup, dar aceștia adormiseră deja, înfășurați în plăpumioare. Nevrând ca Scuipăfoc să le tulbure somnul, Septimus se hotărî să scoată puiul de dragon afară, să ia o gură de aer proaspăt.

Închise cu băgare de seamă ușa grea și o porni pe cărare spre Corabia-Dragon. Cineva i-o luase însă înainte.

— Ce dimineață frumoasă, spuse Mătușa Zelda gânditoare.

Septimus se așeză lângă ea, pe podul de lemn de peste Șanțul de Apărare.

— Mă gândeam că puiul ar trebui să își cunoască mama. Adică, îmi închipui că Scuipăfoc a ieșit din oul Corabiei-Dragon. Nu crezi?

— Așa o fi, deși cu dragonii nu poți fi niciodată sigur, răspunse Mătușa Zelda. Numai că Scui păfoc te-a învățat pe tine și ar însemna să complicăm prea mult lucrurile. Uite, am ceva pentru tine. Știam eu că o aveam pe undeva.

Mătușa Zelda îi dădu o cărticică verde, îmbrăcată în ceva ce semăna suspect de tare cu o piele de dragon. Era intitulată *Care pe care — Ghid practic pentru crescătorii de dragoni*.

— Desigur, cel mai de folos ți-ar fi *Almanahul puilor de șopârlă cu aripi*, îi spuse Mătușa Zelda. Mă îndoiesc însă că mai există vreun exemplar, chiar și în Biblioteca Piramidei. Din nefericire au fost scrise pe un pergament foarte inflamabil și nu mai sunt de găsit. Oricum, ghidul ăsta îți va fi de ajutor.

Septimus luă cartea care mirosea a mucegai și se uită într-o doară la cele scrise pe coperta din spate.

„Această carte mi-a salvat viața. Niciun dinte de dragon nu poate pătrunde prin copertă. Purtați-o întotdeauna cu voi.”

„Pe vremea când îl creșteam pe Colțișor nu am pierdut decât un deget, și asta mulțumită sfaturilor practice din acest ghid neprețuit.”

„După ce Truli m-a învățat de stăpân, toți prietenii m-au părăsit, și o luasem razna și eu, până când am citit această carte. Acum mi se dă voie să ies din Azil la sfârșitul săptămânii, iar prietenii — cine are nevoie de ei?”

— Mulțumesc, Mătușă Zelda, spuse Septimus, deprimat.

Rămaseră alături, fiecare cu gândurile lui, ascultând sunetele mlaștinii. Căldura zilei de vară pătrundea acum prin ceață și le trezea pe jivinele mai vioaie. Ca și Jenna, Septimus se pricepea să recunoască diferite sunete, iar acum era sigur că auzea plescăitul ventuzelor a două Știme ale Apelor, urmat de clămpănitul scurt al unui Hăpăitor-de-Mâl și de clipocitul câtorva pui de țipar. În scurtă vreme, ultimele rămășițe de ceață dispărură în căldura soarelui și cerul se limpezi; ziua promitea să fie de-a dreptul înăbușitoare.

Mătușă Zelda privea atentă spre cer, atât de încordată că Septimus își dădu seama și întoarse capul spre ea. Pe fața ei rotundă, zbârcită, încadrată de părul cărunt, creț și destul de zburlit, se citea îngrijorarea, iar ochii albaştri de vrăjitoare îi scânteiau, ațintiți asupra a ceva aflat în înaltul cerului. Deodată se ridică de pe pod și îl apucă pe Septimus de mână.

— Nu te uita în sus, îi zise. Nu o lua la fugă. Mergi încet spre casă alături de mine.

Când intrară în casuță, Mătușă Zelda închise încet ușa grea de la intrare și se sprijini de ea. Era palidă, cu o expresie de deznădejde în ochi.

— Jenna are dreptate, șopti ea, mai mult pentru sine. Corabia-Dragon... va trebui să plece.

— De ce? Ce... ai văzut? întrebă Septimus, deși ghicise răspunsul.

— Simon. E acolo, sus. Ca un vultur în așteptare.

Septimus trase adânc aer în piept ca să se liniștească. Simțea un nod în stomac.

— Nu-ți face griji, Mătușă Zelda, îi spuse. Corabia-Dragon va fi în siguranță la Castel. O duc eu acolo.

Dar nu avea nici cea mai vagă idee cum va face asta.

⇈ 33 ⇈
PLECAREA

Merrin se
uita la
Corabia-Dragon
prin ocean. Îl gă-
sise pe jumătate îngropat în
vizuina unui Mărunțel, într-una
din expedițiile prin Mlaștină, în
care pleca singur, după cum îi era
obiceiul. Era micul lui secret, bine

păzit de Mătușa Zelda. Lui Merrin îi plăcea să aibă secrete, deși nu reușea să le țină prea multă vreme, căci Mătușa Zelda le descoperea fără greș. Era însă sigur că de această dată reușise, fiindcă ascunsese ocehanul sub o piatră mare, pe movila înverzită de lângă Groapa de O Sută de Picioare. Merrin știa că, atâta vreme cât Mătușa Zelda nu îl vedea uitându-se prin ocehan, secretul lui nu putea fi descoperit, pentru că ea nu ar fi putut nicicum trece fără să se scufunde prin mocirla din jurul gropii, pe când Merrin era ușor și iute și putea sări pe pietrele ascunse în apă.

Merrin nu se înșelase presupunând că ocehanul aparținuse odată fostului său Stăpân, DomDaniel. Se simțea în el o urmă de **Magie Întunecată** care îi făcea bine lui Merrin și îi aducea aminte de vremurile trecute. Poate că nu fuseseră vremuri fericite, dar cel puțin erau interesante, iar el nu zăcea pe o insulă, într-o Mlaștină plină de miasme, în tovărășia unei vrăjitoare bătrâne care își băga nasul peste tot și îl îndopa cu varză. Puse ocehanul la ochi, având grijă ca soarele să nu bată în lentilă și să îl dea de gol, și zâmbi gândindu-se că el era în viață, pe când din DomDaniel nu mai rămăsese decât o grămadă de oase bine curățate de Mărunței din Mlaștină. „Așa îi și trebuie”, își spuse Merrin înveselit. Bătrânul

Necromant nu ar fi trebuit să se poarte atât de rău cu credinciosul lui Ucenic.

După-amiaza era pe sfârșite, apa se înălțase — deoarece cu o zi înainte fusese lună plină — și umplea canalele din Mlaștină. Movila verde unde îi plăcea lui Merrin să își treacă timpul era acum înconjurată din toate părțile de apa neagră, măloasă, a Mlaștinii. Se lăsase tăcerea și căldura după-amiezii te trăgea la somn, iar Merrin lenevea întins pe movilă. Își petrecuse după-amiaza urmărind neîncetatul du-te-vino între căsuță și Corabia-Dragon, dar nu reușise să își dea seama despre ce era vorba. Mătușa Zelda, care de obicei se purta ca un zbir, părea acum descumpănită și se învârtea întristată în jurul Corabiei-Dragon, în timp ce fata Prințesă și băiatul cel netrebnic își făcuseră de lucru ridicând catargul și ținând-o de vorbă pe Mătușa Zelda. Băiatul care își spunea Septimus Heap stătuse vreme îndelungată pe corabie, ceea ce îl călca pe nervi pe Merrin, fiindcă lui nu i se dăduse niciodată voie să se urce pe punte. Merrin se străduia să vadă ce face Septimus, dar, pe cât își dădea el seama, stătea pur și simplu, uitându-se la cârmă, în timp ce băiatul cel netrebnic stătea pe marginea Șanțului de Apărare, vorbind cu el. „Ce băieți tâmpiti”, își spuse Merrin.

— Hai, Sep, spunea Nicko, ai mai zburat cu ea. Poți zbura și acum. E floare la ureche.

— Dar nu știi ce am făcut atunci, Nik. Adică, eu nu am făcut nimic, ci corabia.

Septimus se uita la cârmă, o bucată mare, curbată, de lemn de mahon. Îi era teamă să o atingă, pentru că data trecută când o atinsese, Corabia-Dragon prinsese viață și pornise spre mare.

— Păi, înainte nu aveai Inelul cu Dragon, dar acum îl porți, așa că ar trebui să îți fie mai ușor, îi explică Nicko. Nu văd de ce te zbuciumi atât. Nu e deloc greu să fii cârmaci.

Septimus privi Inelul cu Dragon. Ținea la el, dar în acest moment ar fi dat orice să nu îl aibă. De ce trebuise să ajungă el Stăpânul Dragonului? De ce nu a fost Nicko, fiindcă știa totul despre bărci?

— Hai, Septimus, se auzi vocea Mătușii Zelda de pe cealaltă parte a corabiei. Anumite lucruri pur și simplu trebuie făcute. Eu nu vreau să las Corabia-Dragon să plece, iar tu nu vrei să o iei de lângă mine. Cu toate acestea, eu trebuie să o las, iar tu trebuie să o duci de aici — nu avem ce face. Corabia trebuie să plece acolo unde vrea ea, ca să fie în siguranță. E spre binele tuturor.

— Dar ce vei face fără ea? întrebă Septimus ridicând ochii.

— Am să vindec mâinile Băiatului Lup și am să fiu cu ochii pe băiatul acela fără minte care ne pândește de lângă Groapa de O Sută de Picioare, crezând că nu îl văd — pe el și blestematul de ochean întunecat pe care l-a găsit.

— Cum adică? 409 rămâne aici? Cu Ucenicul acela îngrozitor?

— Băiatul Lup e prea bolnav ca să facă o călătorie. În orice caz, Merrin nu va rămâne multă vreme aici. Vreau să îl duc înapoi la mama lui.

— Mama lui? Are o mamă? întrebă Septimus uimit.

— Da, zâmbi Mătușa Zelda. Până și Merrin are o mamă, cred. Bănuiesc că este chiar fosta voastră proprietăreasă.

— *Poftim?*

— Cea la care ați stat în Port.

— Una dintre vrăjitoare? Așa mai înțeleg. Pun rămășag că e cea mai afurisită, Veronica. Dacă mă gândesc bine, chiar semăna un pic cu el.

Mătușa Zelda clătină din cap.

— Poate nu îți vine să crezi, dar am o bănuială cum că e Sora Meredith.

— Pfu! Cea cu bebelușii morți. E mai *rea* decât o vrăjitoare. Și când ai de gând să îl duci la Casa Păpușilor?

— De îndată ce îl pot lăsa pe Băiatul Lup singur o zi întreagă, după ce îi trece febra. Arsurile se vor vindeca greu — e multă **Magie Întunecată** în ele. Voi mai avea nevoie de **Limbă-de-Baltă** proaspătă.

Septimus era îngrijorat.

— Dar se va face bine, nu?

— Da, se va face. Îl voi aduce înapoi când se va simți mai bine.

— Ai să vii la Castel? întrebă Septimus surprins.

— Păi, nu mai am de ce să stau aici, răspunse iute Mătușa Zelda. Și-apoi, toate Păzitoarele au făcut când și când o vizită la Castel. Sunt sigură că Marcia mă va invita la ea, după ce a petrecut atâtea săptămâni aici.

Septimus zâmbi din colțul gurii, gândindu-se cum i-ar sta Mătușii Zelda în apartamentul Marciei.

— Așa mai merge, spuse Mătușa Zelda când îl văzu că zâmbește.

Zece minute mai târziu, Septimus își luă rămas-bun de la Băiatul Lup, promițându-i că îl va revedea în curând. Băiatul Lup schiță un zâmbet:

— Poate că te văd eu primul, spuse și închise ochii, după care adormi.

Septimus ieși în vârful picioarelor din căsuță și îl vârî pe Scuipăfoc într-o traistă rezistentă la dragoni, pe care i-o dăduse Mătușa Zelda. Puiul de dragon dormise tun toată ziua, dar Septimus nu voia să riște să se trezească și să facă vreo năzbâtie în timp ce el era la cârma corabiei.

Scuipăfoc era acum pus bine într-o ladă, lângă cârmă. Septimus, Jenna și Nicko erau pe punte, gata de plecare. Mătușa Zelda se uita neliniștită la un norișor cenușiu, care plutea sus pe cer, chiar deasupra căsuței. Zărise norul îndreptându-se spre ei pe când pregăteau Corabia-Dragon și i se păruse ciudat, fiindcă norul venea dinspre miazănoapte, iar Mătușa Zelda era sigură că vântul bătea dinspre apus. Acum era îngrijorată de-a binelea, căci norul nu se mișcase din loc de vreo jumătate de oră, ceea ce nu era deloc firesc pentru un nor.

Corabia-Dragon era gata. Venise vremea de plecare.

— Jenna, spuse Mătușa Zelda, am ceva pentru tine.

Se ridică pe vârfuri și puse ceva în palma întinsă a Jennei.

— E cheia de la Camera Reginei, din Palat. S-ar putea să ai nevoie de ea.

Era o cheie grea de aur, împodobită cu un smarald rotund care îi amintea Jennei de ochii dragonului. Cât privește camera, Jenna era nedumerită. De când se mutase în Palat cu Sarah și Silas explorase toate cotloanele, dar nu dăduse niciodată peste o Cameră a Reginei.

— Dar... unde este Camera Reginei? întrebuse.

— Nu știu să îți spun, Jenna. Dar o vei găsi la Timpul Potrivit. Să nu te îndoiești că așa va fi.

— Și când... când va fi asta, Mătușă Zelda?

— Când vei deveni Tânăra Regină.

— Ăă... bine. Mulțumesc. E o cheie foarte frumoasă, zise Jenna, deși nu era nicidecum mai lămurită.

Mătușa Zelda se îndepărtă de corabie.

— Acum plecați, spuse ea făcând eforturi să pară veselă. Nu mai pierdeți vremea.

Privi în sus spre nor, care arunca acum o umbră pe provă.

— Duceți-o pe Șanțul de Apărare, cât mai departe de pod, strigă Mătușa Zelda. Trebuie să își ia avânt ca să poată zbura.

— S-a făcut, Mătușă Zelda, răspunse Stăpânul Dragonului.

— Nu uitați să mergeți spre nord, cu soarele în spate.

— Da, Mătușă Zelda.

— Și nu zburăți prea repede, vă rog, decât dacă e neapărată nevoie.

— Nu, Mătușă Zelda.

— Și nu faceți tot drumul până la Castel în zbor, că va obosi. Când ajungeți la râu, coborâți pe apă.

— Așa vom face, Mătușă Zelda.

— Și...

— Mătușă Zelda, ne vom descurca. Nu-ți face griji.

— Îmi pare rău. Știu că vă veți descurca.

Mătușa Zelda se îndepărtă de corabie și se mai uită o dată la coca de aur strălucitor, la sclipirile verzui ale capului și cozii dragonului. Nu-și mai dezlipea ochii de la corabie, vrând să o păstreze în minte cât mai bine pentru zilele goale care aveau să urmeze.

Septimus trase aer în piept și se uită la Nicko.

— Gata?

— Da, căpitane, răspunse Nicko, zâmbind cu gura până la urechi.

— Dragonul e gata, Jen?

Jenna stătea la provă, cu brațele încolăcite de gâtul dragonului. Îi șopti ceva dragonului și apoi îi făcu semn lui Septimus că da. Inima lui Septimus bătea cu putere: nu mai putea amâna plecarea. Era timpul să își ia zborul.

Dragonul întoarse capul și își aținti ochii asupra cârmaciului. Îl recunosc pe cel care îl eliberase din închisoarea

subpământeană. Era puțin schimbat. Nu mai avea boneta roșie, care îi plăcuse destul de mult, era mai mare, mai voinic, iar Magia lui îi apărea mult mai limpede acum. Dar, de fapt, era același băiat, tot puțin speriat, care voia să facă totul așa cum trebuie. Dragonul era mulțumit. Îl va duce oriunde va voi să meargă.

Septimus se uită în ochii dragonului, nedându-și seama că tocmai trecuse examenul. Își simțea mâna umedă pe cârmă și se întreba ce să facă.

— Vrea să știe unde îl duci, strigă Jenna.

— Spune-i... spune-i că îl duc acolo unde vrea să meargă. Îl duc la Castel, răspuse Septimus.

Dragonul înclină din cap a încuviințare. Apoi își întoarse ochii verzi, strălucitori, spre Mătușa Zelda și lăsă gâtul în jos, până când capul îi ajunse pe iarbă, la picioarele Mătușii Zelda. Aceasta îngenunche și cuprinse cu brațele capul verde-auriu.

— La revedere, stăpână, îi șopti ea cu lacrimi în ochi Corabiei-Dragon. Ne vom revedea.

Mătușa Zelda se întoarse la căsuță și Corabia-Dragon se puse în mișcare. Fluxul umpluse Șanțul de Apărare până la buză cu apă măloasă și Corabia-Dragon plutea bine. Scârțâind și gemând, se îndepărtă de pod, făcându-și loc printre malurile

verzi de-a lungul porțiunii drepte a Șanțului care trecea prin fața Căsuței Păzitoarei. Ajungând la primul cot al Șanțului, Corabia-Dragon nu mai putu da înapoi și se opri. Bucata de Șanț din față era prea scurtă ca să își poată lua avânt. Dragonul stătea în cumpănă: niciodată nu își mai luase zborul dintr-un loc atât de strâmt. Pe vremea când străbătuse cele șapte mări cu Hotep-Ra pornea uneori în zbor din mijlocul oceanului, de obicei din cauză că Stăpânul lui se plictisea de lungile zile petrecute pe mare și voia să călătorească mai repede. Dar dintr-un loc precum acesta...

Cu oarecare greutate, dragonul își trase aripile din strânsora malurilor și le ridică până când ajunseră mult mai sus decât catargul. Pielea verde, care stătuse strânsă timp de două veri fierbinți și o iarnă înghețată, era țeapănă și uscată. Când dragonul își deschise aripile se auziră un scârțâit și un geamăt înfiorător, apoi un trosnet ce nu părea să prevestească nimic bun. Septimus, Nicko și Jenna își acoperiră urechile cu mâinile, privind cum se desfac cutele aripilor — încet, parcă dureros, ca două mâini uriașe care se întind după un somn lung și greu. Își țineau cu toții respirația, temându-se că pielea dintre nervurile aripilor ar putea să se crape. Dar când crețurile se neteziră și solzii verzi străluciră în soare, își dădură

seama că nu se întâmplase nimic și Corabia-Dragon stătea mândră, cu pânzele ridicate.

Era gata de plecare.

Pieptul dragonului se umflă. Cei aflați pe punte simțiră că se cutremură, apoi aripile uriașe începură să se miște, vânturând aerul fierbinte și suflându-le părul în ochi. Corabia aurită începu să înainteze. Aripile băteau rar dar cu putere, coborând până la pământ și ridicându-se din nou. Corabia își luă avânt și, cu o zvâcnitură pe care o simțiră până în stomac, se năpusti înainte.

— *Stați!* strigă Mătușa Zelda cât o țineau puterile.

Nu o auzi însă nimeni.

Bătând înverșunat din aripă, cu capul întins înainte, cu gâtul încordat, corabia de aur se repezi pe Șanțul de Apărare, improșcând apa în jur și, în ultima clipă — în zgomot de lemnărie ruptă — se ridică în aer, luând cea mai mare parte a podului cu ea. Se înalță repede, aproape drept în sus. În timp ce rămășițele podului cădeau lângă Groapa de O Sută de Picioare, băgându-l pe Merrin în sperieți, corabia se răsuci în aer și se îndreptă spre râu, pe deasupra Mlaștinilor Ierboase.

În sfârșit, după atâta vreme, Corabia-Dragon își încheia călătoria spre Castel.

⇄ 34 ⇄
ARIPA FRÂNTĂ

Mătușa Zelda urmărea cu
Minima la gură Corabia-
Dragon înălțându-se la cer.
Era o priveliște de neuitat.
Deși o mai văzuse zburând
atunci când se luptase cu
Răzbunarea, corabia lui
DomDaniel, nu o zărise decât
când și când, la lumina
fulgerelor. Acum corabia
plutea pe cerul
albastru al
serii de vară;
coca aurită strălucea

în lumina soarelui, aripile uriașe aruncau sclipiri verzi-albăstrui. Corabia de care avusese grijă atâția ani era atât de frumoasă așa, cum plutea prin aer, că Mătușii Zelda i se tăie respirația și simți că i se strânge stomacul de emoție.

Mai era însă un motiv pentru care Mătușii Zelda i se tăiasă respirația: atunci când Corabia-Dragon își luase avânt ca să poată să se ridice în aer, norul cenușiu care o îngrijorase atât se apropiase în viteză, iar din el țâșnise un glob strălucitor de lumină care se îndreptase spre corabie. Mătușa Zelda strigase „Stați!” dar nimeni nu o auzise și, oricum, Corabia-Dragon nu s-ar fi putut opri.

Mătușa Zelda ridică de pe jos o bucată de lemn, singura care căzuse pe malul unde se afla ea. De ce se temuse se adevărea: lemnul era ars și încă fierbinte — fusese lovit de un Fulger nimicitor.

Mătușa Zelda se uita spre cer, neîndrăznind nici să respire. Vedeă bine Corabia-Dragon, care nu zbura repede; era făcută pentru călătorii lungi, așa că zbura încet, fără să se grăbească, pentru a-și cruța puterile. Plutea maiestuos deasupra Mlaștinilor Ierboase, bătând ritmic din aripi, cu capul ridicat, iar în urma ei venea în viteză un norișor întunecat. Mătușa Zelda simți că o lasă picioarele. Căzu în genunchi și începu să

își roadă unghiile. Nu i se mai întâmplase așa ceva de pe vremea când dăduse examenul pentru Certificatul de Vrajitoare și aștepta rezultatele.

Cei de pe puntea Corabiei-Dragon încercau să își revină după spaima pe care o trăseseră în momentul când se ridicaseră în aer. De fapt, fuseseră cu toții atât de speriați că nici nu văzuseră Fulgerul nimicitor și nici nu le trecea prin cap că Simon e pe urma lor. Jenna stătea la provă, Septimus ținea cârma, iar Nicko, pe care bărcile zburătoare îl speriau, abia deschisese ochii. Se uită la aripile dragonului care se mișcau ritmic, trimițând șuvoaie de aer pe punte; corabia se mișca în sus și în jos, iar Nicko se mai liniști, simțindu-se ca într-o barcă adevărată, pe mare. Deodată ceva îi atrase atenția.

— În spatele nostru e un nor ciudat, Sep, zise el.

Septimus, care nu îndrăznea să se uite decât drept înainte, simți îngrijorarea în vocea lui Nicko și privi peste umăr. Într-adevăr, un nor întunecat se ținea după ei, așa cum niciun nor obișnuit nu ar fi putut face.

— Simon, murmură Septimus.

— Ei, drăcie, făcu Nicko, uitându-se la soarele care coborâse foarte aproape de orizont. Așa crezi?

— E un nor întunecat. Adineaori mi s-a părut că simt ceva, dar mi-am zis că e doar teama mea de a zbura. E cam aceeași senzație, să știi.

— Ce-o fi având de gând să faci, Sep?

— Habar n-am, făcu Septimus uitându-se din nou peste umăr. Dar nu cred că a venit să ne spună „Salut, ce barcă frumoasă aveți”.

— Hmm, mormăi Nicko. Poate că ar trebui să mergem mai repede.

— Nu prea știu cum. S-o întreb pe Jenna...

Dar, până să rostească el vreun cuvânt, dragonul începu să bată mai repede din aripi; acum vântul le șuiera pe la urechi.

Norul nu rămase însă în urmă, ci se ținea după ei neostent, de parcă era legat cu o ață de corabie.

— Uite-! strigă Nicko deodată, atât de tare că acoperi vuetul aripilor.

Septimus se întoarse, chiar când Simon ieși zburând din nor. Acum plutea deasupra lor, urmărindu-le fiecare mișcare. Septimus se uită la fratele lui. I se părea schimbat, dar nu își dădea seama din ce pricină. Apoi înțelese. Simon purta o apărătoare peste ochiul drept, cel în care 409 îl lovise cu o piatră. „Ce băiat de ispravă”, își spuse Septimus și zâmbi.

— O să-ți șterg zâmbetul într-o clipă dacă nu cobori pe pământ cu... cu *mutantul* ăsta caraghios, urlă Simon.

— Ce a zis, Nik? strigă Septimus.

— Nu știu. N-am auzit. Prostii de-ale lui, cred, răspunse Nicko.

— Dați-mi-o pe Odrasla Reginei și vă las să plecați! strigă Simon.

— Tot mai țipă, zise Nicko.

— Da. Fii cu ochii pe el, Nik. Vezi dacă vrea să mai scoată un Fulger nimicitor.

— Nu cred că îndrăznește aici, sus.

— *Ba bine că nu.*

— Dacă nu coborâți chiar acum pe pământ o să vă pară rău! îi amenință Simon.

Nici Septimus, nici Nicko nu băgaseră de seamă că Jenna venise lângă ei, la pupa Corabiei-Dragon. Era încruntată la față.

— M-am săturat să mă tot urmărescă, strigă ea atât de tare că acoperi vuietul aripilor care se lăsau în jos, suflându-i părul peste obraji și ochi. Chiar m-am săturat.

Din buzunarul tunicii, Jenna scoase Lentila măritoare pe care o luase din Camera Obscură.

— Ce e aia, Jen? întrebară Septimus și Nicko într-un glas.

— Stați să vedeți. Ia uitați-vă!

Jenna ridică Lentila măritoare în așa fel încât razele soarelui se strânseseră într-un punct luminos, apoi mișcă încet lupa până când punctul ajunsese pe obrazul lui Simon. La început nu se întâmplă nimic, dar apoi Simon duse mâna la obraz, urlă și țâșni într-o parte, uitându-se în jur ca să vadă ce îl arsesse. Jenna încercă să îl urmărească, dar Simon se ferea și o lua când într-o parte, când într-alta, căutând forțele întunecate care îl urmăreau — căci Simon simțise Puterea întunecată a Lentilei.

Își dădu însă repede seama ce se întâmpla.

— Tu erai! urlă Simon când o văzu pe Jenna cu Lentila măritoare în mână.

Tremurând de furie, Simon scoase un Fulger nimicitor din chimir.

— E *ultimul* lucru pe care ai apucat să îl faci, zberă el.

De această dată îl auziră, și, câteva clipe mai târziu, auziră și Fulgerul nimicitor. Un glob strălucitor de lumină albă țâșni din mâna întinsă a lui Simon și văzduhul se cutremură de o bubuitură. Globul luminos se îndrepta spre Corabia-Dragon.

Fără să pregete o clipă, se aruncară cu toții pe punte, deși știau că atunci când îi va lovi Fulgerul nimicitor nu va avea

nicio însemnătate unde se aflau. În aceeași clipă, o lovitură teribilă zdruncină corabia. Dragonul lăsă capul pe spate, corabia se învârti pe loc, puntea se înclină tare și cu toții alunecară la vale. Se auzi un zgomot înfiorător de pânză sfâșiată și oase sfărâmate, și atunci se întâmplă lucrul de care se temuseră — Corabia-Dragon începu să cadă.

Deși îi era teamă de ce va vedea, Jenna se uită în sus. O dâră de fum negru ieșea din aripa dreaptă a dragonului, care atârna ruptă, neputincioasă acum. În aer se răspândise miros de carne arsă. Dragonul bătea disperat din aripa bună, încercând să îndrepte corabia ca să nu cadă în Mlaștina de dedesubt. Jenna se agăță de marginea punții, dorindu-și din tot sufletul ca dragonul să mai poată zbura. Atunci văzu cum dragonul, în ciuda durerii chinuitoare, întinse aripa beteagă și o ținu orizontal, domolind căderea. Încet, încet, puntea se mai îndreptă, deși era încă foarte înclinată. De căzut însă tot cădeau. Lăsându-i pe băieți la cârmă, Jenna se târî pe puntea aplecată până ajunse din nou la gâtul dragonului.

Atunci se auzi un sunet nefiresc: râsul lui Simon, mulțumit de sine. Deși lovitura nu fusese atât de izbutită — din cauză că nu vedea decât cu un ochi, ceea ce îl enerva peste măsură — reușise să îl rănească pe dragon. Următoarea lovitură avea să

pună capăt acestui joc plicticos. Simon scoase cel de-al treilea și ultimul Fulger nimicitor.

— *Acum!* îi șopti Jenna dragonului.

Coada dragonului zvâcni. Când Simon se apropie în zbor, ceva luci cu putere: coada cu țepi șfichiui prin aer și îl izbi din plin pe Simon, aruncându-l cât colo. Simon se înalță sus în aer, ca o minge lovită cu putere, descriind o curbă perfectă; apoi se opri o clipă și începu să coboare, pe o curbă la fel de perfectă, până când se prăbuși drept în Groapa de O Sută de Picioare.

Merrin tocmai se luase la harță cu Mătușa Zelda, când Simon Heap trecu glonț pe lângă ei și se afundă în Groapă împrășcând un val de apă în jur. Faptul că fu murat până la piele în apă împrăștiată de mlaștină nu îl binedispuse câtuși de puțin pe Merrin. Se săturase până peste cap să îi tot spună Mătușa Zelda ce să facă și, pe deasupra, ce o interesa pe ea dacă el avea un ochean? Nu avea voie să aibă *nimic* al lui? Era la fel de rea ca DomDaniel. Ba nu, era *mai rea*. DomDaniel cel puțin îl lăsa să păstreze unele lucruri — e adevărat, lucruri pe care nu le voia nimeni.

Cearta izbucnise tocmai când Simon arunca cel din urmă Fulger nimicitor. Când bubuitura zgâlțâise căsuța, Mătușa

Zelda privise speriată în jur și văzuse ceva sclipind lângă Groapa de O Sută de Picioare. Merrin urmărea bătaia prin **Oceanul** lui, rânjind fericit. Mătușa Zelda era oricum cner-vată de **Ocean**, dar ceea ce o scoase cu adevărat din fire fu expresia de pe figura lui Merrin — băiatul nu păruse niciodată mai fericit. Părea fericit, își spuse Mătușa Zelda, că cele trei ființe la care ea ținea cel mai mult pe lume erau gata să se prăvale și să moară în Mlaștină.

— Să arunci pe loc **Oceanul!** strigase ea înfuriată.

Merrin sărise în sus, luat prin surprindere, dar apoi se prefăcuse că nu o bagă în seamă. Doar nu avea să rateze cel mai interesant spectacol pe care îl văzuse în ultimii ani.

— Să nu te mai prind cu **Oceanul** acela întunecat! Îl arunci în Groapă chiar în clipa asta! țipa Mătușa Zelda.

— Nu îl arunc! răspunsese Merrin înțepat, dar, fiindcă întorsese capul, nu mai văzu cum îl izbise dragonul pe Simon cu coada.

Dar nici el și nici Mătușa Zelda nu ratară momentul când Simon se prăbuși în Groapă, împrôscându-i cu apă, și dispăru în hăul întunecat.

Simon Heap se duse ca o piatră până la fundul Gropii de O Sută de Picioare, unde se luptă disperat să se desprindă din

firele lipicioase ale Lîmbilor-de-Baltă. Cincizeci și cinci de secunde mai târziu reapăru la suprafață, aproape fără suflare și acoperit de melci putrezi. Lui Merrin i se întoarse stomacul pe dos din cauza mirosului, dar ceva îl atrăgea spre Simon. Îi întinse mâna și îl trase afară din groapă. Simon rămase grămadă pe iarba verde, bolborosind, plin de mâl din cap până în picioare, ba mai scuipând și câțiva melci care îi intraseră pe gât. Merrin se așeză lângă străinul apărut nu se știe de unde. Se gândea că poate e un Semn, un salvator. Poate că îl va ajuta să scape de cicăleala Mătușii Zelda și de porția zilnică de varză. Simțindu-se vinovat față de ea, ridică privirea, dar Mătușa Zelda se repezise în căsuță și rămăsese acolo.

Simon se ridică în capul oaselor, scuipă un șuvoi de apă măloasă și atunci îl văzu pe Merrin.

— De unde l-ai luat? întrebă el pe un ton autoritar.

— Ce? întrebă Merrin, simțindu-se jignit.

Oare de ce toată lumea îi vorbea de parcă greșise cu ceva?

— Oceanul.

— De nicăieri. Adică... l-am găsit. E al meu.

Simon îl cântări din ochi. „Ce băiat ciudat”, se gândea el. „Poate că îmi va fi de folos. Ce-o fi făcând aici, pierdut în mijlocul Mlaștinii?”

— Locuiești cu vrăjitoarea cea bătrână? îl întrebă.

— Nu, răspuse Merrin îmbufnat, de parcă Simon îl acuzase de vreo faptă rea.

— Ba bine că nu. Unde ai putea sta în locul ăsta mizerabil?

— Mda, zâmbi ușor Merrin. E un loc mizerabil, nu? O căsuță prăpădită, plină de borcânașe cu poțiuni scârboase. Habar nu are ce sunt vrăjile adevărate.

Simon îl privi printre gene:

— Dar tu știi?

— Păi, da. Am fost Ucenic al celui mai bun Necromant care a existat vreodată. Avea totală încredere în mine. *Totală*.

Simon era uimit. Vasăzică acesta era fostul Ucenic al lui DomDaniel. Fusesse consumat, dar supraviețuise cumva. Trebuie să fie ceva mai mult de capul lui decât se vedea. Atunci, lui Simon îi veni o idee.

— Cred că îi duci dorul, zise el compătimitor.

— Mda, făcu Merrin, încercând să se convingă singur că într-adevăr îi lipsea DomDaniel. Sigur că da.

Simon îl măsură pe Merrin din cap până în picioare. Nu era exact ce îi trebuia, dar s-ar fi putut folosi de el. Pe deasupra, voia și să pună mâna pe **Ocean**.

— Vrei o slujbă? îl întrebă.

— O slujbă? făcu Merrin, luat prin surprindere.

— Da, ceva asemănător cu ce ai mai făcut înainte.

— Cât de asemănător? întrebă Merrin bănuitor.

— De unde să știu, zise Simon enervat, dacă nu știu exact ce făceai înainte? Vrei sau nu?

— Merrin! se auzi vocea furioasă a Mătușii Zelda. Merrin, pleacă de lângă omul acela rău! Vino înapoi imediat!

Apoi, fiindcă avea treburi mult mai urgente, intră din nou fuga în casuță.

Merrin o văzu dispărând în casuță. Cum îndrăznea vrăjitoarea asta bătrână să țipe așa la el? De ce își închipuia că va face cum îi spune ea?

— Ei, zise Simon, pierzându-și răbdarea, vrei slujba sau nu?

— Da, zise Merrin. O vreau.

— Bate palma, zise Simon.

Merrin apucă mâna întinsă de Simon și, până să se lămurească ce se întâmplă, simți că brațul îi e smuls din umăr.

— Aaa! țipă el de durere, și apoi picioarele i se desprinseră de pământ.

Cu oarecare dificultate, Simon reuși să se ridice destul de sus ca să-l treacă pe deasupra casuței, deși unul din picioarele

lui Merrin se prinse în acoperișul de stuf și gheata îi căzu din picior. Merrin se uită îngrozit în jos la acoperiș, căindu-se deja pentru hotărârea lui pripită.

— Ajutor! strigă el.

Vocea lui pătrunse prin horn, dar nu ajunse decât în visele urâte ale Băiatului Lup, care delira de febră. Mătușa Zelda nu auzi nimic. Era prea ocupată ca să bage de seamă că băiatul pe care îl salvase după ce fusese consumat, pe care se căznise și izbutise să îl vindece, o părăsea și se întorcea de unde venise.

✠ 35 ✠
COBORÂREA

Corabia-Dragon se apropia cu repeziciune de pământ. Septimus reușise cu mare greutate să evite prăbușirea pe o insuliță invadată de găini, dar Corabia-Dragon era sleită de puteri. Acum capul îi atârna în jos, ochii îi erau încețoșați și aripa bună tremura de oboseală.

— Spune-i că nu mai avem mult. Se vede râul, zise Septimus către Jenna, care îi șoptea cuvinte de îmbărbătare dragonului. Spune-i că, dacă mai poate rezista câteva minute...

— Suntem îngrozitor de aproape de pământ, Sep, zise Nicko uitându-se peste margine.

Treceau pe deasupra unei zone foarte verzi, ceea ce însemna că erau gata-gata să se scufunde în Bulboană.

— Poate că ar trebui să căutăm un loc de aterizare forțată.

— Cum ar fi...?

— Nu știu. Un loc neted, îmi închipui.

— O coborâre în Bulboană, poate? Cu o droaie de Mărunței în jurul nostru?

— Hai, Sep, nu e nevoie să te răstești la mine.

Septimus stătea cu ochii ațintiți la râu.

— Tot ce îmi doresc e să ajungă la Castel. *Aaaa!* făcu el când corabia se înclină amenințător. Hai, hai, murmură el. Poți, știu că poți.

Nicko își concentra toată puterea ca să îi transmită ceva din încrederea lui dragonului. Se simțea neajutorat și pentru el era cel mai rău lucru din lume să se simtă neajutorat pe o barcă.

Puntea se înclină și mai tare.

— Nu vom ajunge până la râu. Nu poți face o aterizare forțată?

— Nu mi s-a întâmplat în ultima vreme. Mi-e teamă.

— Știu.

Corabia-Dragon căzu din nou și Septimus simți că stomacul i-a rămas undeva în urmă.

— Ne prăbușim, Sep, zise Nicko posomorât.

— Da. Ne pră... ia stai! Ce e aia? Of, asta ne mai trebuia.

Un norișor alburii apăruse deasupra Mlaștinii și se îndrepta în viteză către ei.

— Simon nu se dă bătut, după câte văd. Și nu cred că a venit să ne ajute. Phii, ce iute zboară!

În câteva clipe norul ajunse la ei și o ceață albă, groasă, învăluí corabia.

— Îl vezi, Sep? se auzi vocea lui Nicko din ceață.

— Nu, unde e?

Septimus se ținea de cârmă și privea încruntat înainte, deși nu vedea decât peretele alb de ceață, pregătindu-se să audă Fulgerul nimicitor sau plescăitul apei din Bulboană.

Deodată, vocea Jennei ajunse până la el prin ceață, entuziasmată.

— Dragonul spune că norul îl ridică și îl duce.

Chiar în acea clipă Septimus simți cum corabia se destinde. Nu se mai cutremura la fiecare bătaie de aripă, iar scârțâiturile și gemetele care însoțeau încercările disperate ale dragonului de a rămâne în aer dispărură și ele. Nu se mai auzea decât fâșâitul slab al aerului în timp ce Corabia-Dragon era purtată pe sus.

— Nu e Simon, nu-i așa, Sep? șopti Nicko, înspăimântat de norul cel alb.

— Nu, e... de fapt, nu prea știu ce e. E straniu. răspunse Septimus.

— Mm, oare unde ne-o duce? zise Nicko, speriat de norul cel ciudat care îi amintea de ceva sau de cineva, dar nu își dădea seama de ce sau de cine.

Și lui Septimus îi era teamă. La început se simțise ușurat, dar acum nu mai era în largul lui. Nu îi plăcea că nu mai mâna el corabia. Roti cârma, dar aceasta se mișca ușor, iar corabia nu îi mai dădea ascultare.

Prin ceață se auzi din nou vocea Jennei:

— Nu te mai juca cu cârma!

— Ce? strigă Septimus.

— Dragonul spune să lași cârma în pace. În scurt timp vom coborî.

— Unde?

— Pe râu, unde altundeva?

Septimus simți cum corabia lasă botul în jos și începe să coboare. Ținea cârma drept, căci nu știa ce altceva ar fi putut face. Deodată simți mirosul râului. Coborau repede, dar el nu vedea nimic. Dacă se izbeau de o barcă? Sau coborau prea

brusc și se scufundau? Ce bine ar fi fost dacă norul s-ar duce și l-ar lăsa să vadă încotro se-ndreaptă. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, ceața se strânse până ajunse iar un norișor și se îndepărtă iute, înapoi spre Mlaștinile de unde venise.

Septimus nu se uită unde se duce norul. Privirea lui era ațintită spre apa verde-întunecat a râului, care le venea în întâmpinare. Înaintau prea repede, mult prea repede.

— Mai încet! îi strigă el dragonului.

În ultimul moment, chiar înainte să lovească apa, dragonul întinse aripile cât de mult putea, înălță capul și lăsă coada în jos. Se izbi de apă cu zgomot mare, sări în sus și în jos și alunecă încolo și încoace pe apă, trecând în viteză prin fața unui grup de pescari bătrâni, renumiți pentru poveștile lor scornite despre aventuri la pescuit. Așa se face că, în acea seară, la taverna „Păstrăvul vesel”, nu se mirară că nu îi crezu nimeni când își povestiră ultima aventură. Spre sfârșitul serii nici chiar ei nu mai credeau povestea.

Corabia-Dragon încetini în cele din urmă cam la o jumătate de milă mai sus pe râu, chiar înainte de un cot. Se așează pe apă și întinse aripa teafără ca să prindă vântul, dar, fiindcă aripa beteagă atârna neputincioasă, începu să se învâртеască în cerc,

până când Nicko luă o vâslă și vâsli pe partea cealaltă ca să poată merge drept.

Septimus se așeză obosit lângă cârmă și Jenna veni alături.

— Bravo, Sep, ai fost grozav.

— Mulțumesc, Jen.

— Norul acela..., zise Jenna. Ne-a ținut să nu ne prăbușim?

Septimus încuviință din cap.

— A fost foarte ciudat. Mirosea a ceva... mi-aducea aminte de ceva...

— De căsuța Mătușii Zelda, zise Jenna bucuroasă.

— Ce? Unde?

— Nu. De *nor* vorbeam. Norul mirosea a varză fiartă.

În Căsuța Păzitoarei, Băiatul Lup se trezise dintr-un somn adânc și, pentru prima oară de când pusese mâna pe Potaie, simți că mâinile nu îl mai dureau. Se strădui să se ridice și să își aducă aminte unde se află. Încet, încet își aminti cum își luase 412 rămas-bun de la el, își aminti de căsuță, dar cu siguranță nu își amintea de uriașa damigeană aflată acum în pragul ușii de la intrare. Băiatul Lup nu mai văzuse niciodată așa ceva. Lângă damigeană era un dop imens, iar lângă dop stătea

Mătușa Zelda, care se învârtea de colo-colo privind îngrijorată cerul înserării. Damigeana avea aceeași mărime și cam aceeași formă ca Mătușa Zelda.

Văzând că Băiatul Lup se trezise, Mătușa Zelda veni și se așeză oftând lângă el.

Băiatul o privi cu ochii împăienjeniți:

— 412 e bine?

— Așa sper, răspunse Mătușa Zelda cu ochii la damigeană.

A. uite că vine!

Chiar atunci, niște firicele de ceață albă intrară plutind în cameră și se prelinseră în butelcă. În scurtă vreme, firicelele deveniră un șuvoi gros care intră pe ușă și apoi în damigeană. Mătușa Zelda sări în sus și se repezi la damigeană, urmărind șuvoiul de ceață cum intră învârtindu-se cu mare iuțeală.

Ceața se prelinse timp de câteva minute, umplând toată butelca. După ce ultimul firicel de ceață intră în damigeană, Mătușa Zelda scoase o sticlucă dintr-unul din multele buzunare ale rochiei ei peticite. Se ridică pe vârfuri și picură în butelcă un strop dintr-un lichid alb strălucitor. Ceața se răsuci nebunește și se strânse până ajunse un ghemuleț alb.

— Bun, făcu Mătușa Zelda. Acum e din nou **Concentrat de Nor**.

Ridică dopul uriaș cu amândouă mâinile și îl îndesă pe gura damigenei. Apoi, cu biluța albă de **Concentrat de Nor** rostogolindu-se înăuntru, o împinse până în cealaltă parte a camerei, deschise o ușă mare, ascunsă după un raft de cărți, și împinse damigeana într-un dulap.

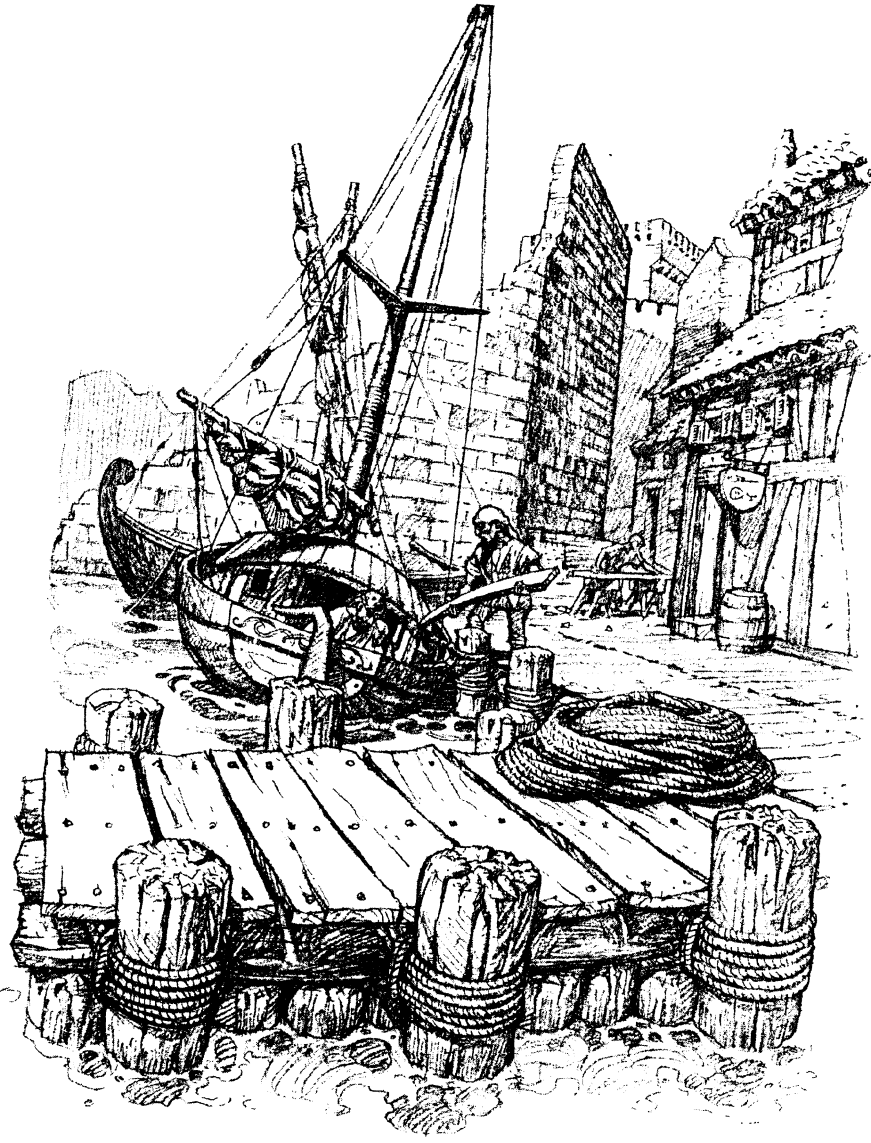
După ce ușa dulapului se închise cu un ușor țcănit, Mătușa Zelda ieși din căsuță. Se duse încet până la capătul insulei și privi departe, peste Mlaștini, căutând vreo urmă a Corabiei-Dragon. Nu văzu însă nimic, niciun semn care să îi arate ce se întâmplase. Mătușa Zelda clătină din cap, sperând că totul era bine — altceva nici nu putea face — și se întoarse în Căsuță. Acum era gata să se ocupe de Simon Heap. Era pregătită să îl trimită pe calea lui **întunecată** și să îl smulgă pe amărâțul de Merrin din ghearele lui, până nu era prea târziu.

Dar când o luă pe cărare se împiedică de o gheată maronie. O ridică, văzu paiele din acoperiș prinse în șireturi și își dădu seama că pentru Merrin era deja prea târziu.

ÎNTOARCEREA

Adoua zi dimineața devreme, în timp ce Stăpânul Dragonului, ostenit, moțâia la cârmă, Corabia-Dragon trecu pe lângă Steiul Corbului și o luă la stânga, acolo unde Șanțul de Apărare se desprindea din râu. Corabia-Dragon înainta hotărâtă, urmărită doar de câțiva pescăruși plictisiți și de Una Brakket.

Menajera, care nu dormise prea bine în ultima vreme, tocmai se trezise dintr-un vis rău, care avea legătură cu Marcia Overstrand, deși nu își putea aminti în ce fel anume. Stătea la fereastră și se simțea ușurată că se trezise, dar, când văzu Corabia-Dragon, se înnegură. „Cred că încă mai visez”, își spuse ea. Se uită afară să vadă dacă Marcia era pe corabie și se enervă văzându-l pe băiatul care îi era Ucenic; însemna că Marcia nu putea fi departe. Menajera oftă și își dori din tot

sufletul ca visul să ia sfârșit și, dacă s-ar putea, Marcia să dispară pe veci. Stătea și privea Corabia-Dragon, care dădu cotul și se îndreptă spre atelierul lui Jannit Maarten.

Atelierul era pustiu atunci când Corabia-Dragon trase la ponton. Nicko sări jos de la provă, în mână cu o parâma albastru-azuriu, pe care voia să o lege de un stâlp de îndată ce corabia se oprea. Dar Corabia-Dragon avea alte planuri, se pare.

— Hoo! strigă Nicko, alergând ca să țină pasul cu corabia. Oprește-o, Sep! Trece de ponton!

Septimus se trezi de-a binelea.

— Nu vrea să se oprească, Nik. Jen, spune-i să se oprească! Se auzi un plescăit atunci când parâma căzu în apă, căci Nicko fusese nevoit să îi dea drumul ca să nu alunece și el după ea. Septimus fu cuprins de panică. Oare cum să oprești o corabie, mai ales dacă vrea să facă după capul ei?

Jenna strigă către Septimus:

— Spune că nu a ajuns încă unde voia să meargă.

— Unde? întrebă Septimus.

Corabia-Dragon se îndrepta spre un canal pustiu din capătul șantierului naval, care nu ducea nicăieri, din care cauză i se spunea Fundătura.

— Nu a ajuns acolo unde se simte în siguranță! strigă Jenna. Ține-te bine, Sep. Intră aici!

Corabia-Dragon făcu un ocol mare și se întoarse așa încât să fie cu fața spre Fundătură. Nicko îi ajunsese din urmă și alerga pe chei, ținând pasul cu corabia care înainta pe Fundătură spre zidul gros de piatră al Castelului. Corabia-Dragon, își dădu Nicko seama înspăimântat, înainta prea repede ca să se mai poată opri — avea să se izbească de zidul Castelului.

Știind că nu se mai putea face nimic, strigă din toate puterile:

— Oprește-te! Oprește-o, Sep!

Dar nici Septimus nu putea face nimic. Corabia-Dragon nu mai asculta de Stăpânul ei. Aflată la provă, Jenna văzu zidul masiv venind spre ei și se trânti pe punte, așteptând izbitura grozavă care urma.

— Aaah! auzi ea exclamația de uimire a lui Nicko.

Se făcuse frig și întuneric. Jenna simți miros de pământ jilav și îndrăzni să deschidă ochii. Tocmai atunci, Corabia-Dragon se opri: erau în Zidul Castelului, într-o grotă uriașă, cu pereții de lapislazuli și tavan boltit.

Jenna se ridică de pe punte și fluieră de uimire.

— Poți să deschizi ochii, Sep. Corabia-Dragon a ajuns acasă.

La celălalt capăt al atelierului de dulgherie, o lumânare se aprinse în fereastra căscioarei dărăpănate: Jannit Maarten se trezise brusc. O clipă mai târziu, ușa casei se deschise, lumânarea apărură și dispărură aproape imediat, scăpată din mână de Jannit.

— Pe toți monștrii marini, ce e asta? exclamă Jannit.

O luă la fugă prin curte, ca o vulpe după un iepure, sărind peste bărci și grămezile de felurite obiecte adunate acolo, și cât ai clipi fu lângă Nicko. Jannit contemplă, amuțită de uimire, noua anexă a atelierului ei. Trebuie să recunoaștem, era ceva cam bătător la ochi pentru gustul ei sobru. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să îmbrace pereții unui hangar pentru bărci în lapislazuli și nu s-ar fi apucat nici în ruptul capului să îi împodobească cu tot felul de picturi și desene mititele. Cât despre încrustațiile de aur din jurul ușii — ei, bine, acelea erau de-a dreptul caraghioase. Jannit își dădea însă seama că era un loc uluitor, iar înăuntru se afla o corabie nemaivăzută. Jannit, care nu se pierdea prea ușor cu firea, se arătă totuși coplesită de ceea ce vedea și simți nevoia să se așeze pe o barcă răsturnată.

— Nicko, zise ea cu voce pierită, ai... ai vreo legătură cu asta? Tu ai descoperit-o?

— Nu, Corabia-Dragon a găsit-o. *Știa...*

Nicko nu mai putu continua. În mîntea lui revedea Corabia-Dragon, cu capul sus, înaintînd repede, mult prea repede, prin Fundătură. Apoi, cum privea îngrozit zidul masiv al Castelului ridicat amenințător în față, atenția îi fusese atrasă de sclipirea unui disc de aur încastrat sus în perete, un disc despre care nici nu avusese habar că se află acolo. Dragonul scosese pe nări un fuior de foc, iar când flăcările atinseseră discul, blocurile mari de piatră se topiseră în fața lui, dînd la iveală uimitoarea grotă de lapislazuli. Corabia-Dragon pătrunse maiestuoasă înăuntru și se oprise. Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse Nicko vreodată. Păcat că nu fusese și Jannit de față.

Septimus și Jenna coborîră de pe corabie și merseră cu grijă pe cheiul pardosit cu marmură al Casei Dragonului. Ajunși afară, se uitară, împreună cu Jannit și Nicko, la Corabia-Dragon, care se așeză în Casa Dragonului ca o lebădă în cuib.

— Știți, zise Jannit după o vreme, când eram copil am citit o poveste despre așa ceva. Eram un mic băiețoi, și mătușa mea mi-a dat să citesc o carte minunată. Cum îi zicea oare?... A, da, îmi amintesc: *O sută de povești neobișnuite și ciudate pentru băieții plictisiți*. De acolo mi se trage dragostea pentru bărci.

Dar, bineînțeles, asta nu poate fi corabia despre care am citit...

— Ei, zise Septimus iute, aceea era doar o poveste...

Jannit îi aruncă o privire, amintindu-și că Septimus e Ucenicul Marciei.

— Da, zise ea repede, bineînțeles.

Jenna și Septimus îi lăsară pe Nicko și Jannit lângă Corabia-Dragon și plecară la Turnul Vrăjitorilor. Septimus verificase traista rezistentă la dragoni și văzuse cu mare ușurare că Scuipăfoc dormea încă. Purtându-l cu grijă, ca să nu îl trezească, porniră pe străzile pustii, târându-și picioarele de oboseală. Luna nouă apusese și era întuneric, dar Jenna și Septimus se simțeau în siguranță noaptea pe străzile Castelului, spre deosebire de cele din Port. Știau fiecare cotitură și fiecare răspântie, străduțele pe care era bine să le ocolești și scurtăturile cele mai la îndemână. Când se apropiară de Calea Vrăjitorilor, noaptea se risipi în lumina torțelor, dar ei se furișară pe o ulicioară lăturalnică. Puțin după aceea, Septimus deschise o portiță veche de lemn, de care puținii știau, și intrară în curtea Turnului.

Hotărâseră că Jenna va petrece restul nopții în Turnul Vrăjitorilor și se va întoarce la Palat dimineața. Jenna urcă

treptele de marmură în urma lui Septimus; acesta murmură parola și ușile grele de argint se deschiseră fără zgomot.

Traversară tăcuți Sala Mare. Jenna privi înscripția de pe mozaicul pardoselii: FIȚI BINE-VENIȚI, PRINȚESĂ ȘI UCENIC ÎNȚORȘI CU BINE, FII BINE-VENIT, SCUIPĂFOC. Culoarele literelor erau acum mai șterse, așa cum se cuvenea pe timp de noapte. Jenna nu se obișnuise nici acum cu Turnul. Mirosul puternic de Magie o amețea ușor și, deși își dădea seama că în jur se aud sunete magice, nu le putea auzi prea bine, ca și cum nu ajungeau chiar până la urechea ei. Merse cu grijă pe podeaua care părea făcută din nisip și urcă împreună cu Septimus pe scara spiralată de argint. Când scara începu să se învârtă în sus, se așezară amândoi pe o treaptă, să se mai odihnească până ajungeau în vârful Turnului.

Pe timp de noapte, scările mergeau încet, fără nici cel mai mic zgomot. Pe jumătate adormită, Jenna își lăsă capul pe umărul lui Septimus și numără etajele până sus. Fiecare etaj era învăluit într-o lumină albastră-purpurie, iar din camerele Vrăjitorilor bătrâni răzbătea până la ei sunetul înăbușit al sforâielilor. Când se apropiară de al douăzecilea etaj, Jenna și Septimus se ridicară, pregătindu-se să coboare. Deodată, Jenna îl apucă de mână.

— Uite..., șopti ea.

— Ce caută aici? mormăi Septimus.

Coborâra amândoi de pe scară și se apropiară în vârful picioarelor de ușa purpurie a Marciei. O persoană slăbănoagă, îmbrăcată în robă cafenie, tivită cu albastru, așa cum purtau Vrajitorii debutanți, pe cap cu o căciulă caraghioasă, din stofă cadrilată, ale cărei urechi erau legate sub bărbie, stătea pe un scaunel în fața ușii, dormind cu capul căzut în piept.

— Cine e? întrebă Jenna.

— Arcanu', răspuse Septimus.

Omul se trezi pe loc.

— Ce? Ce? făcu el, uitându-se buimăcit în jur, până când ochii îi căzură asupra lui Septimus. Ce faci aici, 412? se răsti el.

Septimus luă poziția de drepti. Nu se putuse controla; timp de o clipă, i se păruse că e iar în Armata Tânără și că nesuferitul de Arcan țipa la el.

Dar Arcanul reveni îndată cu picioarele pe pământ și își aduse aminte îngrozit cine era Septimus acum.

— Ah... ăăă... iertare, Ucenicule. A fost o scăpare. Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc.

Fiindcă Septimus nu își venise încă în fire, Jenna se adresă politicos Arcanului:

— Stăm aici în noaptea asta, ne dați voie să intrăm?

Arcanul mijii ochii ca să vadă mai bine. Nu avusese nicio dată vederea bună (fusese unul dintre multele motive pentru care nu fusese bun ca Vânător Adjunct) și nu își dăduse seama că mai era cineva cu Septimus. Când văzu cu cine avea de a face, sări în sus atât de iute că trânti scăunelul.

— Vai de capu' meu... E... iertare preaplecată, Prințesă, nu v-am văzut.

— Nu e nimic, Arcanule, zise Jenna, zâmbind încântată de efectul pe care îl avea. Ne dai voie să intrăm?

— Nu. Vă rog să mă iertați. Am ordin să nu las pe nimeni să intre pe ușă. Măsură de siguranță. Iertare. Îmi pare nespus, nespus de rău, zise Arcanul cuprins de panică.

— De ce? întrebă Jenna.

— Nu fac decât să mă supun ordinelor, Prințesă, răspunse Arcanul și făcu o mutră nenorocită.

Dar Septimus se săturase de el.

— Dă-te la o parte, Arcane, zise el. Intrăm, cu sau fără voia ta.

Făcu un pas înainte și ușa purpurie îl recunoscă. Se deschise singură și Septimus intră urmat de Jenna în apartamentul Marciei. Rămas afară, Arcanul își frângea mâinile de deznădejde.

Înăuntru era întuneric beznă.

— Oare de ce nu ne-a lăsat Arcanu' să intrăm? șopti Jenna. Doar nu s-o fi întâmplat vreo nenorocire?

Septimus rămase tăcut câteva clipe, așteptând ca Inelul lui cu Dragon să înceapă să lumineze.

— Nu, spuse el. Nu simt nimic întunecat. Adică, doar **Umbra** de care știm. Și aud... da, sunt sigur că aud respirația Marciei. Ia ascultă.

— Nu aud nimic, Sep.

— Nu? În sfârșit, nici nu prea ai cum. Eu învăț să aud **Respirația omenească de Dincolo**. Așa te-a găsit tata, să știi. Și tot așa m-a găsit Marcia pe mine, când eram îngropat în zăpadă. Încă nu mă pricep bine, dar pot cu ușurință să o aud pe Marcia.

— Aha. Dar cum... cum știi că nu e respirația **Umbrei**?

— E la mîntea cocoșului. **Umbra** nu respiră, prostuțo. Nu e vie. Și, în orice caz, nu e om.

Cu toate acestea, Jenna nu prea se simțea în largul ei.

— E prea întuneric aici, Sep.

Septimus atinse o lumânare aflată lângă căminul mare de piatră. Lumânarea se aprinse, aruncând pete întunecate dănuitoare pe pereți și luminând **Capcana pentru Umbre**, care se înălța amenințătoare într-un colț, asemenea unui

păianjen în așteptarea prăzii. De câte ori se uita într-acolo, pe Jenna o trecea un fior — nu știa de ce, dar **Capcana** îi amintea de Observator.

— Ți-e frig, Jen? o întrebă Septimus.

Pocni din degete și câteva bețișoare de aprins focul săriră în cămin și se aprinseră singure. Apoi doi bușteni mari se ridicară ascultători din coșul cu lemne, se așezară peste bețișoarele aprinse și luară foc. În scurtă vreme camera se încălzi și Jenneci nu îi mai fu atât de teamă.

— Hai să te conduc în camera Vrăjitorilor musafiri, o îmbie Septimus. E chiar frumoasă, ai să vezi.

Jenna se codea, cu gândul la **Umbra** care era în camera de sus, urmărind-o pe Marcia.

— Mulțumesc, Sep, spuse. Aș prefera să rămân aici, lângă foc.

Septimus o privi cu atenție. Vizita nedorită făcută acasă la Simon, în mijlocul **Magiei Întunecate**, nu îi făcuse deloc bine.

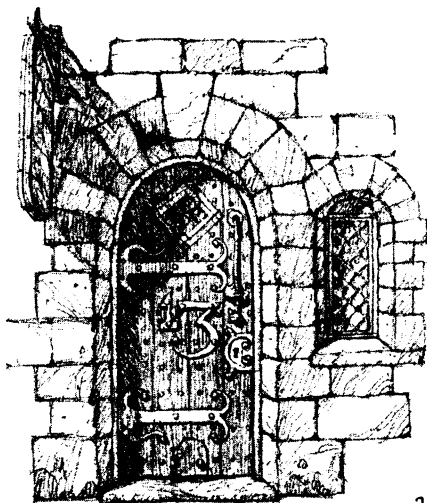
— Bine, Jen, zise el. Stau și eu cu tine.

Ceva mai târziu, o siluetă înaltă apără în cadrul ușii și îi văzu pe cei doi dormind, înfășurați în cele mai bune pături purpurii pe care le avea. Marcia îi privi îndelung, zâmbind. Până la

urmă, fostul Șobolan Mesager, cât era el de enervant, avusese dreptate. Se întorseseră cu bine. Sigur, ea știuse de la bun început că așa va fi, dar asta nu însemna că se bucură mai puțin să îi vadă.

Marcia plecă în vârful picioarelor. Umbra mai rămase o clipă, privind la cei doi copii adormiți, cu ochii galbeni sclipind de răutate, după care se întoarse și urcă scara de piatră în urma Marciei.

ÎN CĂUTAREA UNUI *DRAXX*

— **C**e mai e și
— asta? țipă

Marcia înfuriată.

Uitase cât se bucurase
noaptea dinainte, când
îi văzuse pe Septimus
și pe Jenna teferi. În

această dimineață Marcia nu

era în toane bune. Când se trezise, găsisse Umbra întinsă pe perna ei. Nu era ceva neobișnuit, fiindcă în ultimele luni Umbra devenise din ce în ce mai vizibilă, mai ales dimineața devreme. Până atunci rămăsese tăcută. Acum însă, Marcia fusese trezită din somn de o voce joasă, venind parcă din mormânt, care o tot chema pe nume: „Marcia... Marcia... Marcia...”

Marciei i se urcase sângele la cap și aruncase în **Umbră** cu una dintre cele mai bune botine ale ei, dar, bineînțeles, botina trecuse prin ea. De fapt, zburase prin cameră și spărsese o vază mică de sticlă pe care Alther i-o dăruise Marciei atunci când, Ucenicul lui fiind, învățase o **Proiecție** deosebit de grea. Spargerea vazei o scosese din fire mai mult decât ar fi crezut și, drept urmare, coborâse scările cu o falcă în cer și una în pământ. „M-am săturat până peste cap de **Umbră**”, își zisese ea, după care dăduse ușa bucătăriei de perete și îi spusese ibricului *să se miște mai repede*. După ce mâncase de dimineață, se hotărâse să se ducă neîntârziat la bătrânul Viezur și să îi ceară să îi dea pe loc **Opritorul** — ultima piesă a **Capcanei pentru Umbre**.

— *Septimus*, strigă ea.

Septimus se trezi tresărind și în prima clipă nu își dădu seama unde se află, dar Marcia avu grijă să îl lămurească.

— Turnul **Vrăjitorilor**, zise ea încrucișându-și supărată brațele, e un loc al **Magiei**, nu o menajerie.

— Poftim? întrebă Septimus nedumirit.

— Uită-te și tu ce s-a ales de cele mai bune pături pe care le aveam — toate sunt pline de *găuri*. Nu știu unde ai găsit molia asta uriașă, dar să faci bine să o duci înapoi de unde ai luat-o.

— Ce molie uriașă? făcu Septimus, întrebându-se dacă nu cumva îi scăpase ceva.

— Hmm? făcu și Jenna, ieșind de sub grămada de pături.

— Bună, Jenna, zise Marcia. Îmi pare bine că te-ai întors. Șobolanul a spus... mă rog, afurisitul de șobolan a trâncănit vrute și nevrute, o grămadă de prostii, după cât mi-am dat eu seama... dar a spus că ai făcut Vizita de Solstițiu. Bravo!

— Mulțumesc, zise Jenna somnoroasă.

Se ridică în capul oaselor și scoase piciorul printr-o gaură mare din pătură. Mișcă degetele, surprinsă parcă să le vadă, și atunci ceva verde țâșni spre piciorul ei.

— Au! țipă ea.

— Scui păfoc! făcu Septimus, luat prin surprindere.

Mătușa Zelda îi spusese că dragonul va crește dintr-odată, uneori chiar peste noapte, dar nu se așteptase chiar la ceca ce vedea. Scui păfoc rosesese punguța rezistentă la dragoni și ieșise din ea. Era acum de mărimea unui cățel. Septimus îl înșfăcă și îl desprinse de pe piciorul Jennei.

— Te-a mușcat rău, Jen?

— Nu, nu cred. Am încă toate zece degetele, spuse Jenna frecându-și piciorul zgâriat de ghearele dragonului. Sep — adăugă ea uitându-se la puilul de dragon care lîngea mîna lui

Septimus, sperând să capete micul dejun — parcă aseară nu era atât de mare.

— Nu, mormăi Septimus.

Își dădea seama că intrase în bucluc și nu îndrăznea să se uite la Marcia. Știa ce va spune aceasta. Ceea ce se și întâmplă.

— Ți-am atras atenția, Septimus. Fără animale de companie. Nici papagali, nici iguane, nici broaște țestoase, nici...

— Bine, dar Scuipăfoc nu e un animal de companie. Este o unealtă magică, la fel ca iepurele din curte, pe care îl folosesc ca să mă antrenez.

— Septimus, un dragon nu e nici pe departe un iepure de antrenament. Nici nu ai idee ce neazuri...

Parcă vrând să întărească spusele Marcici, Scuipăfoc se zbătu până se smulse din brațele lui Septimus și, odată ajuns jos, se repezi drept la Marcia. Văzuse botinele purpurii din piele de piton. Amintirile strămoșilor lui se treziseră în el, spunându-i că dragonii și șerpii sunt dușmani jurați. Pe deasupra, își zisese că un șarpe purpuriu ar fi tocmai bun de o gustare înainte de micul dejun. Desigur, prin mintea lui de dragon în vârstă de două zile nu trecuse și ideea că botinele nu erau decât o piele de șarpe, nici că înăuntru se aflau picioarele unui Vrăjitor puternic și — în acel moment — nervos, care

ținea foarte mult la încălțările sale și, în schimb, nu-i avea la inimă pe puii de dragon. Scui păfoc se repezi ca o săgeată verde, lucitoare, spre piciorul drept al Marciei și se apucă să roadă.

— Au! țipă Marcia, scuturând disperată piciorul.

Scui păfoc învățase însă lecția cu două zile în urmă, când Septimus îl scuturase de pe deget. Se ținu bine și își înfipse dințișorii de dragon în pielea de șarpe.

— Dră dumul! bolborosî Marcia, încurcând cuvintele.

Scui păfoc înfipse și mai tare dinții în piele.

— Du dramul! țipă Marcia.

Scui păfoc strânse din dinți și scutură tare pielea de pîton.

— Dă drumul! țipă Marcia din nou, de astă dată nimerind bine cuvintele.

Scui păfoc dădu drumul botinei de pîton și, ca și cum nu l-ar fi interesat deloc pielea de șarpe, se duse lângă Septimus și se așeză, aruncându-i Marciei priviri pline de ură.

Marcia se prăbuși pe un scaun, frecându-și piciorul și uitându-se la botina sfâșiată. Septimus și Jenna nici nu mai îndrăzneau să respire. Ce avea să spună Marcia?

— Îmi închipui, zise Marcia după o lungă tăcere, îmi închipui că *pacostea* asta te-a învățat de stăpân.

— Mmda, recunosc Septimus.

— Așa m-am gândit și eu, zise Marcia oftând. Ca și cum nu aveam destule pe cap, Septimus. Ai idee cât de mari cresc?

— Îmi pare rău, se scuză Septimus. Promit să am grijă de el, negreșit. Am să îi dau de mâncare, am să îl învăț să nu facă în casă, am să îl scot la plimbare... am să fac tot ce trebuie.

Marcia nu părea însă prea convinsă.

— Nu l-am luat eu, răspunse Septimus îmbufnat. A ieșit din piatra pe care mi-a dat-o Jenna.

— Nu mai spune, făcu Marcia, puțin mai îmbunată. Chiar așa? Ai ajutat un pui de dragon să iasă din ou... măi, măi... nu e puțin lucru. În sfârșit, deocamdată va trebui să stea în camera ta. Nu vreau să mai strice ceva pe aici.

În plus — dar se ferea să îi spună lui Septimus — nu voia ca micul dragon să se molipsească de ceva de la Umbră. Dacă avea să devină tovarășul lui Septimus, atunci Marcia dorea să îl păzească de **Magia Întunecată** cât mai mult posibil.

Marcia vru să afle în amănunțime cum scăpase Jenna de Simon, iar când îi povestiră cum venise Corabia-Dragon la Castel, Marcia avu o expresie triumfătoare.

— Vasăzică eu sunt Păzitoarea acum, murmură ea.

Septimus nu era prea convins.

— Nu cred, spuse el. Sunt sigur că tot Mătușa Zelda e Păzitoarea...

— Nici vorbă nu poate fi, îl întrerupse Marcia. Cum ar putea fi tot ea? E departe, în Mlaștini, la multe mile distanță. Corabia-Dragon e aici, la Castel, unde îi e locul. A judecat foarte bine lucrurile. Ei, această Păzitoare va avea grijă de ea. Arcanule!

Arcanul deschise ușa cam speriat.

— M-ați chemat, Doamnă Marcia?

— Da. Ia treisprezece Vrăjitori și du-te cu ei la atelierul de construit bărci. Vor păzi Corabia-Dragon cu prețul vieții lor. Ai înțeles?

— Treisprezece Vrăjitori... Corabia-Dragon... hm... cu prețul vieții. Ăăă, da. Mulțumesc, Doamnă Marcia. Asta e tot?

— Cred că deocamdată e de ajuns pentru tine, Arcanule.

— Într-adevăr. Mulțumesc, Doamnă Marcia.

— A... Arcanule!

Arcanul, care era nerăbdător să plece, se opri.

— Ăăă... da, Doamnă Marcia?

— După ce ai terminat poți veni cu noi la micul dejun.

Arcanul făcu o mutră lungă.

— Oh, făcu el, dar apoi, amintindu-și că trebuie să se poarte politicos, adăugă: Mulțumesc, Doamnă Marcia. Mulțumesc foarte mult.

Micul dejun fu un chin pentru Arcan. Stătea ca pe ace, neștiind cum să se poarte față de Jenna și Septimus, ca să nu mai spunem de Marcia, care îl înspăimânta de-a dreptul.

— Arcanule, ți-am spus să nu îi lași să intre pe *Vrăjitori*, nu pe Ucenic. Nu vezi diferența? îl luase Marcia la rost, în timp ce mașina de gătit dădu cafeaua în foc — a doua oară în săptămâna aceea.

Mașina de gătit nu era niciodată în formă dimineța, așa că la micul dejun era întotdeauna încordată și speriată. Pe deasupra, ibricul era enervat fiindcă Marcia țișase la el și nu se putea concentra asupra trebii pe care o avea de făcut. Iar ca să pună capac la toate, mai era și un dragon care îi rodea de zor un picior. Se auzi un șuierat puternic, cafeaua se vărsă pe plita încinsă și se prelinse pe jos.

— **Curăță**, ordonă Marcia.

O cârpă de vase sări jos din chiuvetă și șterse repede cafeaua vărsată.

Arcanul nu prea măncă la micul dejun. Stătea țeapăn, învârtind în mâini căciula cadrilată și aruncând priviri speriate spre colțul unde Scui păfoc înfuleca hămesit griș cu lapte.

După micul dejun — care pentru Scui păfoc constase în doi pui la frigare, trei pâini, o găleată de griș cu lapte, o față de masă, un galon de apă și căciula Arcanului — Septimus, Jenna și Arcanul rămaseră la masă în timp ce Marcia îl duse pe dragon sus, îl împinse în camera lui Septimus și baricadă ușa. La masă, toată lumea tăcea stânjenită. Arcanul ținea în mână urechile detașabile ale căciulii cadrilate; urechile erau acum umede, fiindcă Scui păfoc le scui puse afară după ce furase căciula Arcanului și o înghițise.

Jenna se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzați, zise ea, dar aș vrea să mă întorc la mama și la tata. Vii și tu, Sep?

— Poate ceva mai încolo, Jen. Aș vrea să văd dacă Marcia are să îmi dea ceva de făcut.

— Îți spun eu ce să faci, spuse Marcia, intrând în bucătărie nițel cam ciufulită. Te duci neîntârziat la Scriptoriu și faci rost de *Manualul Draxx pentru dresajul dragonilor*. Ai grijă să fie ediția originală pentru Vrajitori, cea rezistentă la foc. Să nu te încurci cu ediția broșată, ieftină — nu va rezista nici cinci minute.

— Fii pe pace, spuse Septimus voios. Am cartea asta, spuse și flutură *Ghidul practic al crescătorilor de dragoni*.

— Prostia aia! izbucni Marcia. Unde ai găsit-o?

— Mi-a dat-o Mătușa Zelda, zise Septimus, și mi-a spus că trebuie să fac rost de...

— ... *Almanahul puilor de șopârlă cu aripi*, îi luă Marcia vorba din gură. Altă prostie. În orice caz, nu îl vei găsi, pentru că a fost tipărit pe hârtie foarte inflamabilă. Trebuie să găsești un *Draxx*, Septimus, nimic altceva nu îți va fi de folos.

Din camera de sus se auziră niște bufnituri puternice, care nu prevesteau nimic bun. Jenna și Septimus ieșiră în grabă din apartamentul Vrăjitorului NeObișnuit și porniră în căutarea unui *Draxx*.

O luară pe Calea Vrăjitorilor, deși tot le mai era teamă să nu vadă apărând un cal negru și un călăreț întunecat, însă totul arăta ca într-o zi obișnuită. Se făcuse ora zece, soarele strălucea printre norii albi, duși de vânt, iar Calea Vrăjitorilor era plină de slujbași plecați cu treburi importante — sau prefăcându-se că au treburi importante — și cumpărători care căutau prin vrafurile de cărți și pergamente întinse pe mesele din fața prăvăliilor.

— Ce e cu Marcia? întrebă Jenna când se apropiară de Scriptoriu. E mai arțăgoasă decât de obicei.

— Așa e, răspuse Septimus întristat. Cred că Umbra începe să pună stăpânire pe ea. Dacă aş putea să o ajut...

— Știi ce, Sep, spuse Jenna vizibil îngrijorată, poate ar fi bine să stai cu noi la Palat o vreme.

— Mulțumesc, Jen, dar nu pot să o las pe Marcia singură, cu Umbra care o urmărește peste tot. Are nevoie de mine.

Jenna zâmbi — știa că așa îi va răspunde Septimus.

— Bine, dar dacă nu mai suporti să stai cu Marcia, ai să vii la Palat să îi spui mamei, promiți?

— Promit, zise Septimus și o strânse în brațe. La revedere, Jen. Salută-i pe mama și pe tata din partea mea. Spune-le că voi veni să îi văd mai târziu.

O urmări pe Jenna din priviri până când ajunse la Palat și intră pe poartă. Atunci împinse ușa Scriptoriului, al cărui clopoțel clincăni, și intră în prăfuitul birou de primire.

— Salutare, Sep! se auzi o voce bucuroasă de sub pupitru.

— Salut, Cărăbuș, zâmbi Septimus.

— Cu ce pot să-ți fiu de folos, preaînțeleptule Ucenic? întrebă Cărăbuș scoțând capul de sub pupitru. Ascultă, nu

poți să îmi faci repede un **Farmec de Găsire**? Am pierdut tocul preferat al bătrânului Foxy. L-au apucat năbădăile.

— Păi, n-ar trebui... bine, hai, ia **Magnetul** meu, zise Septimus scoțând din chimir un mic magnet roșu și întinzându-i-l lui Cărăbuș. Îndreaptă capătul deschis spre locul unde crezi că ar putea fi tocul și gândește-te la el. Oricum, trebuie să fii destul de aproape, fiindcă **Magnetul** nu e foarte puternic. Am să fac rost de unul mai bun când am să termin **Proiectul Cine caută găsește**.

— Mulțumesc, Sep.

Cărăbuș luă **Magnetul** și dispăru sub pupitru. După doar câteva clipe reapăru triumfător, în mână cu un toc negru, subțire.

— Mi-ai salvat viața, Sep. Rămân îndatorat, zise înapoiindu-i **Magnetul**. Ai venit cu o treabă anume? Pot să te ajut cu ceva?

— Ăăă... am nevoie de *Manualul Draxx pentru dresajul dragonilor*.

— Pentru Vrăjitori, rezistent la apă sau la foc, pentru Vrăjitori avansați? Carte vorbitoare sau poze mișcătoare? Ediție de lux sau populară? Cu copertă verde sau roșie? Nouă sau la mâna a doua? Mare sau...

— Ediția pentru Vrăjitori, rezistentă la foc, îl întrerupse Septimus. Dacă ești atât de bun.

Cărăbuș plescăi din buze.

— Hmm. Cam greu. Nu știu dacă mai avem vreuna.

— Dar ziceai...

— Ei, teoretic le avem pe toate. Dar în realitate nu e așa. Un *Draxx* e lucru rar. Majoritatea au fost roase foarte repede. Sau au ars. În afară de ediția rezistentă la foc, îmi închipui.

Apoi, văzând dezamăgirea zugrăvită pe chipul lui Septimus, adăugă repede:

— Uite, fiindcă e pentru tine, am să te las în Depozitul de Cărți și Amulete Sălbatice. Dacă mai e vreuna, numai acolo o putem găsi. Poți să o cauți chiar tu. Hai cu mine.

Septimus se strecură pe după pupitrul mare, iar Cărăbuș, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă, descuie o ușă înaltă, ascunsă în lambriurile de lemn care acopereau pereții. Cărăbuș deschise ușa — Septimus observă că era blindată cu scânduri groase — și duse degetul la buze.

— Să umbli cu băgare de seamă, Sep. Nu avem voie să intrăm aici. Și să nu faci vreo mișcare bruscă. Bine?

Septimus dădu din cap și intră după Cărăbuș în Depozitul de Cărți și Amulete Sălbatice. Cărăbuș închise grijuliu ușa și

Septimus rămase fără glas: avea sentimentul că e din nou în Pădure, înconjurat de jderi. Depozitul de Cărți și Amulete Sălbatice era prost luminat și, pe deasupra, mirosea a menajerie. Era o încăpere lungă, arătând mai degrabă a coridor, pe pereții căreia se aflau șiruri de rafturi, înălțate până la tavan și închise cu gratii de fier în spatele cărora erau înghesuite Cărțile Sălbatice. Septimus merse precaut în urma lui Cărăbuș printre șirurile de rafturi, însoțit de un cor de mârâituri groase, zgreptănat de gheare și fel de fel de foșnete — cărțile se agitau în spatele barelor ruginite de fier.

— Îmi pare rău, e cam dezordine aici, zise Cărăbuș în șoaptă, adunând de pe jos un pumn de Amulete rupte sau purtând urme de colți, de care erau lipite smocuri de blană.

Lui Septimus i se păru că aveau și pete de sânge uscat.

— Azi-noapte a fost o mică încăierare între Amuletele din Ghidul Vrajitorului Ahriman Aardvark și o Broșură de Vraji pentru Jderi. Un tâmpit care nu știe alfabetul le-a pus alături. Nu era o privesite prea îmbietoare. Ia să vedem... Dinozauri... Drosophila... nu, asta vine după. Aha, Dragonii ar trebui să fie aici, dacă avem vreo carte despre ei. Uită-te și vezi ce găsești. Eu mă duc să verific dacă nu cumva mă caută cineva în biroul din față. Să nu între careva la bănuieli.

Cărăbuș se grăbi să plece, lăsându-l pe Septimus printre cărțile acoperite cu blană, pene și solzi.

Ținându-se strâns de nas, și ca să nu mai simtă mirosul dar și fiindcă simțea că îi vine să strănute, Septimus se chiorî prin semiîntuneric, sperând să găsească o carte pe care scria *Draxx*. Cărților nu le plăcea să se uite cineva la ele. Se foiau de colo-colo, iar vreo două dintre cele mai mari și păroase mârâiră amenințător. Septimus nu găsi nici urmă de *Draxx* și nici de altă carte despre dragoni.

Tocmai când se uita printre gratii la o carte cu solzi, Cărăbuș îl bătu pe umăr.

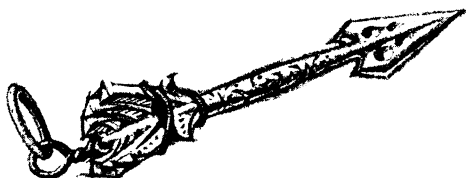
— Hii! țipă Septimus.

— Șșș, făcu Cărăbuș. Fratele tău e aici.

— Nicko? A zis ce vrea?

— Nu Nicko. Simon.

⇄ 38 ⇄
CAMERA HERMETICĂ

Septimus rămase cu gura căscată.

— Simon! Ce caută aici... din nou?

— A venit la babacu' lui Foxy. Numai la el vine, pufni Cărăbuș în semn de dezaprobare. Sunt prieteni la cataramă ăștia doi. Hai cu mine.

Cărăbuș îl apucă pe Septimus de mânecă și îl trase până la capătul șirului de rafturi cu gratii. Cărăbuș îngenunche lângă o gaură de aerisire, dar sări imediat înapoi, speriat de un şuierat puternic venit de la *Formule de venin antișarpe-strigoi*.

— Pff, urâsc șerpii. Mi-a stat inima de frică. Știi ce, Sep, ție nu ți-e frică de șerpi. Ia vino aici. Oricum, vei auzi mai bine.

— Ce să aud, Cărăbuș? întrebă Septimus strecurându-se între Cărăbuș și *Formulele de venin antișarpe-strigoi*.

Cărăbuș îi arată o gaură de aerisire în perete:

— Camera Ermetică e de cealaltă parte a peretelui. Știi care — camera lui Foxy ăl bătrân, unde fac tot felul de chestii secrete. Eu trebuie să țin gaura asta astupată, dar uneori e cam înăbușitor aici și simți nevoia de un pic de curent. Ascultă, Sep, se aude absolut *totul*.

Septimus îngenunche lângă Cărăbuș și deodată vocea lui Simon se auzi limpede, de parcă ar fi fost lângă el. Părea enervat.

— Uite ce e, Hugh. Dacă îți spun că ceva nu e în regulă cu *Amuleta* asta a *Zborului*, înseamnă că așa e. Nu poți conta pe ea. Dacă vrei să știi, am scăpat cu viață ca prin urechile acului. Era cât pe ce să îl scap pe noul meu ajutor în Bulboană — între noi fie vorba, chiar că ar fi meritat, mojiul nerecunoscător! Eu îi ofer o șansă cum nu întâlnești de două ori în viață, iar el se răzgândește în timpul *Zborului*.

— Nu trebuia să iei pasageri, se auzi vocea dezaprobatore a Scribului Ermetic Șef. Arta *Zborului* nu e companie de taxiuri.

— Ia nu mai face pe firoscosul, Hugh. Fă-i ceva. Sunt sigur că poți. Mai învigoarează-o un pic.

— Să o învigorerez? se auzi vocea lui Hugh Fox, care părea de-a dreptul scandalizat. E vorba de Arta Uitată a Zborului — cea mai secretă dintre toate Artele — iar tu vii și îmi ceri să o învigorerez. Amuleta asta e cea mai veche pe care am văzut-o vreodată. Uită-te ce aur — nici mai mult, nici mai puțin decât aurul tors de Păianjenii din Aurum — atât de pur și fin că abia dacă îndrăznești să-l atingi.

— Ia mai slăbește-mă, Hugh, zise Simon, acum scos de-a binelea din fire. Oricât de minunată ar fi blestemăția asta, nu e bună de nimic dacă zbori dintre cei vii cu ea. Până la urmă, nici nu sunt sigur că e într-adevăr Amuleta Zborului, fiindcă nu face nici jumătate din câte mi-ai spus că poate face.

Hugh Fox bolborosea de furie:

— Te asigur, Simon Heap, că asta e, și nu alta. Am cercetat ani de zile și am găsit-o exact acolo unde mă așteptam — ascunsă cu un Farmec întunecat în coperta acestei cărți. (Aici, Septimus îl auzi pe Hugh Fox cum trânteste demonstrativ ceva pe masă.) Amuleta trebuie respectată, Simon, nu învigorată.

— Ascultă, Fox, zise Simon, de astă dată pe un ton amenințător. Sfatul meu e ca tu pe mine să mă respecti. Astăzi e Ziua cea Mare. Am pus aproape totul la punct. Dacă totul

iese bine, vei avea un nou Vrăjitor NeObişnuit pe care să îl slujeşti. Unul *ca lumea*. Şi pe deasupra — chiar dacă eu însumi trebuie să ți-o spun — un Ucenic de ispravă, nu un mucos din Armata Tânără, care nu ştie deosebi o amuletă stricată de un ciorap vechi.

— Ți-am mai spus, Simon, zise Hugh Fox tăios, eu nu mă amestec în politică. Dacă vrei să ştii părerea mea, prea mulți Vrăjitori NeObişnuiți s-au perindat pe aici. Cel pe care îl avem acum e foarte bun. Şi băiatul la fel.

Răspunsul lui Simon avu darul să îl înghețe pe Fox:

— Dacă aş fi în locul tău n-aş mai scoate o vorbuliță, Fox. Doar dacă nu cumva vrei să fii **consumat**...

— Poftim? întrebă Hugh Fox şi din vocea lui îți dădeai seama că e îngrozit de-a binelea.

— Aşa cum ai auzit. Vezi ce faci cu **Amuleta**. Nu glumesc. Mă întorc peste o oră şi vreau să o găsec reparată.

— Să văd ce pot face, răspunse Hugh Fox posomorât.

— Să o repari, Fox. Oricum, îți va face plăcere să afli că e ultimul drum pe care îl fac pe aici. Am ultima bucată. Vezi?

Scribul Ermetic Şef scoase un geamăt când Simon bătu în ceva care suna a gol şi râse scurt.

— Să nu mai faci așa ceva, zise Hugh Fox. Nu mă interesează cine a fost, dar poartă-te cuviincios.

— Să nu îmi spui tu mie ce să fac, se răsti Simon la el. De fapt, vei afla cine a fost, adică este, destul de curând. Acum fă bine și deschide ușa.

Se auzi un șuierat puternic, apoi se lăsă liniștea.

— E sărit de pe fix...

Ce mai credea Scribul Ermetic Șef despre fratele cel mare al lui Septimus nu se mai auzi pentru că el închise cartea cu o bufnătură.

— Ai auzit? îi șopti Septimus lui Cărăbuș după ce se ridicară și se întoarseră la rafturile cu Cărți și Amulete Sălbatice. Cum adică, un *nou* Vrăjitor NeObișnuit?

— Știi ce, Sep, zise Cărăbuș când ajunseră la ușa care dădea în biroul din față. Toată lumea de aici crede că e cu mîntea dusă. Ne vin mulți din ăștia pe aici. Toți cred că vor conduce lumea cu o mână de Vrăji întunecate.

— Poate că el chiar o va conduce, făcu Septimus.

Cărăbuș nu răspunse. După ce se văzu în biroul din față, se întoarse spre Septimus și îi spuse:

— Uite ce zic eu: mă duc și îl scot pe bătrânul Foxy de acolo timp de câteva minute. Tu te strecorei înăuntru și iei Amuleta Zborului. Ca să îi punem bețe în roate. Ce zici?

Cărăbuș dispăru în semiîntunericul Scriptoriului. Se întoarse într-o clipă, făcându-i semne disperate lui Septimus.

— Hai, Sep, repede. Avem noroc. Bătrânului Foxy i s-a făcut rău — i se mai întâmplă câteodată — și s-a dus să se culce. Vino cu mine.

Septimus venea des în Scriptoriu, așa că toți îl cunoșteau și scribii nici măcar nu ridicară privirea când traversă, în urma lui Cărăbuș, culoarul care ducea la Camera Scribului Ermetic Șef. Culoarul era strâmt, întunecos, și avea o groază de cotituri, ca să încetinească fuga oricui ar fi pătruns în Camera Ermetică. Ajunși la capătul culoarului, Cărăbuș și Septimus intrară într-o încăpere mică, văruiată în alb și mobilată simplu, luminată de flacăra unei singure lumânări. Camera era circulară, ca să împiedice farmecele sau descântecele rele să se ascundă prin colțuri. Cea mai mare parte din cameră era ocupată de o masă mare, rotundă, iar de perete era sprijinită o oglindă veche, mai înaltă decât Septimus. Dar Septimus nu băgă nimic de seamă când intră: ochii îi rămaseră ațintiți la ceea ce era pe masă. Nu Amuleta Zborului, care era încă prinsă de cingătoarea lui Simon, aruncată neglijent pe masă, ci cartea groasă de alături.

— Asta e cartea Marciei! zise el uimit.

— Șșș! făcu Cărăbuș.

— Da, asta e, zise Septimus bucuros. O avea la ea atunci când DomDaniel a păcălit-o să se întoarcă la Castel în timpul Marelui Îngheț. I-a luat-o DomDaniel și nu a mai văzut-o de atunci. A căutat-o peste tot. Uite, asta e: *Risipirea Negurii*.

Cărăbuș nu înțelegea.

— Atunci cum de a ajuns la bătrânul Foxy? întrebă el.

— Ei, n-o să mai fie la el multă vreme, spuse Septimus hotărât. Marcia va coborî să o ia înapoi de îndată ce îi spun unde este.

Cărăbuș își propuse să o șteargă de acolo de îndată ce o va vedea pe Marcia venind la Scriptoriu.

— Ia Amuleta, Sep, și hai să ieșim de aici, zise Cărăbuș, îngrijorat ca nu cumva Hugh Fox să apară în cameră.

Amuleta Zborului era o săgeată de aur, mai mică decât se așteptase Septimus și împodobită cu modele complicate, lucrate în aur. Aripioarele făcute din aur alb erau îndoite și deformate, și Septimus se întrebă dacă nu cumva din această cauză avusese Simon necazuri. Întinse mâna să o ia, dar atunci ceva se mișcă pe masă. Cingătoarea lui Simon se răsuci, se preschimbă într-un șarpe roșu cu trei stele negre pe ceafă și se încolăci în jurul Amuletei. Șuieră, cu capul ridicat, gata să lovească.

— Aaa! țipă Cărăbuș îngrozit și îndată duse mâna la gură ca să nu i se audă țipătul.

Era însă prea târziu: cineva din Scriptoriu îl auzise.

— Heeei. . . , se auzi o voce șovăielnică din culoarul cu șapte coturi. E cineva aici?

— Sep, Sep, trebuie să ieșim repede de aici, îl îndemnă Cărăbuș. Hai odată.

— Heeeiii, se auzi vocea din nou.

— Fii pe pace, Bâtlane, strigă Cărăbuș. Ucenicul s-a rătăcit printre rafturi. Îl aduc eu afară.

— Bun. Eram cam îngrijorat, Cărăbuș. Domnul Fox mi-a spus să fiu atent la ce se întâmplă în Cameră.

— Nicio problemă, Bâtlane. Ieșim îndată. Nu e nevoie să vii încoace, strigă Cărăbuș cu voioșie prefăcută, după care adăugă în șoaptă către Septimus: *Ai de gând să vii sau nu?*

Septimus se uita la șarpe, nevrând să renunțe la **Amuleta Zborului**.

— A, plecăciune, domnule Fox, se auzi vocea pițigăiată a Bâtlanului răsunând în Cameră.

Septimus și Cărăbuș se priviră cuprinși de panică.

— Ce faci? Dă-te din calea mea, se auzi vocea enervată a Scribului Ermetic Șef.

— Hopa... ăăă... scuzați, domnule, chițai Bâtlanul. Acela era piciorul dumneavoastră?

— Da, e piciorul meu. Dă-te jos de pe el!

— Da. Da, desigur, mă dau, domnule Fox. Scuze, scuze.

— Fă bine și întoarce-te la pupitrul tău și nu te mai scuza atât.

— Scuze, adică, da, domnule Fox. Dacă m-aș putea strecura pe lângă dumneavoastră, cu voia dumneavoastră, domnule Fox... Scuze.

— *Oh, dacă m-ar ține nervii...*

În timpul cât îi trebui Bâtlanului să se desprindă de domnul Fox, să se scuze din nou și să fugă înapoi la pupitrul lui, Cărăbuș trase de un mâner mare de alamă fixat în perete. Se auzi un șuierat înăbușit, dar de data aceasta nu era al șarpelui. Sub masă, o trapă secretă se ridică încet din podea și o suflare înghețată pătrunse în cameră.

— Coboară acolo, Sep, imediat! îl îndemnă pe Septimus.

Septimus se mai uită o dată cu regret la șarpele care stătea încolăcit în jurul Amuletei Zborului, sâsâind și mai supărat fiindcă i se păruse că șuieratul trapei din podea venea de la un alt șarpe. Dar fiindcă pașii lui Hugh Fox se apropiau cu iuțeală, Septimus înhăță cartea Marciei și se strecură prin trapă, urmat imediat de Cărăbuș.

TUNELURILE DE GHEAȚĂ

În urma lor, trapa se închise bine, cu un lșuierat ușor. Septimus începu să tremure. Sub Camera Ermetică era întuneric beznă și un frig care îți pătrundea până în oase. Inelul cu Dragon împrăstia o lumină gălbuie, caldă.

— Ce chestie grozavă ai, Sep, spuse Cărăbuș administrativ. Dar am eu ceva mai bun pentru întunericul de aici.

Cărăbuș deschise o cutiuță de metal.

Înăuntru era o piatră netedă care dădea o lumină albastră, vie, făcând să scânteieze pereții albi din jur.

Septimus făcu ochii roată, gândindu-se că probabil erau într-un fel de pivniță, dar descoperi cu uimire că se aflau în mijlocul unui tunel lung, alb, care se întindea cât vedeai cu ochii în fața și în spatele lor.

— Aici o să se uite întâi de toate bătrânul Foxy, șopti Cărăbuș, aruncând priviri îngrijorate spre trapă. Am face bine să plecăm.

Cărăbuș luă de pe perete o scândură mare, cu benzi de metal pe ambele părți. Puse scândura pe pardoseala albă, se așeză pe ea și zâmbi:

— Urcă la bord, Sep.

Septimus făcu un pas, dar picioarele îi fugiră de sub el și căzu cu o bufnitură.

— Au, se văietă el. E alunecoasă ca gheața. Ce e asta, Cărăbuș?

— Gheață, rânji Cărăbuș. Hai, Sep, ridică-te.

— Gheață? Dar suntem în mijlocul verii. Unde ne aflăm, Cărăbuș?

— În Tunelurile de Gheață, bineînțeles, răspunse Cărăbuș. Unde credeai?

— Nu știu. Într-o cameră secretă de sub Camera Ermetică, de exemplu. *Tunelurile de Gheață*... ce sunt astea?

— Credeam că știi. Tu, Ucenicul Numărul Unu, nu se poate să nu știi. Hai, Sep, urcă-te pe sanie.

Septimus abia dacă mai avea și el loc. Se lipi de Cărăbuș și de-abia atunci își dădu seama că lăsase cartea Marciei jos, pe gheață.

— Stai puțin, Cărăbuș, nu știu unde să pun cartea.

— Atunci stai pe ea, îi răspunse Cărăbuș, nerăbdător să se vadă plecat de acolo. Dar grăbește-te. Bătrânul Foxy poate să își scoată nasul ascuțit în orice clipă.

Septimus se ridică, trânti cartea pe sanie și se așeză pe ea. Nu prea se simțea în apele lui, căci nu îi plăceau câtuși de puțin *Tunelurile de Gheață*. Bătea un vânt rece, aducând cu el vaiete și țipete. Simți că i se ridică părul pe ceafă.

— Așa, zise Cărăbuș voios. Ține-te bine că am plecat.

Sania porni ca din pușcă, aproape trântindu-l pe Septimus pe jos, dar nici nu ajunseseră la primul cot că se și auzi șuieratul cunoscut — trapa se deschidea. Cărăbuș coti spre perete ca să oprească și închise cutiuța. Septimus băgă mâna în buzunar ca să ascundă lumina Inelului cu Dragon, și rămaseră nemișcați în întunericul înghețat, ținându-și respirația.

Deodată, o rază de lumină străpunse întunericul, venind dinspre trapă. Capul Scribului Ermetic Șef apăru prin deschizătură, arătând ca o lampă ciudată. Fața lui ascuțită se roti la dreapta și la stânga, apoi vocea îi răsună în tunel, mai profundă și mai pătrunzătoare decât era în realitate.

— Nu fi caraghios, Bâtlane. Nu e nici urmă de Cărăbuș aici. Ce i-ar fi venit să între aici, doar nu e Zi de Inspecție? Și de ce să ia cartea? Ia nu mai încerca să dai vina pe alții când doar tu ești răspunzător...

Restul frazei se pierdu în șuieratul trapei care se închidea.

— Hai să ieșim de aici! șopti Septimus.

Cărăbuș deschise din nou cutia cu piatra luminoasă și sania porni în viteză prin tunel.

Mergeau repede, iar Cărăbuș conducea sania cu multă îndemânare. După câteva minute Cărăbuș mai încetini. Septimus, care se ținuse atât de strâns că i se albiseră degetele, se mai destinse și privi peste umăr.

— Nu are rost să ne grăbim, Sep, zise Cărăbuș. Nu se poate ține nimeni după noi — avem singura sanie vrăjtită.

— Ești sigur? întrebă Septimus, care se tot uita peste umăr.

— Bineînțeles. Doar e sania mea. Numai eu fac inspecțiile.

— Dar ce inspecțezi, Cărăbuș? întrebă Septimus în timp ce sania urca singură o pantă mai abruptă. Și de ce?

— Habar n-am de ce, Sep. Nu mi-a spus nimeni. Vin aici o dată pe săptămână, fac o tură cu sania și mă uit să nu fie crăpături, să nu se topească gheața pe undeva, să nu fie ceva în neregulă... chestii din astea. A, și verific să fie toate trapele sigilate.

— Cum adică, sunt *mai multe* trape?

— Da, o mulțime. Toate casele vechi au câte una în pivniță. Lasă capul în jos și nu respira, orice ar fi — vine Hilda.

Septimus se ghemui tocmai când o șuviță albă de ceață se îndreptă răsucindu-se spre ei, scoțând un fel de vaiete. Năluca Gheții trecu pe deasupra saniei, apoi se învârti în jurul lor, urmărindu-i și înghețându-i până în măduva oaselor. Cum stătea aplecat, Septimus simți că firele de păr îi trosneau de înghețate ce erau; simți că până și aerul din nas și din gură îi îngheață și, pentru o clipă, îi se temu că se va sufoca. Dar Năluca dispăru brusc, jeluindu-se și răsucindu-se prin Tunelurile de Gheață.

— Pfui, suflă Cărăbuș din greu, mai ales că acum mergeau la deal. Am scăpat, s-a dus. Vreo oră și ceva nu o s-o mai vedem. Cam atât îi ia ca să facă tura. Dar până atunci noi vom fi ajuns de mult la Turnul Vrăjitorilor.

— Tunelul merge până la Turnul Vrăjitorilor? se miră Septimus, luptându-se să își recapete respirația.

— Tunelurile de Gheață merg peste tot, Sep. Mă rog, merg pe sub părțile vechi ale Castelului. Leagă Turnul Vrăjitorilor de Palat, de prăvăliile de pe Calea Vrăjitorilor și de casele vechi de lângă Șanțul de Apărare. Hopa, vine o curbă mai strânsă!

— Aaa! Nu merge așa repede, Cărăbuș. Dar cum se face că sunt înghețate în plină vară? Chiar că nu înțeleg.

— Cred că s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, când ceva s-a stricat sau nu a mai mers bine, zise Cărăbuș cam în doi peri. Acum nimeni nu mai vrea să scape de gheață, de teamă să nu iasă afară ce e sub ea.

— Adică ce, Cărăbuș?

— Habar n-am. Ține-te bine.

Cărăbuș coti ca să evite două năluci palide, îmbrăcate în robe cenușii, zdrențuite, și Septimus fu cât pe ce să cadă de pe sanie.

— Îmi pare rău, Sep, zise Cărăbuș îndreptând sania și mergând mai departe. Nu pot să sufăr să trec prin fantome, mai ales prin astea două. Mereu mă întrebă pe unde e ieșirea. Mă scot din minți.

Sania aluneca ușor pe gheața lucioasă. Mergea la fel de ușor la deal, dacă panta nu era prea abruptă, ca și la vale. Septimus

se obișnuise cu vântul rece și fantomele care mai apăreau din când în când și aproape că se simțea bine, când Cărăbuș frână brusc și închise cutia luminoasă. În fața lor, o rază strălucitoare de lumină venea din tavanul tunelului.

— Ce e aia? întrebă Septimus.

— Cineva a desigilat o trapă, răspunse Cărăbuș în șoaptă.

— Cine? întrebă Septimus și inima începu să îi bată cu putere.

— E trapa de la casa lui Van Klampff, răspunse Cărăbuș tot în șoaptă.

— Uite, făcu Septimus speriat, coboară cineva.

Prin deschizătură apărură două picioare încălțate cu ghete de patinaj. Septimus își zise că probabil era Una Brakket, fiindcă grăsunul de Van Klampff nu ar fi încăput niciodată prin deschizătură. Picioarele se legănară puțin, parcă cel care voia să coboare nu era hotărât, apoi o siluetă bine cunoscută sări jos și ateriză pe gheață ca o pisică. Aplecat în față, parcă gata să sară asupra cuiva, Simon Heap cerceta întunericul.

— Cine e acolo? strigă el nesigur, fiindcă ochii încă nu i se obișnuiseră cu bezna.

— Simon! exclamă Septimus.

— M-a strigat cineva? întrebă Simon cu o voce care parcă nu era a lui. Cine ești?

— Cărăbuș, trebuie să scăpăm de aici, șopti Septimus speriat.

Cărăbuș nu așteaptă să i se zică de două ori. Întoarce sania și plecă, improșcând în jur o trombă de gheață spartă.

— Hei! se auzi vocea lui Simon care, deși nu îi venea să creadă, recunoscuse tunică verde a Ucenicului pe care îl ura atât. Ce cauți aici, copil de pripas?

— Vine după noi, Cărăbuș! țipă Septimus, uitându-se înapoi și văzându-l pe Simon care, ca un patinator experimentat ce era, prinsese repede viteză și se apropia amenințător.

— Nu ne ajunge, Sep, zise Cărăbuș, sigur pe el, cotind după un colț și luând-o drept spre cele două fantome pe care le ocolise puțin mai devreme.

— Ne scuzați... pe unde e ieșirea, vă rugăm... ne puteți spune... ieșirea, ieșirea, ieșirea...? răsuna vocea lor prin tunel.

— E tot în urma noastră? strigă Cărăbuș.

— Da!

— Ei, atunci ține-te bine!

Cărăbuș se năpusti pe un tunel mai mic, frână brusc și sări jos. Cât ai clipi, îl împinse pe Septimus, cu sanie cu tot, printr-o ușă deschisă în peretele de gheață și trânti ușa. Răsuflând greu, Cărăbuș se prăbuși pe gheață.

— E o intrare de serviciu, rânji el. Nu are cum să dea de ea.

Septimus se trânti și el pe jos, privind deasupra, la tavanul cămăruței săpate în gheață. Ușa era tot un bloc de gheață, iar acum, că era închisă, Septimus nu o deosebea de restul peretelui. Se gândi că probabil mai era o ușă la fel pe partea opusă.

— Cărăbuș, zise el, ești grozav.

— Lasă, Sep. Vrei un Sfârâici?

— Un ce?

— Sunt bune și fierbinți. Le țin aici pentru când mi-e foarte frig.

Cărăbuș scoase o cutiuță pită după două lopeți și o pătură. O deschise și se uită înăuntru.

— Am cu aromă de banane și scrumbii și... ăăă... de sfeclă.

Îmi pare rău, Sep. Cred că pe cele bune le-am mâncat deja.

— Ce are aromă de sfeclă, Cărăbuș?

— O chestie de mestecat. De care vrei?

— De banane, te rog.

— Adică, de banane cu scrumbii?

— Da, da. Mătușa Zelda făcea o plăcintă de banane cu scrumbii de te lingeai pe degete.

— Chiar așa? Poți să le iei pe toate, dacă vrei.

Zece minute mai târziu, Cărăbuș deschise cu grijă ușa și aruncă o privire afară. Singurul semn că Simon fusese pe acolo erau două șiruri de urme ale patinelor lui, ceea ce însemna că trecuse prin fața ușii, apoi se întorsese, dar, spre marea ușurare a lui Cărăbuș, nu se vedea niciun semn cum că Simon s-ar fi oprit să cerceteze ascunzătoarea lor. Cărăbuș și Septimus se suiră imediat pe sanie și o luară înapoi către tunelul principal.

— Uite ce zic eu, Sep. Mergem pe scurtătură către Turnul Vrajitorilor. Nu aveam de gând să o iau pe acolo fiindcă sunt multe suișuri și coborâșuri, dar îmi dau seama că, cu cât ieșim mai repede de aici, cu atât mai bine. Ești de acord?

— Ba bine că nu.

După câteva minute și multe cotituri, Cărăbuș opri sania și îi arătă un indicator cioplit în gheață pe care scria, cu litere de gheață neagră, *SPRE TURNUL VRĂJITORILOR*. Literele erau desenate după moda veche, iar alături, o săgeată frumos împodobită arăta spre un tunel mult mai mic și mai strâmt, al cărui capăt se pierdea în beznă.

— Am ajuns, zise Cărăbuș. Acum să te ții bine. N-o să fie prea plăcut.

Sania coti brusc pe tunelul spre Turnul Vrajitorilor și se opri un moment, parcă vrând să își ia inima în dinți, după care

porni. Septimus văzu cu groază că gheața parcă se deschisese sub ei și cădeau drept în jos, ca o piatră aruncată într-un puț.

— Uuuooooaaa!

Strigătul de încântare al lui Cărăbuș răsună în urma lor, în timp ce alunecară pe o pantă aproape verticală, se loviră de gheața de la fund, apoi zburară în sus, pe o pantă la fel de abruptă, țâșniră în aer când ajunseră sus, aterizară pe o porțiune mai netedă și se opriră cu o zdruncinătură. Septimus nici nu își recăpătase respirația când Cărăbuș coti scurt la stânga și apoi și mai scurt la dreapta, punct în care Septimus și sania se despărțiră. Cărăbuș frână derapând și ridicând o trombă de gheață, apoi întoarse sania și veni încet înapoi, căutându-l pe Septimus.

— A fost o cursă pe cinste, nu? Să mă vezi la curbele triple — acolo mă pricep cel mai bine.

— Nu chiar acum, Cărăbuș, mulțumesc, zise Septimus ridicându-se de pe gheață și pipăindu-și vânătaiele.

— Mă rog. Bine că am ajuns. Serviciul de taxi la dispoziția clientului, Sep. Ce zici de asta?

Cărăbuș îi arătă o intrare boltită, sculptată, bineînțeles, tot din gheață, deasupra căreia erau două litere măiestrit desenate: T.V.

— Aici e. Am ajuns, zise Cărăbuș.

— Uf, făcu Septimus privind intrarea cam cu îndoială. Hai să mergem, Cărăbuș, mai spuse și luă *Risipirea Negurii* de pe jos.

— Cum adică? Și eu? făcu Cărăbuș surprins.

— Păi, înapoi nu prea te mai poți întoarce. Ce-o să-i spui lui Foxy?

— Fir-ar să fie! La asta nu m-am gândit.

Cărăbuș se dădu jos de pe sanie și o legă de un inel de argint prins în gheață. Apoi, văzând privirea uimită a lui Septimus, îi explică:

— Trebuie să le legi, altminteri pleacă pe te miri unde. Înainte, fiecare avea câte o sanie, iar sania Turnului Vrăjitorilor era ceva cu totul deosebit, după cât se spune. Asta fiind ultima sanie vrăjită, chiar că nu aș vrea să dispară.

— Desigur, încuviință Septimus. Hai, vii, Cărăbuș?

De voie, de nevoie, Cărăbuș îl urmă pe sub bolta de gheață. Dincolo se afla o scară de gheață, iar pe prima treaptă era așezată o fantomă aproape transparentă, îmbrăcată în robă purpurie, de Vrăjitor NeObișnuit. Fantoma dormea tun.

Septimus se opri brusc, Cărăbuș alunecă și se izbi de el, drept care Septimus alunecă și el, intrând în fantomă.

— Oo... aaa..., gemu fantoma, trezindu-se tresărind. Cine e?

— Eu... eu sunt, se bâlbâi Septimus. Ucenicul.

— Ucenic? Care ucenic? întrebă fantoma bănuitoare.

— Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit, zise Septimus.

— Nu-i adevărat. Nu semeni deloc cu Ucenicul meu.

Septimus șovăia, neștiind cum să îi dea vestea cea proastă bătrânului Vrăjitor.

— Știți, îmi pare rău că trebuie să vă spun, zise el cu blândețe, dar nu mai sunteți Vrăjitorul NeObișnuit. Sunteți o fantomă. Ați... ați murit.

— He, he. Te-am prins, băiete. *Bineînțeles* că am murit. Nici nu aș sta aici, să îmi pierd mințile de plictiseală, dacă aș fi în viață. Cum te cheamă, băiete?

— Septimus Heap.

— Ce spui? Măi, măi, măi. Bine, poți să urci.

— Dar prietenul meu?

— Poate și el să urce. Hai, duceți-vă. Când ajungeți sus o luați la stânga și spuneți parola. Vă veți afla în dulapul pentru măhuri, chiar lângă Sala Mare.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Septimus zâmbind.

Vrăjitorul NeObișnuit se cuibări pe treaptă și închise ochii.

— Cu plăcere, zise el. Mult noroc, fiule. Vei avea nevoie de el.

CĂRĂBUȘ, ÎN TURN

Septimus împinse ușa dulapului pentru mături și aruncă o privire afară. Așteptă până când un mic grup de Vrăjitori Obișnuiți, adânciți într-o discuție despre vreme, trecură pe lângă ei, apoi se furișă afară împreună cu Cărăbuș. Septimus știa că, fiind

Ucenicul Marciei, avea dreptul să se afle în dulapul de mături al Turnului Vrăjitorilor dacă așa îi era vrerea, dar nu voia ca niște Vrăjitori curioși să se apuce să flecărească, dându-și cu presupusul cu privire la nenumăratele motive pentru care Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit ar dori să se afle în acel dulap.

— Hai, Cărăbuș, zise Septimus.

Cărăbuș nu răspunse. Rămăsese țintuit pe loc, cu ochii la pardoseala în multe culori.

— Mi-a scris numele! exclamă el cu glas pițigăiat de uimire. Pardoseala mi-a scris numele — FII BINE-VENIT, CĂRĂBUȘ. N-am mai auzit de așa ceva.

— Întotdeauna face așa, răspunse Septimus distrat, uitând cât de uluit fusese când i se întâmplase și lui pentru prima oară.

— Iar acum scrie FII BINE-VENITĂ, PRINȚESĂ. Vine și ea aici, Sep? Chiar vine?

Cărăbuș o văzuse adesea pe Jenna plimbându-se pe Calea Vrajitorilor, dar nici nu visase măcar să o întâlnească vreodată.

— Cine, Jenna? Nu cred, Cărăbuș. Cred că s-a dus acasă.

Ușile de argint ale Turnului se deschiseră și, spre uimirea lui Cărăbuș, în prag stătea Jenna, profilată în lumina puternică a verii. O clipă, chiar și Septimus fu uimit, nu fiindcă o vedea pe Jenna — care avea acum parola de intrare în Turn și putea veni și pleca când poștea — ci fiindcă afară era cald și frumos. Cât fusese prin Tunelurile de Gheață uitase că afară soarele strălucea și cerul era albastru.

— Bună, Sep, zise Jenna. Poți să te duci să o vezi pe mama? I-am spus că te-ai întors teafăr și nevătămat, dar zice că vrea să te vadă cu ochii ei.

— Sigur că da, Jen. Dar mai întâi am niște treburi. Simon e aici.

— Simon... aici?

— Ei, nu chiar *aici*. E acolo, jos, spuse Septimus.

Jenna nu înțelegea.

— Cum adică, sub podea?

Septimus coborî vocea.

— Sub Castel sunt Tuneluri de Gheață. Simon e acolo, *pe patine*.

Jenna izbucni în râs:

— Hai, Sep, încerci să mă păcălești? E vară. Vara nu e gheață.

— Șșș, făcu Septimus. Nu vreau să mai audă cineva... Bună dimineața, Pascalle. Bună dimineața, Thomasinn. Bună dimineața, bună dimineața, le spuse zâmbind Vrăjitorilor care se întorceau.

— Bună dimineața, Ucenicule, îi răspunseră ei în cor.

Septimus așteptă până când Vrăjitorii ieșiră afară, la soare.

— Și asta nu e tot, Jen. E adevărat, Simon are **Amuleta Zborului**. Am văzut-o chiar eu. A lăsat-o în Camera Ermetică. Aș fi luat-o, dar cingătoarea lui s-a **preschîmbat** într-un șarpe și...

— Tuneluri de Gheață... Camera Ermetică... *un șarpe?* se minună Jenna, făcând ochii mari. Sep, pe unde ai umblat? Parcă te duseseseși să iei un exemplar din *Draxx*.

— Da, m-am întâlnit cu Cărăbuș și... s-au întâmplat tot felul de lucruri.

Cărăbuș se foia pe loc, stânjenit. Nu îi era deloc la îndemână să se afle în Turnul Vrăjitorilor, față în față cu Prințesa. Nu că ea l-ar fi băgat în seamă, bineînțeles. Iar cel mai bun prieten al lui, Sep, se schimbase parcă dintr-odată. Nu mai era băiatul cu care se putea trage de șireturi și pe care îl putea stropi cu spumă de suc.

— A, bună, Cărăbuș, zise Jenna, lăsându-l cu gura căscată.

— De... de unde știți cum mă cheamă? se bâlbâi el.

— Scrie pe pardoseală, râse Jenna. Mi-am închipuit că tu ești. Arăți exact cum te-a descris Septimus.

— S...Sep v-a povestit despre mine? zise Cărăbuș înroșindu-se până în vârful urechilor.

— Sigur că da. Ești cel mai bun prieten al lui.

— A..., făcu Cărăbuș, nemaigăsind nimic de spus.

Porni în urma Jennei spre scări și fu cât pe ce să cadă când scara de argint începu să se învârtească. Ajunși sus, Cărăbuș era atât de amețit că abia se mai ținea pe picioare. „E de o mie

de ori mai bine prin Tunelurile de Gheață”, își zise el, mergând împleticit în urma lui Septimus și a Jennei. Apoi simți că se îneacă: văzuse ușa masivă, purpurie, care ducea la locuința Marciei și nu îi venea să creadă că e la ultimul etaj al Turnului Vrăjitorilor, în fața ușii Vrăjitorului NeObișnuit. Nimeni, nici măcar Bătrânul Foxy, nu ajungea la *ultimul etaj*. Dacă avea nevoie să îl vadă pe Vrăjitorul NeObișnuit, era primit în Sala Mare. Nu urca niciodată scările.

Arcanu' moțăia liniștit pe un scaun. Septimus trecu pe lângă el și, ca întotdeauna, ușa purpurie îl recunoscă pe Ucenic. Se deschise și Septimus îl împinse prietenește pe Cărăbuș înăuntru.

— Hai, Cărăbuș, zâmbi el. Nu e un loc chiar atât de elegant.

Și chiar că nu era. Camera Marciei, unde de obicei toate stăteau la locul lor, era întoarsă cu susul în jos. Pe podea erau împrăștiate mobile fărâmate, amestecate cu ghivece, farfurii și vase sparte.

Cărăbuș tăcu mâlc. Din câte știa el, locuința Vrăjitorului NeObișnuit arăta întotdeauna în halul ăsta — și auzise câteva istorioare despre cum trăiesc Vrăjitorii de la unchiul lui, care făcea curățenie în locuințele din Hardughie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenna uluită.

Septimus înhîți în sec. Lipsea ceva, ceva care dominase camera de vreun an încoace. Apoi își dădu seama că era încă acolo, dar făcută bucăți.

— **Capcana pentru Umbre**, bâigui el. E făcută bucăți. Și... și unde e Marcia?

— Poate că a luat-o **Umbra**, Sep, răspuse Jenna în șoaptă. La uite, zise ea deodată, apucându-l pe Septimus de braț și arătându-i ceva care se mișca sub un maldăr de draperii purpurii care fuseseră smulse de la fereastră. **Umbra**... e acolo, dedesubt.

— Să ieșim repede de aici, zise Septimus.

Dar tocmai când Septimus, Jenna și Cărăbuș se dădeau înapoi spre ușă, ceea ce se afla sub draperiile purpurii se năpusti spre ei, se împiedică de un vraf de perne de catifea sfâșiate și se izbi de o măsuță aflată în drum. Măsuța se răsturnă și se făcu bucăți. Apoi o coadă lungă, verde, ieși din vâlmășagul de draperii și trânti și ultima vază rămasă întreagă.

— Vai, Scuipăfoc, ce dragon *rău* ești! făcu Septimus, pe jumătate îngrozit, pe jumătate bucuros. Ce-ai făcut aici?

Auzindu-se strigat, Scuipăfoc ieși de sub draperii. Dragonul, care era acum cam de mărimea unui ponei mic, veni tropăind spre Septimus, dând frenetic din coadă, bucuros că își vede stăpânul.

— Şezi, Scui păfoc. Şezi! îi zise Septimus ferm, dar fără niciun rezultat.

Scui păfoc îşi freca botul de tunica lui Septimus şi lovea cu coada în podea, cu atâta putere că funinginea începu să cadă valuri-valuri din hornul căminului.

— ăsta e noul tău animal de companie, Septimus? se auzi o voce bine cunoscută venind din grămada de funingine.

Alther se ridică şi pluti afară din cămin.

— Nu îmi vine să cred că ai convins-o pe Marcia să te lase să ții un dragon aici. Jos pălăria — adică, mi-aş fi scos-o, dacă aş fi avut. A, bună ziua, Prinţesă. La fel şi băiatului de la Scriptoriu.

— Bună, Alther, răspuse Jenna, bucuroasă că Alther apăruse, așa cum făcea de multe ori, tocmai când aveau nevoie de el.

Cărăbuş, căruia îi pierise glasul, reuşi să zâmbească puțin.

Septimus nu zise nimic. Se bătea cu Scui păfoc pe o bucată din **Capcana pentru Umbre**, pe care dragonul era hotărât să o roadă. Septimus reuşi să smulgă o bară neagră, lungă, din colții lui Scui păfoc, dar dragonul i-o luă înapoi cât ai zice peşte, trecând cu coada chiar prin genunchii lui Alther.

Lui Alther nu îi plăcea să se treacă prin el. De câte ori se întâmpla așa ceva, i se făcea rău.

— Chiar că ar trebui să găsești un *Draxx*, zise el cam prost dispus.

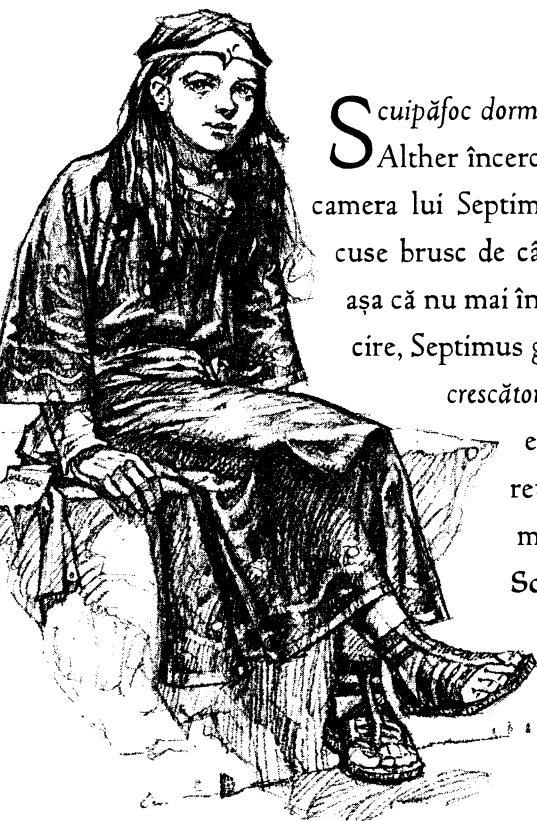
— Știu, răspunse Septimus, cu gândul în altă parte.

Ajunsese la un fel de târg cu dragonul. Acesta luase jumătate de bară, iar Septimus cealaltă jumătate, la care se uita acum cu o expresie nedumerită și speriată.

— Alther, zise el, e ceva în mijlocul barei... parcă ar fi un os.

⇨ 4 I ⇩

Reconstituirea

Scuipăfoc dormea sforăind lângă cămin. Alther încercase să îl ducă înapoi în camera lui Septimus, dar dragonul crescuse brusc de când nu îl mai văzuseră, așa că nu mai încăpea pe scări. Din fericire, Septimus găsisese resturile *Ghidului crescătorilor de dragoni* (cartea era pe jumătate roasă) și reușise să descifreze o formulă de Hipnoză pentru Somn (bine morfolită de Scurpăfoc). Hipnoza funcționase, spre mirarea lui.

Jenna, Septimus și Cărăbuș se apucară de o treabă care nu le făcea deloc plăcere: adunau bucățile sparte ale **Capcanei pentru Umbre** și scoteau din ele felurite oase.

— Eu credeam că noi, la Numărul Treisprezece, ne ocupăm de chestii ciudate, dar aici e mult mai rău. Astfel de treburi aveți de făcut în fiecare zi? întrebă Cărăbuș, desfăcând niște piese curbate, care fuseseră în partea de sus a **Capcanei** și în care se găseau coastele unui om.

— Nu, nu chiar în *fiecare zi*, răspunse Septimus, strâmbându-se pentru că tocmai scosese un os lung și subțire dintr-o piesă care fusese în colțul **Capcanei**. Dar azi e ultima joi din lună, Cărăbuș, așa că la ce poți să te aștepti?

Cărăbuș îi mai dădu o coastă Jennei, care aranja oasele pe podea.

— Faceți așa ceva în ultima joi a fiecărei luni..., zise el nedumerit, apoi, văzând un zâmbet pe fața lui Septimus, înțelese: A, ha-ha, Sep! Cât pe ce să mă prinzi. Cu aceasta sunt paisprezece, doamnă.

— Jenna, îl corectă Jenna. Spune-mi Jenna, Cărăbuș.

— A, scuze... Jenna. Ei, cu asta sunt paisprezece coaste, iar aici mai sunt câteva. Ia uită-te cât de frumos au fost puse înăuntru. Sunt atât de bine ascunse, că n-ai fi ghicit nici într-o sută de ani. A, uite încă una... cincisprezece.

— Bravo, Cărăbuș. Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă... Jenna.

Jenna se uită îngrozită la puzderia de oase și le aranja cu grijă, încercând să găsească locul fiecăruia. Încet, încet, pe covorul chinezesc de mare preț al Marciei apărea forma unui schelet omenesc, pe care Jenna îl completa pe măsură ce Septimus și Cărăbuș îi dădeau alte oase.

— Câte oase sunt până acum, Jen? întrebă Septimus după o vreme.

— Păi..., zise Jenna, încercând să își aducă aminte ce învățase la școală, la orele de anatomie, ... sunt două brațe aproape întregi și... hmm... opt degete, fiindcă lipsesc degetele mari, sau cel puțin așa cred. Mai sunt o mulțime de oscioare, dar nu știu unde le e locul, poate la încheieturi... Lipsește un picior și, din fericire, nu avem craniul.

— Aha, zise Septimus, întunecat la față, scoțând o piesă lungă și subțire de sub o canapea răsturnată. Cred că al doilea picior e aici.

— Ce năzdrăvănie, murmură Cărăbuș, dându-i Jennei mai multe oscioare.

Jenna le aranjă acolo unde credea că le este locul, apoi se ridică în picioare și privi rezultatul. Părea a fi un schelet

complet, doar craniul fiind lipsă. Alther veni plutind lângă ea. Strălucea puțin și era mai transparent ca de obicei, ceea ce — după câte știa Jenna — însemna că era foarte îngrijorat.

— Ce e asta, unchiule Alther? întrebă Jenna.

— Prințesă, cred că este o **Reconstituire**. E limpede că este o **Reconstituire** incompletă, dar aș vrea să știi cât de incompletă.

— Păi, să numărăm oasele, spuse Jenna. Dacă am ști câte oase sunt într-un schelet, am afla.

— Numai că nu știm câte oase sunt într-un schelet, zise Septimus. Cel puțin eu nu știu.

— Nici eu, zise Jenna.

— Două sute șase, zise Cărăbuș.

— Cărăbuș... m-ai lăsat cu gura căscată. Ești sigur? întrebă Septimus.

— Sigur. Le-am numărat odată, când am dat testul pentru postul de la Scriptoriu. M-au lăsat două minute să mă uit la un schelet. Apoi au făcut oasele grămadă și a trebuit să le pun la loc, numărându-le. Am numărat două sute, iar bătrănu' Foxy mi-a spus să mai adun șase pentru că în fiecare ureche mai sunt câte trei oscioare care nu se văd. Așa că sunt două sute șase cu totul.

— Atunci numără-le tu, Cărăbuș, zise Jenna. Te pricepi mai bine ca mine.

— Pfui, nu, mulțumesc, făcu Cărăbuș înfiorat. Nu pot suferi oasele. Mă ia cu tremurici.

Jenna făcu o figură atât de dezamăgită că băiatul se răzgândi pe loc.

— Bine, lasă, se oferi el. Le număr, dacă vrei.

Cărăbuș strânse din dinți și se apucă de treabă. După ce numărase oasele de cinci ori, zise:

— Așa e. Sunt toate oasele aici, în afară de craniu.

— Altfel **Reconstituirea** ar fi completă, zise Alther.

— Dar de ce să **reconstituî** un schelet omenesc? întrebă Septimus. De obicei se reconstituie schelete de șobolani sau de șerpi, nu-i așa?

— De obicei, da, încuviință Alther. Numai că acesta seamănă îngrozitor de tare cu o **Reconstituire personală**, iar acestea sunt mortale.

— Mă scuzați, murmură Cărăbuș. Ce este o **Reconstituire**?

— Ce bine că ai întrebat, zise Jenna. Nici eu nu știu.

Cărăbuș se înroși ca sfecla.

— Este un vicleșug **întunecat**, murmură Alther, plutind deasupra scheletului și cercetându-l cu atenție. **Reconstituirea**

este o cale de a intra într-un loc unde altminteri nu ai putea intra. Vrăjitorul — de obicei un Vrăjitor ia asupra-și această sarcină, pentru că e primejdioasă — izbutește, prin diverse șiretlicuri, să poarte oasele unei ființe peste pragul locului unde dorește să intre. Persoana pe care vrei să o vatămă trebuie să le aducă personal și de bunăvoie — nu poți pur și simplu să le arunci înăuntru pe fereastră. Oasele trebuie aduse unul câte unul, iar când ultimul — neapărat craniul — este trecut peste prag, creatura se recompune și îndeplinește sarcina care i-a fost încredințată. Nu poate fi oprită cu niciun chip. Dar **Reconstituirea personală** — care se face din oase de om — este cel mai rău vicleșug dintre toate. La o simplă atingere, **Menitul** moare — dar asta nu e tot, după aceea petrece un an și o zi în **Cazne**. Cel puțin eu, când am devenit fantomă, nu a trebuit decât să stau un an și o zi în sinistra Cameră a Tronului... dar să fii în **Cazne** atâta vreme... e teribil... teribil, încheie Alther clătinând din cap.

Septimus simți că i se face rău.

— **Menitul** e Marcia, nu-i așa, Alther? zise el în șoaptă.

— Așa se pare, Ucenicule. Dar nu pot înțelege cum de a putut **Viezur** să...

— Ce să facă, Alther?

Ușa purpurie se deschise de perete și, spre uimirea tuturor, Marcia intră cu o falcă în cer și una în pământ, urmată îndeaproape de Umbra ei. Marcia avea în brațe un fel de cutie mare de pălării.

— Vai de mine! țipă ea. *Blestematul* de dragon. Nu pot să cred.

— Marcia, spuse Alther cu voce stăpânită. Avem aici o **Reconstituire**. Trebuie să îmi spui ce ai în cutie.

— Ce tot îndrugi acolo, Alther? Septimus, să duci *imediat* beleaua asta de dragon în curte. Să nu îl mai văd aici!

Septimus nu îi răspunse. Se repezi la Marcia și o împinse, încercând să o scoată afară pe ușă.

— Ieși, Marcia. Trebuie să ieși de aici.

— Septimus, ce faci? zise Marcia uluită, împingându-l la rândul ei.

Septimus o îmbrânci și atunci ultima bucată a **Capcanei pentru Umbre** — un **Opritor** mare, rotund — căzu pe jos și se sparse. Priviră cu toții, îngroziți, cum un craniu iese dintre cioburi și se rostogolește spre oasele întinse pe podea. În câteva clipe își regăsi corpul.

Reconstituirea era completă.

↔ 4 2 ↔
Recunoașterea

Scheletul se ridică nesigur, clătinându-se ușor, dar îndată, ca o marionetă trasă de sfori, se îndreptă și se rezezi înainte, drept spre Marcia.

Marcia era palidă dar stăpânită. Se dădu înapoi încet, încercând să își facă un plan.

Alther văzu că Umbra o urmărea pe Marcia și nu îi plăcu deloc ceea ce vedea. Umbra nu mai era creatura gârbovită, fără formă, pe care Alther o văzuse un an întreg urmând-o pe

Marcia peste tot. Acum devenise aproape materială — o ființă dreaptă, înaltă, cu ochi galbeni strălucind de nerăbdare în timp ce se învârtea pe lângă Marcia, așteptând.

— Ellis Crackle! șopti Alther.

Auzindu-și numele, Umbra ridică ochii.

— Alther, ce fel de glume sunt astea? se răstii Marcia la el.

— Umbra ta, Marcia. Este Ellis Crackle.

— În clipa asta, Alther, puțin îmi pasă cine este Umbra.

Marcia se dădu înapoi, călcând pe o pernă sfâșiată. La rândul lui, scheletul făcu un pas înainte, clincănind din oase. Marcia mai făcu un pas înapoi, iar scheletul mai înaintă un pas.

— Haida-de, Alther, să știi că nu e de glumă, zise Marcia, dar vocea o trădă — era speriată de-a binelea.

— Știu, zise Alther încet. Nu e decât o cale de scăpare.

Marcia se dădu iar înapoi, și scheletul înaintă spre ea.

— Trebuie să îl **recunoști**, spuse Alther, plutind la câteva palme deasupra podelei, ținând pasul cu Marcia.

— Nu pot, Alther. Nu știu cine este.

Jenna însă știa. Cât timp aranjase oasele se gândise bine.

— Este DomDaniel, zise ea. Nu poate fi decât el.

Marcia îi aruncă o privire, luându-și pentru o clipă ochii de la schelet.

— Cum adică, Jenna?

Jenna își ținu privirile ațintite asupra Marciei, evitând să se uite la schelet. Nu putea să mai privească rânjetul craniului și găvanele goale ale ochilor care o urmăriseră când era în Observator.

— Este *DomDaniel*. Simon avea craniul lui, dar nu și oasele. Mi-a spus însă că găsisese toate oasele în Mlaștină. Chiar mă întrebam unde sunt...

— Ești sigură, Prințesă? o întrebă Alther cu blândețe.

— Da, zise Jenna. Da, da, sunt sigură.

Marcia se frământa, vorbind singură.

— La fel de bine s-ar putea să nu fie el... să fie o păcăleală... de fapt, pun rămășag că e o păcăleală... ar fi în stare de așa ceva... să **reconstituie** un biet marinar de pe corabia blestemată... pe de altă parte, poate că e o dublă păcăleală și chiar *el* e... i-ar plăcea să fie chiar el acela care... Of, Alther.

— Trebuie să ai încredere în Jenna. **Recunoaște-l**, Marcia. **Acum**, zise Alther încet și autoritar, îndrumând-o pe Marcia ca și cum i-ar fi fost încă Ucenic.

Scheletul era foarte aproape de Marcia și deja ridicase brațul drept ca să o atingă. Marcia se albi la față și zise în șoaptă:

— Dacă **Recunoașterea** e greșită, Alther, atunci... atunci... s-a zis cu mine.

— Marcia, nu ai ce pierde. Dacă te atinge, oricum s-a zis cu tine.

Scheletul făcu un pas mare înainte.

Marcia făcu și ea un pas mare înapoi și se opri, pentru că dădu cu spatele de ușă. Pocni din degete și se auzi un zdrăngănit puternic: două bare groase de argint ieșiră din perete și blocară ușa. Apoi se auzi un hârâit — ușa purpurie se încuia definitiv. Marcia zâmbi amar: cel puțin restul Turnului Vrăjitorilor era ferit de prăpădul care ar fi urmat dacă Reconstituirea reușea. Se sprijini de ușă ca să își adune forțele și începu. Un abur purpuriu de mare **Magie** o învălui pe Marcia, luminându-i ochii verzi, adânci, și aruncând sclipiri pe mantia ei lungă, purpurie.

Pe neașteptate, scheletul se repezi spre ea, dar Marcia ridică mâna și strigă:

— **Recunosc!**

Scheletul rămase nemișcat. O privi batjocoritor, atât cât putea face asta un craniu, își încruciașă brațele și începu să bată nerăbdător din picior, ca și cum ar fi zis „Hai, să te văd ce poți”.

Marcia era pusă la grea încercare.

— Uite, Alther, știe ce am să spun și nici nu îi pasă, zise ea tulburată. Cred că Jenna se înșală.

— Vrea să te păcălească, răspunse Alther, mult mai încrezător decât era de fapt.

Nesigură, Marcia îi aruncă un zâmbet trist.

— Să ai grijă de Septimus, Alther. Mă întorc într-un an și o zi ca să văd ce ai făcut.

— Așa voi face. Acum **recunoaște**.

Marcia ridică brațul, cu un deget îndreptat spre schelet. Trase aer în piept și rosti încet și ritmic:

Cu mâna pe inimă,

Ochi în ochi,

Te recunosc

Drept...

Aici vocea i se poticni. Îi privi cu dragoste pe Septimus, pe Jenna, pe Alther și chiar pe Cărăbuș, gândindu-se că era poate ultimul lucru pe care îl făcea în viață fiind.

... DomDaniel!

Se auzi un vaier înfiorător. Jenna împietri de groază, crezând că Marcia fusese cea care țipase.

Vaierul continua, umplând camera. Nemaîputând să îndure, Cărăbuș se trânti pe jos și își îndesă capul într-o pernă. Jenna își înfipse degetele în urechi, dar Septimus ascultă. Nu își astupase urechile, fiindcă voia să audă sunetul mării **Magii**, voia să o simtă și, mai presus de toate, voia să fie părtaș la această **Magie**.

Septimus făcu un pas spre Marcia, care, ca să se apere, se înfășurase în mantia ei **magică** și se lipise de ușa încuiată. În fața ei stătea scheletul, cu brațele întinse ca să apuce Amuleta Akhu de la gâtul Marciei. Septimus văzu că ceața purpurie care o învăluia pe Marcia era din ce în ce mai întunecată și mai deasă, iar siluetele Marciei și a scheletului nu se mai vedeau bine.

Alther clătina din cap, îngrijorat de vaierul care nu se mai sfârșea. Ceva nu era cum trebuie. **Recunoașterea** nu avea efect.

Septimus se apropie de ceața purpurie.

— Nu! strigă Alther, încercând să se facă auzit pe deasupra urletului asurzitor. Dă-te înapoi, Septimus. Marea **Magie** e primejdioasă.

Septimus nu îl luă în seamă. Urletul devenise insuportabil și Septimus intră în ceața **magică**. Înăuntru era o liniște desăvârșită și totul părea încremenit. Își dădu seama că Marcia

îl văzuse, fiindcă o vedea mișcând buzele, deși nu se auzea nimic, și ridicând mâna ca să îl oprească să se apropie.

Septimus rămase pe loc, vrând să înțeleagă ce se petrece. Acum vedea forma lui DomDaniel începând să apară în jurul oaselor; recunoscuse tichia Necromantului, părul răvășit, pelerina neagră, lungă, și mai ales mâinile butucănoase întinse spre Amuletă. Marcia recunoscuse corect, așa că Septimus nu înțelegea de ce nu se întâmplă nimic. Își dădu însă repede seama de ce: Marcia era în inferioritate numerică.

De-abia acum văzu și Septimus ceea ce văzuse Alther. Umbra nu mai era o formă nedeslușită, ci un tânăr ai cărui ochi galbeni luceau sălbatic, a cărui gură era strâmbată într-un rânjel oribil. Ellis Crackle, fost Ucenic al lui DomDaniel, stătea alături de Marcia și contracara Recunoașterea.

Mergând încet, de parcă era sub apă, Septimus înaintă prin ceața magică spre Marcia. Îl văzu pe Ellis Crackle întinzând mâna ca să îl dea deoparte și își dădu seama că acum era vorba de o înfruntare între Ucenici. Septimus ridică mâna; palmele li se întâlniră și Septimus simți răceala atingerii Umbrei. Îl privi pe Ellis Crackle în ochi și Ellis Crackle îi întoarse privirea, galben contra verde. Septimus se concentrează cât putea de tare și, încet dar sigur, îl țintui pe Ellis, care nu i se putu împotrivi.

Dintr-odată, Alther, Jenna și Cărăbuș îl văzură pe Ellis Crackle țâșnind afară din vârtejul de ceață purpurie, transformat într-o pală de fum negru. Umbra se răsuci și se rostogoli prin cameră, căutând cu disperare o cale de ieșire. Atât aștepta și Alther — să vadă Umbra părăsind-o pe Marcia — ca să facă ceea ce rar făcea — să stârnească ceva. O rafală de vânt deschise cea mai mare fereastră din cameră, iar Umbra lui Ellis Crackle zbură afară și se topi în aerul cald al verii.

După întunericul din cameră, strălucirea soarelui o orbi pe Jenna și trecură câteva clipe până să își dea seama că pe pervaz era cineva, o siluetă umană profilată în cadrul luminos al ferestrei. Partea din afară a pervazului era foarte lată și pe ea, legănându-se primejdios de tare, se afla Simon Heap.

Alther făcu fereastra să se închidă, dar Simon o împinse și sări în cameră. Jenna se trase înapoi, iar Cărăbuș, care tocmai ieșise de sub pernă, o luă ocrotitor pe după umeri. De această dată, însă, nu Jenna, ci scheletul îl interesa pe Simon.

Odată cu dispariția lui Ellis Crackle, ceața Magiei începu să se risipească, scoțând la iveală trei siluete, dintre care una, având brațele încă întinse spre Marcia, se dezintegra cu repeziune.

Simon se repezi la aceasta.

— Sunt aici, Stăpâne! strigă el. Noul tău Ucenic e aici!

Simon era atât de nerăbdător să își ocupe locul ca Ucenic al lui DomDaniel că nu se întrebă de ce Marcia era încă în viață, altminteri și-ar fi dat seama că **Reconstituirea** nu izbutise. Dar, când ajunse la ultimele scame de ceață magică, Simon se opri; o expresie de groază i se zugrăvi pe față.

DomDaniel nu arăta deloc bine. De fapt, DomDaniel arăta mai rău decât îl văzuse vreodată, chiar și decât atunci când ieșise afară din Mlaștină, în chip de schelet mânjit de noroi. Oasele roase de Mărunței din Mlaștină erau cel puțin bine curățate. Nu se muiau și nu se topeau, lăsând în urmă o băltoacă scârboasă, și nici nu scoteau clefăitul acela insuportabil.

— N... noul tău Ucenic e aici... S...Stăpâne, bâigui Simon, dându-și deodată seama că Marcia și Septimus erau chiar în fața lui.

Marcia se sprijinea de brațul lui Septimus; amândoi priveau, albi la față, cu aceeași expresie de repulsie și totodată de ușurare, cum DomDaniel se topește și începe să se prelingă pe podea. **Recunoașterea** își făcea în sfârșit efectul.

Simon își dădu seama că lucrurile nu stăteau deloc așa cum și-ar fi dorit el. Atunci, un hohot grav, nepământean, se răspândi în cameră.

— Neghiobule, cum crezi că ai putea fi Ucenicul meu? Ți-am spus să scapi de Odrasla Reginei — o treabă ușoară — și ce s-a întâmplat? Nu numai că ți-a scăpat în trei rânduri, dar s-a mai și întors aici și a umblat cu oasele mele. M-a asamblat pe covor, de parcă aș fi fost un joc pentru copii. Doar tu ești de vină, netrebnicule. Nici măcar o dată nu mi-a trecut prin minte să te fac Ucenicul meu; n-ai fost niciodată decât un trepăduș. Adevăratul meu Ucenic a fost aici tot timpul, urmărind... urmărind ca o Umbră.

Vocea lui DomDaniel se stinse. O baltă neagră, urât miroitoare, se întinse pe podea și se adună în jurul cizmelor lui Simon.

— Nelegiuitule, voiai să mă tragi pe sfoară! urlă Simon. După tot ce am făcut pentru tine și oasele tale scârboase. Mi-ai promis!

Asemenea unui copil care dă cu piciorul într-o grămadă de frunze uscate, Simon izbi cu cizma în băltoacă, împrăștiind lichidul vâscos prin cameră.

— Să nu faci așa ceva! strigă Marcia. Ieși afară, Simon, sau vrei să te fac eu să ieși?

Simon se dădu înapoi.

— Nu-ți face griji. Plec. Nici nu aș suporta să stau aici, lângă niște impostori.

Vocea i se frânse și el îl privi cu ură pe Septimus.

— Dar nu vei scăpa de mine cu una, cu două. Mi s-a promis că voi fi Ucenic și am să fiu. *Am să fiu.*

Cu acestea, alergă la fereastră, o deschise și se cățără pe pervaz. Stătu acolo o clipă, ca să își ia inima în dinți, apoi se aruncă în gol, fără să îi mai pese dacă Amuleta Zborului avea să îi fie de folos sau nu, fiindcă toate planurile lui se duseseră de râpă. În timp ce Simon cădea, Amuleta Zborului intră în funcțiune și el plutí, nesigur pe el, deasupra Curții Turnului Vrăjitorilor (spre uimirea unui grup de Vrăjitori Obișnuiți care se întorceau de la cumpărături). În tot acest timp, nu avea decât un gând: să se răzbune.

În camera Marciei, cele două bare groase de argint se traseră zdrăngănind înapoi în zid, deblocând ușa purpurie, iar zăvorul descuie ușa hârâind ușor. Atunci se auzi o bătaie timidă la ușă.

— Mă scuzați, veni vocea sfioasă a Arcanului din cealaltă parte a ușii, ăăă... toate bune? Aveți nevoie de ajutor?

⇄ 43 ⇄

Întâiul Zbor

Marcia stătea pe scaunul Arcanului, în fața ușii, strângând la piept *Risipirea Negurii*. Ușa purpurie era din nou barată, numai că, de această dată, se aflau cu toții afară, cu excepția lui Scuipăfoc, și ascultau *Farmecele de Purificare, Reparare și Izgonire a Magiei Întunecate* care se petreceau în apartamentul Marciei. Aceasta, îngrijorată că puiul de dragon fusese stropit atunci când Simon împrôscase cu DomDaniel prin cameră, îl lăsase pe Scuipăfoc înăuntru ca să se curețe de *Magia Întunecată*.

Arcanul se simțea gazdă a unei petreceri nedorite. Neștiind prea bine cum să procedeze, încercă să ducă o conversație politicoasă.

— Este vorba de o **Curățire** de cinci minute, Doamnă Marcia? întrebă el, storcându-și creierii să își aducă aminte Programele de **Curățire** pe care le învățase cu o săptămână înainte.

— Cinci minute, pufni Marcia disprețuitoare. Ar fi nevoie de mult mai mult decât de cinci minute ca să scăpăm de mîzga **întunecată** împrăștiată prin cameră. Ca să nu mai vorbim de dezastrul pe care l-a făcut puiul de dragon. Nu, nu, e un farmec fără sfârșit.

— Fără sfârșit... vai de mine.

Aici Arcanul se împotmoli și nu mai știu ce să spună. Se și văzu petrecându-și tot restul vieții în fața ușii, bătându-și capul să găsească subiecte de conversație politicoasă cu Marcia Overstrand. Ideea nu îi surâdea câtuși de puțin.

— Un farmec **fără Sfârșit** durează atât cât durează, îl lămuri Marcia. Nu se oprește decât când a terminat treaba. Ai putea învăța și tu ceva de aici, Arcanule, fiindcă, pe cât îmi aduc eu aminte, capitolul despre farmece **fără Sfârșit** este chiar pe ultima pagină a Programelor de **Curățire**.

— O! A, da!! Și eu îmi aduc aminte, acum că mă gândesc mai bine, Doamnă Marcia.

Arcanul se foia pe loc și înghițea în sec, dar Marcia nu îi mai dădu nicio atenție. Avea lucruri mai importante la care să se gândească.

— Alther, vreau să te duci și să îi aduci pe Viezur și pe menajera aceea oribilă. Să îi aduci îndată aici. Vreau să știi ce au de spus în apărarea lor.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar eu am fost respins din acea casă. Marcia, regret nespus că ți-am dat un sfat rău, zise Alther clătinând mâhnit din cap. Nu îmi vine să cred că, după tot ce a făcut Otto Van Klampff pentru mine, fiul lui a putut să o ia pe cărări greșite.

— Nu te învinuiesc pe tine, Alther, răspuse Marcia. O învinuiesc pe Una Brakket. Și pe Hugh Fox. Tu mi-ai spus să mă feresc de Hugh Fox, dar nu te-am ascultat.

— Umbra începuse să pună stăpânire pe tine, zise Alther. Nu mai erai tu însăși.

— Nu l-am ascultat nici pe Septimus, când mi-a spus că Simon a luat-o pe Jenna, mai zise Marcia. Erau atâtea lucruri care ar fi trebuit să îmi dea de gândit, dar nu am vrut să le văd.

— Nu puteai să le vezi, Marcia, nu că nu ai vrut, îi răspuse Alther. E îngrozitor să fii urmărit de o Umbră.

Marcia se ridică brusc și Arcanul se repezi să țină scaunul să nu se răstoarne.

— Ei, Alther, acum Umbra s-a dus și văd lucrurile limpede. Chiar și când Umbra mă urmărea, am avut atâta minte cât să țin sub observație locul unde era fabricată Capcana pentru Umbre. Un lucru e sigur: deși Simon a tot cărat oase timp de un an, nu le-a adus în casa lui Viezur pe ușa de la intrare. Niciunul dintre Pândarii mei nu l-a văzut intrând.

— Pândari? Ce Pândari?

— Foști soldați din Armata Tânăără. Cei de la Căminul de Readaptare. Sunt printre ei câțiva băieți de ispravă, care vor să devină Vrăjitori...

— De ispravă! pufni Septimus. Erau îngrozitori. Ori de câte ori mă duceam pe acolo mă beșteau în fel și chip.

— Le-am spus să se poarte natural. Nu voiam să între cineva la bănuieli. Și-au jucat foarte bine rolul și am fost mulțumită de ei. Au stat afară, pe chei, zi și noapte, pe ploaie, pe vânt... Au fost foarte devotați. Cred că vor ieși niște Vrăjitori buni din ei, după ce mai cresc.

Septimus se luminează dintr-odată.

— A venit prin Tunelurile de Gheață! Așa trebuie să fi făcut de la bun început!

— Șșș! făcu Marcia speriată. Nu vorbi în fața... Arcanule, du-te pe Drumul Vaselor și adu-i pe Viezur Van Klampff și pe Una Brakket aici. Pune-i în Camera de Fier de lângă Sala Mare până când îmi fac timp să îi văd. Apoi faci la fel cu Hugh Fox. Ai înțeleș?

Arcanul se înclină și plecă grăbit spre scara spiralată, fericit că între îndatoririle lui de gazdă nu intrau și alte treburi.

Nu după multă vreme se auzi un hârâit slab, care îi anunța că ușa se debloca. Ușa se deschise și intrară într-o cameră imaculată, reparată, purificată, din care orice urmă de **Magie Întunecată** fusese izgonită. Chiar și Marcia părea mulțumită — până când dădu cu ochii de Scuipăfoc, întins pe cel mai bun covor chinezesc din cameră.

— A năpârlit, strigă Marcia, nevrând să creadă ceea ce vedea. Pe cel mai bun covor al meu. Afurisită lighioană!

Scuipăfoc nu îi dădu nicio atenție. Era ocupat să își desfacă aripile pentru prima oară. Puful moale cu care fuseseră acoperite căzuse și zăcea acum într-un strat gros pe covorul Marciei. Tot ce își dorea Scuipăfoc în această clipă era să-și desfacă aripile și să-și ia zborul, iar Marcia știa destul despre dragoni ca să-și dea seama că nimic nu l-ar fi putut opri.

— Va trebui să îl ducem pe rampa de lansare, zise Marcia. Nici nu mă gândesc să-l las să-și încerce Întâiul Zbor aici.

— Ce rampă de lansare? întrebă Septimus nedumerit.

— Ei, cea veche, de la fereastra pentru dragoni, zise Marcia arătând cu mâna spre fereastra pe care Simon o făcuse să se deschidă.

— Aha, făcu Septimus, înțelegând în sfârșit de ce deasupra ferestrei era cioplit în piatră un mic dragon cu aripile întinse.

— Nu-ți face griji, zise Marcia, nu e nicio primejdie. Toți Vrăjitorii NeObişnuiți trebuie să țină rampa în stare de funcționare, fiindcă nu se știe niciodată când poți avea nevoie de ea. Din păcate, e un loc unde pot ateriza idioți ca Simon Heap.

Îl momiră pe Scuipăfoc afară, pe rampă, cu o cutie de biscuiți găsiți de Septimus sub chiuvetă. Erau puțin cam umezi, dar asta nu îl deranja pe dragon. Stătea mulțumit pe rampă, ronțăind la biscuiți și rotindu-și ochii pe deasupra Castelului, care, de sus, semăna cu o tablă de Contraofensiva Pedestrașilor.

Marcia avea câteva lucruri importante de spus.

— Uite ce e, Septimus, zise ea. Nu vreau să faci nimic complicat la Întâiul Zbor. Faci doar o tură în jurul turnului și aterizezi în curte. Ai nevoie de un Navigator?

— U... un ce? întrebă Septimus, simțind că îl lasă genunchii.

— *Draxx*, regula 16b, paragraful viii spune așa: *Se poate folosi un Navigator numai dacă acesta a participat la Întâiul Zbor.* Așa că e acum ori niciodată dacă vrei un Navigator.

— Să nu mă alegi pe mine, zise Cărăbuș cu părere de rău în glas, în timp ce o ajuta pe Marcia să împingă coada dragonului afară pe fereastră. Sunt legat prin contract de ucenicie la Scriptoriu pentru încă cinci ani. Nu am zi liberă decât o dată la două săptămâni — dacă am noroc. Nu cred că sunt potrivit de Navigator. Pe de altă parte, cred că rămân fără slujbă după toate...

— Bineînțeles că vei avea o slujbă, îl întrerupse Marcia. Ceea ce nu se poate spune despre Hugh Fox.

— Mulțumesc, se bâlbâi Cărăbuș.

— Vin eu cu tine, Sep, se oferă Jenna. Voi fi Navigatorul tău, dacă vrei.

— Chiar ai vrea, Jen? spuse Septimus, luminându-se puțin la gândul că cel puțin nu va fi singur la câteva sute de picioare deasupra pământului.

— Sigur că aș vrea. M-aș simți onorată.

Pe rampa de lansare, Scuițăfoc terminase și ultimul biscuit după care, ca să nu risipească firimiturile, înghiți și cutia. Trase

pe nas aerul serii, simțind fiorul pe care îl simt toți dragonii înainte de Întâiul Zbor. Strănută cu putere și, de nerăbdare, pocni cu coada în pervaz. Marcia și Cărăbuș săriră înapoi.

— Ai face bine să te grăbești, Septimus, zise Marcia. Nu vreau să își ia zborul fără tine, altminteri Castelul va fi bântuit ani de zile de un dragon fără călăreț.

Septimus făcu un efort și ieși afară, pe rampa de lansare. „Dacă vrei, poți”, își spuse el. „Te-ai urcat într-un copac înalt de trei sute de picioare, ai mers pe un podeț gata să se rupă la mansarda casei vrăjitoarelor și ai zburat cu o corabie. Nu îți este teamă de înălțimi. Cătuși de puțin.” Dar orice își spunea Septimus, picioarele păreau să nu-i dea ascultare; le simțea moi, ca o gelatină lăsată afară, la soare.

— Hai, Sep, îl îndemnă Jenna, urcându-se după el pe rampă.

Îl luă pe după umeri și făcură împreună câțiva pași spre marginea rampei. Septimus se clătină când simți că vântul care bătea în vârful Turnului Vrăjitorilor îi ciufulește părul.

— Nu ai să pățești nimic, îi șopti Jenna. Uite, Scui păfoc te așteaptă să i te urci în spinare.

Fără să își dea prea bine seama cum de reușise, Septimus se trezi așezat pe gâtul dragonului, de fapt, în adâncitura dintre

ceafă și umeri. Locul părea făcut anume pentru el, iar Septimus, spre uimirea lui, se simțea în siguranță acolo. Solzii dragonului, deși netezi, aveau margini un pic aspre, împiedicându-l să cadă, iar țepii mari, crescuți ca o coamă pe gâtul puternic al dragonului, i se potriveau de minune în palmă.

Jenna nu stătea la fel de bine.

— Dă-te puțin mai încolo, Sep, îl rugă ea. Stau prea aproape de aripi.

Septimus se mută mai în față și Jenna se așeză și ea în adâncitura dintre ceafă și umeri.

— Foarte bine, zise Alther, zburând în jurul lor. Țineți minte trei lucruri. Mai întâi, decolarea. După ce sare, va cădea ca o piatră. Dar, credeți-mă, va fi doar pentru o clipă sau două. Așa începe întotdeauna Întâiul Zbor. Apoi va deschide aripile. Pe urmă, cum îl conduci. Dai cu piciorul pe stânga ca să o ia la stânga și la fel cu dreapta. Două lovituri pe stânga ca să coboare și două lovituri pe dreapta ca să urce. Sau îi poți spune, pur și simplu. E un dragon deștept, va înțelege. În al treilea rând, voi fi tot timpul cu voi. Veți fi în siguranță.

Septimus dădu din cap, nerăbdător, dar Marcia și Cărăbuș se uitau temători pe fereastră.

— Sunteți gata? întrebă Marcia.

Septimus făcu semn că da.

— Hai! strigă Marcia. Împinge-l tare, Cărăbuș!

Marcia și Cărăbuș îi dădură un brânci dragonului, dar fără niciun rezultat — Scuipăfoc stătea bine pe rampa de lansare.

— Aoleu! icni Marcia, împingându-l încă o dată. *Mișcă-te, tândală ce ești!*

La fel ca un săritor care regretă că s-a urcat pe trambulina cea mai înaltă și știe că nu mai e cale de întoarcere, Scuipăfoc se duse până la marginea rampei târându-și picioarele și își încârligă degetele pe ea. Șovăia, uitându-se la golul uriaș de dedesubt și apoi la curtea din jurul turnului, care părea tare departe. Septimus închise ochii și se agăță bine de țepii dragonului. În spatele lui, Jenna simți că aripile se zbat pentru o clipă, dar nimic nu se întâmplă.

— Uite ce e, dragon nătâng, să nu-ți închipui că poți veni înapoi, că nu am să te las! strigă Marcia. Iar dacă nu ți s-a urât cu binele, îți iei zborul chiar acum!

Unindu-și forțele, Marcia și Cărăbuș împinseră și restul cozii dragonului pe rampă.

Șovăiala lui Scuipăfoc se schimbă în spaimă. Marcia nu era o adevărată mamă de dragon, dar avea în schimb multe dintre

calitățile pentru care erau renumite mamele de dragon, iar Scui păfoc nu simțea nicio deosebire.

— Fă cum îți spun și ia-ți zborul! țipă Marcia și trânti fereastra în spatele lui.

Scui păfoc făcu ceea ce i se spusese. Se aruncă de pe rampă și căzu ca o piatră. Căzu, căzu fără să se oprească, trecând de etajele nouăsprezece, optsprezece, șaptesprezece... Și tot așa, trecură glonț pe lângă etajele șaisprezece, cincisprezece și paisprezece. La al treisprezecelea, Scui păfoc își dădu seama ce are de făcut. La al doisprezecelea îi dădu prin minte cum să procedeze. La al unsprezecelea întinse aripile. La al optulea le deschise în sfârșit, iar la al șaptelea, când Septimus și Jenna pierduseră orice speranță, aripile verzi se desfăcură larg, prinseră vântul și dragonul se ridică grațios, până când ajunse din nou în vârful Turnului Vrăjitorilor. Marcia, care se albise la față, zâmbi cu gura până la urechi, iar Cărăbuș scoase un chiot de bucurie.

— Uf, slavă Domnului că s-a terminat cu bine, mormăi Alther, care devenise aproape transparent de frică, și pluti până la dragon și pasagerii lui speriați. Vă simțiți bine? strigă el cam găfâind, pentru că Scui păfoc învățase să dea din aripi și, bucurându-se de senzația zborului, prinsese vitează.

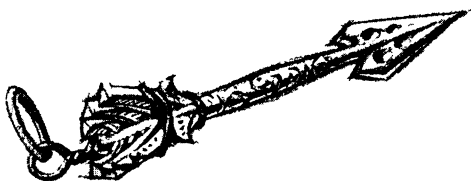
Septimus încuviință din cap.

— Dați o roată în jurul turnului și apoi aterizați în curte, strigă Alther.

Septimus clătină din cap. Vedeă în depărtare un punct negru, care zbura dezordonat. Era Simon Heap, care tocmai trecuse de acoperișurile caselor de lângă atelierul de dulgherie și cobora în partea cealaltă.

— Șo, Scui păfoc. Șo pe el, strigă Septimus.

↔ 44 ↔
UN ULTIM ZBOR

În atelierul lui Jannit toată lumea era adunată în jurul Corabiei-Dragon. Jannit o remorcăse afară din Casa Dragonului și o întorsese cu capul spre intrare. Jenna îl rugase deja pe Nicko să o întoarcă din noaptea trecută, deoarece însăși Corabia-Dragon îi ceruse acest lucru. Lui Nicko îi venea greu să se obișnuiască cu ideea că avea de-a face cu o ființă vie și de aceea nu înțelegea de ce e important în ce parte stă cu capul, dar Jenna stăruise.

Din bărcuța remorcher, Jannit cerceta Corabia-Dragon cu ochi de cunoscător. Ajutată de Nicko, prinsese aripa ruptă într-o atelă și o legase de cală, dar aripa era zdrobită și din ea

se prelingea un lichid verde care picura în apă. Nici dragonul nu arăta prea bine. Solzii își pierduseră strălucirea, ochii i se înțețosaseră, ținea capul aplecat iar coada îi atârna fără putere.

— Nu arată bine deloc, strigă Jannit către Rupert Gringe, care era alături de Nicko pe punte și dădea ordine lucrătorilor.

Rupert clătină din cap.

— Nu prea văd ce am putea face, zise el nemulțumit. După mîntea mea, aș zice că are nevoie de o șmecherie vrăjitoarească.

Cei trei Vrăjitori, aleși de Jannit fiindcă păreau cel mai puțin supărători din cei treisprezece trimiși de Marcia să stea de pază lângă Corabia-Dragon, scoaseră exclamații de nemulțumire.

— Auzi, „șmecherie vrăjitoarească”, bombăniră ei.

Nicko nu zise nimic. Nu îi plăcea felul în care vorbise Rupert, dar își spunea că probabil are dreptate. Ce se putea face într-un atelier obișnuit pentru o Corabie-Dragon care respira, era vie?

— Ce..., exclamă Rupert deodată, zărind o mișcare deasupra lui. Un tâmpit s-a aruncat de pe acoperiș. A, nu... țestoase țepene!... Chiar zboară!

Nicko se uită în sus și inima i se strânse:

— Simon, murmură el. E Simon.

— Ce? Simon al tău?

— Nu e *al meu*, zise Nicko indignat. Repede, Rupert. E primejdios. Du Corabia-Dragon înăuntru.

Numai că Rupert Gringe era ca vrăjit de silueta îmbrăcată în negru, care venise peste zidul Castelului și se îndrepta spre ei, zburând încet, ca o cioară rănită.

— *Chiar așa*. E lepădătura de Simon Heap, izbucni Rupert, ridicând pumnul amenințător. Dă-te jos, Heap. Sau vrei să vin să te dau eu?

— Rupert, îi șopti Nicko. Nu îl scoate din sărite.

— Să-l scot din sărite? Ei, las' că îi arăt eu lui! strigă Rupert, ca să fie auzit de Simon. Heap! Nu te mai zbânțui prin aer ca o fetișcană la Sărbătoarea Solstițiului de Iarnă. Vino încoace și luptă-te ca un bărbat.

— Taci, Rupert, îl rugă Nicko. Nu i te pune în cale. Are un Fulger nimicitor.

— Sigur, și mătușa Gertie e Regina din Saba. Aha, uite-l că vine încoace. Hai, Heap, nu te sfii! Ha, ha!

Simon Heap avea mari necazuri cu Amuleta Zborului. Doar după ce se ridicase în aer și o pornise către Turnul Vrajitorilor își dăduse seama că Scribul Ermetic Șef nu reparase Amuleta. Nu mai îndrăznise să se întoarcă și să îl pună să o repare, fiindcă nu putea cu niciun chip să întârzie la

întâlnirea cu DomDaniel, când trebuia să-și înceapă noua lui Ucenicie. Habar nu avea că, și dacă s-ar fi întors, Hugh Fox nu ar fi putut face nimic, fiindcă toate codurile și încriptările erau în Carte, în *Risipirea Negurii*.

Simon de-abia reușise să zboare peste zidurile Castelului și își încorda toată voința ca să rămână în aer. Vedeă bine Corabia-Dragon și știa că de această dată nu mai putea greși. „Trei e cu noroc”, își spuse el, „sau cu nenoroc, dacă ești cumva un mutant, o amestecătură de corabie și dragon.” În timp ce zbura stângaci deasupra atelierului, Simon scoase ultimul **Fulger nimicitor** din chimir. În ultima vreme folosise multe **Fulgere nimicitoare** și Merrin nu se pricepuse să îi pregătească altele, dar asta nu avea importanță. Corabia era o țintă sigură. De această dată nu avea cum să greșească. Nătărăul de Rupert o să se învețe minte să mai țipe la el. Va omorî doi iepuri dintr-o lovitură — sau poate mai mulți.

Simon aprinse **Fulgerul nimicitor**.

Se auzi un țipăt, urmat de două plescăituri puternice. Nicko îi făcuse vânt lui Rupert Gringe în Șanțul de Apărare și sărise după el. Blestemând fiindcă pierduse ocazia de a i-o plăti cu vârf și îndesat lui Rupert Gringe, Simon aruncă **Fulgerul nimicitor**. Fulgerul se rostogoli prin aer, bubuind și huruind.

Cu o iuțeală de care nu i-ai fi bănuît, cei trei Vrăjitori se aruncară și ei în Șanțul de Apărare.

Fulgerul nimicitor izbi Corabia-Dragon chiar în pupă, trecu prin lemnăria aurită ca un cuțit prin unt și căzu pe fundul Șanțului, unde explodează, trimițând o trombă de apă în aer. Năpădită de un val uriaș de spumă și aburi, Corabia-Dragon dispăru încet sub apă și căzu pe fundul Șanțului.

În bărcuța remorcher, Jannit Maarten rămăsese cu gura căscată, îngrozită de ceea ce se întâmplase. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să se atingă de vreo barcă aflată în grija ei. Apucă prima armă care îi veni la îndemână — un ciocan mare — și îl aruncă spre Simon. Jannit avea brațul puternic și ciocanul zbură prin aer, trecând la câteva degete de Simon. Apoi zbură mai departe, făcând o curbă frumoasă prin aer. Un dragon care tocmai sosea, aflat la Întâiul său Zbor, reuși cu mare greutate să evite primul (dar nu și ultimul) proiectil cu care dădea nas în nas, și asta fiindcă Navigatorul îl prevenise la timp.

Simon îl văzu pe Scui păfoc și nu îi veni să își creadă ochilor — sau mai bine zis ochiului, fiindcă Simon avea încă un ochi bandajat după ce Băiatul Lup îl lovisese cu piatra. Ce mai voia și impositorul de frate-său? De ce apărea întotdeauna nepoftit, chiar când îți era lumea mai dragă? Și cum de era călare pe un dragon?

După ce izbutise să scufunde Corabia-Dragon prinse curaj. Cu toate că nu mai avea Fulgere nimicitoare, iar Amuleta Zborului îi juca feste, Simon se simțea de neînvinc. Era simplu ca bună ziua: îi împingea întâi pe unul, apoi pe celălalt de pe dragon și cu asta se termina. Adio, Ucenic venetic! Adio, domnișoară Prințesă!

Simon se aruncă prin aer, vrând să îl ajungă pe Septimus.

Navigatorul îl văzu venind și strigă:

— Jos, Sep, jos!

Septimus îl lovi pe dragon de două ori în partea stângă și Scui păfoc începu să coboare în viteză către pădurea de catarge ascuțite de sub ei.

— La dreapta! țipă Navigatorul. Aterizează pe ponton!

Septimus îl lovi o dată pe dragon în dreapta, apoi de două ori în stânga și Scui păfoc se îndreptă repede către ponton, unde Jannit își aducea bărcuța, de care erau trași cei trei Vrăjitori.

Dar Simon nu voia să renunțe. Se năpusti către Septimus, dar atunci își dădu seama că Amuleta Zborului trăgea la dreapta, din care cauză se îndrepta acum spre nasul lui Scui păfoc. Dragonii au nasul sensibil, iar lui Scui păfoc nu îi făcu deloc plăcere că fusese lovit chiar în nas. Deschise

instinctiv botul ca să îl muște tare pe Simon, dar atunci îl apucă strănutul, un strănut urieșesc.

Haa... aa... pciu!

La fel ca dopul unui sticle de suc spumos scuturată bine, o plească de salivă caldă de dragon îl izbi pe Simon și îl trimise rostogolindu-se prin aer. Saliva de dragon este o substanță corozivă. Îl plesni pe Simon în stomac, atât de tare că i se tăie respirația, și, în câteva clipe, îi arse pelerina, tunica și cingătoarea roșie cu cele trei stele negre ale lui DomDaniel. Simon era la a treia tumbă prin aer când Amuleta Zborului i se desprinse din cingătoare și căzu, ajungând în lada cu scule pe care o folosisse Jannit ceva mai devreme.

Simon se prăbuși din cer.

Atunci, fără să stea pe gânduri, Septimus îi ordonă dragonului:

— Prinde-l!

Scuipăfoc știa exact ce are de făcut. Se lăsă în jos ca o piatră și îl prinse pe Simon doar cu câteva clipe înainte să se izbească de pământ. Apoi ateriză pe pontonul care trosni îngrozitor, gata să se rupă, tocmai în locul unde fusese întinsă aripa Corabiei-Dragon nu cu multă vreme în urmă. Navigatorul căzu cu o bufnitură și se ridică mânios în picioare.

— La ce a trebuit să faci asta, Sep? întrebă Jenna, sărind repede cât mai departe de Simon, care zăcea nemișcat pe spina lui Scui păfoc.

Septimus nu îi răspunse, cu ochii numai la Simon.

— Nu... nu a murit, nu-i așa? o întrebă pe Jannit, care îl trăsesse pe Simon jos de pe spina dragonului și încerca să vadă ce e cu el.

Simon zăcea nemișcat pe ponton, alb la față, cu roba neagră găurită în zeci de locuri de saliva de dragon, cu părul blond, cârlionțat, năclăit de sudoare și cu ochii închiși. Jannit îngenunche și puse urechea pe pieptul lui.

— Nu, murmură ea. Inima îi bate. Și-a pierdut doar cunoștința.

La sunetul vocii lui Jannit, Simon deschise puțin ochii și gemu.

— Hei, voi de colo, strigă Jannit la Vrăjitori, ia veniți încoace să vedem la ce sunteți buni.

Cei trei Vrăjitori, cu hainele șiroind de apă, se apropiară supuși.

— Ajutați-mă să îl duc la carceră, le spuse Jannit.

Jannit și cei trei Vrăjitori îl apucară pe Simon de mâini și de picioare și îl cărară în capătul celălalt al curții, la carceră — o

cameră micuță de cărămidă, lipită de zidul Castelului, fără ferestre, dar cu o ușă groasă de fier închisă cu trei zăvoare solide, bine unse.

— Eu tot nu înțeleg de ce ai făcut asta, Sep, zise Jenna supărată.

— Dar ce am făcut? întrebă Septimus, mângâind nasul învinețit al lui Scuipăfoc.

— L-ai salvat pe Simon.

Septimus privi în sus spre Jenna, nedumerit de supărarea din vocea ei.

— Păi, ce altceva aș fi putut face? se miră el.

— Să îl lași să cadă. *Eu așa aș fi făcut*, zise Jenna și izbi supărată cu piciorul într-o pietricică, trimitând-o în Șanțul de Apărare.

Septimus clătină din cap:

— E fratele meu, spuse el cu tristețe în glas.

⇄ 45 ⇄

TURNUL DE PAZĂ

Nicko insistase să-și pună masca — nici prin gând nu îi trecea să îl lase pe Rupert să coboare pe fundul Șanțului, la Corabia-Dragon, fără el. Jannit trebuise însă să îi explice cum să procedeze, fiindcă Nicko nu mai folosise niciodată masca. Era o invenție a lui Jannit, care îi spunea „masca de inspecție” și o folosea când controla partea de sub apă a bărcilor. Masca era o bucată ovală de sticlă, cu marginile îmbrăcate în piele moale,

care se potrivea fix pe față și se lega la ceafă cu o bentiță de piele. Sticla era tare și groasă, de culoare verde-închis, din care cauză nu se putea vedea prea bine sub apă, dar, oricum, era mai bine decât să îți ochii deschiși în apa măloasă a Șanțului.

Nicko știa să înoate bine. Când băieții erau mici, Silas îi dusesese adesea afară din Castel, pe o plajă mică, aflată chiar dincolo de Podul fără Întoarcere, și acolo învățase Nicko să înoate. Sub apă nu mai înotase însă niciodată, iar acum, când se lupta împreună cu Rupert să scoată din mâl capul mare al Corabiei-Dragon, Nicko simțea că îi plesnesc plămânii dacă nu respiră.

Nicko ridică degetul mare al mâinii în semn de victorie și înotară amândoi spre suprafață, scoțând capul dragonului la aer. Jenna îi aștepta, în mână cu o chingă de pânză tare în care prinse iute capul dragonului ca să îl poată ține mai bine.

— Bravo, băieți. V-ați descurcat foarte bine, zise Jannit, așezând cu grijă capul pe mal, unde întinsese singurul ei covor persan, special pentru dragon.

Jenna rămăsese cu ei. Septimus îl dusesese pe Scuipăfoc înapoi la Turnul Vrăjitorilor, dar Jenna refuzase să meargă cu el. Prin urmare, Septimus, care nu voise să zboare fără Navigator, îl dusesese pe Scuipăfoc pe jos, stârnind senzație pe oriunde trecea.

Jenna îngenunche lângă capul năclăit de noroi al dragonului, sperând să afle vreun semn de viață, dar nu văzu nimic. Capul zăcea nemișcat, iar pleoapele grele, verzi, erau strâns închise. Jenna șterse cu blândețe noroiul de pe urechile aurite, apoi, cu marginea tunicii, curăță mълul adunat pe pleoapele solzoase. Și vorbea dragonului așa cum făcuse întotdeauna, dar, de această dată, nu primi niciun răspuns.

Jannit se aplecă și cercetă capul dragonului cu ochi de cunoscător. Nu se vedea nicio rană sau stricăciune, dar cum ar fi putut să își dea seama? Avea de-a face cu o corabie sau cu o ființă vie? Dacă era vie, atunci putea oare să respire sub apă? Iar dacă nu putea, se înecase, sau fusese ucisă de Fulgerul nimicitor? Jannit Maarten clătina din cap a îndoială. La asta nu se pricepea.

— A... murit? întrebă Jenna în șoaptă.

— N...nu știu, domniță, răspunse Jannit, puțin stânjenită de faptul că Prințesa însăși stătea lângă ea, plină de noroi din cap până în picioare, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Dar o vom scoate din apă în câteva clipe, de îndată ce băieții vără chinga sub chilă. Vom face tot ce e nevoie. Putem să îi reparăm chila, să arate ca nouă.

— Dar o poți face să deschidă ochii? întrebă Jenna.

— Ah... n-aș băga mâna în foc, răspunse Jannit, care nu făcea niciodată o promisiune de care nu se putea ține.

Deodată, Jenna știu ceva. Nu își dădea seama cum, dar știa cu siguranță: Corabia-Dragon era pe moarte și Mătușa Zelda era singura care o putea salva.

Jenna se ridică în picioare.

— Am ceva de făcut, zise ea. Stai cu ea până mă întorc?

Jannit dădu din cap în semn de încuviințare și Jenna o rupse la fugă. Traversă în goana mare curtea atelierului și tunelul mucegăit și ieși pe străzile înSORITE ale Castelului. Se repezi în sus pe prima scară întâlnită, care o duse la drumul pe care santinelele își făceau rondul și care mergea de jur împrejurul zidurilor Castelului și se îndreptă spre Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit. „E ultima ei șansă”, își repeta Jenna în gând, iuțind pasul, fără să îi pese de abisul pe lângă care trecea. Piatra drumului era tocită și netedă și de vreo câteva ori piciorul îi alunecă și ea fu gata să cadă. „Mergi mai cu grijă, nu îi vei fi de folos Corabiei-Dragon dacă pici în curte de la înălțimea asta”, încercă ea să se liniștească singură.

Zidul Castelului cotea și se răsucea, urmând mulțimea de case clădite alandala. Jenna ținea ochii ațintiți spre Turnul de Pază, aflat ceva mai departe și care dădea spre Pădure. Se

strădui să meargă în ritm constant și, în scurtă vreme, ajunse la picioarele Turnului transpirată, roșie la față, abia respirând.

Stătu câteva clipe ca să își recapete răsuflarea și simți în nări mirosul acru al unor lăzi de gunoi pline ochi, aliniat lângă ușița de lemn care ducea la turn. Pe ușă era un anunț șters de ploaie:

BIROUL DE RELAȚII CU CLIEȚII

SERVICIUL DE ȘOBOLANI MESAGERI

ȘOBOLANI CONFIDENȚIALI AUTORIZAȚI, DE CURSĂ LUNGĂ

DESCHIS NON-STOP

Sub anunț era o notiță de dată mult mai recentă:

ÎNCHIS

Jenna nu avea de gând să se lase cu una, cu două. Împinse ușa cu putere și fu cât pe ce să se rostogolească într-o cămăruță întunecată.

— Nu știi carte? E *închis*, o întâmpină o voce morocănoasă din întuneric.

— Pe anunț scrie că e deschis NON-STOP, spuse Jenna apăsător.

— Iar pe notiță scrie că e ÎNCHIS, răspunse vocea. Biroul e închis. Poți veni mâine. Acum te rog să mă scuzi, vreau să încui.

— Nu mă interesează, zise Jenna. Am nevoie de un Șobolan Mesager chiar acum. E ceva urgent, o chestiune de viață și de moarte.

— Ei, toți spun așa, zise șobolanul evaziv, înhățându-și servieta diplomat și pornind spre ușă.

Jenna i se puse în cale. Șobolanul, o lighioană cafenie, destul de corpulentă, ridică privirea și abia atunci văzu bine cu cine vorbea. I se puse un nod în gât.

— O, făcu el. Ăăă... hm. Nu mi-am dat seama că dumneavoastră sunteți, Maiestate. Iertare, vă rog.

— Nu are nicio însemnătate. Tot ce vreau e să trimiți mesajul.

Jenna rămase în ușă, iar șobolanul se întoarse la birou, deschise servieta și se apucă să verifice o lungă listă de nume, clătinând din cap.

— Maiestate, zise el cu părere de rău, nu doresc decât să vă fiu de folos, dar în momentul de față toți Șobolanii Mesageri sunt trimiși cu diverse însărcinări. De aceea am și închis biroul. Cel mai curând vă pot găsi unul mâine-dimineață...

— Mâine-dimineață va fi prea târziu, îi tăie Jenna vorba.

Bătrânul șobolan se întristă.

— Îmi cer scuze, Maiestate. Știți, am avut o perioadă cam grea — câțiva dintre cei mai buni șobolani tineri au căzut răpuși de o molimă care s-a răspândit prin țevile de canal, iar acum jumătate din personal e în vacanță. Iar pe deasupra am avut atâtea solicitări de cursă lungă, de nici nu le mai știu numărul.

— Bine, atunci iau un Șobolan Secret, zise Jenna. Stanley este disponibil?

Șobolanul se prefăcu a nu înțelege.

— Șobolan Secret? se minună el. Mă scuzați, dar așa ceva nu există.

— Hai să fim serioși, izbucni Jenna, scoasă din sărite. Bineînțeles că există. Eu una știu prea bine.

Șobolanul se ținea tare pe poziție.

— Chiar că nu știu despre ce vorbiți. Acum trebuie să plec, Maiestatea Voastră. Aș putea trimite un Șobolan Mesager la Palat mâine, la prima oră. Vă este convenabil?

Răbdarea Jennei ajunsese la capăt.

— Uite ce e, zise ea pe un ton categoric. Vreau un Șobolan Secret, chiar în acest moment. E un ordin. Dacă nu îmi faci rost

de unul, Serviciul Secret Șobolănesc își va înceta existența. Ca să nu mai vorbim de Serviciul de Șobolani Mesageri. Ai priceput?

Șobolanul înghiți în sec și își făcu de lucru cu hârtiile.

— Am... am să chem repede pe cineva, zise și, spre surprinderea Jennei, scoase capul pe o fereastră de lângă masă și zbieră: Stanley! Hei, Stanley! Ia să-ți văd coada! Pronto!

În câteva clipe Stanley își făcu apariția la fereastră.

— Humphrey, nu te enerva, că năpârlești. Ce te-a pus așa pe foc? ... A..., făcu el dând cu ochii de Jenna.

— Ai fost solicitat, Stanley, zise șobolanul, vrând parcă să se scuze.

— Aha, zise Stanley fără pic de entuziasm.

Jenna nu mai pierdu vremea cu explicații.

— Stanley, zise ea repede, vreau să duci un mesaj urgent Mătușii Zelda. Trebuie să vină aici de îndată. E singura speranță pentru...

Stanley ridică laba — un gest pe care Jenna îl cunoștea prea bine.

— Nu, spuse el cu hotărâre.

— Ce? făcu Jenna și aruncă o privire către Humphrey, care părea consternat.

— Vă rog să mă scuzați, zise Stanley și intră pe fereastră direct pe masă. Astă-seară nu sunt disponibil.

— Ba ești, îl contrazise Humphrey.

— Ba nu sunt, îi replică Stanley. Dawnie m-a invitat la ea acasă, la cină. Din câte am înțeles, ea și soră-sa s-au ciorovăit. Cât despre mine, am învățat lecția. Înainte puneam slujba pe primul loc, iar Dawnie venea a doua. Gata, s-a terminat.

— Bine, dar..., protestă Jenna.

— Știu ce veți spune, Maiestate, și vă cer iertare, dar în seara asta Dawnie are întâietate, chiar dacă ar fi să îmi pierd slujba. Iar acum vă rog să mă scuzați; vreau să aleg niște flori din cutia de gunoi, până nu se golește.

Cu acestea, Stanley făcu o mică plecăciune și trecu pe lângă Jenna, cu capul sus.

Rămasă cu gura căscată, Jenna îi deschise ușa și îl văzu sărind jos de pe drumul de pază și dispărând pe după un acoperiș.

— Mda, zise Humphrey, chiar că nu mai știu ce să zic.

— Nici eu, zise Jenna. Era ultima mea speranță. De fapt, nici nu cred că Mătușa Zelda ar fi putut ajunge aici la vreme. Nu cred că mai avem mult timp. Bună seara.

— Bună seara, Maiestate, îi spuse Humphrey Jennei, care închise încet ușa și o porni înapoi spre atelierul lui Jannit.

CARCERA

În carceră, *Simon Heap* deschise ochii și gemu. O clipă crezu că se află în Temnița Numărul Unu, dar apoi își dădu seama că o rază subțire de lumină venea printr-o fereastră zăbreliță și se mai liniști. În Temnița Numărul Unu era întuneric beznă fiindcă era închisă ermetic și, deși locul unde se afla acum mirosea urât, nu

mirosea nici pe departe atât de urât ca în Temnița Numărul Unu. Custodele Suprem îi arătase odată lui Simon Temnița Numărul Unu și acesta nu o mai putuse uita.

Simon se ridică încet. Capul îl durea, stomacul îl durea și mai tare dar, din câte își putea da seama, nu avea niciun os rupt. Nu înțelegea de unde erau găurile mari din tunica lui până când, într-o clipă, revăzu scena. Dragonul... veneticul... Amuleta Zborului — pierdută. Simon gemu din nou. Ce înfrângere... Era dezamăgit de sine. Nu numai că Marcia nu îl invitasese niciodată să devină Ucenicul ei, dar acum se adeverea că nici DomDaniel nu îl voise — și asta după tot ceea ce făcuse Simon pentru el. Îi adunase oasele lipicioase, se dusesse de nenumărate ori la Scriptoriu cu ele, avusese de-a face cu țâfnosul de Hugh Fox, care îl privise întotdeauna de sus, și, mai rău decât toate, făcuse nu știu câte drumuri prin mohorâtele Tuneluri de Gheață ca să ducă oasele femeii aceleia oribile, Una Brakket, ferindu-se să nu fie văzut de bătrânul Viezur. Se întâmplase ca uneori chiar să îi dea o mână de ajutor să pună oasele blestemate în Amalgam, pentru ca Una să poată ajunge la timp la lecția de dansuri populare. Ce prost fusese. Iar apoi, ca să pună capac la toate, șarlatanul de frate-său își face apariția călare pe un *dragon*. Era un mucos de

unsprezece ani și, pe lângă că era Ucenicul Vrăjitorului NeObișnuit, mai avea și propriul lui dragon. „Cum naiba de a reușit?”

Simon stătea pe jos în carceră, plângându-și singur de milă. Nimeni nu voia să știe de el. Nimic nu îi mergea bine. Viața era o mizerie, și nu era cinstit.

După o vreme, sentimentul de mânie cu care trăia mai tot timpul puse din nou stăpânire pe el. Se ridică în picioare și cercetă celula. Avea să le arate el că nu îl puteau îmblânzi pe Simon Heap — va ieși din carceră cât ai clipi. Supărat, Simon împinse ușa, dar aceasta nici nu se clinti. Auzi însă afară niște șoapte speriate:

— Încearcă să iasă...

— Ce ne facem?

— O fi periculos?

— Hai, Brian, nu te prosti.

— Ia nu vă mai împungeți unul pe altul. Vrăjitorul NeObișnuit va veni în scurtă vreme.

Simon rânji cu gura până la urechi. „Las-o să vină. Eu nu voi mai fi aici să o întâmpin”, jubila el, căci acum știa unde se află.

Cu mulți ani în urmă, Jannit extinsese atelierul ca să cuprindă și vechiul Chei al Vămii, ce nu mai era folosit. Carcera de cărămidă, în care erau închiși marinarii beți sau

persoanele dubioase care ajungeau pe apă la Castel, era singura parte din Vama Castelului rămasă în picioare, iar Jannit o păstra ca să depoziteze uneltele mai de soi. Încă mai avea ușa grea de fier cu trei zăvoare solide și o cheie uriașă de alamă în încuietoare. Simon era mai mult ca sigur că mai avea și chepengul care ducea în Tunelurile de Gheață.

Îngenunche și se puse pe treabă, îndepărtând cât putea de repede pământul adunat pe podea de sute de ani. Din fericire pentru el, în celulă găsi o lopată foarte bună, așa că în scurtă vreme lopata lovi chepengul de metal aflat cam la un picior sub pământ.

Chepengul sigilat se deschise ușor, mai ales că Simon știa cum să procedeze. O pală de aer înghețat îl izbi în față. Simon se strecură prin deschizătură și ajunse în Tunelurile de Gheață, bine cunoscute lui.

Toți cei treisprezece Vrăjitori — căci Jannit se grăbise să îi aducă și pe ceilalți zece rămași pe pontonul din fața atelierului — stăteau cuminți în jurul carcerii în momentul când Marcia intra țăntoșă în atelier, însoțită de Sarah și Silas Heap.

Sarah și Silas ținuseră morțiș să îl vadă pe fiul lor cel mare. Nu le venea să creadă ceea ce le spusese Marcia și se hotărâseră să aibă o discuție față în față cu el.

— Măcar de data asta, spusese Sarah, va fi nevoit să stea și să asculte. Nu va mai putea fugi, cum face de obicei.

Jannit îi duse până la carceră. Părea mică și slăbuță pe lângă Marcia, a cărei robă de mătase purpurie se umfla în adierea brizei de seară.

— Am ajuns, Doamnă Marcia, spuse ea oprindu-se lângă Vrajitorii adunați în cerc. E înăuntru. L-am pus acolo acum vreo două ore și cred că și-a venit în fire între timp. Avea un cucui urât de la dragonul pe care l-a atacat.

— Vai de mine, se îngrijoră Sarah. Ce bine ar fi dacă nu s-ar mai purta așa prostește.

— Cu toții dorim același lucru, Sarah, zise Marcia neînduplecată. Din păcate, ceea ce face el nu se mai cheamă „prostii”. Cred că mai degrabă s-ar numi „uneltiri cu gândul de a face rău”.

— Vai, Silas, se văietă Sarah. Ce ne facem?

— Trebuie să vorbim cu el, Sarah, zise Silas blând. Să vedem ce are de zis. Nu-ți mai face sânge rău. Simon e bărbat în toată firea acum.

Cei doi Vrajitori care stăteau la ușă se dădură respectuoși în lături ca să-i facă loc Vrajitorului NeObișnuit. Jannit trase zăvoarele, răsuci cheia grea de alamă în broască și deschise ușa grea de fier.

— Simon! strigă Sarah și se rezezi în carceră înainte ca cineva să o poată opri. Simon... Simon?

— Tu știai de chepengul ăsta? întrebă Marcia mânioasă.

Jannit Maarten se uita nedumerită la chepengul de metal care rămăsese ridicat în mijlocul celulei.

— Nu, zise ea scurt.

Nu îi plăcea felul în care îi vorbea Marcia, dar și mai mult o enerva să descopere ceva de care nu avea habar în atelierul ei.

— Ce... ce e asta? întrebă Sarah și se sprijini de Silas, disperată să vadă că Simon fugise din nou.

— Nimic, zise Marcia iute. Nimic de care e nevoie să știi. Vreau ca acest chepeng să fie sigilat pe loc. Unde e Alther?

Alther Mella pluti prin aer până la ea.

— Alther, mai sunt Bătrâni care au străbătut Tunelurile? Vreau ca fiecare chepeng să fie păzit până când sunt verificate toate **Sigiliile**.

— Singurul Bătrân potrivit care nu e total ramolit stă de pază la chepengul care dă în Turnul Vrăjitorilor, zise el. Eu însumi nu am fost niciodată în Tuneluri. Nimeni nu se ducea acolo pe vremea mea.

— Nici acum nu ar trebui să se ducă nimeni, Alther. În afară de Inspectorul Tunelurilor. Ah, Hugh Fox are multe

explicații de dat. După ce se gândi puțin, Marcia adăugă: Alther, vrei tu să te duci cu un Vrăjitor până la Scriptoriu și să aduci niște **Ceară de Sigilat**? Măcar să **sigilăm** chepengul ăsta.

— Pe mine vă rog să mă scuzați, interveni Jannit. A sosit șlepul din Port. Aștept un transport de marfă.

Și cu acestea plecă spre ponton, unde trăgea o barjă lungă, încărcată cu maldăre de cutii și coșuri.

Jenna, care nici nu se gândea să se apropie de Simon Heap, se întoarse la Corabia-Dragon. Se așază lângă ea, o mângâie blând pe cap și îi murmură cuvinte de încurajare la ureche, așteptând de la ea un semn de viață. În acest timp, Nicko și Rupert se străduiau să bage chingile de cânepă sub burta corabiei. Când șlepul venit din Port trase la ponton, Jenna ridică privirea și o văzu pe Jannit cum prinde parâma aruncată de un marinar și o leagă de un stâlp de pe chei. Apoi mai văzu ceva — sau, mai bine zis, pe *cineva* — și se sperie de moarte. Era străinul negricios din Port.

Bărbatul stătea în picioare pe punte, gata să sară pe țarm. Avea păr lung, negru, legat pe frunte cu o bandă argintie, iar tunică roșie de mătase era mototolită și pătată. Se vedea că făcuse un drum lung.

Jenna îngheță de groază. Se ascunse după capul Corabiei-Dragon și atunci auzi vocea groasă, cu accent străin, a bărbatului adresându-i-se lui Jannit:

— Iertați-mă, doamnă, am auzit că Prințesa s-ar afla pe aici. E într-adevăr așa?

— Dar cine sunteți dumneavoastră? întrebă Jannit bănuitoare.

— Sunt în căutarea Prințesei, zise străinul fără să îi răspundă la întrebare, apoi, văzând agitația din jurul carcerii, adăugă: Se află cumva acolo Vrăjitorul NeObișnuit, doamnă?

— O fi, zise Jannit în doi peri, făcându-și de lucru cu nodul parâmei.

— Scuzați-mă, trebuie să mă duc să îl văd.

— Să o vedeți, îl corectă Jannit, dar străinul deja se îndepărtase.

— Scuzați-mă, zise străinul ridicând vocea și apropiindu-se de grupul adunat în jurul carcerii. Aș putea să vorbesc cu Vrăjitorul NeObișnuit?

Marcia se întoarse spre el și străinul păru pus în încurcătură. Se opri un moment și se căută prin buzunare.

— Alther? zise el. Alther, tu ești?

Marcia nu îi răspunse, dar se făcu albă la față.

— Aha, i-am găsit, făcu străinul triumfător, scoțând o pereche de ochelari cu ramă aurită și punându-i pe nas.

În acea clipă, pe fața lui se citi uimirea.

— Marcia Overstrand! exclamă el. Vrăjitor NeObișnuit! Să vezi și să nu crezi.

— Milo? întrebă Marcia cu glas pierdut. Milo Banda? Ești chiar tu?

Străinul părea coplesit de emoție. Dădu din cap, fără să scoată un cuvânt, iar Marcia îl strânse în brațe — lucru care o îngrozi de-a binelea pe Jenna.

— Unde ai fost atâta vreme? îl întrebă Marcia. Credeam că ai murit.

Chiar în acea clipă, din Fundătură se auzi un strigăt: Nicko scăpase una dintre chingile de cânepă în apă.

De-abia atunci văzu Marcia în ce stare vrednică de plâns se află Corabia-Dragon.

— Jannit! țipă ea. Jannit, ce s-a întâmplat?

Dar Jannit nu prea avea chef de vorbă. Voia cu orice preț să ridice Corabia-Dragon din apă înaintea să se întunece și era sătulă până peste cap de Vrăjitorii care se învârteau prin atelierul ei. Așa că spuse obosită:

— Du-te și ia altă chingă, Nicko, și să încercăm din nou.

Jenna văzuse cum îl întâmpinase Marcia pe străinul cel negricios și nu îi venea să își creadă ochilor. Acum, văzând că Marcia vine spre Corabia-Dragon, ba încă îl mai aduce și pe străin cu ea, Jenna sări în picioare și, până să apuce vreunul din ei să îi spună o vorbă, se repezi spre tunelul care ducea afară din curtea atelierului.

CAMERA REGINEI

Jenna o rupse la fugă pe străzi și ulicioare, îndreptându-se spre Palat.

Strângea în pumn cheia de aur pe care i-o dăduse Mătușa Zelda — cheia de la Camera Reginei. Din păcate, nu avea nici cea mai vagă idee unde s-ar putea afla Camera Reginei, și probabil că nimic din ce se afla

acolo nu ar fi putut salva Corabia-Dragon. Era însă singura șansă, deoarece vedea limpede că Marcia era în cârdășie cu străinul și nu putea avea încredere în ea.

Acum înțelegea cum trebuie să se fi simțit Septimus atunci când îi spusese Marciei că Simon o răpise, iar Marcia nu îl crezuse. Dădu colțul în fugă și se izbi de Scui păfoc.

— Au! țipă ea.

— Jen! exclamă Septimus luat pe nepregătite. Credeam că ești lângă Corabia-Dragon. Tocmai veneam să te văd. Iar Scui păfoc nu voia să rămână în curte. De fapt, a ros aproape în întregime Cușca Dragonului pe care i-au construit-o Vrăjitorii debutanți și...

Aici se opri, văzând expresia deznădăjduită a Jennei.

— Dar ce s-a întâmplat, Jen?

— Vai, Sep, dragonul... e pe moarte. Iar străinul din Port... e aici. A venit după mine!

— Cum?

— Și, ce-i mai rău, Marcia îl cunoaște! S-a bucurat mult să îl vadă. L-a strâns în brațe chiar.

Septimus era uluit. Marcia nu strânsese niciodată pe cineva în brațe. Niciodată.

— Sep, hai cu mine. Mă duc la Palat, poate găsesc Camera Reginei. Cine știe, poate dau acolo de ceva care să salveze Corabia-Dragon. O poțiune, sau poate altceva... Știu și eu...

— Sigur, merită să încercăm. Hai, Scui păfoc. Ia stai puțin, Jen, dar nu știi unde e Camera Reginei.

— Așa e, dar Mătușa Zelda a zis că o voi găsi când Va Veni Vremea. Poate că Vremea aceea e acum.

Jenna și Septimus ajunseseră pe la jumătatea Căii Vrăjitorilor când Septimus se văzu nevoit să rămână în urmă cu Scui păfoc; dragonul îl făcea de râs ziua în amiaza mare. Jenna întoarse capul și îl văzu pe Septimus cum se uită la o balegă cât toate zilele, pe care Scui păfoc tocmai o făcuse drept în mijlocul Căii Vrăjitorilor. Neștiind ce să facă, Septimus se hotărî să o lase acolo și să meargă mai departe.

— Hei, tu, ăla cu dragonul! se auzi o voce din spate.

Septimus se întoarse și văzu un tânăr slăbuț, cu o figură serioasă, îmbrăcat într-o tunică din pânză de casă, care alerga după el cu un sac și o lopată. Tânărul îl ajunse din urmă și îi întinse sacul și lopata.

— Societatea de Protecție a Căii Vrăjitorilor... Supraveghetor al Curățeniei Străzilor, se prezentă el suflând greu. Murdărirea Căii Vrăjitorilor este o infracțiune. Vă rog să curățați murdăria făcută de animal și să o luați cu dumnea-voastră.

Septimus se uită îndoit la sacul mare pe care i-l dăduse omul.

— Bine, dar nu cred că va încăpea în sac, spuse el adunând balega cu lopata, în timp ce Jenna ținea sacul, îndemnându-l să se grăbească.

Soarele apunea, iar Billy Pot pleca împingându-și Dispozitivul, ostentiv după o zi care îi pusese răbdarea la grea încercare — șopârlele-de-pajiște își făcuseră iar de cap. Când îi văzu pe Jenna, Septimus și Scui păfoc venind, se luminează la față. Billy Pot mirosise o dată balegă de dragon, pe când urma un curs ca să își ia Diploma de Crescător de Șopârle, și de atunci nu mai uitase mirosul. De fapt, majoritatea celor care mirosiseră o dată balega de dragon nu îi mai puteau uita mirosul.

— Scuzați-mă, tinere domn, zise Billy Pot apropiindu-se în goană. Vă rog să mă scuzați că îndrăznesc... Aș vrea să vă întreb dacă ați fi dispus să vă despărțiți de conținutul sacului pe care îl purtați. V-aș fi etern recunoscător. Nu e nimic mai bun decât niște balegă de dragon, strategic plasată, ca să pui șopârlele la respect. Sunt disperat. De când a trecut calul acela peste Dispozitiv, nu le mai pot stăpâni și...

— Sigur, zise Septimus. Ia-l, te rog.

— Înțelegeți, domnule, visez de multă vreme să găsesc un pic de balegă de dragon. Chiar am visat că găseam. Dar unde

mai poți găsi un dragon în zilele noastre? Pentru un Crescător de Șopârle, cum sunt eu, e un coșmar. Un coșmar, repetă Billy Pot clătînând amărât din cap. Bineînțeles, dacă nu doriți să îmi dați sacul, am să înțeleg.

— Nu, te rog, te rog ia-l, zise Septimus și îi întinse sacul umflat lui Billy Pot, care zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

Ajungând la poarta Palatului, Jenna, Septimus și Scui păfoc auziră vocea subțiratică a lui Godric:

— Aaa, bună seara, Prințesă. Ce plăcere să vă revăd. Bună seara și ție, Ucenicule. Cum merge cu Transformarea? Ți-a reușit Tripla Transsubstanțiere?

— Sunt pe aproape, răspunse Septimus trăgându-l pe Scui păfoc după el.

— Bravo ție, zise Godric și adormi la loc.

În foișorul din aripa de răsărit a Palatului, Scui păfoc se foia, scheuna și zgâria cu ghearele treapta de jos a unei scări spiralate. Septimus îl legase de un inel prins în perete, parcă anume pus acolo, și îi dăduse comanda „șezi”.

— Sunt sigură că e pe aici, spuse Jenna, concentrându-se asupra cheii de aur în timp ce urca scara.

Când ajunse la platforma din vârful foișorului, Jenna scoase un chiot de bucurie.

— Da! Uite, Sep, uite! Am găsit-o!

— Unde? întrebă Septimus, privind-o nedumerit.

Jenna îl privi întrebătoare.

— Te ții de glume, Sep. Nu crezi că e ușa asta de aur cu desene pe ea și gaura cheii chiar în mijloc, cu un smarald deasupra — la fel ca și cel de pe cheie?

— Ce ușă de aur? întrebă Septimus.

Atunci Jenna înțelese și se înfioră de emoție.

— Nu vezi nimic? șopti ea.

— Nu, răspunse Septimus, puțin intimidat. Nu văd nimic. Adică, văd un perete gol de pe care au căzut bucăți de zidărie.

— Aici e, Sep. Eu o văd, crede-mă. Acum am să bag cheia în broască, spuse Jenna, nu prea sigură pe ea. Mă aștepti până mă întorc?

— Sigur că da.

— Ce ciudat! Am să încerc cheia, ce zici?

— Da. Hai, Jen. Ia stai! Spui că broasca e în mijlocul ușii?

— Da. De ce? întrebă Jenna cu îngrijorare în glas.

— Atunci ai grijă să te dai repede la o parte de îndată ce ai răsucit cheia în broască. Ușa se va deschide ca podul de

peste Șanțul de Apărare. Te face una cu pământul dacă nu te ferești.

— Chiar așa? De unde știi?

— Ei, sunt lucruri pe care eu le știu, zise Septimus dându-și importanță.

— Ești un caraghios, zise Jenna.

Septimus se dădu înapoi și privi cu uimire cum Jenna împinge cheia în față până când capătul îi dispare. Apoi Jenna sări brusc înapoi și îi zâmbi. Septimus îi zâmbi și el, după care o văzu cum face câțiva pași înainte și dispare prin peretele gros de piatră.

Ușa de aur se închise tăcută în urma Jennei. Se afla într-o cameră mică, surprinzător de primitoare. În cămin ardea focul, iar alături se afla un fotoliu confortabil. Așezată în fotoliu, cu ochii la foc, stătea o femeie tânără, îmbrăcată într-o tunică din mătase grea, roșie, și înfășurată într-o mantie aurie. Peste pletele negre purta o coroniță de aur la fel cu cea pe care o avea Jenna. Când Jenna intră în cameră, femeia sări în picioare. Ochii violeti îi străluceau de bucurie. Făcu un pas și, nerăbdătoare să ajungă la Jenna, trecu prin fotoliu de parcă nici nu ar fi fost acolo.

Jenna nu văzu însă nimic, și poate că era mai bine așa. În fața ei stătea fantoma Reginei, sorbindu-și din ochi fiica pe care nu o mai revăzuse de când avea doar o zi. Dacă ar fi văzut-o, Jenna nu ar fi avut cum să nu bage de seamă pata mare de sânge care se întindea pe partea stângă a mantiei mamei sale, chiar dacă nu ar fi observat gaura făcută de glonț, ascunsă în faldurile tunicii roșii.

Regina se dădu înapoi ca să o lase pe fiica ei să se plimbe prin Cameră. Văzu că Jenna se uită nedumerită la focul din cămin și la fotoliul gol. Văzu cum Jenna își strânge brațele la piept și tremură ușor în timp ce se învârtea prin Cameră, uitându-se prin toate cotloanele de parcă zărise ceva anume. Ceea ce căuta Jenna cu disperare era ceva — nici ea nu știa ce anume — care să o ajute să salveze Corabia-Dragon.

Știind că nu îi era îngăduit să se **înfățișeze** fiicei ei, Regina aștepta, sperând ca Jenna să găsească singură ceea ce căuta. Jenna era însă gata să renunțe; Camera nu era locul magic pe care și-l închipuise. Era doar o cameră de zi goală, cu un cămin în care ardea focul, un covor, o măsuță, un fotoliu și — Jenna zâmbi deodată — un dulap vechi, dar nu un dulap obișnuit. Căci pe ușa lui stătea scris **POTIUNI INSTABILE ȘI OTRĂVURI SPECIALE**.

Jenna deschise ușa și intra.

Dulapul era gol, ca și Camera. Pe peretele din față erau patru rafturi de lemn, frumos sculptate dar complet goale. Nici urmă de sticlulele cu poțiuni, ierburi de leac sau remedii, ori de cărțile cu farmece sau secrete despre Corabia-Dragon pe care sperase Jenna să le găsească. Deznădăjduită, dădu cu mâna pe rafturi, să se asigure că într-adevăr nu era nimic acolo. Nu era decât praful adunat cu trecerea vremii. Apoi văzu că sub unul dintre rafturi, ascunse în lambriul gros de mahon, erau câteva sertare mici. Parcă îi mai veni înima la loc. Apucă mânerul de aur și trase cu putere. Sertarul se deschise ușor și din el se răspândi un miros de ciocolată cu mentă învechită și praf de mușgăi. Jenna pipăi înăuntru cu degetele, dar sertarul era la fel de gol ca și rafturile. Refuzând să creadă, deschise pe rând toate sertarele, dar nu găsi nimic.

Când ajunse la ultimul sertar, deznădejdea o copleșise. Știa că e ultima șansă, fiindcă altundeva nu mai avea unde să se uite. Când trase de bumbul de aur, simți că se mișcă ceva înăuntru, ca și cum ar fi declanșat un mecanism, și în același timp auzi un clic ușor în spatele ei. Ușa dulapului se închise și ea rămase pe întuneric.

Jenna împinse ușa, dar aceasta nu se clinti. Din ce în ce mai speriată, împinse cât putu de tare, dar ușa era înțepenită și,

după cât i se păru ei, era încuiată. Nu știa ce să facă. Era limpede că rămăsese închisă acolo. Doar Septimus știa unde se află, dar el, oricât ar fi vrut, nu avea cum să o ajute. Avea să rămână pe veci acolo, în beznă...

Dintr-odată, Jenna își dădu seama că dulapul nu era chiar atât de întunecos pe cât i se păruse. Pe sub ușă se vedea o dâră subțire de lumină. Neștiind ce să creadă, Jenna mai împinse o dată ușa, care, spre bucuria ei, se deschise ușor.

Jenna făcu un pas afară și se trezi pe dalele de piatră din căsuța Mătușii Zelda.

TÂNĂRA REGINĂ

Septimus se așeză pe jos în fața ușii, uitându-se la tencuiala care se desprindea de pe perete și întrebându-se când se va întoarce Jenna. Încearca să își închipuie ce făcea în Camera Reginei și de ce zăbovea atât de mult, dar așteptarea nu îl deranja. De mult voise să se uite mai bine la ceva, un obiect pe care Jannit îl găsisese în lada ei cu scule și i-l dăduse spunând:

— Cred că îți va prinde bine, domnișoru' Septimus.

Băgase mâna în buzunar și îi pusese în palmă Amuleta Zborului.

Amuleta i se părea ciudat de cunoscută, de parcă o mai ținuse în mână. Era o Amuletă neașteptat de simplă, ținând seama de puterea pe care o avea. Aurul vechi era zgâriat, iar aripile săgeții, cât mai rămăsese din ele, erau ciuntite și îndoite. Cum stătea și o privea, Septimus simți un fel de furnicătură în palmă și, aproape fără să se gândească, scoase din Chimirul lui de Ucenic propria lui Amuletă, perechea de aripi mici de argint pe care Marcia i le dăduse atunci când îl întrebase dacă vrea să îi devină Ucenic. Lui Septimus îi plăcea foarte mult Amuleta. Dacă o ținea în mână și se concentra, se putea înălța cam la zece picioare deasupra pământului, dar nu putea zbura. Nu așa cum făcuse Simon. Septimus visa adesea că zboară și de multe ori se trezea convins că într-adevăr poate, dar întotdeauna fusese dezamăgit.

Acum, stând în fața ușii, pe podeaua rece de piatră, și așteptând-o pe Jenna, Septimus întinse amândouă palmele, în fiecare cu câte o Amuletă. Amândouă erau frumoase, fiecare în felul ei. În stânga simțea puterea străvechii săgeți de aur, iar în dreapta gingășia aripioarelor de argint. Privindu-le, simțea Magia Amuletelor pătrunzându-l și făcând aerul să vibreze în jurul lui.

Deodată simți o mișcare.

Aripioarele se ridicară drept în mijlocul palmei, fâlfâind încolo și încoace, asemenea unui fluture care se încălzește la soare. Vrajit, Septimus le privi cum se înalță din palma lui dreaptă și se îndreaptă spre cea stângă, unde se așezară ușurel pe Amuleta Zborului. Se stârni un fulger magic de lumină, aurul și argintul se contopiră și aripioarele își reluară locul convenit ca aripioare ale Amuletei Zborului.

Septimus apucă Amuleta Zborului, acum întregită, cu două degete. Era fierbinte, atât de fierbinte încât aproape că nu o putca ține. Simțea un fel de furnicături în degete și îl apucă dorința fierbinte de a zbura. Sări în picioare și se duse la fereastra îngustă care dădea spre grădinile Palatului. Privi umbrele lungi ale înserării, ascultă privighetorile cântând în copaci și îl apucă din nou dorul să zboare; își închipui cum ar fi dacă ar coborî în picaj spre pajiști, sperînd păsărelele, trecând chiar deasupra Râului... Cu părere de rău, Septimus își luă gândul de la zbor. Tocmai când punea Amuleta Zborului în Chimirul lui de Ucenic — fiindcă nu voia să mai fie ispitit să îl folosească — Jenna ieși din zid. Luat pe nepregătite, Septimus sări în picioare.

— Jen..., începu el dar se opri mirat, căci în urma ei apăruă Mătușa Zelda și Băiatul Lup.

— Vai, Septimus, zise Mătușa Zelda, apropiindu-se de Septimus, care rămăsese cu gura căscată de uimire. Mă bucur să te văd bine sănătos. Ei, dar nu avem timp de pierdut. Veniți cu mine. Trebuie să mergem repede la Corabia-Dragon.

Mătușa Zelda porni să coboare scara și Septimus auzi exclamația ei de surprindere când se izbi de Scui păfoc.

— Culcat, Scui păfoc. Da, îmi pare foarte bine să te văd. Acum, dă-te jos de pe piciorul meu, te rog.

Septimus nici nu mai trebui să dezlege dragonul, fiindcă acesta rosese deja aproape toată funia cu care îl legase. Ieși după Mătușa Zelda și Jenna pe ușa mică de la poalele foisorului și se îndreptară împreună spre Poarta Palatului. Mătușa Zelda mergea cât putea de repede și, spre mirarea celorlalți, părea să cunoască până în cele mai mici amănunte străduțele și ulicioarele Castelului. Cei care treceau pe stradă erau uimiți să vadă un cort mare, peticit, care venea spre ei în mare viteză. Se lipeau de ziduri și, când cortul trecea pe lângă ei, urmat de Prințesă, Ucenicul Vrăjitorului Neobișnuit și un băiat cu înfățișare sălbatică și mâinile bandajate — ca să nu mai spunem de un pui de dragon — se frecau la ochi, nevenindu-le să creadă.

În scurtă vreme, Mătușa Zelda și suita ei ieșiră din tunelul care trecea pe sub zidurile Castelului și dădea în atelier. Îi

întâmpină vocea lui Jannit, care răsuna printre bărcile răsturnate:

— Hai, sus! Hai, sus!

Mătușa Zelda gemu înspăimântată. Încet, încet, ridicat de o mână de lucrători care trăgeau ritmic de frânghie, corpul Corabiei-Dragon, mânjit de nămol și picurând de apă, apărea din canal. Coda verde cu țepi aurii atârna moale, iar capul dragonului zăcea tot pe malul canalului. Nicko era așezat alături și mângâia solzii verzi de pe botul lung al dragonului, lipsiți acum de orice strălucire.

Rupert Gringe era pe puntea Corabiei-Dragon. Șiroia de apă și era plin de noroi din cap până în picioare, fiindcă se scufundase până la fundul Șanțului de Apărare și fixase chinga de câneapă sub burta corabiei. Acum își ridicase masca și alerga pe punte de colo-colo, dând ordine și verificând frânghia.

Îngrozită, Mătușa Zelda traversă curtea în fugă, ferindu-se de funiile și ancorele care zăceau pe jos, alături de catarge rupte și lanțuri ruginite, și se așeză lângă Nicko.

— Mătușa Zelda? se minună Nicko.

— Da, eu sunt, dragule, răspunse ea, întinzând mâna și atingând capul inert al dragonului.

Stătu așa câteva clipe, clătinând din cap, de parcă nu îi venea să creadă.

— Jenna, Septimus, veniți repede. Așezați-vă lângă mine. Noi trei — Păzitoarea, Tânăra Regină și Stăpânul Dragonului — trebuie să facem asta.

— Ce anume? întrebă Jenna, nerăbdătoare.

— Tripla Transsubstanțiere, zise Mătușa Zelda, căutându-se prin buzunarele rochiei din petice.

— A, da, Sep știe cum, spuse Jenna bucuroasă.

— Nu, nu știu, zise Septimus.

— Ba da, știi. Adică aproape că știi. Te-am auzit când i-ai spus lui Godric.

— Asta doar fiindcă prima oară când m-a întrebat i-am spus că nu, iar el s-a necăjit foarte tare și a început să se vaiete. După el s-au luat toate Fantomele Bătrâne din Palat. A fost îngrozitor, mai ales că nu se mai opreau. A trebuit să mă duc după Marcia, iar ea mi-a spus să nu fiu rău și să îi fac pe plac bătrânului ramolit. Am citit însă despre asta, ca să îi pot răspunde lui Godric dacă îmi pune întrebări. E vorba de cele patru elemente, nu-i așa, Mătușă Zelda?

— Într-adevăr, Septimus, răspunse aceasta, scoțând o punguță veche de piele dintr-un buzunar. A trecut de la o

Păzitoare la alta de nu se mai știe când. O păstrăm într-o cutie încuiată, numită La Mare Ananghie. Fiecare Păzitoare speră că nu va fi nevoită să o folosească, dar știe că într-o zi Va Veni Vremea. Pe cutie e gravată o profeție:

O Vreme Va Veni cândva,
Cu Doi din Trei Ea va Zbura.
Tu Griją ai când Vremea Vine
Și Ține Triplul lângă Ține.

— Nimeni nu știa ce înseamnă, dar când Septimus a găsit Inelul cu Dragon mi-am dat seama că, pentru prima oară de la Hotep-Ra, eram din nou trei — Stăpânul Dragonului, Regina și Păzitoarea. Iar când tu și Jenna ați plecat în zbor cu Corabia-Dragon am știut că prima parte a profeției s-a împlinit și că Venise Vremea. Eram pregătită, dar când Jenna a ieșit din dulapul cu poțiuni, așa cum făcea mama ei la fiecare Solstițiu de Vară, am... ce mai, m-am înecat cu sendviciul cu varză. Ia să vedem ce avem aici...

Mătușa Zelda răsturnă punguța de piele și trei potire de aur, mici cât un degetar, smălțuite cu albastru pe margine, căzută pe covorul plin de noroi. Mai scutură o dată punguța,

dar nu mai căzu nimic. Băgă mâna înăuntru, dar tot nu găsi altceva. Deznădejdea i se zugrăvi pe față.

— Precis că mai trebuia să fie ceva. Niciun fel de instrucțiuni... nimic. Betty Crackle e de vină, a fost atât de delăsătoare... Ce putem face cu trei potire goale?

— Cred că știi eu ce, zise Septimus încet.

Mătușa Zelda îl privi cu un respect sincer.

— Chiar știi?

— Da, spuse Septimus. Pui potirele în fața ființei pe care vrei să o readuci la viață..., spuse el, încercând să își aducă aminte corect ceea ce citise.

Într-adevăr, Septimus citise tot ce îi căzuse în mână despre **Tripla Transsubstanțiere**, dar când o întrebuse pe Marcia despre **Cele Trei Potire** ea îi răspunsese că dispăruseră de sute de ani.

— Fă cum știi tu, Septimus. Așa și trebuie, căci tu ești Stăpânul Dragonului.

Dragonul nu dădu niciun semn de viață când Septimus, Jenna și Mătușa Zelda se așezară în semicerc lângă capul lui. Nicko se ridică fără o vorbă și se trase mai deoparte, luându-l și pe Băiatul Lup cu el. Nicko simțea puterea **Înaltei Magii** și prefera să stea la distanță. Băiatul Lup era speriat. Făcuse ochii

mari și rânjea, arătându-și dinții galbeni, uimit să îl vadă pe fostul lui tovarăș din Armata Tânără cum își folosește puterile magice.

— Cele patru elemente din această Vrajă, zise Septimus în șoaptă, sunt Pământul, Aerul, Focul și Apa. Dar pentru a readeuce la viață dragonul folosim doar unul. Cred că ar trebui să fie Focul.

Mătușa Zelda încuviință.

— A avut prea multă parte de celelalte, zise ea.

— Jen? întrebă Septimus.

— Da, șopti ea. Focul.

— Bine, spuse Septimus. Acum fiecare dintre noi trebuie să aleagă un element din cele trei rămase.

— Pământul, zise Mătușa Zelda. Pământ bun, sănătos, în care cresc verze.

— Apa, zise Jenna. Fiindcă arată minunat pe apă.

— Iar eu aleg Aerul, spuse Septimus, fiindcă azi am zburat cu Corabia-Dragon. Și fiindcă pot zbura.

Mătușa Zelda îi aruncă o privire întrebătoare, dar Septimus era prea ocupat să aranjeze potirele, așa că nu observă.

— Acum, zise el, ne luăm fiecare potirul și punem elementul ales în el.

Jenna se duse repede și umplu potirul cu apă din Șanțul de Apărare. Mătușa Zelda se aplecă și luă o mână de pământ. Septimus se uita la potirul lui, întrebându-se ce să facă. Pe când se uita, o ceață purpurie se ivi pe fundul potirului de aur. Mătușa Zelda rămase mută de uimire: vedea semnele Magiei apărând în jurul lui Septimus. Părul lui blond, cârlionțat, era învăluit în luciri purpurii, iar atmosfera era încărcată, ca înainte de furtună.

Sub privirile atente ale Mătușii Zelda și ale Jennei, Septimus adună cele trei potire și, ținându-le bine împreună, le răsturnă pe toate trei odată cu gura în jos. Pământul și apa căzură pe covor, dar ceața purpurie se lăsă încet în jos, urmărită de o pereche de ochi verzi, una de ochi violet și una de ochi albaștri de vrăjitoare. Când atinse grămăjoara de pământ umed, o flacăra izbucni. Septimus simți că i se pune un nod în gât; asta era partea de care se temea cel mai tare. Întinse mâinile să ia flacăra și atunci se auzi strigătul Băiatului Lup, care îl urmărise înspăimântat de după o barcă.

— 412, nu! strigă el, simțind arsura pe propriile lui mâini.

Septimus nu simți însă nimic atunci când adună flacăra și o puse în nările dragonului.

Dintr-odată, dragonul trase flacăra pe nas, cât putu de adânc, iar după câteva clipe dădu capul pe spate, tuși, strănută și scoase pe nări două limbi lungi de foc. Covorul persan al lui Jannit se aprinse, iar Mătușa Zelda, Jenna și Septimus se dădură înapoi, speriați. Nicko aruncă o găleată de apă pe covor ca să îl stingă. Dragonul deschise ochii o clipă, după care capul îi căzu cu un bufnet puternic pe covorul ars și rămase nemișcat, la fel ca mai înainte.

În atelier se lăsă tăcerea. Chiar și Jannit se opri, așteptând nici ea nu știa ce.

Jenna era disperată. Îi aruncă o privire lui Septimus, sperând să primească o încurajare, dar și el se uita înnegurat la Corabia-Dragon, convins că nu reușise **Tripla Transsubstanțiere**. Mătușa Zelda își dresе vocea și era gata să spună ceva, când vocea Marciei ajunse până la ei din celălalt capăt al atelierului:

— Să îmi scoată cineva blestemata asta de găleată din picior!

Un lucrător se repezi să o ajute și trase de găleata în care Marcia călcase din nebăgare de seamă, grăbită să ajungă la Corabia-Dragon. Marcia venea acum spre ei, cu roba fâlfâind în vânt, iar când se apropie văzură că avea în mână o sticlă mare, verde.

Ajunse la ponton cu răsuflarea tăiată și scoase dopul sticlei.

— Marcia, ce faci? o întrebă Mătușa Zelda supărată.

— Salvez Corabia-Dragon. Știam că am sticla asta pe undeva. E Apă vie cu extract de șopârlă. Era ascunsă sub podeaua Bibliotecii.

— Ia-o de aici, îi porunci Mătușa Zelda. Nu care cumva să o atingi cu așa ceva. O va ucide.

— Zelda, nu fi caraghioasă, îi răspunse Marcia. Nu mai poți hotărî tu soarta Corabiei-Dragon. Acum eu sunt Păzitoarea.

Jenna și Septimus se priviră. Avea să iasă cu bucluc.

— Tu..., bolborosi Zelda, nevenindu-i să creadă. Tu... Păzitoarea?

— Bineînțeles, făcu Marcia, sigură pe ea. Corabia-Dragon e acum în grija mea. Tu stai prea departe ca să poți să îți duci la îndeplinire îndatoririle... Ia ascultă, cum de ai ajuns aici așa de repede?

Mătușa Zelda se îndreptă de spate ca să pară mai înaltă; de fapt, era micuță, în comparație cu Marcia, dar oricum, se simți mai bine așa. Ochii ei albaștri de vrăjitoare aruncau scânteii.

— Secretele Păzitoarei nu sunt dezvăluite te miri cui, Marcia, de aceea nu pot să îți spun cum am ajuns aici. Tot ce vreau să îți spun e că, atât cât trăiesc, eu voi fi Păzitoarea

Corabiei-Dragon și voi rămâne în slujba ei oricând va avea nevoie. Acum, Marcia, viața ei atârnă într-un fir. Va dura până când Triplul își va face efectul, iar în acest timp nimic, și mai ales o **Apa vie** cu extract de șopârlă, care mai e și foarte veche pe deasupra, nu trebuie să tulbure vindecarea. Ca Păzitoare, îți spun să iei **Apa vie** de aici. Chiar în clipa *asta*.

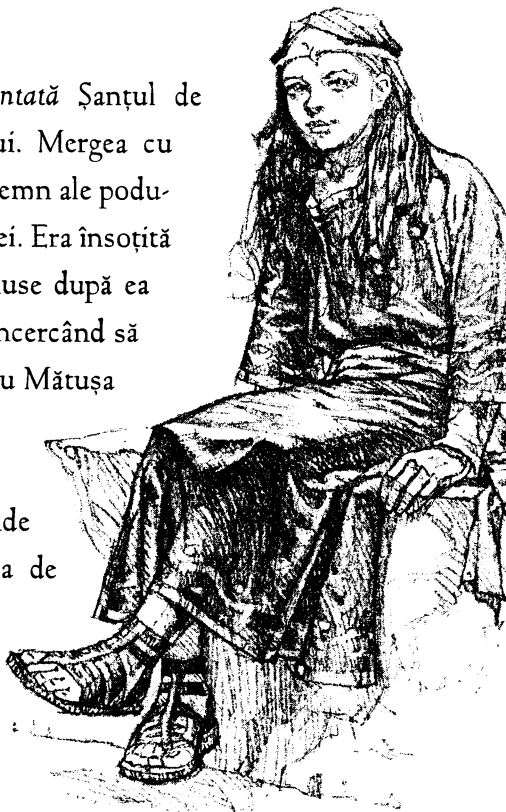
Din câte își amintea Septimus, fu prima oară când Marcia rămase fără grai. Încercând să își țină firea, puse dopul la loc cu gesturi măsurate și apoi, străduindu-se să pară cât mai demnă, traversă curtea atelierului, ocolind cu grijă găleata. Atunci descoperi că Milo Banda, Sarah și Silas Heap urmăriseră toată scena din umbra carcerii, ceea ce nu îi îmbunătăți câtuși de puțin dispoziția.

⇨ 49 ⇨

Zborul

Marcia traversă încruntată Șanțul de Apărare al Palatului. Mergea cu pas apăsător și scândurile de lemn ale podului vechi răsunau sub pașii ei. Era însoțită de Milo Banda, care se ținuse după ea de la atelier până la Palat, încercând să o împace după discuția ei cu Mătușa Zelda.

La intrarea în Palat, lângă scaunelul de aur unde fantoma lui Godric moțăia de obicei, stătea o Vrăjitoare debutantă, o tânără istețată, judecând după ochii ei verzi, strălucitori.

— Bună seara. Bine ați venit la Palat, spuse ea zâmbind.

— Bună seara, Hildegarde, îi răspunse Marcia.

Milo Banda rămăsese mai în spate, de parcă nu se încumeta să treacă pragul. Marcia băgă de seamă că tremura ușor și îi dăduseră lacrimile.

— A, zise ea încet. Îmi pare rău, Milo. Nu m-am gândit... Vrei să te lăsăm singur câteva clipe?

Milo Banda dădu din cap. O luă de-a lungul Pasajului Central, uitându-se la pereții goi și clătînând deznădăjduit din cap.

Dintr-odată, Marcia simți că o doboară oboseala. **Recunoașterea** o secătuisese de puteri și, pe lângă asta, piciorul îi zvâcnea dureros după întâlnirea cu Scuipăfoc din acea dimineață. Cu un oftat de ușurare, se lăsă pe scaunul lui Godric și își scoase botina. Fantoma sări de pe scaun, speriată, și căzu mototol pe pardoseală.

— Alther, zise Marcia supărată, parcă ți-am spus să mă scapi de toți Bătrânii. Nu ne mai sunt de folos, acum că avem Vrajitorii de rangul doi să facă de strajă la ușă.

— Godric a fost foarte mâhnit când i-am spus să plece, și n-am avut inima să insist. Pe de altă parte, zise Alther și plescăi dezaprobator, ar trebui să ai mai mult respect pentru Fantomele Bătrâne. Într-o zi îți va veni și ție rândul.

Alther îl scutură pe Godric de praf și îi făcu ușor vânt spre un fotoliu confortabil dintr-un colț liniștit și întunecos al sălii. Bătrâna fantomă adormi buștean în aceeași clipă și nu se trezi decât mulți ani mai târziu, când fetița Jennei intră în ea cu trotineta.

Din păcate, atunci când Jenna se întoarse la Palat, nu îi văzu pe Alther și pe Marcia, care se odihneau într-un colț al sălii unde nu prea ajungea lumina lumânărilor aprinse de-a lungul pereților. Prima persoană pe care o văzu Jenna atunci când ieși din Pasajul Central fu străinul din Port. Când dădu cu ochii de el, Jenna scoase un strigăt și înlemni.

Marcia sări în picioare.

— Ce e, Jenna? întrebă ea, aruncând priviri neliniștite în jur.

Jenna nu răspunse. O rupse la fugă, ieși din Palat și se îndreptă spre Septimus, Nicko, Mătușa Zelda și Băiatul Lup, lângă care se simțea în siguranță. Aceștia veneau agale spre Palat, încercând să îl domolească pe Scui păfoc fiindcă dragonul ținea cu orice chip să pună gheara pe o șopârlă-de-pajiște.

— E aici! țipă Jenna când ajunse lângă Mătușa Zelda. Omul acela... e aici!

— Care om? se miră Mătușa Zelda, privind mirată și amuzată la Marcia, care venea alergând pe pajiște, încălțată doar cu o botină.

— Omul... străinul din Port. Cel care l-a apucat pe Tunet de hățuri, care m-a urmărit, care e în cârdășie cu Simon... Iar tu l-ai invitat la Palat. Asta s-a întâmplat!

— Bine, Jenna, protestă Marcia, dar are tot dreptul să vină la Palat. E Milo Banda. E...

— Nu îmi pasă cine e!

— Jenna... Jenna, ascultă-mă. E tatăl tău.

Toți făcură ochii mari.

— Nu, nu este, zise Jenna bâlbâindu-se. Tata e la atelier... cu mama.

— Da, Silas e la atelier, spuse Marcia cu blândețe. Iar Milo e aici. Milo e adevăratul tău tată, Jenna. A venit să te vadă.

Jenna tăcu îndelung. Apoi izbucni:

— Atunci de ce nu a venit să mă vadă până acum... când eram mică?

După care o rupse la fugă peste pajiște și o luă pe poteca ce ducea înapoi la Palat.

— Of și vai, făcu Marcia.

Nici lui Silas Heap nu îi pică prea bine sosirea lui Milo Banda, mai ales că Sarah insistă să dea o masă festivă pe acoperișul Palatului în onoarea lui.

— Nu pot înțelege cum să ne bucurăm când băiatul nostru cel mare e prizonier în Tunelurile acelea îngrozitoare de Gheață, se împotrivișe el.

Sarah își văzu de treabă aranjând masa, așa că Silas se trânti pe unul dintre scaunele aurite ale Palatului și rămase acolo încruntat, privind cum se înserează.

— Nici nu vreau să mă gândesc la Simon, spuse Sarah bucuroasă. Patrula de Căutare îl va găsi în scurtă vreme și știu că cel puțin va fi la căldură și în siguranță.

— Căldura și siguranța din închisoarea Castelului nu sunt ceea ce îmi doream pentru Simon, bombăni Silas.

Sarah clătină din cap.

— Silas, adu-ți aminte că ieri nici măcar nu știam unde ne sunt copiii. Trei s-au întors azi — patru, dacă îl punem și pe Simon — așa că ar trebui să ne considerăm norocoși. Eu astfel am de gând să privesc lucrurile.

Îndreptă fața de masă și îi spuse slujitorului care servea cina să se ducă să vadă cum stă bucătarul cu pregătirile.

— În orice caz, Silas, trebuie să îi facem o bună primire lui Milo Banda. La urma urmei, e tatăl Jennei.

— Îhî, făcu Silas morocănos.

Sarah așeză cu grijă sfeșnicele ei preferate în mijlocul unei mese lungi.

— Știam că această clipă va veni într-o zi. Nu are niciun rost să ne facem sânge rău acum.

— Nu îmi fac sânge rău, protestă Silas, dar mi se pare ciudat că a apărut după atâția ani. Pe unde o fi umblat atâta timp? Nu prea îmi miroase a bine. Îhî.

— Nu mai face „îhî”, Silas. Parcă ai fi un moșneag urâcios.

— Ei, poate că sunt. Iar „îhî” am să fac ori de câte ori am chef, Sarah. Îhî.

Cina se prelungi până noaptea târziu. Sarah îl așezase pe Milo Banda în capul mesei pe care întinsese o față de masă simplă, albă. Jenna își aduse aminte de dimineața în care împlinise zece ani, care parcă fusese într-o altă viață. Jenna se dusesse cât putuse de departe de Milo Banda — adică la celălalt capăt al mesei — dar numai după ce se așezase își dăduse seama că stătea chiar față în față cu el. Ori de câte ori ridica privirea îl vedea cum îi zâmbește sau încearcă să i se uite drept în ochi.

Aproape tot timpul cât dură masa, Jenna stătu cu ochii în farfurie, spunând din când în când fraze cu subînțeles Mătușii Zelda, care era așezată lângă ea.

Spre miezul nopții, torțele arseseră aproape complet, acrul se răcori și mesenii începură să caște. Mătușa Zelda se aplecă spre Jenna și îi spuse încet:

— Tatăl tău e un om bun, Jenna. Ar trebui să auzi ce are de spus.

— Nu îmi pasă ce are de spus, zise Jenna.

— O Tânără Regină înțeleaptă mai întâi ascultă, și apoi judecă.

Când cina luă sfârșit, Marcia, Septimus și Scui păfoc plecară la Turnul Vrăjitorilor. Nicko plecă și el cu Silas, care voia să îi arate o nouă colonie de Pedestrași, descoperită în spatele unei țevi din mansarda Palatului. Sarah îl îngrijea pe Băiatul Lup, care adormise la începutul cinei, iar Mătușa Zelda era la bucătărie, unde încerca să îl convingă pe bucătar să pregătească varză fiartă pentru micul dejun de a doua zi. Alther Mella se trăsese mai deoparte, într-un colț întunecos, ca să cugete la cele petrecute în ziua aceea.

Jenna îl asculta pe Milo Banda.

— Mama ta și cu mine ne-am bucurat atât de tare când am aflat că vom avea un copil, spunea el. Amândoi speram că va fi o fată, ca să poată deveni Regină. Bineînțeles, eu nu am fost niciodată Rege. Aici nu există acest obicei, spre deosebire de multe Țări Îndepărtate. Acolo — nu o să îți vină să crezi — coroana revine băieților. Tare ciudat. Eu însă mă bucuram să nu fiu Rege, fiindcă, deși nu eram decât un neguțător obișnuit, îmi plăcea meseria mea. Îmi plăcea să călătoresc și speram din tot sufletul ca într-o zi să mă îmbogățesc. Cu șase luni înainte să te naști tu, am aflat o cale de a face avere. Cu binecuvântarea mamei tale, am închiriat o corabie din Port și am plecat. Norocul mi-a surâs și nu după multă vreme corabia era plină de comori pentru tine și mama ta. Totul a mers bine, echipajul era dibaci, vântul prielnic ne-a purtat spre casă și am ajuns în Port chiar în ziua când trebuia să vii tu pe lume. Mai potrivită zi nici că se putea. Dar apoi... când am tras la țarm..., spuse el și cuvintele i se opriră pe buze. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri... Un marinar mi-a adus vestea, îngrozitoarea veste pe care o aflaseră toți cei din Port... că draga mea Cerys — mama ta — fusese ucisă. Împreună cu fetița mea.

— Eu nu am fost ucisă, murmură Jenna.

— Acum știu. Dar atunci... n-am știut. Am crezut ceea ce spunea toată lumea.

— Se înșelau. Dar de ce nu ai venit la Castel să vezi dacă e adevărat? De ce nu ai venit să mă cauți? Ai fugit ca un laș.

— Într-adevăr, așa ar părea. Dar atunci am simțit că nu mai pot rămâne. Am plecat la primul reflux și am rătăcit pe mări, oriunde mă ducea vântul... până când am căzut în mâinile lui Deakin Lee.

— Deakin Lee! șopti Jenna înspăimântată, căci până și ea, care nu era deloc interesată de pirați, auzise de temutul Deakin Lee.

Milo își luă inima în dinți și-i zâmbi trist Jennei. Schiță și ea un zâmbet nesigur.

— Nu am să uit cât voi trăi cei șapte ani petrecuți ca ostatic pe corabia lui Deakin Lee. Mă gândeam tot timpul la grozăvia petrecută cu tine și cu mama ta...

— Și cum ai scăpat? întrebă Jenna.

— Într-o noapte, în primăvara anului trecut, niște valuri uriașe au lovit corabia. Am aflat mai târziu că veneau de la o furtună întunecată care se stârnise la mii de mile distanță, dar pentru mine au fost valuri binefăcătoare. Deakin Lee a fost măturat de pe punte, iar echipajul lui m-a eliberat. Am

preluat comanda corabiei. Câteva săptămâni mai târziu am aruncat ancora într-un mic port, unde am auzit zvonul că ai fi în viață. Nu îmi venea să cred, simțeam că viața începe din nou pentru mine. Am ridicat îndată pânzele și am avut vânt bun până aici, în Port. Am ancorat în larg și am înălțat Steagul Galben ca să anunțăm Vama, iar a doua zi dimineața Vameșul-Șef a venit la noi într-o barcă. Era de fapt o femeie, o femeie aprigă, pe nume Nettles. A aruncat un ochi la comori și ne-a spus că va trebui să așteptăm până se eliberează cel mai mare depozit. S-a purtat cam repezit, dar îi sunt recunoscător, căci altminteri nu te-aș fi putut vedea în seara aceea.

Jenna își aduse aminte de scena de la depozit. Abia acum înțelegea cele petrecute.

— Când am ridicat privirea și te-am văzut călare pe cal, arătai întocmai ca mama ta, iar când am mai văzut și coronita de pe fruntea ta am fost sigur că ești fiica mea. Îmi pare rău, Jenna, cred că te-am speriat în seara aceea. Nu m-am gândit... Ardeam de nerăbdare să vorbesc cu tine. Jenna... Jenna?

Jenna se răsucise și cerceta din ochi umbrele aruncate de torțele aproape stinse.

— Jenna? repetă Milo.

— Simt că e cineva cu ochii pe mine, zise Jenna.

Milo se foi pe scaun.

— Și mie mi se pare, zise el.

Se uitară amândoi împrejur, dar niciunul nu văzu fantoma Reginei, venită să își vadă soțul și fiica stând de vorbă pentru prima oară în viața lor.

Alther veni plutind spre Regină.

— Îmi pare bine să văd că până la urmă ai ieșit din Camera Reginei, spuse el.

Regina surâse trist.

— Trebuie să mă întorc neîntârziat, spuse ea. Dar nu am putut rezista să nu îl mai văd o dată pe dragul meu Milo și pe fiica noastră.

— Se vede că sunt tată și fiică, remarcă Alther.

— Într-adevăr, încuviință Regina. Au aceeași ținută, nu?

— Dar ea seamănă nemaipomenit de bine cu tine.

— Știu, oftă Regina. Noapte bună, Alther.

Regina alunecă tăcută pe lângă Jenna și Milo Banda, care priveau chiar spre ea, fără să o vadă însă. Ajunse la foișor și păși delicat prin peretele gros de piatră. În Camera Reginei focul ardea ca de obicei, iar Regina se așeză tăcută în jilțul ei, cu gândul la evenimentele din acea zi — ziua pe care o aștepta de atâția ani.

Septimus, Marcia și Scui păfoc mergeau încet pe Calea Vrăjitorilor. Torțele ardeau pe stâlpii de argint, aruncând pe pavaj umbre jucăușe pe care Scui păfoc se căznea să le prindă, țopăind încoace și încolo. Trecuse de miezul nopții și prăvăliile erau închise, cu ferestrele întunecate, dar când treceau pe lângă Scriptoriu lui Septimus i se păru că vede o lumină lucind în spatele maldărelor de cărți și hârtii. Se uită mai atent, dar nu văzu nimic.

Marcia urcă șchiopătând treptele de marmură de la intrarea în Turn, în timp ce Septimus îl așeza pe Scui păfoc în cușca special construită pentru el, unde avea să își petreacă noaptea.

— Vezi să nu scape, Septimus, îi mai spuse Marcia chiar când ușile masive de argint se deschiseră în fața Vrăjitorului NeObișnuit. Și nu uita să tragi amândouă zăvoarele.

— Sigur că da, răspunse Septimus, iar Marcia intră în Turnul Vrăjitorilor, tot șchiopătând dar mai liniștită acum.

Septimus fu mirat să vadă cât de repede se cuibărise Scui păfoc în cușcă. Trase cele două zăvoare groase de fier și se îndepărtă în vârful picioarelor. Dragonul sforăia deja de răsunau pereții.

Era o noapte frumoasă. Curtea Turnului Vrăjitorilor era pustie. Torțele magice așezate pe marginea de sus a zidurilor

aruncau o lumină blândă, purpurie, îndecajuns de slabă ca Septimus să poată vedea puzderia de stele pe cerul nopții.

Nu prea îi venea să intre în Turn. Ridică privirea spre stele și îl copleși din nou dorul lui vechi — să zboare. Dorința era atât de puternică încât nu i se putu împotrivi și scoase Amuleta Zborului. Săgeata de aur cu aripioare noi de argint scotea un fel de zumzăit și Septimus se simți pătruns de fiorul Magiei. Aripioarele începură să se miște, iar Septimus simți că se ridică de la pământ, mai sus, tot mai sus, până ajunse la nivelul Marelui Arc. Ținând săgeata cu două degete, o îndreptă spre Palat, apoi întinse brațele, așa cum îl văzuse pe Alther că face, și... zbură.

Coborî în picaj și urmă Calea Vrăjitorilor, zburând iute, la mică înălțime, așa cum îi plăcea lui Alther, trecu peste Poarta Palatului și apoi se înalță spre acoperiș, întocmai cum visase. Dedesubt îi vedea pe Jenna și pe tatăl ei stând liniștiți de vorbă, sprijiniți de creneluri. Nu prea voia să le întrerupă discuția, dar abia aștepta să îi arate Jennei cât de bine zbură, așa că se opri câteva clipe, așteptând ca Milo Banda să facă o pauză. Deodată zări ceva.

Pe celălalt mal al râului, un cal galopa peste Șesuri. Pe cal — furat din fața tavernei „La calcanul zâmbăreț” — era însuși Simon.

Septimus îndreptă săgeata spre silueta întunecată a fratelui său.

— Urmărește-l, șopti el Amuletei.

În clipa următoare se trezi zburând peste zidul Palatului și coborând cu viteză amețitoare spre pajiștile care se întindeau până la râu. Mirosul răcoros al apei îi umplu nările când coborî chiar deasupra râului, sperînd și câteva rațe. Însoțit de măcăitul supărat al rațelor, Septimus trecu râul și se opri deasupra acoperișului de stuf al unei căsuțe singuratice, uitându-se după fratele lui. Ceva mai încolo, pe drumul prăfuit care șerpuia printre Șesuri, văzu un călăreț care dădea pînteni calului, gata să se piardă în noapte. Se îndreptă într-acolo cât putea de iute și îl ajunsese din urmă pe Simon. La început zbură fără să fie văzut, ținând fără niciun efort pasul cu calul asudat de oboseală.

În cele din urmă, Simon își dădu seama că era urmărit.

— Nu scap de tine! țipă el și trase de hățuri, oprindu-se brusc și stârnind un nor de praf.

Septimus coborî încet drept în fața calului.

— Mi-ai... mi-ai luat Amuleta Zborului, se bâlbâi Simon de furie când văzu săgeata de aur în mîna lui Septimus.

— Da, am Amuleta Zborului, zise Septimus, zburând repede într-o parte, căci Simon întinsese mîna să îl prindă.

Dar Amuleta nu e a mea. Amuleta Zborului nu aparține nimănui, Simon. Ar fi trebuit să știi că o Amuletă Străveche este propriul ei stăpân.

— Nerod îngâmfat! mormăi Simon.

— Ce ai zis? îl întrebă Septimus, deși auzise foarte bine.

— Nimic. Dă-te la o parte din calea mea, veneticule, și nu cumva să îndrăznești să mai îmi țintuiești calul, că n-o să îți placă ce pățești.

— Nici nu aveam de gând, îi răspunse Septimus, zburând în fața calului. Am venit să îți spun să pleci de aici.

— Asta și fac, bombăni Simon cătrănit.

Septimus rămase însă în fața calului.

— Vreau să îți mai spun și că, dacă mai încerci vreodată să îi faci vreun rău Jennei, vei avea de a face cu mine. Ai înțeles?

Simon își privi fratele mai mic. Septimus îi întoarse privirea; ochii lui verzi aruncau săgeți. Simon nu mai zise nimic, pentru că recunoscuse forța lui Septimus — era puterea celui de-al șaptelea fiu al celui de-al șaptelea fiu.

— Ai înțeles? repetă Septimus.

— Mda, mormăi Simon.

— Acum poți să pleci, zise Septimus pe un ton stăpânit și se dădu într-o parte ca să îi facă loc.

De pe cal, Simon privi în jos spre băiatul mic, neajutorat, aflat în mijlocul Șesurilor la ora aceea târzie din noapte. O clipă se gândi cât de ușor i-ar fi să îl facă să dispară. Nimeni nu va avea să mai știe vreodată de el. Nimeni nu va bănuî nicio dată... Dar nu făcu nimic. Dădu pînteni calului și plecă în galop, strigând peste umăr:

— Ce bine era dacă într-adevăr erai mort când te-a luat moașa!

Septimus zbură încet înapoi la Turnul Vrajitorilor. Cuvintele lui Simon îi răsunau în minte.

Zâmbea. Fusese acceptat și de ultimul dintre frații lui.

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎNAINTE. . .

BILLY POT

Cu câțeva vreme în urmă, Billy Pot avusese o prăvălie unde vindea reptile. Lui Billy îi plăceau foarte tare șopârlele și șerpui și se specializase în creșterea pitonilor purpurii. Cel mai mare piton dintre cei crescuți de Billy trăia în curtea din spate a atelierului lui Terry Tarsal, pantofarul. Terry nu putea suferi șerpui și numai după multă codeală acceptase să folosească pielea pe care aceștia o lăsau când năpârleau ca să îi facă Marciei botine cu vârf ascuțit.

Atunci când Custodele Suprem cumpărase o colonie de testoase clămpănitore de la Billy și îi ordonase să se mute în Palat ca să aibă grijă de ele, Billy nu îndrăznise să spună nu. Nepoata lui Billy, Sandra, preluase prăvălia și, cu toată împotrivirea lui Billy, se apucase să vândă fel de fel de hamsteri

și iepuri cu blană lungă. Micile animale cu blană s-au dovedit a fi foarte populare, așa că, în scurtă vreme, Sandra i-a propus lui Billy să-i cumpere prăvălia.

Cu banii luați de la Sandra pe prăvălie, Billy a clădit adăposturile pentru șopârle de pe malul râului, a construit Dispozitivul și s-a dedicat eternului său ideal: pajiștea perfectă. Când familia Heap s-a mutat în Palat împreună cu Jenna, Silas l-a rugat pe Billy să rămână ca să îl ajute să scape de țestoasele clămpănitoare. Billy a rămas acolo, dar stârpirea țestoaselor s-a dovedit a fi o treabă imposibilă, iar Billy a renunțat după ce a fost cât pe ce să își piardă un deget între fălcile unei țestoase deosebit de agresive.

UNA BRAKKET

Una Brakket fusese femeie de serviciu la Cazarma Armatei Tinere pe vremea când Septimus începea să se țină pe picioare. Unei nu îi plăceau băieții, nici chiar cei din Armata Tânără, care erau ascultători și speriați, așa că în scurtă vreme s-a transferat, devenind menajera Vânătorului și Gonacilor lui. Una îl admira foarte tare pe Vânător, deși probabil că el nici nu o băgase în seamă. Într-o zi a întrebat-o unde îi sunt

șosetele și Una a fost în al nouălea cer de fericire multe zile după aceea. Chiar s-a apucat să îi ascundă șosetele Vânătorului, pentru ca acesta să o mai întrebe unde sunt, dar întâmplarea nu s-a repetat.

Când Custodele Suprem și-a luat tălpășița și Jenna a venit la Palat ca Prințesă, Una a profitat de Proiectul „A doua șansă” lansat de Marcia și Alther. A făcut cerere pentru un post de femeie de serviciu la Palat, dar nu l-a căpătat, fiindcă Sarah s-a speriat de înfățișarea ei. Cei care se ocupau de Proiect au trimis-o în cele din urmă la Profesorul Viezur Van Klampff, care a luat-o ca menajeră doar fiindcă i-a fost frică să o refuze.

În adâncul sufletului însă, Una ținea cu DomDaniel și s-a înscris în Detașamentul Restaurației, o rețea secretă de persoane care doreau să îl vadă întors la Palat. Grupul se reunea în fiecare sâmbătă seara, sub pretextul unor cursuri de dansuri populare. La una dintre aceste reuniuni l-a cunoscut Una pe Simon Heap.

PROFESORUL VIEZUR VAN KLAMPFF

Viezur Van Klampff descindea dintr-o familie de profesori din tată în fiu. Cu multe sute de ani în urmă, profesorul Doris

Van Klampff elaborase o formulă complicată, pe care o ținuse secretă, pentru a scăpa de Bântuiei precum Umbra Marciei sau Spectrul care îl așteptase pe Alther pe vremea când era Ucenicul lui DomDaniel. Deși cu toții niște genii în matematică, profesorii Van Klampff erau inexplicabil de creduli și deosebit de uituci, iar Viezur nu făcea excepție.

După ce tatăl lui Viezur, Otto, sărise în aer odată cu vechiul Laborator Van Klampff, pe când amesteca un Amalgam extrem de instabil, Viezur s-a hotărât să renunțe la experimentele științifice și să ducă o viață liniștită pe malul Șanțului de Apărare. Când s-a mutat în casa de pe Drumul Vaselor, a descoperit cu groază că la capătul unui labirint de tuneluri se afla un străvechi laborator. Timp de mulți ani, Viezur a încercat să uite de laborator, dar până la urmă ispita a fost prea mare și el s-a hotărât să continue ceea ce începuse tatăl său. A perfecționat Amalgamul lui Otto până când a devenit un paravan desăvârșit contra energiei întunecate, dar totodată, fără voia lui, a creat o ascunzătoare ideală pentru oasele lui DomDaniel.

Viezur Van Klampff era mult prea încrezător în ceilalți și nu avea nici cea mai vagă idee că Una era înscrisă în Detașamentul Restaurației.

CĂRĂBUȘ

Cărăbuș era singur la părinți. Crescuse în Hardughie, unde părinții lui aveau două camere mari chiar dedesubtul locuinței familiei Heap. Printre primele amintiri ale lui Cărăbuș era scena în care mama lui bătea furioasă cu coada măturii în tavan, strigând: „Da' mai potoliți-vă odată!” Părinții îi interzisera să se joace cu copiii soților Heap, ceea ce îi făcea și mai interesanți, iar Cărăbuș se împrietenise în scurtă vreme cu Jo-Jo Heap, care era de o seamă cu el.

La vârsta de unsprezece ani, Cărăbuș trecuse dificilul examen de intrare la Scriptoriu, spre încântarea și mândria mamei lui. La început fusese Băiat-Bun-la-Toate, dar mai apoi, după ce Inspectorul căzuse de pe sanie și își fracturase glezna, lui Cărăbuș i s-a încredințat sarcina de a face inspecția săptămânală a Tunelurilor de Gheață.

Cărăbuș îl plăcea mult pe Septimus, pe de o parte fiindcă îi amintea de Jo-Jo, iar pe de alta fiindcă îi împărtășea interesul față de **Magie** și gusturile trăsnite în materie de sucuri acidulate. Ca și Septimus, Cărăbuș ura **Magia Întunecată** deoarece, așa cum îi mărturisise lui Septimus la un pahar de **Suc spumos**, „Toate cheștiile astea întunecate te deprimă. După ce individul ăla îngrozitor s-a întors în Turnul Vrajitorilor, mi-a

murit hamsterul, mamei i-a ieșit un furuncul enorm pe vârful nasului, iar pisica a fugit de acasă. Și toate astea din cauză că, fiind la serviciu, niște chestii întunecate s-au lipit de mine și le-am dus acasă. Groaznic”.

Și Septimus îl plăcea pe Cărăbuș și avea încredere totală în el.

BORIS ARCANUL

Boris nu-și mai aducea aminte să-i fi zis cineva și altfel decât „Arcanul”. La început, mama lui se străduise să îi spună „Boris”, dar, încă de pe vremea când începuse să se ridice în picioare, renunțase și ea, la fel ca toți ceilalți, și îi spusese doar Arcanul — nici ea nu știa de ce, dar Boris i se părea prea familiar.

Arcanul își pusese în cap să devină Vânător. Fugise de acasă și se alăturase Haitei de Gonaci din Tărâmurile Rele, acolo unde DomDaniel pregătea asasinarea Reginei. Arcanul își dăduse toată silința la antrenamente, dar nu era prea apreciat. Renunțase să se mai spele pe dinți încă din copilărie și nu avea de gând să se apuce acum, când maică-sa nu mai era lângă el să îl cicălească. Avea supărătorul obicei de a plescăi din limbă,

ceea ce îi enerva pe cei din preajmă și, colac peste pupăză, creștea foarte repede, așa că în scurtă vreme fu prea înalt pentru meseria de Vânător.

Dovedindu-se demn de numele pe care îl purta, Arcanul deveni Vânător Adjunct, dar se opri aici. După răsturnarea Custodelui Suprem se înscrise în Proiectul „A doua șansă” și fu acceptat ca Vrăjitor debutant — un post de probă pentru cei trecuți de o anumită vârstă sau care nu aveau antecedente magice.

Ambiția Arcanului era acum să devină Vrăjitor adevărat. Voia să ajungă cel puțin Vrăjitor Obișnuit, dar în gândul lui își spunea că nu va refuza postul de Vrăjitor NeObișnuit dacă i s-ar oferi. Nu a fost niciodată cazul.

JANNIT MAARTEN

Dacă i-ai fi cerut lui Jannit să îți vorbească despre ea, ți-ar fi răspuns scurt: „Construiesc bărci”. Atât. Jannit nu prea avea timp de politică și chiar mai puțin timp pentru Vrăjitori. Nu o interesa nimic din cele ce se petreceau la Castel; pentru ea, lumea se rezuma la atelierul de lângă Castel. Noaptea dormea neînțoarsă în hamacul ei, în zori se trezea și apoi își petrecea ziua fericită, construind, reparând, vopsind și răzuind sau

făcând una dintre sutele de treburi complicate și mâncătoare de timp de care au nevoie bărcile.

Măcar că lui Nicko nu îi venea să creadă, Jannit fusese și ea o fetiță la vremea ei. Uitase însă totul despre perioada aceea, poate pentru că își petrecuse copilăria într-o fermă micuță, pierdută între Șesuri, și nu îi plăceau găinile, nu putea suferi vacile și ura porcii. Părinții ei nu înțeleseseră de ce, la vârsta de paisprezece ani, Jannit fugise de acasă, îmbrăcată ca un băiat, și se angajase pe o corabie. La vârsta de nouăsprezece ani se întorsese, cu propria ei corabie, și deschisese atelierul de construit bărci, chiar alături de Cheiul Vămii, acum părăsit. Jannit era cât se poate de mulțumită de viața pe care o ducea și nu pleca de la atelier decât în situații cu totul deosebite.

POTAIA

Potaia chiar fusese odată o minge de tenis. Zăcuse timp de doi ani într-un șanț plin de apă de lângă Clubul Municipal de Tenis, după ce fusese aruncată afară pe fereastră de un jucător enervat. Fusese roasă bine de șoareci și încet, încet se descompunea, până în ziua când Simon Heap a zărit-o, a pus-o în buzunar și a dus-o la Observator.

În lunile care au urmat, Potaia a stat închisă într-o cutie sigilată, sub atenta îngrijire a lui Simon Heap, care umplea regulat cutia cu gaze și poțiuni, o descânta ore în șir și o înconjura cu **Farmece pe Dos**. Când, în cele din urmă, Potaia se trezi la viață, auzi descântecetele murmurate de Simon la miezul nopții și simți mirosul emanațiilor **întunecate** pe care Simon le sufla în cutie. Rămase în cutie, nelămurită dar curioasă să vadă ce va urma.

Apoi, într-o noapte, la **Întunecarea Lunii**, Simon o scoase din cutie și Potaia văzu lumea pentru prima dată. Îi plăcu ceea ce vedea; Simon era și el mulțumit de ceea ce crease. Potaia lumina tare și părea inteligentă; era supusă și învăța repede. În scurtă vreme își urma Stăpânul peste tot și îi deveni cel mai credincios și devotat slujitor.

SORA MEREDITH

După ce i se dădu drumul din Azilul pentru Persoane cu Vedenii și Năzăreli, Sora Agnes Meredith, fostă Moașă Matroană, fostă hoață de copii, luă drumul spre Port. Bătu îndelung străzile, căutându-și fiul, pe Merrin, dar nu avu noroc. În cele din urmă, când termină banii pe care îi primise

de la Azil, își găsi o slujbă de femeie de serviciu într-o mizeră casă cu camere de închiriat de pe Ulița Frânghierilor, chiar lângă Soborul Vrăjitoarelor din Port.

Proprietăreasa era o anume Florrie Bundy, o femeie grasă, arțăgoasă și ranchiunoasă. Florrie era într-o gălceavă permanentă cu vecinele ei, Vrăjitoarele din Port, și tocmai cearta aprinsă din cauza unui pliculeț de ceai — care, pretindea Florrie, îi fusese aruncat intenționat drept în cap — îi pusese capăt zilelor. Vrăjitoarea Linda, care, într-o zi, neavând altceva mai bun de făcut, îi aruncase într-adevăr un pliculeț de ceai în cap, se sătură până la urmă de zbieretele lui Florrie și îi făcu un **Farmec de Împutinare**. În următoarele săptămâni, **Farmecul de Împutinare** o redusese pe Florrie la mărimea unui pliculeț de ceai; într-o dimineață geroasă alunecase pe gheață, căzuse în canalul de lângă ușa din spate și se înecase.

Agnes Meredith urmărise cu mare interes **Împutinarea** lui Florrie. Într-o zi, când nu își mai găsisese minuscula stăpână, Sora Meredith pusese stăpânire pe casă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În scurtă vreme o transformase după gustul ei: lipise tapet de mătase pe pereți, scrisese bilețele cu tot felul de mesaje misterioase și le lipise prin casă și umpluse locul de flori uscate și păpuși. Se simțea foarte bine în compania

păpușilor, ba chiar, după o vreme, nici nu îl mai căută pe Merrin. „De la păpuși măcar știi la ce să te aștepți”, gândea ea.

MAUREEN

După un incident în bucătăria Palatului, Maureen fugise în Port împreună cu Curățătorul de Cartofi Șef. Ea și Kevin strângeau bani ca să cumpere un birt. Când Kevin s-a angajat ca bucătar pe o mare navă comercială care pleca în jurul lumii, Maureen intră ca slujnică la Casa Păpușilor, singura slujbă pe care o găsi în acel moment. Nu era slujba la care ar fi visat, dar reușea să pună deoparte bacșișurile pe care i le dădeau clienții mai darnici, iar faptul că stătea în dulapul de sub scară însemna că nu plătește pentru casă. Aștepta cu nerăbdare să se întoarcă și Kevin, ca să își poată construi căsuța lor undeva, pe lângă Port.

SOBORUL VRĂJITOARELOR DIN PORT: VERONICA

Veronica era cea mai bătrână Vrajitoare din Sobor, dar nu ajunsese Vrajitoare-Mamă pentru că uita de la mână până la gură și, pe deasupra, era și somnambulă: pleca dormind din

Sobor și rătăcea zile în șir nu se știe pe unde. Veronicăi îi plăceau șobolanii, o trăsătură pe care o moștenise de la tatăl ei, Jack, cel care trăia în stufărișurile de la marginea Mlaștinilor Ierboase. La fel ca tatăl ei, Veronica avea o colecție întreagă de cuști cu șobolani în diferite stadii de descompunere.

LINDA

Linda era cea mai tânără dintre Vrăjitoare și, după cum se lăuda chiar ea, nu se dădea în lături de la nimic. Celelalte Vrăjitoare găseau că e nostimă, dar nu puteau spune același lucru despre renghiurile pe care le juca. Linda avea o fire aprigă și o înclinație pentru vrăji nesuferite, pe care le făcea oricui o supăra. Iar după întâmplarea cu urechile de elefant ale Dorindei, niciuna dintre Vrăjitoare nu a mai îndrăznit să o contrazică. Pamela, Vrăjitoarea-Mamă, își dăduse seama că Linda promite și o pregătea în taină să îi devină succesoare.

DAPHNE

Daphne era cea mai tăcută din Sobor. Se învârtea de colo-colo cu un zâmbet pe față, dar nu vorbea cu nimeni.

Bucuria ei era colonia de carii uriași pe care îi creștea și care rodeau, încet dar sigur, toată lemnăria casei. Daphne ținea foarte mult la carii ei, singurii cărora le adresa cuvântul.

PAMELA

Pamela era Vrăjitoarea-Mamă și singura cu adevărat întunecată din Sobor. Bineînțeles, toate Vrăjitoarele credeau că sunt întunecate, dar numai Pamela era cu adevărat. Petrecuse câțiva ani împreună cu DomDaniel în Observator, iar când se întorsese le spusese atâtea povești întunecate celorlalte că intrase groaza în ele, deși mai degrabă ar fi băut zeamă stricată de broască decât să recunoască. Pamela avea propria ei cameră încuiată, pe lângă care celelalte se fereau să treacă, iar noaptea, când dinăuntru se auzeau niște urlete care îți înghețau sângele în vine, restul Vrăjitoarelor din Sobor își infundau degetele în urechi și încercau să adoarmă.

DORINDA

Dorindei nu prea îi păsase cum arată până la întâmplarea nenorocită cu urechile de elefant. Știa că nu arată prea grozav,

fiindcă avea nasul cam coroiat după ce se izbise de o scară de incendiu. Cât despre părul ei, nu fusese niciodată mulțumită de el. Renunțase însă complet să se mai îngrijească după ce Linda o acuzase că trage cu urechea la discuția ei particulară cu un tânăr Vraci pe care îl adusese acasă într-o seară. Dorinda negase sus și tare — deși tot Soborul știa că se furișase până la ușă și ascultase prin gaura cheii. Linda se făcuse foc și pară și o înzestrase pe Dorinda cu o pereche de urechi de elefant (din cele cu adevărat mari, de elefant african), strigând că „dacă tot se învârte prin casă dând din urechi, măcar să aibă ce flutura”. Din noaptea aceea, Dorinda purta un prosop mare înfășurat în jurul capului, pretinzând că tocmai se spălase pe cap, deși știau cu toatele — și Dorinda știa că știau — că sub prosopul uriaș se ascundeau două urechi de elefant african, împăturite cu grijă. Era un farmec permanent, și nici măcar Pamela nu o putuse scăpa de el.

HUGH FOX, SCRIBUL ERMETIC ȘEF

Hugh Fox fusese un scrib mărunț în Scriptoriu timp de douăzeci și cinci de ani, până când fusese ales să devină Scrib Ermetic Șef.

Atunci când DomDaniel o amăgise pe Marcia să se întoarcă din Mlaștinile Ierboase, îi luase cartea pe care o avea cu ea, *Risipirea Negurii*. Necromantul îi dăduse cartea lui Waldo Watkins, cel care era atunci Scribul Ermetic Șef, și îi ceruse să se folosească de *Puterile ermetice întunecate* pe care le are orice Scrib Ermetic Șef ca să îi **dezlege** secretele. Watkins refuzase, iar în noaptea aceea, în drum spre casă, dispăruse fără urmă și nu mai fusese găsit vreodată.

DomDaniel stăruise să fie înlocuit imediat și se făcuse o **Tragere la Sorti**, adică o ceremonie specială: fiecare scrib își punea tocul într-un **Vas** mare de porțelan vechi. **Vasul** era dus în Camera Ermetică și lăsat acolo peste noapte. A doua zi dimineata, unul dintre tocuri era găsit pe masă, iar celelalte rămâneau în **Vas**. Rânduiala era ca cel mai tânăr dintre scribi să fie trimis să aducă tocul aflat pe masă.

Cu toate acestea, atunci când Hugh Fox fusese ales, DomDaniel insistase să meargă el însuși în Camera Ermetică să ia tocul. Atunci când se întorsese, în mână cu un toc negru, ros la capăt, care îi aparținea lui Hugh Fox, nimănui nu îi venise să creadă. Nici măcar lui Hugh Fox. Se răspândise zvonul că **Alegerea** nu fusese corectă, dar nu se putuse dovedi nimic.

Adevărul e că DomDaniel pusese înapoi în vas tocul unui alt scrib, Jillie Djinn, o fată talentată și foarte învățată, și îl scosese pe al lui Hugh Fox, pentru că își dăduse seama că Hugh putea fi omul lui de paie.

Așa se face că Hugh Fox a fost inițiat în secretele Codexului Criptic, a primit Sigiliile Oficiale și a fost uns după datină ca Scrib Ermetic Șef. Spre necazul lui DomDaniel, Hugh Fox și-a bătut capul în zadar cu **Dezlegarea** secretelor cărții care îi fusese smulsă Marciei, reușind totuși să găsească **Amuleta Zborului**, ascunsă în copertă, tocmai când DomDaniel se transforma într-o grămăjoară de oase pe fundul Mlaștinilor Ierboase.

După dispariția lui DomDaniel și întoarcerea Marciei la Turnul Vrăjitorilor împreună cu Septimus, Detașamentul Restaurației îl amenințase pe Hugh Fox că va avea aceeași soartă ca bietul Watkins dacă nu îi permite lui Simon Heap să intre în Tunelurile de Gheață, iar Hugh fusese de acord. Apoi, când Simon Heap îi ceruse **Amuleta Zborului**, i-o dăduse fără să crâcnească. DomDaniel avusese dreptate: era într-adevăr un om de paie.

BÂTLANUL

Colin Bâtlanul fusese odată Gardian Custode. Fusese recrutat fără voia lui dintr-un sătuc aflat la marginea Pășunilor, pe când era un copil visător care își trecea zilele pascănd oile tatălui său. Bâtlanul pierduse mai multe oi decât putea număra tatăl lui, care renunțase să mai spere că va ieși un bun păstor din fiu-său. Așa că atunci când Plutonul de Recrutare a Gardienilor Custozii îi promisese că „va face om din el”, tatăl lui îi făcuse bocceaua cât ai clipi și îl trimisese de acasă, cu toate protestele mamei lui, care ținea la el ca la ochii din cap.

Din fericire pentru Bâtlan, sosise chiar atunci când regimul Custodelui Suprem lua sfârșit; la o lună după ce fusese recrutat, se înscrise în Proiectul „A doua șansă” și fusese primit la Scriptoriu. Bâtlanul era într-al nouălea cer de fericire.

FANTOMELE DIN TUNELURILE DE GHEAȚĂ

Eldred și Alfred erau frați, amândoi lucrători în piatră. La fel ca mulți alții, fuseseră aduși pe vremea Marii Catastrofe. Lucraseră acolo îndelung, în condiții grele, ca să repare spărturile din tuneluri, dar nu reușiseră. Se numărau printre cei treizeci și nouă de lucrători care fuseseră surprinși de

Înghițutul Neprevăzut și nu mai văzuseră lumina zilei. Împreună cu tovarășii lor, ei continuau să bată tunelurile, nedându-și seama că trecuseră sute de ani de când fuseseră înghețați. Amândoi frații erau convinși că au viața înaintea și că nu aveau nevoie decât de cineva care să le spună pe unde e ieșirea.

ELLIS CRACKLE

Ellis Crackle fusese ucenicul lui DomDaniel pe vremea când Necromantul era pentru prima oară Vrajitor Neobișnuit la Castel, cu mulți ani în urmă. Ellis era un tânăr trândav și dizgrațios, cu prea puțin talent pentru *Magie*, dar DomDaniel nu se sinchisi. Îl alesese pe Ellis pentru că era fratele lui Betty Crackle. La acea vreme, Betty Crackle era Păzitoarea Corabiei-Dragon. Deși era o Vrajitoare Albă și nu voia să facă decât bine, era foarte neglijentă și zăpăcită și de aceea nu stârnea decât necazuri. Mătușa Zelda îi luase locul după ce Betty plecase spre Port într-o noapte de iarnă și fusese surprinsă de Marele Înghițut.

Ellis Crackle fusese chiar și mai uituc decât sora lui, dar DomDaniel bănuia că în Căsuța Păzitoarei se află ceva foarte

important — ceva ce îl împiedica să pună mâna definitiv pe Castel — și voia să descopere ce anume. Cu Ellis ca Ucenic, spera el, va găsi o cale de a pătrunde secretul.

Din păcate pentru DomDaniel, chiar după ce Ellis devenise Ucenic, se certase la cuțite cu Betty. Betty se săturase să îl tot audă lăudându-se cu postul important pe care îl avea și, mai fiind și invidioasă din fire, îi sărise țandăra. Vrajise Căsuța, ca să nu mai poată fi găsită de Ellis, și nu mai vorbise niciodată cu fratele ei. Așa se face că DomDaniel nu află despre Corabia-Dragon de la Căsuța Păzitoarei și nici măcar nu știa unde se află Căsuța.

Când Mătușa Zelda veni la Căsuță în locul lui Betty Crackle, Ellis nu îi mai putea fi de niciun folos lui DomDaniel. Îl luă pe Alther Mella drept Ucenic, iar Ellis fu **suspendat** — un proces **întunecat**, chinuitor și îndelungat, prin care cineva era **redus** la starea de **Umbră**. După aceea, DomDaniel îl păstră pe bietul Ellis pentru când ar mai avea nevoie de el, și chiar se nimeri bine, căci deveni **Umbră** Marciei.

HILDEGARDE

Hildegarde lucrase la Consiliul Custozilor, la departamentul de contabilitate, a cărui principală ocupație era să mai

limiteze cheltuielile exorbitante făcute de Custodele Suprem. Era o treabă imposibil de dus la bun sfârșit. Mai târziu, Hildegarde a fost transferată la Secția de Vânzări, care vindea forțat toate bogățiile Palatului. Hildegarde începuse să țină la tablourile, mobilele de preț și podoabele pe care trebuia să le vândă, dar se tocmea la sânge și obținea un preț bun pe ele.

Fusese foarte mulțumită atunci când, înscriindu-se în Proiectul „A doua șansă”, fusese primită ca învățăcel pentru postul de Vrajitor de rangul doi. Nu prea se simțea bine să facă de pază la Palat, iar când vedea locurile goale de unde fuseseră luate atâtea bogății și vândute, avea muștrări de conștiință. Era hotărâtă să devină Vrajitor Obișnuit și să își răscumpere vina.

ELOGII PENTRU SEPTIMUS HEAP
CARTEA ÎNȚAI • **MAGIE**

O fascinantă și încântătoare primă carte a acestei serii.

Kirkus Reviews

Amuzament, mister și hiște personaje
grozav de simpatice.

VOYA

O istorisire curgătoare, carismatică.

ALA Booklist

Bestseller nr. 1 *New York Times*

Bestseller *Publishers Weekly*

Bestseller *Book Sense*

www.corintjunior.ro

ISBN: 978-973-128-056-1

9 789731 280561